DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

THE BREATHTAKING SEQUEL TO
THIS WOVEN KINGDOM

THESE INFINITE THREADS

#1 INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF THE SHATTER ME SERIES

TAHEREH MAFI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THESE INFINITE THREADS

TAH ERE H MAF I

HARPER

Ha perCollinsPublishers'ın Bir Künvesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Epigraf

Kader prensi lüks ve rahatlık içinde şımarttıktan sonra
neden onu zalim katillerinin ellerine terk etti?

Bilge kişiler bu gözyaşı vadisinde adalet olmadığını bilirler.

-Abolghasem Ferdowsi, Shahnameh

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

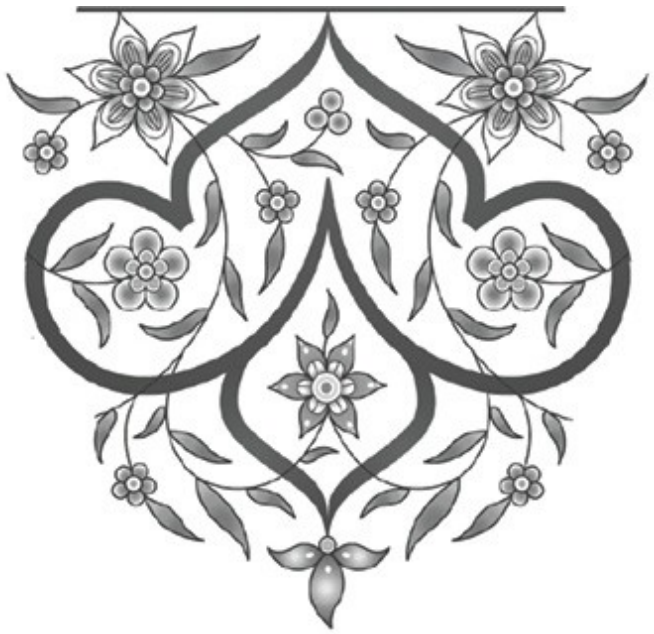

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bana kendi sonumdan bahset.
Bu dünyadan ayrılmam ne zaman yazıldı?
Tahtımı kim miras alacak?

-Abolghasem Ferdowsi, Shahnameh

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
Epigraf

Bir İki
Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On On
bir On
iki
On üç On
dört On beş
On altı On
yedi On
sekiz On
dokuz Yirmi
Yirmi Bir
Yirmi İki

Yirmi Üç
Yirmi Dört
Yirmi Beş
Yirmi Altı
Yirmi Yedi
Başlangıçta
Yirmi Sekiz
Yirmi Dokuz
Otuz
Thirty-One

Yazar Hakkında
Tahereh Mafi'nin
Kitapları Geri İlan
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir

یک

"YAPMA!" KAMRAN BAĞIRDI. "YANGIN-"

Kelimeler boğazında düğümlendi.

Alizeh'nin baldır yüksekliğindeki alevlere doğru hücum edişini öyle bir şaşkınlıkla izledi ki, taş zeminin soğuğu pantolonunun yırtık pırtık ipeğinden sızarak yere çöktü. Kamran'ın en azından ağır katmanları ve mücevherli koşum takımları vardı; ateş onu hiçbir hızla yiyip bitirememişti. Ama Alizeh-Alizeh'in giysisinin kumaşı o kadar inceydi ki fısıltıdan başka bir şey duymuyordu.

Ateş onun kemiklerindeki eti eritecek.

Genç Tulanya kralı tarafından sihirle hayata döndürülmüş bir iğrençlik olan alevli yüzük, Alize'nin ipek elbisesini bir anda içine çekip alevleri umursamadan geçerken bile bunu düşündü. Söz konusu hükümdar Cyrus, Kamran'ın tam karşısında durmuş, ölümcül bir darbe beklentisiyle kılıcını hâlâ havada tutuyor, elini sadece kendisine doğru gelen Alizeh'in görüntüsü tutuyordu. Kamran sanki kendi dışından biriymiş gibi Alize'nin çıplak elleriyle elbisesindeki alevleri uzaklaştırmasını, ateşi bir lambayı söndürür gibi söndürmesini izledi. Önce kendi parçalanmış giysilerinden geriye kalanlara, sonra da parmak eklemlerinin arasından damlayan kana baktı. Yavaşça başını kaldırıp Alizeh'e baktı, elbisesi zarar görmüş olsa da onun cehennemden yara almadan çıktığını fark edecek kadar zihin berraklığına sahipti. Bunun imkânsızlığı karşısında gözlerini kırpıştırdı; ya rüya görüyordu ya da kandırılmıştı. Ona bir anlam veremiyordu.

Hayır, hiçbir şeye anlam veremiyordu.

Acelesi yüzünden neredeyse kralın düşen tacına takılıp düşecek olan Alize, koşarken ağır yadigârı tacı Kamran'a doğru fırlatmıştı. Şimdi o taca bakıyordu, ani bir titreme onu ele geçirdiğinde, şok ve soğuk birleşerek ona şunu hatırlattığında ona bakıyordu-

Büyükbabası ölmüştü.

Kral Zaal dünyanın önünde sırtüstü yatıyordu, ağzı açık bir çığlığın kusurlu ovalinde cansız bedeninin altında kan birikiyordu. Büyükbabası ömrünü uzatmak için şeytanla pazarlık etmişti ve sonunda Ölüm onu yutmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kral hızla ve asaletten yoksun bir şekilde, hükümdar ve günahları birlikte soluyordu. Sevgili kralın solgun omuzlarına hala lehimlenmiş ikiz beyaz yılanların gevşek, kordonlu kasları, Kamran'da ani bir kusma dürtüsü uyandıracak kadar grotesk bir sahne çizdi; kararsız ellerini buzlu zemine dayadı ve artan bir dehşetle, büyükbabasının yılanları için kaç sokak çocuğunun kurban edildiğini merak etti.

Bu çok korkunç bir hayaldi.

Kamran hayal kırıklığından, inkârdan hasta olmuştu. Kendini sakin kalmaya, düşüncelerini toparlamaya zorluyordu ama tanımlanamayan bir acı bilincini tırmalıyor, acı sol kolundan yayılıyormuş gibi görünüyordu. Başka biri olmayı diledi. Zamanı geri döndürmeyi diledi. Hepsinden önemlisi, zerre kadar abartıya kaçmadan, Cyrus'un kendisini öldürmesine izin verilmesini diledi.

Daha önce sessiz olan dinleyicilerinin fısıltıları aradan geçen süre içinde giderek artmış ve şimdi endişe verici bir kreşendoya dönüşmüştü; bu gürültü Kamran'ın yılların eğitimini ve farkındalığını uyandırıyordu. Zihni dedikodulara karşı keskinleşti, görev kederin sisini delip geçti ve yerini öfke, odaklanma ve

Ani bir tıkırtı.

Kamran tam zamanında başını kaldırıp Alize'nin Kiros'un kılıcını yere fırlattığını, parlayan çeliğin mermere çarpmasıyla genç adamın irkildiğini gördü. Yabancı kral Kamran'ınkiyle yarışacak bir şaşkınlıkla Alize'ye baktı, Alize ona doğru yaklaşırken yüz hatlarını korku kapladı.

"Bu ne cüret," dedi. "Seni korkunç ahmak. Seni işe yaramaz canavar. Nasıl yapabildin-"

"Nasıl- nasıl yaptın-" Cyrus bir santim geri çekildi. "Ateşin içinden nasıl böyle geçtin? Neden yanmıyorsun?"

"Seni aşağılık, sefil adam," diye bağırdı. "Biliyorsun Kim olduğumu biliyorsun ama ne olduğumu bilmiyor musun?" "Hayır."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alizeh, Kiros'un yüzüne bir sopa darbesiyle vurdu, darbe o kadar şiddetliydi ki genç kral sendeledi ve başını bir sütuna çarptı.

Kamran bunun şokunu iliklerinde hissetti.

Bu anda sevinmesi gerektiğini biliyordu - Alizeh'in ahlaksız kraliyete karşı yaptıklarını kutlaması gerektiğini biliyordu.

-Ama zihni rahatlamaya yanaşmıyordu, çünkü önünde çözülmekte olan sahne mantığa uymuyordu.

Cyrus tamamen sinirli görünüyordu.

Gözlerindeki endişe, onun yaklaşması karşısındaki şaşkınlığı, Alize ilerlerken geriye doğru attığı kör adımlar, hiçbir anlam ifade etmiyordu. Alize daha birkaç dakika önce Kamran'a güneyli kralı tanımadığı konusunda ısrar etmişti; ama acımasızlığını fazlasıyla kanıtlamış olan Kiros onun huzurunda her türlü endişe belirtisini göstermişti. Eğer gerçekten yabancıysalar, tanımadığı bir kızın silahsız ilerleyişi karşısında neden şimdi sinmişti? Kız kılıcını yere fırlatmış, ona defalarca hakaret etmiş ve yüzüne bir tokat atmıştı ve dakikalar önce Zaal'ın kalbine bir bıçak saplayan genç kral kendini savunmak için elini bile kaldırmamıştı. Sadece orada durup kıza bakmış ve kızın kendisine vurmasına izin vermişti.

Sanki ondan korkuyormuş gibi.

Kamran'ın zihninde dehşet verici bir şüphe belirirken nefes almaya cesaret edemedi, bu düşünce göğsünün parçalanabileceğini düşündürecek kadar şiddetli bir spazmı tetikledi.

Kamran ilk andan itibaren Alize'nin balodaki dönüşümüne şaşırmıştı. Birkaç saat içinde yaraları mucizevi bir şekilde iyileşmiş, hizmetkâr üniformasının simgesi snodayı bir kenara bırakmış ve sıkıcı iş elbisesinin yerini hiçbir hizmetçinin alamayacağı abartılı bir elbise almıştı

-Yine de gerçeği inkâr etmişti, o kadar çaresizdi ki onu kurnazlıktan aklamak istiyordu. Sonunda anlamıştı.

Kandırılmıştı.

Gözleri tekrar büyükbabasının düşmüş figürüne kaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kral Zaal onu uyarmaya çalışmıştı; Kamran'a Alize'nin kehanete, Zaal'ın hayatının sonuna nasıl bağlı olduğunu görmesi için yalvarmıştı ve Kamran kendi aptallığının büyüklüğünü ancak büyükbabası öldükten sonra anlayabilmişti. Onu savunmak için söylediği her aptalca söz -onu korumak için yaptığı her aptalca, çocukça hareket-

Cyrus hiçbir uyarıda bulunmadan güldü.

Kamran başını kaldırdı; güney kralı solgun ve dağınık görünüyordu. Kamran diz çöktüğü yerden Alizeh'in yüzünü göremiyordu; sadece ona bakan Kiros'un gözlerindeki dehşeti görebiliyordu. Genç adam Tulan tahtı için kendi babasını öldürmüştü; dünyanın en büyük imparatorluğunun hükümdarı Kral Zaal'ı yeni öldürmüştü; görevini yerine getirmesi için kendisine bir an daha verilse Kamran'ı da öldürecekti. Şimdi bakır kafalı zorba yavaşça doğruldu, dudaklarından sızan kan çenesine bulaşmıştı. Karşılaşabilecekleri tüm düşmanlar arasında, Baz Evi'nin zavallı, nazik hizmetkârı tarafından korkutulmuş gibi görünüyorlardı.

"Şeytanın canı cehenneme," dedi Tulan kralı sessizce. "Bana senin bir Cin olduğunu söylemedi."

"Kim?" Alizeh sordu.

"Ortak arkadaşımız."

"Hazan?"

Kamran geri çekildi. Başka bir ihanetin darbesine hazırlıklı değildi ve bu tek kelimenin etkisi, savunması olmayan bir acımasızlıkla vücudunu delip geçti. Onun bir şekilde Cyrus'la müttefik olması yeterince işkenceydi ama arkasından Hazan'la iş çevirmesi?

Bu katlanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Korku ve masumiyet rolleri yapmış, her fırsatta onu alt etmiş ve en kötüsü de -en kötüsü de- onun manipülasyonlarına delicesine kanmıştı. Onu tanıdığı onca zaman boyunca, Alizeh snoda'sına sarılmış, yağmur fırtınasının ortasında bile kimliğini gizlemek için mücadele etmişti; şimdi ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir asiller denizinin önünde maskesiz bir şekilde durdu, komşu bir ulusun zorlu hükümdarına bakarak kendini dünyaya ilan etti.

Tüm bu zaman boyunca Alizeh planlar yapıyordu.

Kamran daha şimdiden keder ve öfkenin saldırısına uğramıştı; o anda bile son anların büyüklüğünü sindirmekte zorlanıyor, büyükbabasıyla ilgili çelişkili düşüncelerini güçlükle bir araya getirebiliyordu ama şimdi- şimdi bunu anlamlandırması mı bekleniyordu? İçgüdülerinin gücüyle övünen o adam -kendisinin yetenekli, sezgileri güçlü bir asker olduğuna inanan o adam-

"Hazan?" Cyrus tekrar güldü, ağzındaki kanı silerken eli neredeyse belli belirsiz titriyordu. "Hazan mı? Elbette Hazan değil." Cyrus, Kamran'la göz göze geldi ve "Dikkatli ol Kral, görünüşe göre dostların bile sana ihanet etmiş." dedi.

Alizeh aniden dönüp ona baktı, gözleri panikle açılmıştı.
-Ve onun bariz suçluluk duygusu Kamran'ın ihtiyaç duyduğu tek kanıttı. Daha birkaç saat önce onun için duyduğu arzunun, satenin tenine yaptığı baskı kadar elle tutulur olduğuna yemin edebilirdi; onun tuzunu tatmış, ellerinin altında vücudunun enfes şeklini hissetmişti. Şimdi bunların hepsinin yalan olduğunu biliyordu.

Cehennem.

Cehennem gibiydi.

Ama bu ifşanın kalbini kırdığını söylemek gerçeği çarpıtmak olur; Kamran'ın kalbi kırılmamıştı, hayır, öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Onu öldürecekti.

Kamran'ın kalbindeki naif, kalıcı yumuşaklık buharlaştı. Bir siren tarafından baştan çıkarılmış, kendi arkadaşı tarafından kandırılmış ve onun iyiliğini gerçekten önemseyen tek kişinin yüzüne tükürmüştü. Kral Zaal, Kamran'ın mutluluğu uğruna kendini şeytana satmıştı ve bu adam da ona sadece sadakatsizlik ve ihanetle karşılık vermişti. Bu karanlık gece Kamran'ın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tek başına eylemler; bunu şimdi anlıyordu. Zihni ve bedeni zayıf olduğu için tüm Ardunya imparatorluğu savunmasız kalmıştı.

Bir daha asla.

Bir daha asla bir kadının duygularına sahip olmasına izin vermeyecekti; bir daha asla böyle basit cazibeler tarafından zayıf düşürülmeyecekti. O zaman yemin etti: Kehanetteki bu canavar onun elleriyle ölecekti; ya kalbine bir bıçak saplayacak ya da bunu denerken ölecekti.

Ama önce, Hazan.

Kamran, emir bekleyen bir muhafızla göz göze geldi ve tek bir bakışıyla Ardunia kralı olarak ilk fermanını yayınladı: Hazan asılacaktı.

Kamran, eski bakanının yakalanıp sürüklenerek götürülüşünü izlerken hiçbir zafer hissetmedi; Hazan'ın cılız protestolarının odanın şaşkın sessizliğinde çınlayan sesi karşısında hiçbir zafer duyumsamadı. Hayır, Kamran kendini dik durmaya zorlarken sadece korkunç bir çılgınlığın yükselişini yaşadı, bu süreçte yaralı koluna ağırlık vermeye cesaret etti ve bacaklarının da fena halde yandığını ancak dayanılmaz bir çabayla fark etti. Derisi ve giysileri kandan yapış yapış olmuştu; başı kurşun gibi hissediyordu. İtiraf etmekten nefret ettiği bir gerçek vardı: Bir cerrahın yardımı olmadan burada daha ne kadar durabileceğini bilmiyordu. Ya da bir Kâhin.

Hayır. Kraliyet Kâhinleri ölmüştü. Cyrus tarafından katledilmişlerdi. Kamran'ın gözleri bu hatırlatmayla kapandı.

"Iblees."

Kadının yumuşak, hain sesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. Kamran'ın kalbi yeniden çarpmaya başladı ve şiddetiyle onu ürküttü. O anda onu neyin daha çok rahatsız ettiğine karar veremedi: Cyrus'la şeytanda ortak bir dostları olduğunu fark etmek mi, yoksa vücudunun hâlâ onu istediğini, sesini duyduğunda bile hâlâ ısındığını keşfetmek mi?

Ortadan kaybolmuştu.

Paniğe kapılan Kamran onu aradı ama bulamadı; onun yerine Cyrus'u gördü, hâlâ dikkatle ona bakıyordu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir dakika önce konuşmakta olan Alizeh olabilir-

Hiçbir uyarı olmadan, cisimlendi.

Alizeh tam olarak aynı noktada duruyordu, ancak şimdi puslu görünüyordu, baş döndürücü bir tutarlılıkla odağa girip çıkıyordu.

Bunu ona o mu yapıyordu? Kara büyüye erişimi var mıydı?

Bir zamanlar Alizeh'in durduğu yerde şimdi süt gibi bir hareket bulanıklığı vardı, sesi çarpık ve su doluydu, sanki cam bir kavanozun içinden konuşuyormuş gibi yankılanıyordu.

"Sssstt sen vvvvil konuşuyorsun ..."

Kamran kanlı ellerini yüzünden aşağı sürükledi. Sanki her vahiy bir öncekinden daha yıkıcı değilmiş gibi - artık kör ve sağır da mıydı?

"Sssssendyy sen benim hayatımla ilgileniyor musun?"

Zihni parçalanırken yaralı bacakları da başarısız oldu; titredi, elleri havayı kavrayarak tutunmaya çalıştı ve kötü yanmış bir bacağının üzerine sertçe düştü. Neredeyse acı içinde haykıracaktı.

Ama sonra, bir merhamet-

Tulanya kralı konuştu, sözleri anlaşılırdı: "Açık değil mi? Senin hükmetmeni istiyor."

Kamran'ın kafasını korkunç bir gök gürültüsü doldurdu. İşitme duyusunun geri gelmesine sevinecek zaman yoktu. Damarlarında buz olan iblis benzeri canavarın zorlu müttefiklere sahip olacağı önceden bildirilmişti ve işte Kâhinlerin bilgeliğinin, büyükbabasının uyarılarının bir başka kanıtı-

Şeytanın kendisi ona yardım ediyordu.

Kalabalığın sesi giderek yükseliyordu ve o da onları duyabiliyordu, fısıltılar bağırışlara ve histerilere dönüşmüştü. Kamran, Ardunia'nın tüm soylularının bu odada toplandığını bir kez daha hatırladı; imparatorluğun dört bir yanından gelen en yüksek rütbeli memurlar bir çöküş ve kutlama gecesi için bir araya getirilmişti; bunun yerine, dünyanın en büyük imparatorluğunun çöküşüne tanıklık edeceklerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu.

Cyrus'un tekrar güldüğünü ve açıkça söylediğini duydu: "Dünyayı yönetecek bir Cin kraliçesi. Oh, bu çok korkunç bir kışkırtma. Mükemmel bir intikam."

Kamran yine kendini yukarı çekmeye çalıştı. Başı şiddetle çarpıyordu, görme yetisi hâlâ belirsizdi. Oda, zemin - Cyrus'un kendisi- tamamen netti ama Alizeh bir insandan çok bir nimbus olarak kalmıştı, bir bedenin genel şekline yığılmış bir dizi hale. Yine de, sadece nereye nişan alacağını bilmek yeterli olabilirdi.

Bu akşamki kabuller büyükbabasının kızla ilgili tüm uyarılarını fazlasıyla kanıtlamıştı ve Kamran adamı ikinci kez hayal kırıklığına uğratmadan ölecekti. Kılıcı birkaç adım ötede duruyordu ve mesafe aşılamaz gibi görünse de Kamran kendini kılıcını çekmeye zorlayacaktı. Kılıcı şimdi kızın kalbine saplayabilir, onu şimdi öldürebilir, bu trajediyi bu gece sona erdirebilirdi.

Tam kılıcına doğru acı dolu bir adım atmayı başarmıştı ki, kadının sisi Cyrus'tan uzaklaştı; sonra, bir kısmet anında, Kamran Alizeh'in yüzünü görebildi.

Korkmuş görünüyordu.

Tam da gözlerindeki kataraktlar temizlenir gibi olduğu anda bu görüntü göğsüne saplandı; kadının figürü aniden keskin bir şekilde odaklandı ve ah, bu gerçekten de zalim bir kaderdi. Alizeh onun asla hayal edemeyeceği bir güce sahip bir düşmandı. Şu anda bile parlayan gözleri onu mahveden bir duyguyla ışıldıyordu. Kurnazlığı çok zarif, çok doğaldı; sanki gerçekten çıldırmış gibi odayı aradı.

Kamran göğsündeki sefil organa lanet okudu, sonra da onu öldürmek istercesine sıkılı yumruğunu göğüs kafesine indirdi. Bunun üzerine vücudunu korkunç bir ıstırap kapladı, bu öylesine acımasız bir histi ki nefesini kesti; sanki bir anda ayaklarının dibine bir ağaç dikilmiş, gövdesi omurgasına dikilmiş, devasa dalları damarlarını şiddetle zorluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki büklüm oldu, nefesi kesildi, Alizeh'in ona doğru baktığı anı neredeyse kaçırıyordu ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan cehennemden bir kez daha zarar görmeden çıktı.

Onu kılıcına uzanırken görmüş müydü? Niyetini anlamış mıydı?

Alizeh kaçarken bile çıldırtıcı bir görüntüye sahipti, elbisesinin tüllü katmanları şimdi iki kez yakılmıştı. Şeffaf ipek parçalarından biraz daha fazlasıyla uçup gitti; vücudunun her kıvrımını, bacaklarının kıvrak şeklini, göğüslerinin kabarıklığını görebiliyordu ve şimdi bile onu istediği için kendinden nefret ediyordu. Onun gidişini izlerken hissettiği açlık için kendisinden nefret etti, aksi yöndeki tüm mantıksal kanıtlara rağmen ona tehlikede olduğunu -ona gitmesi, onu koruması gerektiğini- haykıran içgüdülerinden nefret etti.

"Bekle- Nereye gidiyorsun?" Cyrus bağırdı. "Bir anlaşma yapmıştık- Hiçbir koşulda kaçmana izin verilmiyordu-"

Bir anlaşmamız vardı.

Kelimeler kafasının içinde tekrar tekrar çınlıyor, her hece zihnine bir tırpan gibi saplanıyor ve kanını emiyordu. Melekler adına, bu gece vücudunun daha kaç darbeye dayanması gerekiyordu?

"Gitmeliyim," diye bağırdı, telaşlı kalabalık onun geçmesine izin vermek için birbirinden ayrıldı. "Üzgünüm, üzgünüm, ama gitmeliyim - saklanacak bir yer bulmalıyım, onun olmayacağı bir yer-"

Bir anda Alizeh görünmez bir güç tarafından çarpılmış gibi iki büklüm oldu ve derhal yukarı, havaya doğru sarsıldı.

Çığlık attı.

Kamran hiç düşünmeden tepki verdi, adrenalin patlaması onu ayağa kaldırdı, aptallığın tortuları onu kızın adını haykırmaya zorladı. Cesaret edebildiği kadar yanan piçin kenarına yaklaştı, sesindeki ıstırap kendisine değilse bile dünyaya ihanet ediyordu şüphesiz ama o anda bunu düşünemezdi. Alizeh havada gittikçe daha yükseğe fırlatılıyor, kıvranıyor ve çığlık atıyordu ve Kamran ona verdiği işkence dolu tepki için kendini kınadı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Acı çekiyordu; o zaman bile vücudunun içinde verilen savaşı kavrayamamıştı.

"Durdur şunu," diye bağırdı. "İndirin beni!"

Ani anlayış Kamran'ı Cyrus'un gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Sen," dedi, kendi sesinin tınısını güçlükle tanıyarak. "Bunu ona sen yapıyorsun."

Cyrus'un ifadesi karardı. "Bunu kendi kendine yaptı."

Kamran'ın cevap vermesi bir başka acı dolu çığlık sesiyle engellendi. Tam zamanında dönüp Alizeh'in çatı kirişlerine doğru spiral çizdiğini gördü -kuşkusuz çok karanlık bir büyünün pençesindeydi- ve derhal mantığıyla olan savaşını kaybetti. Bu kaosu düzene sokamıyor, peşini bırakmayan çok sayıda soruya cevap veremiyordu.

Kamran onu seyrederken kendini çözülmüş hissetti.

Alizeh şeytanı dost, düşman bir ulusun hükümdarını müttefik bilecek kadar güçlü biriydi. Ellerine, boğazına, yüzüne fiziksel darbeler aldığına gerçekten inanacak kadar zorlayıcı illüzyonlar yaratmak için kara büyü kullanmıştı. Kral Zaal'ı bile çaresiz, cahil bir hizmetçi kız olduğuna inandırmıştı. Ve yine de, o zaman o kadar inandırıcı bir histeriyle hıçkıra hıçkıra ağladı ki

-

"Onu görebilirsin."

Bu ifade onu ürkütmüştü. Kamran tekrar Cyrus'a döndü ve bir anda düşmanının bakır saçlarını, soğuk mavi gözlerini değerlendirdi. Cyrus'un söylemiş olabileceği onca şey arasında bu özellikle tuhaftı ve Kamran bunu anlamsız bulup geçiştiremeyecek kadar zekiydi. Cyrus'un Kamran'ın onu görebilmesine şaşırmış görünmesi basit bir tersine işaret ediyor gibiydi-

Belki diğerleri yapamazdı.

Hiçbir şeyi açıklamayan ama bir şekilde hayati derecede önemli görünen bir teoriydi bu. Kamran o anda geçici körlüğünün kaynağını merak etti ve yeniden korkuya kapıldı.

"Ne yaptın ona," dedi Kamran dikkatle, "ne yaptın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cyrus cevap vermedi.

Güneyli kral, kılıcını almak için eğilmeden önce tembelce kendini sütundan aşağı itti. Kamran'a doğru etkilenmiş bir umursamazlıkla yürüdü, kılıcı tasmalı bir köpek gibi arkasından sürükledi, çeliğin taşa çarparken çıkardığı ürkütücü nefes Alizeh'in çığlıklarının sesini kısa süreliğine bastırdı.

"Beni cezalandırmak için ateşin içinden geçtiğini sanıyordum," diyordu Cyrus. "Bunu seni korumak için yaptığını şimdi anlıyorum."

Mavi gözlerinde bir titreşim vardı ve Cyrus bir an için kendine ihanet etti. Sakin yüzeyinin altında umutsuz ve dizginlenemeyen bir şey vardı, eğer kırılmamışsa. Kamran bu anı bir tür merhamet olarak değerlendirdi, çünkü o zaman genç adamın göründüğünden daha zayıf bir kral olduğunu fark etti.

"Onun adını biliyorsun," dedi Cyrus yumuşak bir sesle.

Kamran bir endişe nabzı hissetti ama hiçbir şey söylemedi.

"Onun adını nereden biliyorsun?" diye sordu Cyrus.

Kamran nihayet konuştuğunda sesi ağır ve soğuktu. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Kılıcını birkaç santim kaldırmış olan Cyrus, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ama gelinimin adını bilmek benim ayrıcalığımdır."

Kulakları patlatan bir gürültüyle birlikte Kamran'ın göğsünde keskin bir acı patladı. Bir kez daha dizlerinin üzerine çöküp darbenin şiddetiyle sarsılırken kaburgalarını sıkarak bir çığlığa karşı koydu. Kamran'ın kendisine ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bir tahminde bulunacak zamanı da yoktu. Sadece evinin yıkılışına değil, aynı zamanda devasa, yanardöner bir ejderhanın gelişine de tanıklık etmek için göz kapaklarını zorla açabildi.

Kâhinler yabancı bir canavarın Ardunya semalarına girmesine asla izin vermezlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama Kâhinler ölmüştü.

Kamran ejderhanın Alizeh'i ani, baş döndürücü bir inişe geçtiği anda yakalayışını izledi; canavar yaratık genç kadını sırtına sıkıca oturttuktan sonra bir kez daha yukarı doğru fırladı. Hayvan güçlü bir kükreme sesi çıkardı, kösele gibi kanatlarını çırptı ve göz açıp kapayıncaya kadar hem hayvan hem de binicisi yok oldu, saray duvarında yeni açılan oyuktan geçerek gecenin içinde kayboldu.

Devam eden kaos içinde Kamran artık zihnindeki yıkımı inkâr edemiyordu.

Büyükbabasını kaybetmenin acısı daha yeni yeni içine işlemeye başlamıştı ve ardından gelen her ihanet, her biri şiddetli bir adaletsizlik olan ve her biri bir yas dönemi gerektiren bir dizi başka küçük ölümden farklı olarak onu kırmıştı.

Zaal sahtekârdı. Hazan sahtekârdı. Alizeh- Alizeh onu mahvetmişti.

Her nasılsa hâlâ kalabalığın gürültüsünü duyuyor, kafesinin bunaltıcı sıcağını, dizlerinin altındaki mermer zeminin ısrarcı soğuğunu hissediyordu. Ayakta duracak gücü yoktu; acı, azalma belirtisi göstermeyen sabit bir ritimle vücudunda acımasızca yayılıyordu. Kamran yavaşça başını kaldırdı ve Cyrus'un gözlerinin içine baktı. O kadar acı çekiyordu ki konuşurken boğazı kanıyor gibiydi.

"Bu doğru mu?" diye sordu. "Gerçekten seninle evlenecek mi?" Cyrus bir adım öne çıktı, kılıcı hazırdı. "Evet." Kamran kendini toparlayamadı.

Taze acı boynundan omuzlarına doğru patlarken yüzünü buruşturdu. Bu hareket o kadar provasızdı ki Cyrus bile kaşlarını çattı.

"Büyüleyici," dedi Tulan kralı ve ardından kılıcının ucuyla Kamran'ın çenesini kaldırdı. İşkence yüzünden zorlukla nefes alabilen Kamran yine de geriye doğru sarsılmayı başardı ve bu hareket yeni bir acı tufanına neden oldu. "Ölüyor gibi görünüyorsun."

"Hayır," diye soludu Kamran, ellerini taş zemine dayayarak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cyrus neredeyse gülecekti. "Büyükbabanın izinden gitmeyi düşünmüyorsan, bu konuda bir seçeneğin olduğunu sanmıyorum."

Bu gücü nereden aldığını bilmiyordu Kamran, ama sadece kırık bir adamın, pervasız bir adamın sahip olabileceği türden bir metanetle kendini yerden kaldırdı.

Kamran'ın içi boşaltılmıştı.

Bir saat içinde tüm hayatının ipleri kopmuştu. Sonrasında kendini çılgın ve ateşli hissetti; sanki bir kâbusun içinde ilerliyor gibiydi. Bir şekilde, dehşet onu güçlendirmişti. Geriye hiçbir şey kalmadığını hissetti.

Kaybedecek bir şey yok.

Sanki kolu hâlâ kanamıyormuş, sanki bacaklarının eti yeni kömürleşmemiş gibi kılıcına uzandı. Kılıcı kaldırıp rakibiyle yüzleşmeyi başarması bile bir mucize gibiydi.

O sırada bir ayak sesleri fırtınası duydu, bir muhafız tugayı ateşli halkaya yaklaşırken endişeli seslerden oluşan bir koro

-Ama Kamran tek eliyle onları durdurdu.

Bu onun bitirmesi gereken bir savaştı.

Cyrus bu silahlı izleyicilere bir göz attı, sonra uzun bir süre prensi düşündü.

"Pekâlâ," dedi güneyli kral sonunda. "Merhametli olmadığımı asla söyleme. Bunu çabuk yapacağım. Acı çekmeyeceksin."

"Ve ben," dedi Kamran, sesi çakıl taşına benziyordu, "işkencenin hiç bitmeyeceğinden emin olacağım."

Bir öfke parıltısı ve Cyrus'un kılıcı tek, kör edici bir vuruşla havayı yararak Kamran'ın şaşırtıcı bir güçle karşıladığı, kırık vücudu çabayla sarsılsa bile. Bacakları titriyor, kolları acı içinde çığlık atıyordu ama Kamran teslim olmayacaktı. Teslim olmaktansa dövüşerek ölmeyi tercih ederdi ve göğsünü ısıtan, içinde ikinci bir hayat, korkunç bir adrenalin yaratan da bu düşünceydi.

Ne mutlu ki, çabalarken ölecekti.

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla rakibini itmeyi başardı ve Cyrus'u geriye doğru fırlatarak kılıcını serbest bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran gecikmeden ilerledi, şimdi şok edici bir hızla hamle yapıyor, Cyrus savuşturuyordu. Bir süre için Kamran'ın duyduğu tek şey çelikti; metalin parlaklığından, bıçakların çarpıp kaçan dalgalarından başka bir şey görmedi.

Cyrus çalım attı, sonra şaşırtıcı bir çeviklikle ileri atıldı ve Kamran yarasının yanığını çok geç hissetti. Kalabalığın panikle attığı çığlıkları duydu ama yarayı göremedi; aslında vücudunun hangi tarafının yaralandığını bile zorlukla tespit edebildi.

Zaman yoktu.

Kamran ikinci bir saldırıyı savuşturmak için harekete geçti ve Kiros mırıldandığı bir yeminle geri çekilince kısa bir zafer anı yaşadı. Güneyli kral hiç gecikmeden toparlandı ve Kamran'ı o kadar hassas bir koreografiyle hazırlanmış bir dizi darbeyle karşıladı ki, Kamran bile bunun güzelliğine karşı bağışıklık kazanamadı. Değerli bir düşmanla dövüşmek, insanın gücünün potansiyelini sınırsızca test etmek nadir bir zevkti. Ancak Kiros'un hünerinin ve yıldırım hızındaki reflekslerinin bu kanıtı, Kamran'ın güney kralının daha önce Alize'nin kendisini alt etmesine izin verdiğine dair eminliğini pekiştirdi. Prense göre bu davranış sadece iki açıklamadan birine işaret ediyordu: Ya Alize aralarındaki anlaşmada ondan üstündü ya da onu incitmek istememişti. Belki de ikisi birden.

Belki de gerçekten nişanlanmışlardı.

Bu sarsıcı düşünce onu endişe verici bir güçle canlandırdı, genişliği ona yabancı kalmıştı. Tek bildiği içgüdülerinin daha önce hiç hissetmediği kadar keskin olduğuydu ve çok geçmeden Cyrus'un yüzünde belli belirsiz bir gerginlik gördü, alnındaki ter parıltısı şüphesiz kendi yüz hatlarına da yansımıştı. Her ikisi de zor nefes alıyordu ama Kamran'ın ellerinden kan damlarken ve her hareketi ayaklarının altındaki mermeri kirletirken bile yorulmamıştı.

Tekrar, ilerledi-

Genç adamlar öyle şiddetli bir hareketle kılıçlarını çaprazladılar ki Kamran sarsıntının tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Onlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bıçaklarının parıltısıyla göz göze gelen düşmanlar, çetin bir çatışmanın ortasında sıkışıp kalmışlardı.

Sonra, anlaşılmaz bir nedenle, Cyrus bocaladı.

Tulan kralının kaşlarının çatılması, dikkatinin dağılması sadece bir anlık bir şeydi ama Kamran bu fırsatı kötüye kullanmadı; kaba kuvvetle üzerine yürüdü ve Kiros'u çömelmeye zorladı. Kamran artık avantajlıydı, tek yapması gereken rakibini yere sermekti. Kiros'u kalbinden hançerlemek büyük bir zevk olacaktı; Kamran onun bağırsaklarını deşeceğini zaten biliyordu. Kanlı organları kasaba meydanında cam bir fanusun altında sergileyecek, kurtçukların onları bulmasına ve özgürce ziyafet çekmelerine izin verecekti.

"Bilmen gerektiğini düşünüyorum," dedi Cyrus ağır bir sesle, yorgunluğu yüzünden okunuyordu. "Sana bir şeyler oluyor. Cildine."

Kamran bunu görmezden geldi.

Cyrus onu tedirgin etmeye çalışıyordu ve zafere bu kadar yaklaşmışken buna izin veremezdi. Kamran ani bir haykırışla rakibini son bir kez geriye itti ve Cyrus sert bir nefes vererek yere düştü, kılıcı mermere çarparken takırdıyordu.

Kamran hiç vakit kaybetmeden, düşmüş rakibine vahşi bir kararlılıkla yaklaştı. Son bir kez kılıcını kaldırdı-

Ve dondu.

Durduğu yerde vücudunu nefes kesici bir felç kapladı, bu his o kadar şiddetliydi ki Kamran güçlükle nefes alabiliyordu. Cyrus'un ayağa kalkışını, kılıcını kınına sokuşunu, asasını alışını ve şapkasını arayışını sanki camdan bir bölmenin arasına sıkışmış gibi izledi. Tuhaf eşyayı tiran kafasına iyice yerleştirdikten sonra Kamran'ın heykeline doğru yürüdü ve gülümsedi.

"İçimde çok az onur kaldı, Melankolik Kral.
Bunu hak ettiğimde ölmek için yeterli olmadığı
kesin." Uzaklardan biri çığlık attı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran kendi bedeninin hapishanesine karşı çırpındı ama ciğerlerinin her saniye zayıfladığını, organlarının dışarıdan içeriye doğru sıkıştırıldığını hissetti.

Cyrus'un gülümsemesi hiç değişmedi.

"Ne kadar talihsiz bir durum olsa da," diye devam etti, "bedenimde bir insanlık kırıntısı canlanmaya devam ediyor. Bu yüzden bu gece sizi atan bir kalple bırakacağım. Her neyse, yaşamanız daha iyi, değil mi? Bilinçli bir şekilde acı çekmen, aşağılık büyükbabanın yasını tutman, her gün sadece nefret ettiklerin tarafından değil, sevdiklerin tarafından da ihanete uğradığını bilerek yaşaman ve zavallı bir imparatorluğu yönetmeye çalışırken muazzam bir şekilde başarısız olman senin için daha iyi."

Kamran kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti, gözleri duyguların tehdidiyle yanıyordu.

Hayır, ağlamak istedi. Hayır, hayır-

"Seninle tekrar dövüşmek için sabırsızlanıyorum," dedi Cyrus yumuşak bir sesle, şapkasını eğerek. "Ama önce beni bulman gerekecek."

Sonra ortadan kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki

دو

UZUN BİR SÜRE ALİZE kımıldamadı.

Korku ve inançsızlıktan felç olmuş gibi hissediyordu, zihni bir belirsizlik kargaşasının saldırısına uğramıştı. Yavaş yavaş duyuları uzuvlarına, parmak uçlarına kadar geri döndü. Çok geçmeden rüzgârı yüzünde hissetti, gece gökyüzünün yıldızlarla süslü bir gece yarısı çarşafı gibi etrafını sardığını gördü.

Yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

Canavar ağır ve sağlamdı ve nereye gittiğini biliyor gibiydi. Derin nefesler aldı, paniğinin tortularını temizlemeye, en azından bu vahşi yaratığa tutunduğu sürece güvende olacağına kendini ikna etmeye çalıştı. İnce önlüğünden geriye kalan yumuşak liflerin tenini sıyırdığını hissedince aniden kıpırdandı ve incelemek için aşağı baktı. Aslında küçük bir halının üzerinde oturduğunu fark etmemişti.

Alizeh neredeyse yeniden çığlık atıyordu.

Ejderha ortadan kaybolmuştu. Hâlâ buradaydı -canavarı altında hissediyordu, derisinin kösele dokusunu hâlâ hissedebiliyordu- ama yaratık gökyüzünde görünmez olmuş, onu desenli bir halının üzerinde yüzer halde bırakmıştı.

Son derece kafa karıştırıcıydı.

Yine de o zaman yaratığın neden ortadan kaybolduğunu anladı; cüssesi onu kör etmediği için aşağıdaki dünyayı görebiliyordu, ötesini görebiliyordu.

Alizeh nereye gittiğini bilmiyordu ama şimdilik panik yapmamak için kendini zorladı. Ne de o l s a i ç i n d e, onu çevreleyen bu sessizlikte garip bir huzur vardı. Sinirleri gevşedikçe zihni keskinleşti. Çabucak botlarını çıkardı ve gecenin içine fırlattı. Onların karanlığın içinde kayboluşunu izlemek ona büyük bir haz verdi.

Karanlık.

Rahatlama.

Ani bir gümbürtü halının ağırlığını değiştirerek onu irkiltti. Alizeh arkasına döndü, kalbi bir kez daha göğsünde hızla çarpmaya başladı; ve istenmeyen arkadaşının yüzünü gördüğünde, kendini botlarla birlikte gökyüzüne fırlatabileceğini düşündü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır," diye fısıldadı.

"Bu benim ejderham," dedi Tulanya kralı. "Ejderhamı çalmaya iznin yok."

"Ben çalmadım, yaratık aldı- Bekle, buraya nasıl geldin? Uçabiliyor musun?"

Buna güldü. "Ardunia'nın kudretli imparatorluğu büyü konusunda gerçekten bu kadar fakir mi ki bu küçük numaralar seni etkiliyor?"

"Evet," dedi gözlerini kırpıştırarak. Sonra, "Adın ne senin?"

"Bu kadar saçmalık arasında. Adımı neden bilmek istiyorsun?"

"Böylece senden daha gayri resmi bir şekilde nefret edebilirim."

"Ah. Bu durumda bana Cyrus diyebilirsin."

"Cyrus," dedi. "Seni çekilmez canavar. Nereye gidiyoruz biz?"

Kadının hakaretleri onu etkilememiş gibi görünüyordu, çünkü "Gerçekten anlamadın mı?" dediğinde hâlâ gülümsüyordu.

"Bu oyunlar için çok heyecanlıyım. Lütfen şimdi beni hangi korkunç kaderin beklediğini söyleyin."

"Kaderlerin en kötüsü, bunu söylediğim için üzgünüm. Şu anda Tulan'a doğru yol alıyoruz."

Nosta teninde sıcak sıcak yandı ve Alizeh korkudan kaskatı kesildiğini hissetti. Şaşırmıştı, evet, dehşete de kapılmıştı ama bir imparatorluğun kralının kendi topraklarını bu şekilde aşağıladığını duymak-

"Tulan gerçekten o kadar korkunç bir yer mi?"

"Tulan?" Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hiç de bile. Tulan'ın tek bir santimetrekaresi tüm Ardunia'dan daha nefes kesici ve bunu öznel bir görüş olarak değil, fark edilebilir bir gerçek olarak söylüyorum."

"Ama o zaman" -kaşlarını çattı- "neden bunun kaderlerin en kötüsü olacağını söyledin?"

"Ah. Bu." Cyrus uzaklara baktı, gece gökyüzünü araştırdı. "Şey. Ortak arkadaşımıza çok büyük bir borcum olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ve kabul edeceği tek karşılık size yardım etmek miydi?"

Yutkundu. "Evet."

"Ve sana nasıl hükmetmeni istediğini söylediğimi hatırlıyor musun? Bir cin kraliçesi olmanı?"

Alizeh başını salladı.

"Pekala. Krallığınız yok," dedi. "Üzerinde hüküm sürecek bir toprak yok. Liderlik edeceğin bir imparatorluk yok."

"Hayır," dedi usulca. "İstemiyorum."

"Peki o zaman. Tulan'a geliyorsun," dedi Cyrus, hızlı bir nefes alarak. "Benimle evlenmek için."

Alizeh keskin bir çığlık attı ve ejderhanın üzerinden düştü.

Düşerken Cyrus'un küfürler savurduğunu duydu -rüzgâr ayaklarına çarpıyordu- ve hayretle fark etti ki, kesin bir ölümden başka bir şey olmayan bu şeye doğru hızla savrulmasına rağmen uygun bir tepki veremiyordu.

Alizeh çığlık atmadı; korku da yaşamadı.

Gökten ani bir düşüşe verdiği bu alışılmadık tepki, kısmen hayatının son zamanlarda aldığı yöne karşı duyduğu kararsızlıktan kaynaklanıyordu çünkü Alizeh ejderhayla birlikte kaçarken en azından İblis'in entrikalarından kaçacağını düşünmüştü. İstemeden ya da başka bir şekilde yaptığı hareketlerin aslında onu doğrudan İblis'in şeytani planlarının içine çektiğini fark etmemişti. Alizeh kendini pek hüzünlü biri olarak görmüyordu ama o anda hayatta kalıp kalmamasını umursayacak durumda değildi.

Öte yandan, alışılmadık sakinliği belki de çok daha basit bir mantığın sonucuydu:

Alizeh kurtulacağını biliyordu.

Bu düşünceyi daha yeni üretmişti ki, rahatsız olmuş bir ejderhanın kükremesinin azaldığını ve ağır kanatlarını çırparak şiddetli rüzgârları kendisine doğru yönlendirdiğini duydu. Bu, Alizeh'in aynı saat içinde ikinci kez yüksekten düşüşüydü ve soğuk rüzgâr vücudunu yırtarak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Derisi yüzüldüğünde, metrelerce uzanan siyah buklelerinin iğnelerinden tamamen kurtulmuş olduğunu fark etti. Gece yarısı bukleleri garip diller gibi etrafındaki havayı yalıyor, birkaç huzursuz dal gözlerinin, ağzının, boğazının, omuzlarının etrafında kıvrılıyordu. Alizeh'in kendi bedeni gözlerini kör etmişti; iyice rüzgâra kapılmış, kalbi kırılmış ve büyük ihtimalle kaskatı donmuştu.

Doğru, Alizeh her zaman soğuktu; onu eski bir krallığın varisi olarak işaretleyen buz, nadiren de olsa sıcaktan hoşlanmasını sağlıyordu. Buna bir de kış gecesinin acımasızlığı, şimdi onu hırpalayan amansız rüzgârlar ve elbise yerine sadece hurda giydiği gerçeği eklenince-

Henüz bir ceset olmaması Alizeh için sürpriz oldu.

Yine de ejderha altına girdiğinde hiç tepki vermedi, Cyrus'un sıcak elleri belini sararak onu sanki gezgin bir çiçekmiş gibi havadan koparmadan önce sadece sessiz bir çığlık kaydetti. Onu sıkıca yanındaki halının üzerine çekti, dişleri gıcırdayan bir gümbürtüyle yere düştü ve ardından rahatsız edici bir aceleyle ondan uzaklaştı. Alizeh birdenbire duygularını ifade etmekten aciz göründüğü için, tüm bunları bir sisin içinden izler gibi not aldı. Kendini bir bez bebekten farksız hissediyordu, canlanamıyordu.

Her şey geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybolmuş gibiydi.

Hazan asılacaktı. Kral Zaal ölmüştü. Kamran-

Kamran tehlikedeydi.

Ardunia'nın kraliyet Kâhinleri öldürülmüş; saray saldırıya uğramıştı. Kamran, Ardunia'dan ayrıldığında yaralanmıştı.

-Kâhinler olmadan nasıl hızlı bir tedavi görecekti? Onlar yeni bir rahip ve rahibeler toplayana kadar ne kadar süre savunmasız kalacaktı? Son saatlerde kendi hayatının yıkımına tanık olan Alizeh bile Kamran'ın benzer bir dizi travma yaşadığını açıkça görebiliyordu.

Alizeh, büyükbabasının ölümü ve utancı yetmiyormuş gibi, büyükbabasının yüzündeki ifadeyi hâlâ hayal edebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran'ın, Hazan'ın kendisine ihanet ettiğini anladığında, onun da sadakatsizlik ettiğini düşündüğü andaki yüzü-

Hayır, hayır, buna dayanamazdı.

Son zamanlarda göğsüne gizlice bastırdığı her umut -son birkaç yıldır kendine sakin ve korunaklı bir hayat kurmak için gösterdiği her çaba- sakin bir geleceği güvence altına alma umuduyla kendini teslim ettiği her yıpratıcı emek-

Düşüncelere karşı zihnini kapattı.

Alizeh'in bilinçsiz bir parçası, göğsündeki acıyı serbest bırakırsa bundan sağ çıkamayabileceğini anlamış gibiydi. Onu tasmalı tutmanın çok daha iyi olacağını düşündü.

Her halükarda, bunu ona yapan şeytandı - onun için büyük işkence planları tasarlamıştı - ve işte, işte kanıtı.

Öğrencisi onun yanına oturdu.

"Bir şey söylemeyecek misin?" dedi Cyrus, sesi alışılmadık bir şekilde bastırılmıştı.

Alizeh sanki dudakları uyuşmuş gibi hissetti.

"Konuşmayacağım." "Konuşmayacak mısın?"

"Seninle

evlenmeyeceğim." Cyrus iç

çekti.

İkisi de korkunç bir sessizlik içinde oturuyor, karanlık ikisini de içine çekiyordu. O sırada tek tesellisi muhteşem gökyüzüydü; çünkü buzul atmosfere karşı dişlerini her zamankinden daha umutsuzca sıkarken bile, Alizeh ne üzerinde yol alıyor gibi göründükleri gece yarısı denizine ne de gökte delikler açan yıldızların direncine karşı bağışıklık kazanmayı reddediyordu.

Bu, Alizeh'in uzun zaman önce ustalaştığı bir alışkanlıktı.

Felaketin ortasında bile lütuf anlarını kataloglamak çoğu zaman zihnini sakinleştirmeye yardımcı oluyordu; gerçekten de hayatında o kadar kasvetli günler olmuştu ki Alizeh, sadece hala değerli bir şeye sahip olduğunu kanıtlamak için dişlerini saymaya başvurmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam o sırada kendini rüzgârın sesini dinlemeye, ayı daha önce hiç bu kadar yakından, tüm ihtişamıyla görmemiş olduğunu anlamaya zorladı. Bu düşünceyle derin bir nefes aldı, dilinde saf soğuğun tadını aldı ve geceye doğru araştıran bir el kaldırdı. Gökyüzü parmak uçlarının altından tıpkı sevilmek isteyen bir kedi gibi geçti.

"Bu fikirden vazgeç," dedi Cyrus sertçe, sessizliği bozarak. "Çabalarınız boşa gidecek."

Alizeh başını kaldırıp bakmadı. "Neden bahsettiğinizi bilmediğime eminim."

"Kendinizi istediğiniz kadar gökyüzüne fırlatın.
Kaçış yok. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Bütün genç kadınlarla böyle ateşli bir sevgiyle mi konuşuyorsun?" Alizeh, kemikleri soğuktan titrerken bile kararlılıkla sordu. "Eğer yine bayılır ve ejderhadan düşersem, bunun tek suçlusu sen olacaksın."

Cyrus bir ses çıkardı, neredeyse kahkahaya benzeyen bir şeydi ama çabucak buharlaştı. "İlk denemeniz bize şimdiden çok değerli dakikalara mal oldu. Kendini tekrar tekrar atmakta ısrar edersen, bizi programın gerisine düşürecek ve ejderhamı kızdıracaksın ki bunu hak etmiyor. Yatma vakti çoktan geçti; ona işkence etmenize gerek yok."

"Dikkatli ol," dedi Alizeh ona. "Bu ejderhayı önemsediğini ima etme tehlikesiyle karşı karşıyasın."

Cyrus içini çekti, başka tarafa baktı. "Ve donarak ölme tehlikesiyle karşı karşıya gibi görünüyorsun."

"Değilim," diye yalan söyledi.

Tek kelime etmeden ağır, süssüz siyah paltosunu çıkardı ama omuzlarına örtmek için öne doğru eğildiğinde, Alizeh tek eliyle bu hareketi engelledi.

"Bir daha sizden bir giysi kabul edeceğimi sanıyorsanız, bayım, aldanıyorsunuz," dedi dikkatle.

Adamın göğsündeki belirsiz hareketi, çenesindeki ani gerginliği gördü. "Bu giysiden çıkarılacak bir tehlike yok. Bu sadece bir beyefendinin jestiydi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşkınlık gözlerini açtığında göğüs kafesinin yakınında bir ısı kıvılcımı hissetti. "Bir beyefendi mi? Kendini sık sık böyle bir adamla karıştırır mısın?"

"Beni ne kadar kolay aşağılıyorsun," dedi, gözleri alaycıydı. "Başka biri olsaydın, seni idam ettirirdim."

"Tanrım, daha fazla şiir. Bu şefkatli ifadeler seni bana sevdirmek için mi?"

Bunun üzerine bir gülümsemeyle savaştı, yıldızlara bakarken bir elini saçlarında gezdirdi. "Söyle bana, geleceğimiz için yüzüme tokat atmayı alışkanlık haline getirmeyeceğini ummak çok mu fazla?"

"Evet."

"Anlıyorum. O halde evlilik hayatı tam da hayal ettiğim gibi olacak." "Açık konuşayım: Senden nefret ediyorum. En kısa zamanda
Seninle evlenmektense zehirlenmeyi tercih ederim ve her hareketinin şeytanın taleplerine dayandığı apaçık ortadayken böyle bir dehşete boyun eğmeyi düşüneceğimi sanmanı hayretle karşılıyorum. Siz iflah olmaz bir günahkârsınız; nasıl bir beyefendi olmayı umduğunuzu asla anlayamayacağım."

Cyrus uzun bir süre sessiz kaldı.

Konuşurken onun gözlerine bakmadı, hatta gülümsemeye zorladığında bile. "O zaman nezaketi bir kenara bırakalım. Bir daha huzurunuzda centilmenlik yapmaya çalışmayacağıma söz veriyorum."

"Zaten elde edilmiş bir başarı için hedef belirlemenin bir anlamı var mı efendim?"

Cyrus aniden yüzünü ona dönmeden önce gerildi, gözleri ay ışığında öfkeye benzer bir şeyle parlıyordu. Bakışlarının gözlerinden dudaklarına, boynunun sütununa, göğüslerinin kıvrımına, zar zor görünen korsesinin daralan çizgisine, sonra da aşağıya doğru çok yavaş bir şekilde ilerlemesine izin verirken hiçbir şey söylemedi.

"Sen gerçekten de korkunç bir alçaksın," diye fısıldadı, onun ilgisi karşısında kızarmasından nefret ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onları saran tüm karanlığa rağmen, büyük bir aydınlık da vardı. Cyrus'u yıldız ışığının cilasında, ayın parlaklığında oldukça net görebiliyordu. İnkâr edilemezdi: Cyrus'un yüzü nesnel olarak çarpıcıydı, öyle ki Alizeh onun en büyük özelliğinin saçlarının hınzır bakırı mı yoksa gözlerinin delici mavisi mi olduğuna karar veremiyordu. Yine de karar vermek umurunda değildi, çünkü onun güzelliğinden etkilenmemekle kalmıyor, doğru fırsat verildiğinde onu öldürebileceğine dair özel bir umut besliyordu.

"O elbise seni korumak içindi," dedi Cyrus acı acı. "Onu ateşe vermeni beklemiyordum. Hem de iki kez."

Nosta tenini ısıttı ve Alizeh keskin bir nefes aldı. Nosta'ya, yani gerçekleri yalanlardan ayıran mermer büyüklüğündeki sihirli küreye hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Cyrus'un Bayan Huda'nın yatak odasına aniden gelişinden önce onu korsesinin içine sokmuştu ama göklerden gelen son spiralinden sonra varlığını neredeyse unutmuştu. Onunla birlikte olduğunu hatırlamak kalbini güçlendirmek için çok şey yaptı, çünkü artık Hazan ve Cyrus'un ona yardım etmek için birlikte çalışmadıklarını kesin olarak bilmek için yeterince önemli bilgi edinmişti - bu da Cyrus'un güçlü nesneye sahip olduğunu asla bilmemesi gerektiği anlamına geliyordu. Önündeki dehşet ne olursa olsun, en azından yalan söyleyip söylemediğini her zaman bilecekti.

Alize bunu fark ettiğinde yüreği burkuldu, çünkü ona nosta hediye eden Hazan'dı ve onu bir daha asla göremeyeceği kesin bir gerçek gibi görünüyordu.

Hiç şüphesiz şafakta asılacaktı.

Hayatına umudu geri getiren, varlığı ona günlerinin sefilliğine bir son vermeyi hayal etmesi için ilham veren Hazan'dı. Hazan, hala onu arayan, ona inanan bir Cinninin kaldığının kanıtıydı. Alizeh onun gerçek kimliğini bilmiyordu - aslında kraliyetin bir bakanı olduğunu, prensin yanında çalıştığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

her gün. Alizeh'i güvenli bir yere götürmek için hayatını tehlikeye atmıştı ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Bu asla unutamayacağı bir fedakârlıktı.

Cyrus başını sallayarak, "Elbiseyi yakacağını bilseydim, yapımı için bu kadar büyü harcamazdım," diyordu. "Sonunda sana çok faydası oldu. O elbisenin seni sana zarar vermek isteyenlerden saklaması gerekiyordu; onun yerine sen onu yok ettin ve bu süreçte hem kimliğini hem de iç çamaşırlarını tüm Ardunya kraliyetine ifşa ettin. Kendinden memnun olmalısın."

"Pardon?" Alizeh dehşet içinde ona baktı. "İç çamaşırlarım mı?"

"Elbette bir çift gözünüz var," dedi, dikkatle yüzüne bakarak. "Neredeyse çırılçıplaksınız."

"Bu ne cüret."

Cyrus akıcı bir hareketle paltosunu omuzlarına örttü ve onu öyle şaşırttı ki, rahatlamadan güçsüz kalmadan önce itiraz etme şansı kalmadı. Yün giysinin kalıcı sıcaklığına sahibinin baş döndürücü, erkeksi kokusu karışmıştı ama Alizeh bunu görmezden gelebilirdi; ağır palto katlanmış, büzülmüş bedeninin her santimini sarıyor, ipek astarı rüzgârdan çatlamış tenini okşuyor, sonra da yatıştırıyordu. Alizeh bu lükse karşı koymaya çalıştı, ancak kendine yönelik sessiz suçlamalarına rağmen, kollarını eşyadan kurtulmak için yeterince canlandıramadı. Aslında bu tatmin o kadar acı vericiydi ki gözlerinden hain yaşlar aktı ve zevkten ses çıkarmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Sonunda başını kaldırdığında, Cyrus'un onu şaşkınlıkla izlediğini gördü. "Gerçekten acı çekiyormuşsun," dedi. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Sessizce itiraf ettiğinde onun gözlerine bakamıyordu: "Her zaman acı çekiyorum. Ayaz, istenmeyen bir uzuv gibi benimle birlikte yaşıyor; azalmıyor. Nadiren üzerinde duruyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman don gerçek, yaşanmış bir deneyim mi?" Cyrus konuşurken kaşlarını çatmış gibiydi. "Bundan bahsedildiğini duymuştum elbette, ama bunun şiirsel bir ifade olduğunu sanmıştım."

Unutmuştu: Cyrus onun mirasını çok az biliyordu.

Alizeh gözlerini sıkıca kapadı ve nefes verdi, vücudunun sarsıntılarının en kötüsünü atlatıyor gibi görünmesine şükretti.

"Buz beni kayıp Jinn imparatorluğunun varisi olarak işaretliyor. Acımasız soğuk, cesaretimi kanıtlamak içindir," diye açıkladı. "Vücuttaki ayazın tahribatına dayanamayanların tahtın tahribatına dayanması beklenmez."

Cyrus yumuşak bir sesle, "O zaman gerçekten varsın. Sadece bir peri masalı değilsin."

Alizeh'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Cin folkloru konusunda cahil değilim," dedi ve arkasını dönerek. "Bu dünyada pek çok başarısız kraliyet ailesi var. Senin hatırlanmayacak kadar küçük, çökmüş bir imparatorluğun şımartılmış, taç giymemiş kraliçesi olacağını düşünmüştüm. Ama bekledikleri kişi sizsiniz, değil mi? Görünüşe göre şeytanın bile beklediği kişi. Beni beslediği birçok bilmecedeki delikleri kapatırdı. Ve seni neden bu kadar umutsuzca arzuladığını açıklar."

"Evet," diye fısıldadı Alizeh, her an kendini daha da sahtekâr gibi hissediyordu. Halkının kurtarıcısı olması mı gerekiyordu? Hayatının son birkaç yılını yerleri ve tuvaletleri silerek geçirmiş olan o mu? "Sanırım öyleyim."

Cyrus cevap olarak sadece iç çekti.

Alizeh nihayet ona bakmaya cesaret edebildiğinde, onu siyah şapkasına bakarken, parmakları şapkanın kenarında gezinirken buldu.

Bunu görmek onu meraklandırdı.

"Bu akşam bizi baloya götürmek için büyü kullandın," dedi. "Neden bizi Tulan'a götürmek için de aynısını yapmıyorsun? Ejderha biraz fazla görünüyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cyrus'un elleri hareketsiz kaldı. Yavaşça başını kaldırdı, gözleri gökyüzünün ışıltısında parlıyordu. Kınama yoktu, sadece şaşkınlık vardı: "Büyü hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Çok az."

"Ama yine de"-kaşlarını çattı-"Bana buna ihtiyacınız olduğu söylendi. Aslında bir şekilde onun en temel unsurlarına kendi içinizde sahipsiniz. Kaderinizden gerçekten habersiz misiniz?"

Alizeh bunun üzerine bir korku şimşeği hissetti, kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladığında tanıdık bir gümbürtü duydu. Şeytanın bu gerçek yabancıya hayatı hakkında ne kadar çok şey anlatmış olabileceği Alizeh'in aklına yeni yeni geliyordu. Bu onu korkunç bir dezavantaja sokuyordu.

"Sana benim hakkımda başka ne söyledi?" diye sordu. "Kim? Iblees mi?"

Alizeh'nin nefes alışları hızlanmış, korkusu artmıştı. Onun sorusu anlamsızdı, cevap vermeyeceği bir soruydu ve aptal olmayan Cyrus çok geçmeden içini çekti.

"Dediğim gibi, sadece sizin başka bir imparatorluktan bir kraliçe olduğunuzu ima etti. Tahtını kaybetmiş ve başka bir yerde krallık arayan biri. Bana senin bir cin olduğunu söylemedi." Bir vuruş ve sonra: "Ya da söylediyse bile net değildi."

Nosta sıcak bir şekilde kıvılcımlandı.

"Saçma sapan bilmeceleri yüzünden bazen onu anlamak neredeyse imkânsız hale geliyor," diye mırıldandı Cyrus, yüz ifadesi ekşiyerek. "Yine de her şey onun yararına işliyor gibi görünüyor. Bu tür karmaşık iletişimler duyarlı insanları dolandırmada oldukça etkili görünüyor."

"Evet," dedi Alizeh, Güney Kralı'na sempati duymasına şaşırarak. "Bu duyguyu iyi bilirim. Doğduğumdan beri peşimi bırakmıyor."

Cyrus onun gözlerine baktı ve dikkatle onu inceledi. "Kendimi -ya da başkalarını- büyük mesafeler boyunca büyüleyemem. Mineralin yarı ömrü çok kısa."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alizeh bu açıklamayı anlamamıştı ama tam cehaletini açığa vurup vurmamaya karar vermişti ki şiddetli bir rüzgâr onu yerinden sökmek için elinden geleni yaptı. Umutsuzca ödünç aldığı giysisine sarıldı, yakalarını vücuduna daha sıkı sardı ve parmakları ıslak bir şeyle buluştu.

Alizeh elini sertçe çekti, ay ışığının altında nemi inceledikten sonra Cyrus'a korku dolu bir bakış fırlattı. "Ceketinde kan var," diye nefes aldı.

Cyrus'un soğuk bakışları bu konudaki hislerine dair hiçbir işaret vermiyordu. Sadece, "Eminim, elbiselerini kirletmeden bir adamı öldürmenin ne kadar zor olduğunu hayal edecek kadar zekâya sahipsinizdir," dedi.

Alizeh gözlerini kaçırdı ve yutkundu.

Cyrus'un Kamran'a ölümcül bir darbe indirmeye hazırlandığı, onun habersizce gidişinin ardından Cyrus ve Kamran'ın bir süre yalnız kaldıklarını ancak şimdi fark etmişti. Bu konudaki duygularına ihanet etmemesi gerektiğini iyi biliyordu ama sormazsa nasıl rahat edecekti? Bilmek zorundaydı -görevini tamamlayıp tamamlamadığını anlamanın bir yolunu bulmalıydı-

"Veliaht Prens senin adını nereden biliyordu?" Alizeh başladı, o kadar tedirgindi ki neredeyse ceketini düşürecekti.

"Ne?" dedi, yavaşça Cyrus'la yüzleşmek için dönerek.

Gözlerinde öfke alevlendi. "Hadi ama; çok iyi gidiyorduk. Cehalet gösterileriyle birbirimizi aşağılayarak geriye doğru evrilmeyelim. Sen bundan çok daha zeki olduğunu kanıtladın."

Alizeh kalbinin sıkıştığını hissetti. "Cyrus-"

"Adını nereden biliyor?" diye sordu. "Anladığım kadarıyla bir hizmetçi olarak saklanarak yaşıyordun. Bir imparatorluk varisinin bir hizmetçiyi yakından tanıması için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Alizeh titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü. "Onu öldürdün, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Görüyorum ki ikimiz de Ardunia'nın çiçeği burnunda kralıyla ilgili açıklama yapmaya hevesliyiz."

"Beni hayrete düşürüyorsun," diye fısıldadı. "Önce beni bu zehirli entrikanın içine çekiyorsunuz, sonra da sanki dürüstlüğüm üzerinde herhangi bir hakkınız varmış gibi özel düşüncelerimi itiraf etmemi istiyorsunuz.
-"

"Nişanlınız olarak, geçmişinizi bilmeye hakkım var."

"Biz nişanlı değiliz-"

"Beni yanlış anlıyorsun," diyerek sözünü kesti, "hayatımın bu aşağılayıcı dönemecine onur ve iyi niyet temelinde geldiğimi düşünüyorsan. Daha adını bile bilmeden, kim olduğun ya da neye benzediğin hakkında hiçbir fikrim yokken hayatımı seninkine bağladım. Sizinle evlenmeye olan ilgimin iğrenç, kişisel bir motivasyonu olduğunu düşünmekten neden bu kadar zevk aldığınızı anlayamıyorum.

"Söyle bana," dedi acımasızca. "Kendini düşüncelerimin ve arzularımın tek nesnesi olarak hayal etmek çok mu heyecan verici? Kendine acımak uğruna, benim de tıpkı senin gibi bu duruma düşmek zorunda kaldığım gerçeğini hafızandan silip atarak, temel haysiyetlere sahip olmamı bilerek mi reddediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Tanrım, ama narsist olmak çok yorucu olmalı."

Alizeh buna güldü, histerik bir sesle. "Her hareketin kendini korumak içinken -başkalarının hayatlarını hiçe sayarak- beni narsisizmle mi suçluyorsun?"

"Ve sen," dedi başını ona doğru eğerek. "Kendi kişisel dramlarınla o kadar meşguldün ki, neden böyle aşağılık bir efendiye bağlı olduğumu sormak bir kez bile aklına gelmedi-
"

"Senin için üzülmem mi gerekiyor?" diye tersledi. "Kendi günahlarının cezasını çektiğine şüphe olmayan sen, nefret dolu bir şarlatan gibi kurbanlık bir kuzuyu bu iğrenç anlaşmanın içine çektin. Beni gönderdin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dostluk kisvesi altında büyülü giysiler. Bana yardım ettiğinize, beni önemsediğinize inandırdınız."

"Ben öyle bir şey yapmadım," dedi gözlerini kaçırarak. "Sen kendine en uygun sonuçları çıkardın ve sonuçlar da bunlar. Senin saflığın benim suçum değil."

Alizeh şaşkına dönmüştü. "Nasıl? Yaptığın şeyden nasıl hiç pişmanlık duymazsın?"

Yüzünü ona döndü. "Neden sanki başka seçeneğim varmış gibi davranmaya devam ediyorsun?"

Alizeh geri çekildi ama Cyrus yılmamıştı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı, ışıltılı gözleri şimdi yenilenmiş bir şevkle onun yüzünü değerlendiriyordu. "Sana özgür iradesiyle övünen özgür bir adam gibi mi görünüyorum? Ya da şeytanın müstehcen taleplerini yerine getirmek için kendimi alçalttıktan sonra, senin geniş, doe benzeri gözlerine bir kez bakıp kalbimin değişebileceğini mi düşündün?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Benim yaptığım bu değil-"

"Evet," dedi usulca, bakışları kısa bir süreliğine kızın ağzına kaydı. "Güzelliğinin farkındasın sanırım. Tıpkı benim şeytanın manevralarının ve insan bedeninin zayıflığının farkında olduğum gibi. Beni onun planlarından habersiz mi sanıyorsun? Seni gördüğüm andan itibaren oyunundan şüphelendim - seni bana özellikle işkence etmek için gönderdiğini biliyordum - sanki seni görünce o kadar baştan çıkabilirdim ki, bir an içinde isteklerine boyun eğebilirdim, bu süreçte ruhumla imzaladığım ve ona sonsuza dek bağlı kalmamı sağlayan bir yeminden vazgeçebilirdim. Hayır, senden etkilenmeyeceğim ve cazibene kapılacağımı düşünüyorsan beni hafife almışsın demektir."

"Efendim, korkarım aklınızı kaçırmışsınız," dedi Alizeh, kalbi göğsünde çılgınca çarparak. "Beni çok yanlış değerlendiriyorsunuz.
-"

"Ve sen beni aptal yerine koyuyorsun," dedi öfkeyle, boğazındaki hareket kısa süreliğine onun dikkatini dağıttı. "Bu hikâye hem iğrenç hem de tanıdık ve nasıl bittiğini zaten biliyorum; gerçekten de, senin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

baştan çıkarmalar. Daha bu gece bir hükümdarın omurgasını ikiye böldünüz. Sıradaki ben olmayacağım."

"Ne demek istiyorsun?" diye nefes aldı, paniği daha da artmıştı. "Nasıl işleneceğini bile bilmediğim suçlardan dolayı beni mahkum ediyorsunuz-"

Eğildi, o kadar yakındı ki konuşurken fısıltısını dudaklarında hissedebiliyordu. "O gözleri bir daha bana karşı kullanmaya kalkarsan onları kalıcı olarak diktiririm."

Nosta teninde sıcak bir şekilde parladı ve Alizeh'in nefesi kesildi, dehşet onu kısa süreliğine olduğu yerde felç etti.

Cyrus geri çekildi.

"Yeminlerimizi ettikten sonra zehir içmek istiyorsan, sana engel olmayacağım. Ama seninle evleneceğim," dedi sertçe, "çünkü bu anlaşma ters giderse neler kaybedeceğimi bilmiyorsun. Hayal bile edemezsin. Bu yüzden gözyaşlarını benden esirgeme. Beni melankolik kralınızla karıştırdınız ve bu yanılgının acısını çekeceksiniz."

Sanki onun emrini doğrudan ihlal ediyormuş gibi, gözyaşları görüşünü tehdit ediyor, başının ötesindeki yıldızları köreltiyor, yüzünün keskin düzlemlerini bulanıklaştırıyordu. Yaklaşmakta olan bu dehşetin büyüklüğü her an daha da artıyordu ve Alizeh korkusunun derinliğini keşfettiğinde şaşırdı. O sırada gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve Cyrus'un gözyaşının yanağından aşağı, ağzına doğru ilerleyişini izlediğini gördü. Bu ani hareket onu ürkütmüş gibi görünüyordu.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," diye fısıldadı, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. "Tüm kalbimle senden nefret ediyorum."

Cyrus, sonunda gözlerini ayırmadan önce ona acımasızca uzun görünen bir süre boyunca baktı. Hiçbir şey söylemedi.

Sonunda nefesini verdiğinde Alizeh'in onun nefesindeki hafif titremeyi duyması ya da parmaklarını şapkasının kenarına dokundururkenki kararsızlığı fark etmesi söz konusu bile değildi.

Bir şeytana karşı merhamet hissetmezdi.

Sonra-uzakta-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Alizeh'nin nefesi kesildi.

"Kendini hazırla," dedi Cyrus, sesi beklediğinden daha yumuşaktı. "İlk kez gördüğünüzde biraz ürkütücü olabilir."

Daha dik oturdu ve gözlerini sildi. "Neyi görüyorum?" diye sordu. "Neye bakıyorum ben?"

"Tulan."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üç

YANGIN Cyrus'un çıkışıyla birlikte sönmüş, ardında birkaç metre çapında bir dairenin kömürleşmiş izini bırakmıştı.

Hiçbir sabun ya da zahmet lekeyi yok edemezdi. Zeminin kendisinin yıkılması ve değiştirilmesi gerekeceği kesindi ama bu iş öncelikli olamazdı.

Zemini onarmadan önce sarayda uğraşılması gereken başka, daha acil meseleler vardı; örneğin Kamran'ın ayaklarının dibine yayılmış ölü bir kral vardı, omuzlarında ikiz yılanların sarkık yüzleri kendi açılmamış dillerinin üzerinde nazikçe dinlenirken, gevşek figürünün altında hala vernik lekesi yayılıyordu. Bir zamanların bu şanlı hükümdarının devasa tacı şimdi kırmızı bir parıltı içinde baş aşağı parlıyordu, parlak zemin baştan savma kan izleriyle yapış yapıştı, her yerde kraliyet cinayetinin kanıtı vardı. Ejderhanın çivili kuyruğunun sadece taş işçiliğini değil, ışıltılı aplikleri, ağır perdeleri ve paha biçilmez sanat eserlerini de parçaladığı görkemli balo salonunun çevresinde belirgin yaralar ve sıyrıklar kataloglanabilirdi; bunların hepsinin atılması ve yerlerine derhal yenilerinin bulunması gerekecekti. Yine de, en üzücü fiziksel tahribat belki de en bariz olanıydı.

Saray duvarında büyük bir krater vardı.

Yeni doğmuş bir bebeğin sürekli feryat eden ağzını akla getirecek kadar büyük bir oyuktu; hiç utanmadan ardına kadar açılmıştı ve bir güve sürüsü, şaşkın aptallar sürüsünden farksız bir şekilde ufalanan deliğine girip çıkıyordu.

Akşamki kaosun enkazıyla başa çıkmak başlı başına bir görev olacaktı; enkaz her yere saçılmış, ağır tozlar skandala uğramış soyluların saçlarını ve omuzlarını pudralamıştı; şimdi hepsi etrafta duruyordu, şok aristokrat ağızlarını kısa süreliğine susturuyordu, başları dehşet arasında dönerken elleri yanaklarına ve kalplerine kenetlenmişti.

Ölü kral, yıkılmış duvar, kemikleşmiş varis-

Evet, yapılması gereken çok iş vardı. Sadece enkazın temizlenmesi bile günler sürerdi ve Kamran'ın saray kâhyası Cemşid'i taş ustalarıyla anlaşarak diğer her şeyi hızla onarmakla görevlendirmesi gerekecekti. Tehlikede olan çok şey vardı; şimdiden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran'ın gösterişli bir törenle kral olarak taç giymesi için bir hafta yas tutması gerekecekti; ardından nihayet büyükbabasının en ateşli emrini yerine getirecek ve lanet olası bir gelin seçecekti - herhangi bir gelin - ve ancak o zaman, ancak bu korkunç iş çözüldüğünde en önemli göreve geçebilecekti, yani Tulan'a karşı resmen savaş ilan edecekti. Hem babasının hem de büyükbabasının intikamını alacaktı. Cyrus'un kellesini alacaktı. Tulan'ı dize getirecekti. Ve Alizeh-

Hayır. Onu şimdi düşünemezdi; onu düşünmek bile içinde taze yaralar açarken olmazdı. Bu kadar çok dehşeti aynı anda bağdaştıramazdı.

İlk olarak, taş olmaktan vazgeçmesi gerekecekti.

Şimdi ona yaklaşan bir sürü insan vardı, hepsi ona bakıyor, sanki ölmüş gibi konuşuyorlardı - bu Kamran'a korkunç bir alay gibi geldi, çünkü ölüm bundan çok daha zevkli bir kader gibi görünüyordu:

"Işık yüzünden mi canım, yoksa sana çirkin mi görünüyor?" "Melekler adına-ne korkunç bir manzara-"

"Önce kral, şimdi de prens-"

"Kimdi o kız? Bilen var mı?" "Söylemek için çok erken-"

"İmparatorluğumuzun kaderi-"

"Biri ona dokunacak mı? Hareket edip etmediğini görmek için?" "Çirkin bir iş, korkunç derecede hastalıklı-"

"Ardunia prensine öylece dokunamazsınız!"

"Ne dediğini anlayan var mı? Ben sadece-" "Ama-"

"Ejderha ile kaçana kadar yardım ettiğini sanıyordum-"

"Ölmüş olabilir, gerçekten-"

"Neden kral hakkında bir şey yapamıyoruz? Bu çok tatsız-"

"Üzerine bir çarşaf atabiliriz!" "Ya da onu taşıyabiliriz, seni aptal-"

"Kara büyü! Oh, kesinlikle kara büyü-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cin kraliçesi hakkında bir şeyler söyledi mi? Dünyayı yönetmek için mi?"

"Ben de kızı duymak için mücadele ettim-"

"O yılanlara dokunmamı mı öneriyorsun? Gerçekten o yılanlara dokunmamı mı öneriyorsun?"

"Hizmetçiler nerede?"

"Tamamen saçmalık-Cin krallığı asırlar önce yok oldu-"

"Ama onu görebildiniz, ö y l e mi? Bazen o gerçekten bulanık görünüyordu-"

"Hizmetçiler mi? Kaçmış gibi görünüyorlar-"

"Bakın, hala kanaması var!"

"Şarabı fazla kaçırmış olmanız daha muhtemel."

"O zaman kendi arabamı çağırmam mı gerekiyor?" "Dehşet verici, gerçekten -tek kelimeyle dehşet verici-"

"Yüzüne ne olduğunu sanıyorsun?"

Doğru, mevcut durumu yönetmek için hiçbir kriter yoktu-Kamran bunu anlayacak kadar sempati duyuyordu.

-Ancak bu yavan ve verimsiz yorum akışı, rastgele feryatlar ve bağırışlarla noktalanıyordu ve bunların hepsi onun yıpranmış sinirlerini öylesine hırpalıyordu ki, büyük bir tutkuyla bu embesiller yığınının ölmesini diledi.

Acı bedenini hırpalarken, elektrik spazmları göğsünü, boynunu, hatta yüzünün bazı kısımlarını ele geçirirken zihnini keskin tutmak için tüm enerjisini harcaması gerekiyordu; öyle ki Kamran daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu. Vücudunun kan kaybettiğinin, ciğerlerinin bu büyünün giderek artan ağırlığı altında sıkıştığının farkındaydı.

Yine de ölmeyeceğini ummaya cesaret etti.

Onu sakinleştiren, aklının karışmasını engelleyen Cyrus'un veda sözleriydi; çünkü güneyli kraliyet onu öldürmek isteseydi, kesinlikle öldürürdü.

Ama Cyrus onun yaşamasını istemişti.

Çıldırmış kral, Kamran'ın sadece acı çekmesini izlemek için bile olsa hayatta kaldığını görmek istediğini iddia etmişti; gerçekten de Kiros

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hayatta kalmasını ve bir sonraki çatışmalarının kaçınılmazlığını dört gözle bekliyor.

O halde Kamran bu hapishaneden nasıl kurtulabilir?

Şüphesiz böyle bir büyüyü bozabilecek yaşayan Kâhinler vardı ama Ardunia'nın dört bir yanına dağılmışlardı; Kâhinler Karargâhı'nda gerekli çoğunluğu oluşturacak kadarını toplamak haftalar alırdı ama acil bir çağrı ile en yakın Kâhin hangisi ise onu saraya ulaştırmak mümkündü.

Bir tanesi bile yeterli olabilir.

Belki de Hazan sadakatsiz bir piç olduğunu kanıtlamamış olsaydı, böyle bir çağrıyı çoktan yapmış olabilirdi; şüphesiz Hazan bu korkunç gecenin her ayrıntısını büyük bir ustalıkla ele alır, kan göllerinin üzerinden dikkatle geçerek hakarete uğrayan soyluları gülümseyerek evlerine uğurlardı. Eski bakanını öldürmeye niyetli olan Kamran bile bu gerçeği kabul edebilirdi ve bu düşünce göğsünde bir sızıya neden oldu. Yine de Kamran, Hazan'ın ihaneti üzerinde durmasına izin vermeyecekti; bunun bir anlamı yoktu ve zamanı da yoktu.

Keşke konuşabilseydi, Kamran kitleleri kendisi yönetirdi; şu anda ağzı açık kalmış bu yarım akıllılar denizine emirler yağdırıyor olurdu, bazıları refakatçilerinin kollarında defalarca bayılmak suretiyle hassas bünyelerini kanıtlamakla meşguldü, diğerleri ise bir kriz anında nasıl tepki vereceklerini hatırlayamayacak kadar barış zamanının yumuşaklığına alışmışlardı.

Kamran bunu reddetmezdi: akranlarından nefret ederdi.

Onların gösterişlerinden, ciddiyetsizlik takıntılarından, hayali üstünlük gösterileriyle birbirlerini ezmek için yaptıkları sessiz yarışlardan nefret ediyordu. Onların çevresine ait olduğu için içerliyordu, yeni rolünün onu onların arasında daha fazla zaman geçirmeye zorlayacağı için içerliyordu, doğuştan sahip olduğu bu hakka tümüyle içerliyordu.

İşte o zaman -olağanüstü bir anda- Ardunia'nın müstakbel kralı annesini istediğini fark etti.

Buraya gelmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onun burada olduğunu biliyordu, çünkü gecenin çok erken saatlerinde onu büyükbabasının yanındaki tahtta otururken görmüştü. Gecenin yıkımına tanık olmadan önce partiyi terk etmemiş miydi? Hâlâ bir parça kalbi, tek çocuğuna karşı bir parça anne şefkati taşıdığına emin miydi?

O zaman neden yardımına gelmemişti? Onun acı çekmesini izlemekten rahatsız olmamış mıydı?

Keşke odada onu arayabilseydi ama Kamran gözlerini bile kaydıramıyordu. Annesinin uğursuz son uyarıları kafasının içinde yankılanmaya başlamış, ona kötü davrandığını hatırlatmış ve daha birkaç saat önce geleceğini nasıl tahmin ettiğini fark ederek irkilmişti.

Yakında, demişti, bu sarayda sahip olduğun tek şey ben olacağım.

Koridorlarda arkadaşsız ve yalnız dolaşacaksın ve o zaman beni arayacaksın. Anneni sadece her şey kaybolduğunda isteyeceksin ve ben kolay bulunacağıma söz vermiyorum.

Önemli bir konuda yanılmıştı -Kamran şu anda bu şatonun koridorlarında yürüyemezdi- ama geceyi atlatırsa bunun için de zamanı olabilirdi.

Kamran onun uyarısını ne kadar da kolay göz ardı etmişti.

Şimdi annesi yoktu, büyükbabası ölmüştü, bakanı zindanda zincirlenmişti. Cyrus'u ezilmişlik içinde tanımadan birkaç saniye önce konuştuğu teyzesi bile dikkat çekici bir şekilde ortalıkta yoktu. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği tüyler ürpertici bir farkındalıkla üzerine çökmüştü:

Kimsesi yoktu.

Tanıdık, yağlı bir figür kalabalığı yarma girişiminde ortaya çıkmadan önce ani bir itiş kakış anı yaşandı, güçlü hareketleri onu gördükten sonra birçoğu aniden sessizleşen seyirci sürüsünü dalgalandırdı. Adı Zahhak olan savunma bakanı, orta boylu, zayıf, kel bir adamdı; yüzü çoğu zaman yansıtıcı bir yüzey gibiydi, çünkü her zaman kaygan bir parlaklığı koruyordu. Bu gece teni sanki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlerlerken her zamankinden daha fazla parlıyordu, cübbesinin mavi-yeşil girdabı asil Ketab Hanesi'nin renklerini temsil ediyordu. Topluluk içinde öyle bir otorite havasıyla ilerledi ki, her kafa onun hareketlerini takip etmek için döndü, hepsi nefesini tutmuş bir şekilde nihayet bu trajik sahneden çıkıp yataklarına çekilmelerini sağlayacak bir açıklama bekliyordu.

Dehşet Kamran'ın içine doldu.

Zahhak yürekten nefret ettiği bir karakterdi. Daha dün Kamran, akranlarıyla dolu bir odada aristokratı utanmadan aşağılamıştı. Savunma bakanı ne kadar nefret dolu olsa da Kamran'ın yaptığı aptalcaydı ve ancak şimdi yağlı surat Kamran'ın gözünü kırpmadan yüzünü incelerken, boncuk gibi siyah gözleri zafere benzer bir şeyle parlarken Kamran hatasının derinliğini fark etti. Zahhak hiddetli bir adamdı ama kendini savunmak için kılıç kaldıramayacak kadar da korkaktı; bunun yerine her konuşmasına korkakların tercih ettiği silah olan pasif saldırganlık zehrini taşıyordu.

Şimdi yıkıcı bir darbe indireceğine şüphe yoktu.

"Korkarım," dedi Zahhak sakince, sesi sessizlikte çınlayarak, "prensin öldüğünü ilan etmekten başka seçeneğimiz yok."

Kalabalığın nefesi kesildi, sonra hep birlikte geri çekildiler.

Bu açıklama o kadar şok ediciydi ki, Kamran bunu kalbinde fiziksel bir elektriklenme olarak hissetti - ve sonra, aynı hızla, bu duygu utançla yer değiştirdi, çünkü şaşkınlığının büyüklüğü ona sadece kendi aptallığının bir yansıması olarak çarptı. Büyükbabası onu bu tür entrikalara karşı uyarmaya çalışmıştı ve Kamran bu sözlere hiç kulak asmamıştı.

Zaal'ın fısıltısını duydu:

Evladım, konumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıyor musun? Senin makamına göz dikenler, seni tahta layık görmemek için her yolu deneyeceklerdir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran hiçbir zaman saf olduğunu düşünmemişti ama yine de büyükbabasının korumasının yokluğunda bir saatten fazla dayanamamıştı ve şimdiden içi boşaltılmış, zihninin çocuksu içeriği açığa çıkarılmış, korunaklı hayatının gerçekleri gözler önüne serilmişti. Kamran bir aptalın ta kendisiydi; bu gece uğradığı ihanetlerin hiçbirini tahmin etmemişti, rolünde o kadar rahattı ki, dünyadaki otoritesinden o kadar emindi ki. Şimdi ise dünyanın aval aval baktığı, kendisini tanımlayan her şeyden birkaç dakika içinde sıyrılmış, kafese kapatılmış bir hayvandı.

Hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Kalabalığın mırıltıları bu arada daha da çılgınlaşmıştı ve Kamran bedeninin hapishanesinde öfkeleniyor, ciğerleri sıkışmaya devam ederken bile kanı ısınıyordu.

Bu arada Zahhak, insanların karşısına geçip keder taklidi yaparak sesini odanın her tarafına yaydı.

"Sevgili soylular, bu gece gerçekten de vahim bir gece oldu. Hem imparatorumuzu hem de varisimizi aynı saat içinde ve böylesine korkunç koşullar altında kaybettik" -birisi yüksek sesle ağladı- "ancak bu gece size şu güvenceyi vermek için karşınızdayım: Ardunia bu tür büyük trajedilerle bile yıkılmayacak kadar büyük bir imparatorluktur.

"Yine de," diye devam etti, "sevgili kralımızın öldürülmesine yol açan tatsız ayrıntılar büyük bir inceleme gerektirecek. Yarın Meclis liderlerinden oluşan bir konsey toplanacak ve bu süre zarfında intikam almanın duruma uygun olup olmadığına karar vereceğiz ve tahtın layık bir varisini seçmek için bir araştırma başlatacağız. O zamana kadar, Ardunya yasalarının emrettiği gibi, tacın geçici sahipliğini üstleneceğim ve derhal Tulan ile barış için dava açacağım, böylece gecikmeden imparatorluğumuzu tadını çıkardığımız huzur durumuna geri döndürebiliriz-"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kamran'ın omzunda hiçbir uyarı olmaksızın şiddetli bir acı patladı; bir bıçağın kusursuz ağırlığı, ona sadece gerçeküstü gelen bir anda etini delip geçti. Bu delik, içinde doğal olmayan bir soğukluk uyandırdı; damarlarında öyle bir şiddetle dolaşan eşsiz bir azaptı ki acı içinde haykırdı. Kılıcının şangırtısını duyana kadar dudaklarından çıkan sesin farkında değildi, çelik donmamış elinden yere düşerken dizleri taşa çarptı, bacakları pes ettiğinde, çözülmüş vücudu terk edilmişlikle titriyordu.

Kamran acı verici derecelerle başını kaldırdı.

Odanın gürültüsü bir anda kesilmiş, şaşkınlık tüm ağızları mucizevi bir an boyunca hareketsiz bırakmıştı. Kamran, şaşkınlık içinde, şimdi umutsuzca geri adım atan savunma bakanının şaşkınlığını duymadı; ne de şimdi etrafında yeniden canlanan kalabalığın fısıltılarını ayrıştırma zahmetine girdi. Hayır, Kamran kaslarına gömülü olan kanıt parçasıyla çok meşguldü:

Saldırıya uğramıştı.

Sol omzuna saplanmış yakut hançeri çıkarmak için titreyen bir koluyla yukarı uzandı, bu hareket o kadar acı vericiydi ki neredeyse bilincini kaybedecekti. O çökmekte olan silahı incelerken bile sarsılmaya başladığını hissetti, oda önünde yüzüyormuş gibi görünüyordu.

Bu bıçak- Bu bıçağı biliyordu-

Kamran başını güçlükle çevirdi, saldırganı ararken kafatası bir sarkaç zarafetiyle sallanıyordu. En azından serbest kalmasının mucizesinin yeterince açık bir açıklaması vardı: Parıldayan kırmızı hançer büyüsünü kesmişti, bu da silahın bir zamanlar Kâhinler tarafından güçlendirildiği anlamına geliyordu, zırhı büyülü korumalarla kaplı olabilecek bir düşmana karşı sahibini güçlendirmek için daha iyiydi.

Bu kendi başına kayda değer bir keşif değildi, çünkü bu tür tahkimatlar kraliyetin güçlendirilmesinde yaygındı.

Kamran'ın kendi kılıçları da aynı avantajlara sahipti. Çok daha ilginci ise suikastın yakın olmasıydı; çünkü ona göre hayatta kalmak için Kamran'ı öldürmeyi göze alabilecek tek bir kişi vardı.

Hançer annesine aitti.

Başarısız bir şekilde, onun yüzünü bulmak için odayı taradı, onun hareketleri karşısında giderek daha fazla kafası karışıyordu. Annesi onu kurtarmıştı. O zaman neden onu terk etmişti-

Kamran ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Onu yeniden felç eden bu kez büyü değil, korkuydu; çünkü bitişik duvarı süsleyen paramparça aynalarda kendi yansımasını görmüştü. Şaşkınlıkla, kararsız bir elini çenesine, yanağına, bir gözünün narin kapağına götürdü.

Daha önce, dekoratif aynalar balo salonunu aralıklarla büyük bir etki yaratacak şekilde süslemiş, kristal ve ateşin titreşimini ve yüzlerce parıltılı avizenin kırık ışığını güçlendirmiş ve bu süreçte ağırbaşlı bir gecenin ambiyansını baş döndürücü yüksekliklere çıkarmıştı.

Şimdi kırık camdan sadece korkunç sahneler çıkıyordu, bunların başında da henüz kelimelere dökmeye hazır olmadığı kendi sureti geliyordu. Bu dönüşümü algılamak için bile zamanı yoktu, çünkü Zahhak ancak bir an sonra teatral bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü.

Hemen etrafını saran koyunlar da onu takip etti.

"Majesteleri," diye bağırdı Zahhak. "Böyle bir mucizeyi ummaya cesaret edemezdik! Hiç şüphe yok ki imparatorluğumuz gökler tarafından kutsanmıştır!"

Kamran önünde diz çöken soylular denizini belli belirsiz bir tiksintiyle inceledi. Şu anda bile ikiyüzlülükleri ortadaydı; bu dalkavuklar tek kelime etmeden eğilmiş, taçsız kralları dik duramazken, kırık vücudu kanarken bile cam gibi hareketsiz kalmışlardı. Yanına koşmadılar, bir cerrah çağırmadılar, onu güvenli bir yere taşımak için bir çöp arabası sipariş etmediler-

Hayır, ölüyor olması umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. Ve Kamran gerçekten de ölüyordu.

Hareketlerinin eski haline dönmesi onu kendine getirmişti, evet, ama bu süreçte bedeninin bu gece maruz kaldığı tüm acımasız tahribat uyanmıştı; Kamran kendisinde bir şeylerin geri dönülmez biçimde ters gittiğini hissedebiliyordu. Bu, yüzünün tüyler ürpertici dönüşümünden daha fazlasıydı; nefes aldığında ciğerleri tıkırdıyor, gözlerinde galvanik bir acı titreşiyor, parlak, beyaz ışık giderek artan bir sıklıkta görüş alanını aştığından görüşü gidip geliyordu. Kömürleşmiş kolları ve bacakları hâlâ bolca kanıyordu ve daha da kötüsü, titremeyi bırakması için verilen komuta artık itaat etmiyordu. Göğsünde de bir sorun vardı; kalbi hem hızlı hem de halsiz hissediyordu, yumuşak bir organın atması gereken yerde kemiklerin kırılması gibi bir ağrı vardı.

Belki de çok fazla kan kaybetmişti -ya da ciğerlerine bir darbe almıştı- ya da belki de çok uzun süre donmuş kalmış, birçok yarası aradan geçen zamanda daha da korkunç hale gelmişti. Sebep her ne olursa olsun, ölümü artık kaçınılmaz görünüyordu. Güçlü, onarıcı bir büyü hemen uygulanmazsa, Kamran yakında konuşma yeteneğini bile kaybedeceğini biliyordu, çünkü nefes almak giderek daha da zorlaşıyordu. Soğukkanlılığını koruması sadece şiddetli bir kararlılığın sonucuydu ve zor nefes aldığını söylediğinde net bir şekilde konuşmayı başarması bir mucizeydi.

"Bana en yakın Kâhini getirin. Mümkün olan tüm aceleyle." "Emredersiniz, efendim. Hemen efendim."

Harekete geçmek zorunda kalan Zahhak, bir uşağa at takımını hazırlaması için bağırdı ve Kamran'ın yeniden canlanmasının ardından gölgelerden ortaya çıkan şaşkın hizmetkârlara emirler yağdırdı. Eğer bu cehennem gecesinden sağ çıkabilirse, dedikodulara katlanmak bile başlı başına bir cehennem olacaktı.

"Geri kalanınız," dedi Kamran, gözleri kamaşmış bir şekilde selam veren kalabalığa bakarak, "evlerinize gidin."

Taşlaşmış kütle hiçbir hareket yapmayınca Kamran'ın öfkeden başı döndü.

"Şimdi," diye böğürdü, ciğerleri çabalamaktan sıkışmıştı.

Kalabalık, çıkışlara doğru kaçmadan önce bir dizi çığlık attı, balo salonu tek bir nefesle boşaltılırken ipek ve tüller titredi.

Sonunda yalnızdı. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Kamran kanatlarda gözleri fal taşı gibi açılmış hizmetkârların hâlâ kendisini izlediğinden şüpheleniyordu ama ne kıpırdayabiliyor ne de sesini tekrar yükseltme riskini göze alabiliyordu çünkü son denemesi hava alımını o kadar azaltmıştı ki her nefes alış verişi bir iğne deliğinden nefes çekmeye benziyordu. Yapacak bir şey yoktu; Kamran sonunda yere yığıldı ve hâlâ bedenini kasıp kavuran amansız acıyla yüzünü buruşturdu. Bir yıkım denizinde sırtüstü yere yığılırken oda eğildi, tek yoldaşı ölü bir kralın cesediydi, sevgili büyükbabasının soğuk kanı titreyen uzuvlarına daha da yaklaşıyordu.

Kamran başka türlü bir adam olsaydı, o anda korkunç bir dürtüye boyun eğebilirdi. O anda ağlamak için eski bir dürtüden daha büyük bir şey hissetmedi, bir keder parlaması onu yırtarken bile içgüdüye cesurca direndi. Dünyada kendini hiç o anki kadar çaresizce yalnız hissetmemişti; bir kâbusun setinde, kendi bedeninin iflas eden etinde sıkışıp kalmıştı. Annesi ona merhamet etmişti ama hemen ortadan kaybolmuştu. Güvenebileceği, sırtını dayayabileceği hiç kimse kalmamıştı. Bu düşünce onu yıkmakla tehdit ediyordu ve zihninde ikamet etmesini şiddetle reddetti.

O ölmeyecekti.

Ölmek, kralını iki kez hayal kırıklığına uğrattığı anlamına gelecekti ve Kamran buna izin veremezdi. Şiddetli spazmlar kemiklerini kırarken bile bilincini kaybetmemek için savaştı; kendisine haksızlık edenleri öldürmek için yeterince uzun yaşamalıydı; babasının, büyükbabasının intikamını almak için. Ruhunun üzerine yağan bu cinayet yağmurundan kurtulacaktı; gerekirse bu yıkık imparatorluğu kendi titreyen omuzları üzerinde kaldıracaktı-

"Efendim?"

Kamran'ın kalbi sıkışmıştı. Tüm içgüdüleri kendini yukarı çekmesi için haykırıyordu ama uzuvları ona itaat etmedi. O

Orada öylece uzanabildi, göğsü sıkışıyordu, ta ki bir uyarı olmadan görüş alanı korkak, çilli bir yüzün üzerine sarkan bir tutam kırmızı bukleyle dolana kadar. Omid Shekarzadeh, hırsızlık girişimiyle Kamran'ın hayatının son zamanlardaki tüm korkunç dönemeçlerini harekete geçiren sokak çocuğu, doğrudan gözlerinin içine bakıyordu.

"Sen," diye soluk soluğa kalmayı başardı Kamran.

Çocuğun yanaklarını boyayan gözyaşlarını, kan çanağına dönmüş ve şişmiş gözlerini fark etti. Çocuk, Omid, onu dikkatle inceledi, yüz ifadesinde korku ve hayranlık savaşıyordu. Omid dikkatle ölmekte olan kralın yanına eğilip titreyen eliyle cebinden parıldayan mavi bir küp şeker çıkarırken ikisi de başka bir şey söylemedi.

Kamran bu manzara karşısında kaskatı kesildi.

"Sanırım biliyorlardı efendim," dedi Omid Feştun dilinde. "Kâhinler. Sanırım ne olacağını biliyorlardı. Bence öldürüleceklerini biliyorlardı."

Kamran kalbinin kulaklarında çarptığını hissetti. Omid'in elinde tuttuğu nesne Sif adı verilen büyülü bir erzaktı; efsanevi mavi kristaller ısırık büyüklüğünde küpler halinde sıkıştırılmıştı ve tarih boyunca Ardunya kraliyet ailesine savaş alanında verilmişti. İmparatorların ve varislerinin hayatları o kadar değerliydi ki, Kâhinler onları savaşa her zaman bu tek kullanımlık takviyelerle gönderirdi. Ölümün son bıçağı bir kez gönderildiğinde kimse üstesinden gelemezdi; ancak ölüme birkaç santim kalanlar için yapılacak çok şey vardı.

Sadece bir Sif en kötü yaraları bile iyileştirmeye yeterdi.

"Bengez," diye fısıldadı çocuk. Al şunu.

"Hayır, yapamam."

"İyileşmeye başladıktan sonra bana verdiler," dedi çocuk sessizce. "Onu her zaman yanımda taşımamı, ne zaman kullanacağımı bilmemi söylediler." Yutkundu. "Onu bana gelecekte kendimi kurtarmam için verdiklerini sanıyordum. Şu ana kadar belki de onu kendi üzerimde kullanmamam gerektiğini fark etmemiştim."

"Hayır," dedi Kamran tekrar, bu kez sertçe. Yıldızlar görüyordu, parlak ışıklar onun arkasında parlıyor ve sönüyordu.

Gözleri. "Eğer Kâhinler seni böyle bir yetenekle kutsadıysa" - diye hırıldadı - "bunu başkasına veremezsin"

"İstediğimi yaparım," dedi Omid, sesine öfke karışmıştı. "Siz benim hayatımı kurtardınız efendim. Şimdi sizinkini kurtarma sırası bende."

Dört

UZAKLARDA, ALIZEH GÖRDÜ başrolde.

On binlerce -belki de yüz binlerce ya da binlerce binlerce-

Bunu söylemek imkânsızdı ve hepsini hesaba katacak kadar büyük bir tahmin yapmaktan aciz görünüyordu. Sadece ne gördüğünü biliyordu ve gördüğü şey, yaklaştıkça titriyormuş gibi görünen, yoğun bir şekilde bir araya gelmiş gök cisimlerinden oluşan sonsuz gibi görünen bir genişlikti. Saatlerdir kasvetli bir sessizlik içinde oturuyorlardı ve ejderhanın devasa, kösele gibi kanatlarını her çırpışında, küçük partileri hayali manzaraya giderek daha da yaklaşıyor, uzaktaki ışıklar kendilerini tekrar tekrar yeniden düzenliyor, düzensiz şekillerde değişiyordu.

Sonunda Alizeh kaşlarını çattı.

Bir yıldızın bu şekilde davranması hiç hoş değildi.

Bir açıklama için arkadaşına döndü ama onu görünce kısa kesti. Cyrus onun yanında, vücudunun doğal olmayan sertliğinden anlaşılan hissedilir bir rahatsızlıkla oturuyordu: başı yukarıda, omuzları geride, omurgası dikti. Gözleri ileriye sabitlenmişti, saçları rüzgârda dalgalanıyor, uzun telleri zaman zaman görüşünü engelliyordu ama yine de kıpırdamıyordu.

Ona en çok neyin acı verdiğini bilmek imkânsızdı ve Alizeh bunu umursamıyordu. Gözleri hâlâ gözyaşlarının kalıntılarıyla kaşınıyordu; bu alçaktan nefret ediyordu ve yine de bir eylem planı belirleyene kadar ondan çok şey isteyecekti: şeytanın onun için planları hakkında vereceği cevaplar, Tulan'da yol göstermesi, aklını başına toplayıp bir sonraki hamlesine karar verirken kalabileceği güvenli bir yer önermesi. Bu nefret dolu bir durumdu, mümkün olan tüm dikkatle yönetmesi gereken bir durumdu ve Alizeh hâlâ bunu düşünüyordu, çenesi aniden gerildiğinde hâlâ onun soğukkanlı yüz hatlarını inceliyordu.

"Yeter," dedi sertçe. "Analizinizi hoş karşılamıyorum. Beni incelemeyi bırakın."

Acı bir şey onu "Sen benim efendim değilsin" demeye itti.

Cyrus hemen dönüp ona baktı, gözlerinin içine endişe verici bir yoğunlukla bakıyordu. "Benim olmayı arzuluyor musun?"

Bu soru o kadar şok ediciydi ki, Alizeh yanıt olarak geri çekildi.

Cyrus eğildi. "Rüyadan vazgeç," dedi yumuşak bir sesle. "Bana hükmetme umudun yok."

Alizeh gerildi. "Seni şu anda öldürebilirim."

Sadece ona baktı, yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Devam et o zaman," dedi. "Öldür beni. Müdahale etmeyeceğim."

Gözleri kısıldı. "Benim için hâlâ yararlı olan şeyleri elden çıkarmıyorum."

"İşe yarar mı? Öyle olduğuma mı karar verdin?" Neredeyse gülüyordu. "Peki kendine sık sık yalan söyler misin?"

Alizeh bunun üzerine bir sıcaklık hissetti; bu öfke onu sessizliğe zorladı ve ikisi göz göze gelip acımasız bir yarışa girdiler. Alizeh, Cyrus'un acımasız incelemesi altında hareketsiz kalmak için elinden geleni yaptı, ancak incelemesinin tüm ağırlığı - bu kadar yakın mesafede - gerçekten de dayanılamayacak kadar fazlaydı. Tek bir bakışla onu yutacak gibiydi, mavi bakışları yüzünün her santimini, çenesinin açısını, boynunun sütununu kataloglamadan önce acımadan onu tutuyordu. Gözleri hem elektrik hem de yıkıcı bir şeyle doluydu, tüm vücudunun bağlanmamış enerjisi bu tek bağlantı yoluna yönlendirilmişti. Alizeh onun yavaşça yaptığı değerlendirmenin sıcaklığını kemiklerinde, parmak uçlarında hissetti; kalbi tepki olarak hızlandı, onu korkuturken bile anladı - onu korkutmaya çalışıyordu.

Çok geçmeden Alizeh bakışlarını kaçırdı.

"Düşündüğüm gibi," diye fısıldadı. "İlgimin ağırlığını taşıyamayacak kadar yumuşaksın."

Alizeh parmağını rüzgâra bastırırken sessizce güldü, dokunuşunun altında akıntının kıvrıldığını hissetti. "Gökyüzü de yumuşaktır," dedi. "Yine de onun kollarına düşen herkes yok olur."

Onun yanında sertleştiğini hissetti.

"Sen," dedi sonunda, "beklediğim kişi değilsin."

Alizeh bunu bir yanıtla ödüllendirmedi, bunun yerine geceyi incelemeye devam etmeyi seçti. Tulan'a doğru alçalmaya başlamışlardı - bunu hissedebiliyordu - ve titrek ışıkların sonsuz bir kutlaması gibi görünen şeye yaklaştıkça, gözleri merakla büyüdü.

"Söyle bana," dedi. "Bu yıldızlar neden hareket ediyor? Buradaki göklerde sihir mi var?"

"Bunlar çok farklı sorular," dedi gözlerinin yüzünde sabitlendiğini hissettiği Cyrus. "İlkine gelince: Hareket ediyorlar çünkü yıldız değiller."

Kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Yakında Tulan'ın bir dizi koruyucu gökyüzü tarafından taçlandırıldığını öğreneceksiniz," diye açıkladı. "Ateşböcekleri üçüncü atmosferimizde yaşar ve burada o kadar çok sayıda toplanırlar ki uzaktan neredeyse küçük galaksiler, hatta korkunç hayaletler gibi görünürler. Alışık olmayan gözler için biraz rahatsız edici olabilir."

"Ateşböcekleri," dedi Alizeh, yüzünü tamamen ona dönerek. "Nasıl-"

O anda beklenmedik bir ses yükselmesi oldu; Alizeh aniden ağırlıksız kaldığında kreşendo yapan melodik bir armoni... Alizeh havada tek bir nefes süresince asılı kaldı ve bulutların arasından son sürat düşmeye başladı. Alizeh umutsuzca hiçbir şeye tutunamadı, güçlü fırtınalar ödünç aldığı paltosunun kanatlarını açarken neredeyse koltuğunu kaybediyordu ve büyük boy giysiyi vücudundan derhal yırtarak eşyayı gökyüzüne savurdu. Alizeh neredeyse acı içinde çığlık atarken bile Cyrus'un hayal kırıklığı çığlığını duydu; soğuk, açıkta kalan etini beklenmedik bir vahşilikle ısırdı ve çaresizlikten başka hiçbir şeyin itmediği bir anda sonunda ejderhanın ensesinde bir yer buldu ve onlar artan bir hızla aşağı inerken sıkı sıkı tutundu. Rüzgâr açıkta kalan bedenine acımasızca çarparak onu

Saçları kendi fırtınası içinde dönüp dururken, gevşek dallar zaman zaman parazitle kırılıyordu.

Alizeh ancak bulutlardan kurtulup tekrar açık havaya çıktıktan sonra tenindeki çiyin parıltısını, yırtık pırtık elbisesinin vücuduna yaptığı nemli baskıyı hissetti. Altındaki manzara belirsiz bir şekilde odaklandı, o uzak yankının sessizliği ve gürültüsü daha da sağır edici hale geldi. Uluyan fırtınalar hâlâ yüzüne çarpıyordu, adı konmamış bir çarpışma ve yaygara neredeyse hesaplanamaz bir desibel seviyesine yükseliyordu - ta ki sonunda Alizeh anlayana kadar.

Duyduğu şey suydu.

Okyanusun üzerinde olmalıydılar - bu kadarı doğru olmalıydı - ama sonra ıslak toprak kokusu kafasını doldurdu, kafasını karıştırdı ve bir anda yağmurun canlandırıcı kokusu ve sisin ağır pelerini tarafından tüketildi, ikincisi derhal görüşünü engelledi.

Alizeh sisin içinden aşağıdaki manzaraya bakmaya çabaladı, saçlarına yoğunlaşma yerleşti, kirpiklerine buhar yapıştı. Ejderhanın başına yaklaştı

-Cyrus'un onu geri çağıran sesine sağır oldu ve yüzünü sisin derinliklerine bastırmadan önce kollarını elinden geldiğince canavarın boynuna doladı. Parçalanan ay ışığında, dünyanın sonu gibi görünen şeyin soluk hatlarını gördü.

Yüksek kayalıkların tepesinde devasa bir merdiven şelaleleri dizisi doğmuştu; kataraktlar farklı ve korkunç yüksekliklerden okyanusa boşalıyordu. Aslında manzara o kadar yüceydi ki, Alizeh onun varlığında tarifsiz, neşeli bir korku yaşadı; daha önce hiç bu kadar dik kayalıklar ya da bu kadar yıkıcı çağlayanlar görmemişti ve aniden yukarı bakmayı hatırladığında hala tüm bunların ihtişamını sindirmeye çalışıyordu.

Dudakları önce huşu, sonra da coşkuyla aralanırken, yüzünü bir sis soluması karşıladı, okyanus spreyi vücudunu sırladı. Gece gökyüzünde kulelerin keskin hatlarını, ancak bir kraliyet sarayı olabilecek şeyin heybetli hatlarını ayırt etti

Uçurumun kenarında dengede duruyordu, temelleri yüzlerce şelalenin dibine öyle görkemli bir şekilde dikilmişti ki gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

Su.

Buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Cinlerin bedenleri ateşten yapılmıştı, evet ama yaşamdaki asıl dayanakları suydu; diğer canlıların aksine, Cinler hayatta kalmak için yiyeceğe ihtiyaç duymazlardı. Alizeh'in atalarının yeryüzünde donmuş, güneşsiz bir varoluşta hayatta kalmasını sağlayan tek şey bu değerli iksirdi ve o halde Alizeh'in yalnızca suya yaklaştığında, onu içtiğinde, içinde yıkandığında kendini en canlı hissetmesi şaşırtıcı değildi.

Yüzünü yağmura doğru kaldırdığında.

Alizeh gözlerini kapadı, rüzgârın onu yıkadığını hissetti. Artık büyük bir kararlılıkla şatoya yaklaşıyorlardı; yaklaştıkça çiseleyen yağmuru daha yoğun hissediyordu ve siper almak için hiçbir çaba göstermedi. Bunun yerine, Alizeh sadece daha fazla eğildi, dudaklarındaki suyu yaladı, ıslak toprak, nemli yosun, ıslak çam kokusunu içine çekti. Çok geçmeden sırılsıklam olmuş ve donarak ölmüştü, kontrolsüzce titriyordu ama yine de yılmamıştı. Uzun bukleleri ağırlaşmış ve damlıyordu, yüzüne, boynuna ve köprücük kemiğine doğru süzülüyordu.

Alizeh bu rahatsızlıklara hiç aldırış etmedi.

En son ne zaman böyle baş döndürücü bir rahatlama yaşadığını hatırlayamıyordu. Yerel hamamdaki günlük banyoları bunun yanında hiçbir şeydi - ezici bir okyanusun ihtişamı, denizin coşkusu ve merhameti.

Sanki evine dönmüş gibiydi.

Bu rüya tanıdık bir ses tarafından söylenen kaba bir sözle kesildi; Cyrus'un kolları aniden beline dolandı, onu ejderhanın boynundan çok kolay bir şekilde aldı ve ortak koltuklarına geri yerleştirdi, altlarındaki desenli halı şimdi okyanus spreyi ile nemlendi.

Hemen ondan uzaklaştı.

"Aman Tanrım," dedi ellerini sallayarak. "Sırılsıklam olmuşsun. Neden daha önce hiç su görmemiş gibi davranıyorsun?"

Alizeh onu neredeyse hiç duymadı. Heyecandan kendini kaybetmişti ve bu yüzden Cyrus'a gülümsemeden önce düşünmedi, sevincinin tüm gücünü ona yöneltti, gözleri kısıldı, yanakları çukurlaştı, göğsü heyecanla kabardı.

Cyrus insanlık dışı bir şekilde kıpırdamadan durdu, sonra sertçe arkasını döndü. "Sanki daha önce hiç cinle karşılaşmamış gibi davranıyorsun," dedi Alizeh.

nefes nefese. "Suyu seviyorum. Onun için yaşıyorum."

"Tam tersine," dedi açıkça, hâlâ onu görmekten kaçınarak. "Binlerce cinle tanıştım ve hiçbirinin neredeyse kendini okyanusa attığını görmedim."

Alizeh'e cevap verme fırsatı verilmedi; ejderha son inişini uyarısız ve zarafetsiz bir şekilde yaptı, karaya yaklaştıklarında kanatları şelaleye çarptı ve bu sırada ikisini de tatlı suyla ıslattı. Hayvan önce ön ayaklarını, sonra da arka ayaklarını sertçe yere vurup, yankıları Alizeh'in dişlerinin takırdamasına neden olan bir dizi sarhoş gümbürtüsüyle dururken, Alizeh Cyrus'un küfrettiğini duydu.

Cyrus özür dilercesine, "Çok yorgun," diye mırıldandı.

Alizeh hiçbir şey söylemedi.

Bu şaşkınlığın ortasında zihnini dikkatlice toparlayarak kendini sarsıntıdan kurtarabilmesi için bile bir an geçmesi gerekti. Yüksek kayalıklardan birinin üzerindeki düz, yosunlu bir arazide aniden durdular, suyun gürültüsü o kadar arttı ki ikisinin de konuşmayı kesmekten ya da birbirlerine bağırmaktan başka çareleri kalmadı ve Alizeh'e yeni çevresini incelemek için ihtiyaç duyduğu sessizliği sağladı. O halde karanlıkta gelmiş olmaları utanç vericiydi, çünkü kraliyet arazisinin sadece soluk izlenimlerini seçebiliyordu.

Öyle bile olsa, şimşekleri üzerine çekmişti.

Pürüzlü, yalpalayan kale ışıltılı taşlardan yapılmış gibi görünüyordu, çünkü pürüzsüz dış yüzey yıldız ışığının seyreltilmemiş parıltısı altında parıldıyor, tenine, dağınık ağaçlara, hatta hala altında diz çökmüş olan kösele hayvana takımyıldızları döküyordu. Saatin geç olması, aşırı yorgunluğu ve akşamın duygusal unutkanlığı hiç şüphesiz yönünü kaybetmesine neden olmuştu ama Alizeh o anın gerçeküstücülüğünden o kadar etkilenmişti ki kendini biraz aklını kaçırmış gibi hissediyordu. Kendi kemikleri ona yabancı geliyordu; titrediğinde bile sanki bunu uzaktan yaşıyormuş gibi hissediyordu. Kirpiklerinde, saçlarının sertleşen dallarında kırağı kristalleşmeye başlamıştı. Soğuktan öylesine uyuşmuştu ki artık elini ayağını hissetmiyordu, ama içeride bilinmeyen bir kaderin kollarına atılmak için de kendini zor tutuyordu.

Bu arada Cyrus, görünüşte kendi evi olan bu yere uzun uzun baktı ve derin bir iç çekti.

Hızlı ve akıcı bir hareketle, ayaklarının üzerine sağlamca basarak ve arkasına bakma zahmetine katlanmadan indi ve Alizeh'in ejderhadan hantal bir yığın halinde düşmesine neden oldu. Kendini yukarı çekti ve etrafına bakındı, bu yeni ortamın büyüklüğünü kavramaya çalıştı ama başaramadı. Hava burada daha taze geliyordu; ona çocukluğunu hatırlatan bir şekilde keskin ve lezzetliydi.

-Ve buna doyamıyordu. Art arda hızlıca nefes alıp verdi ve kısa süre sonra başı dönmeye başladı.

Sayıkladığını hissederek yukarı baktı ve nefesi kesildi.

Ardunia'daki kraliyet sarayı yüzlerce dönümlük araziye yavaşça yayılmış göz alıcı bir sanat eseriyken, bu Tulanya kalesi saray boyutunu dik bir uçurumun sunduğu mütevazı bir düzlemde şekillendirmek zorunda kalmıştı. Alizeh kalenin bu nedenle baş döndürücü derecede dik olduğunu tahmin ediyordu.

Sonra tekrar, sadece gözdağı vermek için de yapılmış olabilir.

Yaldızlı kuleler gökyüzünü delerek yıldızları delip geçiyor, ayı otlatıyor ve bir sürüsü sarayı bir hale gibi taçlandıran bulutların içinde tamamen kayboluyordu.

Alizeh yapının yüksekliğinden tepesini bile göremiyordu ve şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde donuk elini ağzına götürdü.

Bu arada gökyüzü şafağın habercisi işaretler göstermeye başlamıştı.

Gecenin ağırlığı telaşsız bir ifşaatla geri çekildi; karanlık, bir sahnedeki perdeleri andırırcasına kıvrıla kıvrıla uzaklaştı. Tek kişilik bir seyirci kitlesi bu manzara karşısında sabırsızlanıyor, nefesini tutmuş bir sonraki sahnenin, hayatının bir sonraki perdesinin hazırlanmasını bekliyordu.

Alizeh korkunç bir önsezi hissetti.

Yine de, altın bir parlaklık kısa sürede dünyayı aydınlattı, ışık parmakları ağaçlara ve kuşlara çocuklarını sayar gibi dokundu.

Alizeh o sırada Cyrus'u aramayı düşündü ve onu ejderhayla ilgilenirken buldu; önce yaratığın ayaklarının dibine kocaman bir kova su bıraktı, sonra da nereden bulduğu belli olmayan tek bir elma alıp gömleğine sürdükten sonra hayvanın burnunun dibinde tuttu. Canavar acınası bir sızlanmayla ağzını açtı, Cyrus'un açık elindeki elmayı korkunç bir ısırıkla kapmadan önce burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu.

Alizeh çılgın kralın gülümsediğini görmüş olabileceğini düşündü.

Söz konusu kral, canavarı suyuyla baş başa bırakmadan önce ejderhanın başını bir çocuk şefkatiyle okşadı. Hızlı adımlarla çelik bir sandığa doğru yürüdü - ki bu sandık onların gelişini beklerken teslim edilmiş gibiydi - ve ağır kapağı geriye atarak sandığın karnından ölü hayvanlarla dolu devasa bir tabak çıkardı.

Alizeh arkasını döndü.

Ejderhanın tüyler ürpertici bir yemek yemesini izlemesine gerek yoktu; bu gece kanlı görüntülerden fazlasıyla nasibini aldığını hissediyordu. Her halükârda Cyrus'un şu anki meşguliyeti boşa harcamayacağı bir merhametti; Alizeh'in zihni dönüyordu

ve yalnızlık için minnettardı - düşünmek için bir an.

Hâlâ ne yapacağına karar verememişti.

Şeytanı atlatmak umutsuzdu, bunu biliyordu ama bu sapkın oyuna katılmak da aynı derecede imkânsız geliyordu.

En azından Cyrus'la evlenmeyecekti; bu ilk adım yeterince açık görünüyordu. Kafasını karıştıran şey bundan sonra olanlardı. Alizeh ifşa olmuş, iki imparatorluk tarafından aktif olarak avlanmıştı ve birinden kaçmayı başarmış olsa da, diğerinin midesine kolayca yakalanmış, şimdi şeytanın planlarında bir rol oynamaya zorlanmıştı. Bu ağ artık çok karmaşıktı; varlığı çok iyi belgelenmişti. Düşmanlarını alt edene kadar karanlık bir hayata geri dönebileceğini düşünmüyordu ve düşmanları gerçekten de korkunçtu.

Alizeh titreyen ellerini sıktı.

Ölümden hiç korkmamıştı. Hayır, onu korkutan yaşamdı, onu yaralayan yaşamdı. Onu ezmek için elinden gelenin en iyisini yapan bilincin yavaş işkencesiydi. Alizeh'in halkının kurtuluşu olması gerekiyordu - bu dünyanın Cinlerini yüzyıllardır katlandıkları dehşetten kurtarmakla görevlendirilmişti. Nasıl olur da bu başarısızlığın ağırlığını her zaman yanında taşımazdı? Bu yükü taşımak ona düşmüştü ve kötü bir şekilde taşımıştı. Şimdi dengesiz bir kral ile şeytanın kendisi arasında sıkışıp kalmıştı ve korkunç bir an için bunun da üstesinden gelemeyebileceğinden korktu.

Bir panik dalgası vücudunu ele geçirdi.

Alizeh'nin bacakları titredi, dizleri aniden tutmaz oldu; bir adım geriye s e n d e l e d i, çıplak ayaklarının topukları en yakındaki ağacın gövdesine çarptı. Kendini ağacın gövdesine yasladı, başı çam kokusuyla doldu. Artık akan suyun sesine alışmıştı - onu dikkat dağıtıcı bir gürültüden çok rahatlatıcı bir uğultu olarak deneyimliyordu - ve kalbi sabitlendikçe, çırpınan yaprakların seslerini, gün doğumunda melodiler cıvıldayan kuşların cazibesini daha iyi ayırt edebiliyordu.

Alizeh derin ve sakin bir nefes aldı.

Kendisine, her zaman olduğu gibi, bedeninde ve zihninde taşıdığı güçle, her zaman kendine duyduğu inançla avunması gerektiğini hatırlattı. Şu anki haliyle güvenliğe giden yolu bulabileceğini düşünecek kadar aptal değildi.

-Yersiz yurtsuz, yoksul ve bu yabancı coğrafyadan bihaberdi; Tulan'da karşılaşabileceği herhangi birine güvenecek kadar da hayalperest değildi. Bunun yerine, yeni koşullarını değerlendirmek için bir ya da iki gün ayırabileceğini, bir plan oluşturana kadar zaman bekleyebileceğini düşündü. En azından Cyrus'u alt etmek daha kolay bir iş olacaktı çünkü onun bu planda sadece bir piyon olduğunu biliyordu.

Iblees'i alt etmesi gerekiyordu.

Alizeh hâlâ bunları düşünürken bir yabancının yumuşak, beklenmedik sesinin ona seslendiğini duydu. Bir anda kaskatı kesildi, korkusu yeniden depreşti.

Dikkatle yeni gelenle yüzleşmek için döndü.

Beş

KAMRAN ASIK BİR İFADE İLE BAKIŞ CAMININ ÖNÜNDE DURDU.

Güneşin doğuşuna şahit olacak kadar uzun süredir soyunma odasındaydı ve uşağı Sina hâlâ kıyafetinin detaylarını tamamlamamıştı. Erken gelen altın rengi ışık, bir duvar boyunca uzanan dar pencerelerden içeri süzülüyor ve taçsız kralın üzerine hafif bir parlaklık yayıyordu. Kamran yakasından çizmesine kadar Ardunya geleneklerine uygun bir şekilde tasarlanmıştı; lacivertin çeşitli tonlarını giymişti, bu renk sadece yeni boşalan bir tahtın varisinin yas tutarken giyebileceği bir renkti ve tüm imparatorluğa kaybettiklerine üzülseler de umutsuz olmadıklarını simgeliyordu.

Bir lider hâlâ yaşıyordu.

Ya da en azından sabahki manşetlere göre hayata tutundu.

Kamran'ın çenesi, Setar'ın sabah dergisi The Daftar'ın bir kopyası sağ elinde ezilirken, yumruğuyla uyumlu bir şekilde sıkıldı. Gergin sessizliği bozan tek ses kâğıdın buruşmasıydı. Kamran uşağı tarafından suskun biri olarak bilinirdi ama prens bu sabah alışılmadık derecede sessizdi, bunca yıkımın ardından birkaç öfkeli kelimeden fazlasını yüksek sesle söyleyemiyordu.

Ya hiçbir şey söylemeyeceğini ya da çığlık atacağını hissetti. Seçim net görünüyordu.

Sina titizlikle son birkaç askeri nişanı Kamran'ın göğüs cebine iliştirdi, sonra da dikkatlice çekiştirdi

saten kuşak bir anda göğsünde zarif kıvrımlar oluşturacak şekilde sarktı ve kuyrukları bir dizi gümüş mavisi inciyle ceketinin yan dikişleri boyunca düzgünce tutturuldu. Sina daha sonra Kamran'ın boğazının dibine bir yaka zinciri taktı; büyük, altıgen ametistler ceket yakasının her iki yanına tutturulmuştu, taşlar aralarında göğüs kemiği boyunca nazik yaylar halinde asılı duran üç dizi ışıltılı siyah elması sabitliyordu.

Keskin bir kumaş kopması oldu.

Uşağı, Kamran'ın sırtında dalgalandığını hissettiği gece mavisi kadifeden bir pelerini yoktan var etmişti; Sina pelerini prensin omuzlarına bağladıktan sonra ejderha derisi taklidiyle dövülmüş bir dizi ağır, pullu posta apoletiyle topluluğu taçlandırdı.

Kamran'ın bu eşyalara sahip olması doğrudan annesine işaret ediyordu; ayrıntıları aylar öncesinden ayarlanmış olan bu tür giysileri sipariş etme öngörüsüne yalnızca o sahip olabilirdi. Prensin aklına gardırobunu kralın ölümünü bekleyerek hazırlamak hiç gelmezdi; bu da ona sadece annesinin dikkat çekici bir şekilde ortadan kayboluşunu değil, aynı zamanda şu anda dünyada ne kadar yalnız olduğunu da hatırlatıyordu.

Eli uyarı vermeden titredi ve parmaklarını bükerek günün haberlerini bir kez daha yumruk yaptı.

Gazete, Kamran'a gümüş bir tepside, el değmeden bıraktığı sıcak kahvaltının yanında teslim edilmemişti; elden teslim edilmişti. Önünde sinmiş olan bir snodaydı, adam Daftar'ın tozlu yeşil sayfaları açıkça görülebilen bir kopyasını uzatırken hürmetle ikiye bükülmüştü.

"Bağışlayın beni, Majesteleri," diye fısıldadı. "Bilmeniz gerektiğini düşündük."

Kamran yaşadığı şoku güçlükle atlatabildi.

Hayatında hiçbir saray züppesi onun huzurunda yüksek sesle konuşmaya cesaret edememişti.

Diğerlerinin fikirleri onun için önemli olmamalıydı. Kamran'ın kalibresindeki herhangi bir kraliyet mensubu, hizmetkârı sırf cüretkârlığı yüzünden astırırdı ama prens merakını bir nebze olsun bastıramadı.

Bu sabah herhangi bir makale okumaya niyeti yoktu, çünkü bu kadar erken basılan herhangi bir şey neredeyse kesinlikle eski haber olurdu; dün gece herhangi bir gazetenin akşamki travestileri detaylandırması için yeterli zaman olmamıştı. Yine de, hizmetkârın uzattığı gazeteyi kabul etmeden önce tam bir dakika boyunca onu incelemek zorunda hissetti kendini, ardından snoda sessiz bir solukla dizlerinin üzerine çöktü, kapıdan geri geri çıkarken elini ağzına götürdü.

Kamran hemen gazeteyi açtı.

Başlık, ölüm kadar siyah ve bir o kadar da lanetleyici kalın harflerle üst kata sıkıştırılmıştı:

KRAL ÇOK YAŞA, NE PAHASINA OLURSA OLSUN

Sayfalar neredeyse elinden düşüyordu, kalbi kulaklarında şiddetle çarpıyordu. Ardunya imparatorluğu bilinen dünyanın üçte birine yayılan, yeryüzündeki en büyük imparatorluktu; haberin çoktan yayınlanmış olması, şimdiye kadar tohum gibi yayıldığı anlamına geliyordu, şüphesiz ikinci ve üçüncü el dedikodularla yayılmıştı ve bu dedikodular kaçınılmaz olarak yeniden anlatılırken ayrıntılar icat edecek ve bu süreçte yaygın bir histeriye yol açacaktı.

İnsanlar ayaklanırdı.

Kral Öldü, Kâhinler Öldü, Prens Hasta

SETAR-Daftar, Kral Zaal'ın vahşice öldürülmesini derin bir üzüntü ve şaşkınlıkla duyurur. Dün akşam saat 11:43 sularında kraliyet balosunda, Tulan'ın genç hükümdarı Nara Kralı Cyrus'un, Ekselanslarını tartışmasız bir şekilde katlettiği duyuruldu. Yaygın olarak bildirildiği üzere

Kralın ölmeden önceki anlarda kabaca teşhir edildiği ve kendisini doğal olmayan bir şekilde hayatta tutan kara bir büyüyü beslemek için sayısız yetimin hayatını feda ettiği suçlamasını tartışmasız bıraktı.

Prens ve varis kralın ölümünde hazır bulunmuş, ancak Prens Kamran'ın Tulanya kralıyla teke tek dövüşte onurunu tatmin etmek için çarpışırken ağır yaralandığı birden fazla görgü tanığı tarafından doğrulanmıştır.

Adının açıklanmasını istemeyen ve nefes nefese partiye katılan bir kişi kraliyet mensupları arasındaki kanlı çatışmayı "Ateş çemberi vardı" sözleriyle anlattı. "Prens cesurca savaştı ama çok kötü yanmıştı. Bize eve gitmemiz için bağırana kadar hepimiz öldüğünü sandık."

Prens Kamran'ın sağlık durumu henüz bilinmiyor.

Gelen haberlere göre kralın ölümünü çevreleyen korkunç koşullar nedeniyle Ardunia'nın asil evleri, güney imparatorluğuna karşı intikam almanın gerekli olup olmadığına karar vermek üzere bugün görüşmelere başlayacak. Olumlu karar vermeleri halinde, bu karar eşi benzeri görülmemiş yedi yıllık bir barış döneminin sonu olacak ve yetkililerin söylediğine göre yakın tarihin en kanlı savaşını başlatacak. . . .

Dahası da vardı.

Tüm dünyanın ezberlemesi için adını yüksek sesle haykırdığı - "Prensin bir gelin seçmesine günler kaldığı söyleniyordu"- genç bir kadının gizemli bulanıklığı olarak tanımlanan Alizeh hakkında daha fazlası. Tarihsel emsaller, şeytanın kara büyüsüne yenik düşen ve bedelini ağır ödeyen diğer başarısız kralların hikâyeleri hakkında daha çok şey vardı. Yine de en dehşet verici olanı, Cyrus'un Bayan Huda ile tartışmasına ayrılan bölümdü; Huda görünüşe göre basına röportaj vermek için zaman bulmuştu,

Alize hakkında bildiği her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyor ve Güney Kralı'nın Alize'ye "Majesteleri" diye hitap ettiğini duyduğunu eklemeye özen gösteriyordu; bu da Huda Hanım'ın belki de ikisinin bir süredir nişanlı olduğunu tahmin etmesine yol açıyordu.

Kamran her şeyi ateşe vermek istedi.

Bir baloya katılan her konuğun ismini bilmek onun sorumlulukları arasında değildi - böyle bir listeye sahip olan Hazan'dı - ama en azından bir gazeteci orada olmalıydı, çünkü başka türlü şafaktan önce bu tür iftiraları nasıl yazabilir ve basabilirlerdi?

Her şeyin zamanlaması, günlerini kargaşaya sürüklemek için hesaplanmış gibiydi; nefes almaya bile fırsat bulamamıştı ve şimdiden kolayca önlenebilecek bir kaosu yönetmesi gerekiyordu. İnsanlara doğrudan hitap etme fırsatı olsaydı, korkularını bir güç gösterisiyle yatıştırabilirdi - bunun yerine, zihinleri çoktan paniğe kapılmaya alıştırılmış, çöp bir makaleyle döllenmişti. Hiç şüphe yok ki hepsi onun acısından faydalanacak bir sonraki saçma sapan baskıya para yatıracaktı.

Ani bir hareketle irkilen Kamran gözlerini, boş gözlerle kendi yansımasına baktığı aynadan ayırdı.

Sina onun önünde eğilmişti.

Kalbi hâlâ göğsünde acıyla çarpan Kamran kendini sakin olmaya zorlayarak yaşlı adamın başının tepesine, ağarmış kahverengi buklelerine bir süre daha baktı. Uşak yıllardır onunla birlikteydi; her zaman sessiz, her zaman zayıf, her zaman kusursuz tavırlara sahipti. Büyük bir saygıyla Kamran'a bir çift lacivert çocuk derisi eldiven hediye etti.

Tek söylediği "Nasıl isterseniz efendim" oldu.

Kamran cevap verircesine sol elini büktü, parmakları boyunca deriyi yaran, sonra bileğinden yukarı, elinin altına doğru kıvrılan parıldayan altın damarlara baktı.

koluna doğru dallanmaya devam ettiklerini biliyordu.

-

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı.

Prens hiçbir zaman kendini beğenmiş biri olmamıştı ama bilerek kör de olmamıştı. Sadece bir unvandan daha fazlasına sahip bir kraliyet mensubu olduğu basit bir gerçekti; herhangi bir odaya tek bir bakış, Kamran'ın sıra dışı bir güzelliğe sahip olduğunu, yaşıtlarından ve büyüklerinden kat kat daha yakışıklı olduğunu doğrulamak için yeterliydi. Ayrıca, Kamran iyi beslenmiş ve iyi şekillendirilmişti; çocukluğundan beri kılıç kullanıyor, ata biniyor ve tam savaş zırhı içinde eğitim görüyordu. Sonuç olarak mükemmele benzer bir şekilde bilenmiş, öyle ki yüzünün ve vücudunun ihtişamına alıştığı için yansımasından hiçbir zaman pek etkilenmemişti.

Artık kendini bile zor tanıyordu.

Yakışıklı bir genç adam şablonu hâlâ duruyordu: güçlü vücudu hâlâ uzun ve güçlüydü, zeytin rengi teni hâlâ parıldıyordu, koyu renk saçları gür ve parlaktı. Ancak enfes güzelliğinin temelleri üzerinde şimdi tüyler ürpertici bir kaplama yatıyordu. Büyüleyici, asil bir prensin parlaklığı gitmişti; Kamran daha çok çocukları şişte kızartacak, gecenin köründe bir köyü ateşe verecek, düşmanlarının iç organlarıyla ziyafet çekecek birine benziyordu.

Prens yavaşça harap olmuş elini harap olmuş yüzüne götürdü.

Daha dün akşam çoğu kadının onun karısı olmayı seve seve kabul edeceğini biliyordu; ondan hoşlanmasalar bile, yatağını paylaşma ihtimalinden tiksineceklerini sanmıyordu.

Şimdi, o kadar emin değildi.

Güzel kıyafetleri, garip bir yıldırım çarpmış gibi görünen bir vücudu gizliyordu; doğduğunda kendisine bahşedilen altın çizgi -Kehanetçiler tarafından ona yerleştirilen bir işaret- bir zamanlar göğsünü ve gövdesini düzenli, zarif bir çizgiyle kesiyordu. Bir varis için bu bir gelenekti.

Ardunya imparatorluğu büyüyle dokunulmak, tenlerinde doğuştan gelen haklarının kanıtına sahip olmak, onları sonsuza dek tahtın gerçek mirasçısı olarak ilan etmek.

Bu büyünün mutasyona uğradığı daha önce hiç görülmemişti.

Artık parlak altın şerit derisi boyunca paramparça olmuştu, parlayan dallar vücudunun sol tarafına doğru titrek bir şekilde kıvrılıyor, parıldayan damarlar boynunun yan tarafını, yanağını destekledikçe inceliyor ve sonunda sol gözünü delerek irisini insanlık dışı bir renge dönüştürüyordu.

Artık bir gözü koyu renk, diğeri ise tam olarak yaldız rengindeydi; bu manzara o kadar kafa karıştırıcıydı ki, her şeye rağmen onu reddettiği anlaşılan orijinal büyünün kendisi hakkında şüphe uyandırıyordu.

"Ekselansları?"

Sina'nın tedirgin sesi prensi daldığı hayalden uyandırdı; uşağın gözlerine tereddüt etmeden baktı ve yaşlı adamın irkildiğini fark etmemiş gibi davrandı.

"Eldiven yok," dedi Kamran.

Sina başını bir kez daha eğdi. "Nasıl isterseniz, efendim."

Uşağı birkaç dakika daha etrafında dolandı ve kaba bir fırçayla kıyafetindeki tüyleri temizledi. Fırça kıllarının kumaşa değerken çıkardığı sabit sessizlik taçsız kralı neredeyse uykuya geri döndürüyordu.

Kamran'ın bir gece önce neredeyse hiç uyumadığını belirtmek, dünyanın yuvarlaklığına dikkat çekmek olurdu; bariz olanı belirtmek genç adamın zihninin daha çabuk berraklaşmasına yardımcı olmazdı. Her halükârda, bitkin ve çirkin yansımasını gördüğünde kendi yorgunluğunun kanıtıyla karşılaştı: gözlerinin altında karanlık hilaller vardı; boynundaki kordonlar gözle görülür şekilde gergindi; çenesi sürekli bir sıkışma halindeydi. Keder, yorgunluk, ihanet... Hangisinin daha kötü bir saldırgan olduğuna karar veremiyordu.

Kamran hiçbir uyarıda bulunmadan vücudunun bir ısınıp bir soğuduğunu, sinirlerinin derisinin altında bacaklarını geren bir karınca kolonisinden farksız bir şekilde karıncalandığını hissetti. Bu öyle bir rahatsızlıktı ki

kendi bedeninden çıkmaya çalışıyordu. O halde Kamran'ın sabırsızlığı eylemsizliğin bir belirtisiydi; harekete geçme ihtiyacı korkusunu kontrol etmenin bir sonucuydu; artan korkusu ise zihninin yakın zamanda vardığı bir sonucun doğrudan sonucuydu:

Zamanı tükeniyordu.

Bu gerçekten neden bu kadar emin olduğunu açıklayamıyordu; kanıt olarak sadece hislerini ve anılarını bir araya getirebiliyordu: felçli bedeni hakkında duygusuzca konuşan bir soylular denizi; Zahhak'ın kanıt olmaksızın ölümünü ilan etmesi; yeniden canlanmasını takip eden eylem eksikliği.

Belki de Zahhak'ın yanında bir Kâhin'le kaleye dönmesi üzerine savunma bakanının Ardunia'nın varisinin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğinde ne şaşkınlığını ne de öfkesini gizleyebilmiş olması yeterliydi. Kamran adama mümkün olan tüm aceleyle yardım getirmesini söylemişti; bunun yerine Zahhak'ın saraya dönmesi saatler sürmüş, bu süre zarfında nefret dolu bakan Kamran'ın ölüme yenik düşeceğine hiç şüphe duymamıştı.

Bunun yerine, açık bir şokla, prensin bakır bir küvette rahatça uzandığını ve gecenin travestilerini vücudundan duruladığını keşfetti.

Kamran deneyimsiz olabilirdi ama düşmanlarının ne zaman komplo kurduğunu anlayacak kadar tecrübeliydi. Çok yakında, soyluların tacını, imparatorluğunu, doğuştan gelen hakkını çalmak için yeterince güçlü bir argüman oluşturacağından korkuyordu-

Daha fazla dayanamayan Kamran boğazını temizledi ve Sina hemen geri çekildi.

"Majesteleri," dedi uşak başını eğerek. "Bağışlayın beni. Dünkü giysilerinizi atmak zorunda kaldım, ancak günün erken saatlerinde giydiğiniz diğer her şeyi ütüleyip kokulandırdım. İhtiyacınız olursa, pelerininiz odanızda sizi bekliyor."

Kamran sadece başını salladı, kendi yansımasından başka bir yere bakmadı, hatta Sina sessizce

Kapı arkasından şangırdayarak kapandı.

Kamran ancak uşağın gittiğinden emin olunca gözlerini kapadı ve derin, canlandırıcı bir nefes alırken omuzlarının tek bir kalp atışı kadar düşmesine izin verdi. Önümüzdeki saatlerde yapılması gereken çok şey vardı ve bunların her biri acildi.

Kral olarak taç giymesine bir hafta vardı.

Bir hafta boyunca, her şeyin yanı sıra kendi memurlarının entrikalarıyla da mücadele edeceğini biliyordu ve günlerini evinin, tahtının ve hayatının başına gelen felaketleri düzeltmeye adamaya niyetliydi. Ama önce halletmesi gereken bir mesele vardı.

Hazan'ı öldürmek zorundaydı.

Altı

ALİZEH'İN sezgileri keskinleşirken, seçkin ve yaşlı bir kadın sanki birdenbire önünde belirdi ve anında hayran olduğu bir zarafetle çiy dokunmuş bir patikadan aşağı süzüldü. Yabancının pudra mavisi elbisesi tamamen safirden yapılmış saçaklı apoletlerle süslüydü, çökmekte olan saten katmanları sabah esintisinde geniş kıvrımlarının etrafında hafifçe dalgalanıyordu. Saçları ateş rengindeydi, kırmızı ve altından oluşan şok edici bir dalga, az miktarda gri ile çizilmişti, ipeksi bukleler tek bir omzun üzerinden süpürüldü ve aralıklarla elmas halkalarla tutturuldu.

Kadının güzelliği nefes kesiciydi, inkâr edilemezdi ama Alizeh asıl şaşkınlığı kadının gözlerinde buldu, çünkü kadının ifadesinde Alizeh'i öylesine şaşırtan ve bir adım geri atmasına neden olan saklanmamış bir coşku vardı. İçinde dehşet verici bir şüphe uyanmıştı ama Alizeh kadının başındaki diademi gördüğünde bile yanılıyor olabileceğini düşündü -şu anda ona doğru yaklaşan kadın herhangi biri olabilirdi ve kesinlikle o olamazdı-

"Anne, bekle-"

Alizeh'nin bedeni Cyrus'un sesiyle sarsıldı, panik kalbinin göğsünde öfkeyle çarpmasına neden oldu.

Cyrus aralarına daldı -bir eli müdahale edecekmiş gibi havadaydı- ve sanki çarpılmış gibi aniden geri çekildi.

Alizeh'i görünce. Gözleri sadece alarm olarak tanımlanabilecek bir şekilde genişledi.

Vücudunda ısı patladı.

Alizeh nadiren gerçek bir sıcaklık hissedecek kadar derinden kızarırdı ama bu aşağılanma gerçekten de şiddetliydi çünkü neye benzediğini neredeyse unutmuştu.

Birkaç dakika önce kendi envanterini çıkarmış ve sonuçları görmezden gelmiş, bu erken saatte yeni biriyle karşılaşmayacağının güvencesiyle gururunu rahatlatmıştı. Şimdi, yükselen sıcaklık ışınları saçlarındaki ve kirpiklerindeki kırağıları eritmiş, güneş ışığı onu öyle bir boyamıştı ki incelemeden kaçma umudu kalmamıştı.

Alizeh kötü şöhretli bir kadın gibi görünüyordu.

Sırılsıklamdı; iki kez yanmış elbisesinin artıkları artık tamamen şeffaftı, yarı saydam ipek sırılsıklam vücuduna öylesine skandal bir şekilde emilmişti ki, bir şekilde çıplaklık gösterisinden daha şok ediciydi. Çoraplarının yangında parçalanmış olması ya da sırılsıklam olmuş saçlarının belini sıyırıp kıvrımlarını yalayarak kalçalarının hafif kabarıklığını vurgulaması, parlayan bacaklarının uyluklarına kadar açıkta kalmasına yardımcı olmadı. Alizeh'in oracıkta ölebileceğini düşündüğü kadar erotik bir taklitle onu teşhir etmekten tek bir talihsiz hareket uzakta, tehlikeli derecede kaymış, kavrulmuş ve suyla dolmuş bir korse tarafından sadece bir inçlik bir alçakgönüllülükle korunan göğüsleri dünyaya çıplak bırakıldığında, hayal gücünden başka çok az şey talep edildi.

Onun yerine felç olmuş gibiydi.

Cyrus -ve Alizeh'in annesi olduğunu tahmin ettiği kadın- sessizce onu değerlendirirken, Alizeh orada öylece durup, mide bulandırıcı bir aşağılanma duygusu içinde donup kalmıştı. Mantıken, Alize bu tanımadığı kadının fikirlerinin kendisi için önemli olmaması gerektiğini anlıyordu ama faydası yoktu; onuru kırılmıştı.

Yaşlı kadın çabucak toparlandı, gülümsemesi bir anlığına dalgalandıktan sonra daha güçlü bir şekilde geri geldi; aslında, karşısında duran iki kişi arasında gerçekten rahatsız görünen Cyrus'tu.

Alizeh bunun yerine annesine odaklanmayı seçti.

İkincisi kısa süre içinde aralarındaki mesafeyi açarak Alizeh'in ellerini şaşırtıcı bir aşinalıkla tuttu.

"Sen Alizeh olmalısın," dedi, tanıdık bir çift mavi göz neredeyse onu kör ediyordu. "Ben Sarra. Sonunda gelmeyi kabul ettiğin için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Alizeh gözlerini kırpıştırdı, yaşadığı şok onu bir an susturdu ve sonra "Gelmeyi kabul ettiğimi mi?" diye sordu.

Sarra'nın gülümsemesi derinleşti. "Gelinim olacak genç kadınla tanışmak için çok sabırsızlanıyordum. Cyrus son birkaç aydır başka pek az şeyden bahsetti ama detayları öyle bir sır gibi sakladı ki gerçek olmadığınızdan endişelenmeye başlamıştım."

Nosta, Alizeh'in göğsünde hiçbir uyarıda bulunmadan uyandı, sıcaklığı teninde alevlendi ve kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu.

Alizeh çok yavaşça dönüp, şimdi kararlı bir şekilde uzaklara bakan Cyrus'a baktı. Kadın gözleriyle adamın kafasında delikler a ç ı y o r d u ama adam onunla yüzleşmiyordu.

Hâlâ krala bakmakta olan Alizeh öfkeyle şöyle dedi: "Cyrus benim hakkımda mı konuştu? Aylardır mı?"

Sonunda ona baktı, gözleri uyarırcasına kısılmıştı. Bu onu daha da öfkelendirdi.

"Tuhaf, değil mi?" diye devam etti Alizeh, "Bunca zamandır benden haberdar olmasına rağmen" -Sarra'ya baktı- "onunla ilk kez bu gece tanıştığımı biliyor muydun?" Tereddüt etti, sonra kaşlarını çatarak güneşe baktı. "Ya da sanırım dün geceydi. Ne olursa olsun, neden daha önce kendini tanıtma zahmetine girmediğini, hatta beni kandırmadan önce burada olmak isteyip istemediğimi bile sormadığını merak etmeden edemiyorum.
-"

"Çok yorgun olmalısınız," dedi Cyrus kesin bir tavırla. "Bunun zamanı değil-"

"Tam tersine," dedi Alizeh, daha zayıf bir adamı ürkütecek bir ateşle gözlerine bakarak. "Annene senin karın olmaya kesinlikle niyetim olmadığını söylemek için mükemmel bir zaman olduğunu düşünüyorum-"

Sarra yüksek sesle ve hiçbir uyarıda bulunmadan güldü, içi boş, gerçek dışı ses Alizeh'in dikkatini hemen çekti.

Kadın ellerini bırakmamıştı.

Sarra'nın şu anda Alize'nin parmaklarını sıkma biçiminde -acıya varan bir baskıyla- söylenmemiş her türlü şeyi haykıran çaresiz bir şey vardı. Alize emin olamıyordu ama kadının gergin gözlerini kırpıştırırken Sarra'nın korktuğuna dair belli belirsiz bir şüpheye kapıldı.

Ne olduğunu bilmiyordu.

"Seninle çok iyi anlaşacağız," dedi kadın ısrarla, odağı hâlâ Alizeh'in yüzündeydi. "Sizinle tanışmayı çok istiyordum ve artık çok iyi arkadaş olacağımızı biliyorum."

Nosta yine sıcak bir şekilde parladı ve Alizeh şaşkınlıktan biraz gevşedi.

Pekala o zaman.

Durum daha doğrudan bir yaklaşım gerektiriyor gibiydi.

"Oğlunuz," dedi, her kelimeyi dikkatle telaffuz ederek, "o Bir yalancı. Bir alçak. Ve bir suçlu. Az önce Ardunia kralını öldürdü, şüphesiz imparatorluklarınızın yakında savaşa girmesini sağladı. Ardunya kralının kaybının yasını tutmasam da, oğlunuzun aptalca kararları sonucu yakında kaybedilecek sayısız masum hayatın yasını tutuyorum. Onunla geçirdiğim kısa sürede kabalığına, zalimliğine ve iğrenç kibrine maruz kaldım ve kısa vadede işime yarayacağına karar vermeseydim onu çoktan öldürmüş olurdum. Öte yandan, siz bana oldukça nazik görünüyorsunuz, ancak şunu açıklığa kavuşturayım: kesinlikle sizin gibi olmaya niyetim yok.

gelinim, ne de beni oğlunuzla yalnız bırakmanızı tavsiye ederim, onu uyarmadan öldürebilirim-"

"Konuşacak çok şey var!" Sarra haykırdı, Alizeh'nin ellerini şimdi korkutucu bulduğu bir şevkle tutuyordu. Kadın ona gülümsüyordu, sadece katıksız neşe olarak tanımlanabilecek bir şey yayarken gözlerini bir duygu parıltısı kaplıyordu - o kadar ki Alize bir an panik içinde Sarra'nın kendi oğlu kadar kaçık olup olmadığını merak etmek zorunda kaldı.

"Ne kadar tatlısınız," dedi kadın nazikçe, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı temiz bir yol izleyerek. "Ne kadar mutlu sohbetler yapacağımız kesin."

Alizeh'nin yüzü kızardı.

"Önemli olan tek şey senin burada olman," dedi Sarra usulca, Alize'nin ellerini gözlerini silmek için bile bırakmadan. "Sonunda buradasın ve artık her şey yoluna girecek."

Bir şeyler yanlıştı, ters gidiyordu. Öyle değil miydi? Bu kadın aklını kaçırmıştı. Öyle değil miydi? Yoksa Alizeh sadece hayal gördüğünü düşünecek kadar sayıklıyor muydu?

Endişeyle etrafına bakındı, içgüdüleri onu kaçmaya, olası tüm çıkışları bulmaya zorluyordu ama hiçbiri yoktu. Alizeh, yabancı bir imparatorluktaki korkunç bir kalenin dibinde, yükselen güneşin saray arazisinde acımasızca parıldadığı tehlikeli bir uçurumun tepesinde duruyordu. Bir kaç adım ötede yorgun bir ejderha huzursuzca kalçalarının üzerine çökmüş, uykuya dalarken altındaki toprağı sarsıyor, derin nefeslerinin sessiz ve ani çıkışları birçok şelalenin püskürttüğü gökkuşaklarını dalgalandırıyordu.

Buradan çıkmanın en açık yolunun Tulan'ın kendisi olduğunu düşündü.

Bu imparatorluğun kalbine sadece kaleden -ya da kalenin ötesinden- ulaşılabileceğine şüphe yoktu ama Alizeh durdurulmadan saraya doğru tek bir adım bile atabileceğinden şüpheliydi. Bu da ya ölümüne savaşacağı anlamına geliyordu.

-

Ya da zıpla.

Kendini suya, çılgına dönmüş, çırpınan çağlayanların kollarına atması gerekecekti; hayatta kalsa bile onu efsanevi Maşti Nehri'ne atacaktı, o kadar büyük ve şiddetli bir su kütlesiydi ki, birden fazla kez içinden geçmeye cesaret eden gemileri yutmasıyla biliniyordu. Bunu asla atlatamayacağını biliyordu ama atlatma ihtimali bile anlamsızdı: nehri aşması demek denize dökülmesi demekti ki bu da onu hiçliğin ortasında başıboş bırakacaktı.

Gizlice, Alizeh canlandırıcı bir nefes aldı.

Günlerdir uyumamış gibi hissediyordu; sayıklıyordu, donmuştu, neredeyse tamamen çıplaktı ve sabah ışığında hâlâ yavaşça damlıyordu. Çıplak ayaklarına, sonra da derme çatma prangalarına, Sarra'nın ellerini tuttuğu demir kıskaca baktı. Damarlarında dolaşan adrenalin olmasaydı, Alizeh daha uzun süre dik durabileceğinden şüpheliydi. Korkunç bir dezavantajı vardı.

Kendini toparlayarak yumuşak bir sesle "Pekâlâ."

Cyrus'un bakışları bunun üzerine keskinleşti, gözleri bir anlık şaşkınlığı ele verdi. Sarra sonunda küçük bir zevk çığlığıyla Alizeh'nin ellerini bıraktı ve kendi ellerini sevinçle birbirine vurdu.

Alizeh hemen geri çekildi.

Güneyli kral onu takip etti, temkinli adımlarla ona doğru ilerledi ve kuduz bir kurda yaklaşan bir avcının temkinliliğiyle Alizeh'i izledi.

"Kendi isteğinle mi geleceksin?" diye sordu kaşları birbirine çarparak. "İtiraz etmeden benimle evlenecek misin?"

O sırada Alizeh'in istese ona dokunabileceği kadar yakındılar. Alnında kıvrılan ipeksi bakır saç teline, yansıyan ışıkta parıldayan altın tenine bir parmağını kaldırabilirdi. Mavi gözleri ışıltılı ve bir şekilde soğuktu ve Alizeh kısa bir an için onda hâlâ kendi içinde taşıdığı şeyi hissettiğini düşündü-

Uçsuz bucaksız, dipsiz bir keder.

Parmak uçlarında durdu, vücuduyla yaklaşmasını istedi; o da yaklaştı, ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünerek ona doğru çekildi, ta ki dudaklarıyla kulağının kabuğunu neredeyse sıyırana kadar, sanki şakacı aşıklarmış gibi, "Silahınızı seçin, efendim," diye fısıldadı.

Cyrus aniden geri çekildi, neredeyse tökezliyordu, yeni doğan öfke aralarında alevlendi. Göğsü kabarmış, çenesi sıkılmış, öfkeden patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Bu benim için son derece rahatsız edici," dedi omuzlarını geriye çekerek ve ayaklarını sağlam bir şekilde altına yerleştirerek. "Ama şimdi seni öldürmek zorundayım."

Alizeh, Sarra'nın güldüğünü duydu.

Yedi

هفت

KAMRAN, sonunda kaçmasına izin verilen bir aygır gibi koridordan aşağıya fırladı. Neredeyse sinirlerine ihanet eden bir hızla hareket etti, adımları sessizlikte çınladı, varlığı sadece ara sıra koşuşturan snodalar tarafından karşılandı, hepsi onu görünce yerinde durdu ve hemen dizlerinin üzerine çöktü, bu sırada neredeyse bakır tepsileri düşürüyorlardı, kristal sesleri aralarında takırdıyordu.

Prens şaşkınlığını belli etmeden bu tuhaf gösterilerin yanından geçip gitti ama yine de rahatsız olmuştu, çünkü bu düzeyde bir hizmetkârlığa alışık değildi. Kral olarak taç giymesi için bir hafta daha geçmesi gerekecekti; bu süre zarfında bu davranışın normal olup olmadığını bilmiyordu.

Aklı bir kez daha Hazan'a kaydı.

Hazan, onu tam da bu tür şeylerden haberdar etmek için her zaman güvendiği; onu düzeltmek, bilgilendirmek ve yönlendirmek için her zaman orada olan kişi. Elbette bunların hepsi yalan değildi?

Hayır, Kamran çok anlayışlıydı.

Kendi içgüdülerine böyle bir şeyin mümkün olabileceğine inanmayacak kadar çok güveniyordu. Hazan'ın ihaneti yeni bir gelişme olmalıydı. Kamran'ın anlayamadığı şey ise nedeniydi.

Hazan yıllarca sadakat gösterdikten sonra neden ona sırtını dönsün, kendi ailesinin onlarca yıldır hizmet ettiği bir imparatorluğa sırtını dönsün? Kral Zaal'ın suçlarını bir şekilde biliyor muydu? Hazan, kendisini yok edeceği söylenen canavara yardım ederek büyükbabasından intikam mı alıyordu?

"Hejjan?"

Kamran tanıdık bir ses duyunca irkildi. "Hejjan,

septa-" Efendim, bekleyin-

Beklemedi.

Prens hareket ettikçe pelerininin omuzlarında dalgalandığını hissediyor, çizmelerinin yeşil mermere düzenli vuruşları adımlarını hızlandırdığı bir metronom görevi görüyordu. Hazan zindanlarda zincirlenmiş ölümü bekliyordu ve

Kamran bu nefret dolu işi bir an önce bitirmek istiyordu, çünkü kendisini hasta hissetmesine neden olan bir huzursuzluk onu rahatsız ediyordu. Dürüst bir an olsa, aslında dostum dediği tek kişiyi öldürmek istemediğini bile itiraf edebilirdi ve haini hemen infaz edemezse, bunu yapma isteğini kaybedeceğinden korkuyordu.

Omid ona yetişmek için koştu, Feştun dilinde "Lütfi, hejjan, septa" dediğinde biraz nefes nefese kalmıştı. Lütfen efendim, bekleyin. "Size söylemem gereken bir şey var."

Kamran hızını kesmedi. "Hazır mı?" "Han,

hejjan. Bek-" Evet, efendim. Ama-

"O zaman devam

etmeliyim." "Bek-"

Kamran ikinci kez sözünü keserek, "Elbette yapacak başka işlerin vardır," dedi. "Hatırladığım kadarıyla listeyi size ben vermiştim."

Taçsız kraldan daha fazla delilik: Kamran, on iki yaşındaki eski sokak faresi Omid'i yeni içişleri bakanı yapmıştı. Kamran bu açıklamayı Zahhak'ın saraya dönüşü üzerine yapmış, iyileşmesinin nedeni olarak da çocuğu göstermişti. Savunma bakanı şaşkınlıktan ağzını tek bir kelime kekeleyecek kadar zor kapatabilmiş, sonunda kapatabildiğinde de prensi aklını kaçırmakla suçlamıştı ki bu Kamran'a son derece makul görünmüştü.

Her halükarda biraz kızgın hissediyordu.

Kamran'a göre eski sokak çocuğu, Hazan'ın yerine getiremediği rolü üstlenebileceğini kanıtlamıştı ve Kamran için çocuğun henüz on iki yaşında olması önemli değildi. Kamran on iki yaşındayken Ardunya'nın kralı olarak taç giyebilirdi, eğer o zamanlar bir asırdan fazla yaşamış olan yaşlı büyükbabası daha uzun yaşamak için şeytanla pazarlık yapmamış olsaydı. Omid'in de bu küçük olayın üstesinden gelebileceğinden emindi.

"Evet efendim, başka şeyler de yapıyorum, gerçekten yapıyorum," dedi çocuk soluk soluğa Feştun. "Ama eğer sen

Onu görmeye gidiyorsunuz efendim, bilmelisiniz ki çok kızgın."

Kamran çocuğa baktı. "Hazan sık sık sinirlenir."

"Sanmıyorum, efendim. Onu hiç kızgın görmedim. Kesinlikle onu hiç böyle görmedim."

"Onu hiç tanımadın."

Omid şaşırdı. "Ama ben yaptım. Bana biletleri veren oydu-"

"Yeter."

Tatsız gerçek şuydu ki, bu sinir bozucu çocuk Kamran'ın kendisine hiç yalan söylememiş olduğunu düşünebildiği tek kişiydi. Dahası, çocuk insanoğlunun bildiği en güçlü büyü parçalarından birine sahipti; Sif'i karaborsada küçük bir servet karşılığında satabilir ve gelecek yıllarda rahatça yaşamasına yetecek kadar para kazanabilirdi. Bunun yerine, değerli istihkakını kendisine küçümseme, öfke ve kabalıktan başka bir şeyle davranmayan birine vermeyi tercih etmişti. Kamran bundan daha iyi bir karakter testi düşünemezdi.

Yine de bu, çocuktan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Ama gerçekten hemen asılmak zorunda mı?" Omid yılmadan devam etti. "Duruşma bile olmadan mı? Ona tek bir soru bile sormadınız, Kral Cyrus'un söylediği bir şey yüzünden onu öldüreceksiniz ve biz Kral Cyrus'tan nefret ediyoruz, efendim, bu yüzden böyle bir adamın sözüne inanmak pek adil görünmüyor-"

Kamran aniden durdu, dönüp Omid'in gözlerinin içine bakarken pelerini göğsüne doğru savruldu. "Tam da adil olduğum için," dedi sertçe, "bu sabah Hazan'ın acısına son vermek niyetindeyim."

Omid kaşlarını çattı. "Bu bir şaka mı efendim?"

"Ondan çok uzak. Sana hayati bir şey öğretiyorum." Bir an Omid'i inceledi ve çocuğun Kâhinler tarafından kendisine verilen kullanışlı, büyük boy kıyafetler içinde gülünç göründüğünü ilk kez fark etti. Eğer tacı böyle bir ortamda temsil edecekse Omid'in yeni bir gardıroba ihtiyacı olacaktı.

kapasite. "Suçlu bir adamı sadece kendi vicdanıyla baş başa bir zindana kapatırsan," dedi sessizce, "işkencesini uzatmış olursun. Önemsediğim için şimdi merhametli olmaya niyetliyim."

"Ama efendim," dedi Omid, kaşlarını çatarak. "Daha sonra merhamet edebilir misiniz? Size Huda Hanım'ın burada olduğunu ve gecikmeden sizinle konuşmak istediğini söylemeye geldim. Huda Hanım'ı hatırlıyorsunuz, değil mi efendim?"

Kamran genç kadının adının anılmasından bile öfkelendi, tiksinti midesindeki safrayı artırdı.

Huda Hanım'ın zihninin içindekileri kana susamış bir gazeteciye kusma hevesi, Kamran'ın tahminine göre hem tedavisi olmayan bir durum hem de korkunç bir suç olan ilgi için çaresiz bir insanın eylemi olarak ona çarptı. Doğumunun gayri meşru olduğunu zaten bildiğinden, çocukluğunda ondan esirgenen sevginin, başının okşanması için her şeyi yapabilecek türden bir genç kadın olmasına yol açıp açmadığını merak etmekten kendini alamıyordu. Sonuç olarak, onun sadakatini iyilik karşılığında herhangi birine ödünç verebileceğini hissetti, bu da ona güvenemeyeceği anlamına geliyordu ve bir yalancının sözleri, ne kadar eğlenceli olursa olsun, onun için işe yaramazdı.

"Onu gönder."

Omid, "Ama- Efendim, Bayan Huda sizinle Kral Cyrus hakkında paylaşması gereken önemli bir bilgi olduğunu söylüyor," diye ısrar etti. "Kraliyet için büyük önem taşıyan bir konuda sizinle konuşması gerektiğini söylüyor. Onu hatırlıyor musunuz efendim? Güneyli kralın onu nasıl ateşten bir çemberin içine hapsettiğini? Ve nasıl çığlık attığını?"

Kamran çocuğa küçümseyen bir bakış fırlattı.

"Hatırlıyor muyum?" diye sordu. "Birkaç saat önceki olayları hatırlıyor muyum? Büyükbabamın öldürülüşüne, bakanımın saptırılışına, evimin yıkılışına, bedenimin şekilsizleştirilmesine tanık olduğumu hatırlıyor muyum?" Neredeyse gülecekti. "Tanrım, ama senin iyiliğin için dua ediyorum ki sorduğun sorular kadar aptal değilsin,

Aksi takdirde bu anlaşma gün batımından önce sona erecektir."

Omid kıpkırmızı oldu.

"Kraliyetle paylaşmayı teklif etmeden önce hassas istihbaratı bir gazeteye ifşa edebilecek biriyle konuşmakla ilgilenmiyorum. Ona evine gitmesini söyleyin."

"Ama efendim," diye ısrar etti Omid, saçları hâlâ kızarmış bir halde, "bir çantası olduğunu söylüyor. Bayan Alizeh'ye ait bir halı çantası. Alizeh'nin eşyalarını yanlışlıkla Follad Place'de bıraktığını ve sizin de onları incelemek isteyebileceğinizi söylüyor, bakın, ilginç bir şeyler olabilirmiş-"

Kamran olduğu yerde donup kalmıştı.

Onun adını duyduğunda sanki biri kafasına bir ok fırlatmış ve onu bir ağaca çivilemiş gibi hissetmişti. Kalbi göğsünde çarpmaya başlamıştı. Zihni aniden sisle dolmuş, gözlerini buğu gibi bir şey kaplamıştı.

Üşüdüğünü hissetti.

"Efendim? Çantayı getirmesine izin vereyim mi?"

"Evet." Prens gözlerini kırpıştırarak kendini kurtardı. "Evet, evet.

Ona hemen sabah odasına kadar eşlik edin."

Omid sırıttı, kendinden memnun olduğu belliydi ve koridorda hızla ilerledi.

Kamran olduğu yerde kaldı, zihni allak bullak olmuştu.

Vücudunun ondan söz edilmesine, adının yüksek sesle söylenmesine verdiği tepkiden nefret ediyordu.

Alizeh onu hâlâ etkisi altında tutuyordu ve bunun nedenini anlayamıyordu. Kızı sadece birkaç gündür tanıyordu ve o da canavarın en kötüsü olduğunu kanıtlamıştı. O halde neden acınası bir yanı onun karakterine yapılan suikastı protesto ediyordu? Neden sanki bir şeyleri kaçırıyormuş gibi hissediyordu; önemli bir bilgiden yoksunmuş gibi?

Hiç şüphesiz onu büyülemişti.

Yoksa neden kalbi onunla konuşma ihtimali karşısında bu kadar hızlı atsındı ki? Yoksa neden göğsünde garip bir çarpıntı, onun eşyalarına bakma düşüncesiyle korkunç bir sevinç hissetsin?

Kamran halı çantasını hatırladı.

Onun küçük valizi ağzına kadar dolduruşunu, sahip olduğu her eşyayı valizin derinliklerine sıkıştırışını izlediğini hatırlıyordu. Tüm hayatı o çantaya sığmıştı; bunlar sahip olduğu en temel eşyalar, en çok değer verdiği varlıklardı. Onun sırlarını çözme ihtimali karşısında neredeyse başı dönecek gibi hissediyordu.

Bu duygulardan ancak o öldüğünde kurtulabileceğini düşünüyordu.

Sekiz

CYRUS HAREKET ETMEDI.

Sadece Alizeh'e baktı, bakışlarında bir an için onu neredeyse korkutan bir coşkuyla parlayan nefret.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

Cyrus'un dilinin kötü olduğu doğruydu, ama onun dışında uysaldı, fiziksel zarar verme tehdidi oluşturmuyordu.

-Bu da onu yanlış bir güven duygusuna sürüklemişti. Bu tehlikeliydi; Alize onu hafife alırsa bunun bedelini çok ağır öderdi, çünkü Cyrus'un gerçekten de çok korkutucu olabileceğini unutmamaya özen gösterecekti. Zaal'ı ne kadar kolay öldürdüğünü, Huda Hanım'ı öldürmeyi ne kadar rahatlıkla önerdiğini, Kamran'ı öldürmek için kılıcını ne kadar kendinden emin bir şekilde kaldırdığını unutmasına izin vermeyecekti.

Kamran.

Hâlâ ölüp ölmediğini bilmiyordu.

Bunu fark ettiğinde keskin bir acı duydu ve kararlılığını bir kez daha pekiştirdi. Eğer Kamran'ı o öldürdüyse, gözlerini oyacaktı. Gözlerini oyar ve zorla boğazına sokardı.

"Silahınızı seçin dedim," diye tekrarladı Alizeh öfkeyle.

Cyrus hâlâ kımıldamıyordu. "Peki ya sen? Kendine ait bir silahı nereden bulacaksın?"

"İhtiyacım yok."

Aslında buna güldü, taş gibi ifadesinde hiçbir değişiklik yaratmayan kuru bir ses. "Son zamanlarda katlandığım tüm sınavlar arasında," dedi yüzünü gökyüzüne çevirerek. "Sen açık ara en dayanılmaz olanısın."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bu bir iltifat değil," dedi biraz hararetle, tekrar gözleriyle buluşarak. "Ve seninle dövüşmeyeceğim."

"O zaman bırak gideyim."

Küçük bir selam verdi, eliyle belli belirsiz bir hareket yaptı. "Git."

Alizeh bir süre ona baktı, sonra dönerek işaret ettiği manzarayı, daha önce gördüğü manzaraları inceledi: uçurumlar, şelaleler, yıkıcı düşüş

Aşağıdaki nehre. Adam ondan kaçmak için ölmesini öneriyordu.

Tanrım, ama bir deliyle uğraşıyordu.

Cyrus ona başını salladı, neredeyse gülümsüyordu. "Bu düşüş özgürlüğüne değmez mi?"

Öfkesi daha da yoğunlaştı. "Sen aşağılıksın."

"Ve sen en kötü korkaksın," dedi. "Cesurmuş gibi davransan bile."

"Bu ne cüret," dedi yumruklarını sıkarak. "Hakkımda hiçbir şey bilmediğin halde şahsıma iftira atmaya nasıl cüret edersin-" "İkiyüzlü de, ne kadar ilahi," dedi tembelce. "Bu arada, Öz annemin önünde beni uzun uzun aşağılamanı dinlemek zorunda kaldım ve yine de sana karşı silahlanmamayı başardım."

"Belki de karakteriniz hakkındaki değerlendirmeme katılmamakta zorlandığınız içindir."

"Karakter mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Oh, evet, karakterini tartışalım. Saatlerdir beni öldürmekle tehdit ediyorsun -bunu yapmak için bolca fırsatın olmasına rağmen- ve şimdi de sana karşı parmağımı bile kıpırdatmayacağımı çok iyi bildiğin halde kavga çıkarıyorsun; ukala çeneni sonsuza dek kapalı görmekten başka bir şey istemesem de bunu yapamam.

"Kendini çok kurnaz sanıyorsun," dedi ona doğru bir adım atarak, "ama bu son birkaç saat bana karakterin hakkında bilmem gereken her şeyi öğretti bile."

Alizeh onu boğazlamak istedi.

"Silahını seç," dedi tekrar, ama adam hâlâ ilerliyordu, hareket ettikçe gözleri aralıklı olarak ışık ışınlarını yakalıyor, parlama ve parıltı göz bebeklerini farklı oranlarda daraltıyordu. Gözlerindeki etki tuhaftı; irisleri bir renge karar veremiyor gibiydi, mavinin tonları arasında gidip geliyor ve onu zaman zaman insanlık dışı gösteriyordu. Bu durum Alizeh'in, insanların onu da böyle görüp görmediğini merak etmesine neden oldu.

Bir anın kısalığı ona pahalıya mal olacaktı.

Alizeh, Cyrus'un yavaşlamadığını çok geç fark etti. Cyrus ona doğru ilerlerken tökezleyerek geri çekilmek zorunda kaldı; Cyrus'un adımları giderek daha emin, Alize'nin aceleci geri çekilişi ise daha beceriksizceydi. Ancak aniden, umutsuzca uçurumun kenarından sadece birkaç santim uzakta olduğunun farkına vardığında içgüdüleri yeniden toparlandı; hızla elleriyle onu durdurdu, kendi gücüyle karşılık verdiği sert bir itişle yürüyüşünü durdurdu, uyguladığı güce karşı cesurca itti ve bu süreçte bir şekilde sadece birkaç santim geri çekildi.

Alizeh anlamadı. Ondan çok daha güçlüydü - onu geri atabilmeliydi -

Ama Alizeh de zayıftı.

Hâlâ soğuktan, günlerdir neredeyse hiç uyumamış birinin sayıklamasından, paramparça olmuş bir zihnin yorgunluğundan titriyordu. Alizeh'in yemeğe ihtiyacı yoktu ama yine de beslenmeye ihtiyacı vardı ve vardığında ağzındaki buğunun tadı, birkaç saattir içtiği tek su olmuştu. Adrenalin onun üzerindeki etkisini kaybediyordu; bu sayısız baskının altında bükülmeye başlamıştı ve daha da kötüsü: Cyrus hislerini karıştırıyordu. Artık palto giymiyordu, çünkü daha önce ona ödünç verdiği eşya çalkantılı gökyüzüne savrulmuştu ve şimdi onun gücüne karşı koyarken kendisini ellerine daha sıkı bastırıyordu, giydiği ince kazak vücudunun sıkı kaslarını, göğsünün yumuşak gücünü gizlemek için çok az şey yapıyordu. Onun dikkatini dağıtan sıcaklığı ve hissi fazla samimi bir deneyim olduğunu kanıtlıyordu. Onu bu şekilde tanımak istemiyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye neredeyse nefesi kesilecekti. "Sana seçmeni söyledim-"

Cyrus beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

Kadın bu melunla tanıştığından beri ilk kez gerçekten gülümsemişti. Bir erkek gibi değil, bir çocuk gibi sırıtıyordu; beyaz dişlerinin sonsuz parıltısı onu neredeyse çocuksu bir hale getiriyor, yumuşatıyor ve intikamcı olmaktan çok yaramaz bir şeye dönüştürüyordu. Bu görüntü dikkatini o kadar dağıtmıştı ki

Ellerinin göğsünden düştüğünü, adamın ellerinin hiç vakit kaybetmeden kadının beline indiğini fark etti. Onu sıkıca kavradı, o kadar yaklaştı ki vücutları neredeyse tüm yanlış yerlerde hizalandı; sıcaklığıyla, boyuyla, amansız bakışlarıyla onu kalabalıklaştırıyordu. Beynindeki kabloları zorlukla birleştirebildi; çok yorgundu, bu kadar yakınlığa alışık değildi, onun kokusundan, çenesindeki kirli sakaldan, ellerinde, kalçalarında hissettiği güçten, etine batan parmaklarından çok etkilenmişti. Bir anlığına donup kalmıştı, şaşkınlık ona yeniden toparlanma fırsatı vermemişti ve o anda iki şeyi kesin olarak biliyordu: Birincisi, başarısız olmuştu.

İkincisi, yalan söylediğini.

Nosta bunu nasıl fark edememişti? Onu öldürecekti. Onu ayaklarından kaldırdığında gülüyordu, hiçbir uyarıda bulunmadan uçurumdan aşağı fırlattığında da gülüyordu.

Alizeh çığlık attı.

"Ben ejderhaları seçiyorum," diye seslendi arkasından.

Gökyüzüne doğru geriye doğru düşerken kolları ve bacakları savruluyor, korku ve öfkeyle haykırırken elleri boş yere tutunmaya çalışıyordu, bir günden kısa bir süre içinde üçüncü kez korkunç bir yükseklikten düşüyordu.

Bunun neden sürekli başına geldiğini anlamıyordu.

Alizeh, karşılaştırma yapmak için yeterince tecrübeye sahipti,

Bunun üç düşüş arasında en korkuncu olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdi; yanlış yöne düşüyor olması bu düşüşü daha da kötüleştiriyordu, yuvarlandıkça kafası daha da karışıyor, kendini düzeltmek için çabalarken uzuvları birbirine dolanıyordu. Düşüş o kadar ölçüsüzdü ki aşağıdaki nehri güçlükle seçebiliyordu ve çarpmanın şiddetine karşı kendini hazırladı, en azından suya çarptığında anında ölmesi için dua etti. Düşüşten sağ çıkmak çok daha kötü olurdu, biliyordu ve onu yavaş yavaş öldürecek yaralar alacaktı. Her iki durumda da dayanılmaz bir acı çekmeyi dört gözle bekleyebilirdi.

Alizeh yorgundu.

Hayatı üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını hissetmekten, şeytan tarafından manipüle edilmekten, korku içinde yaşamaktan, korkunun kendisinden yorulmuştu. Kendisine bile nadiren açıkladığı karanlık gerçek, bazen kırılmaktan, zayıf olmaktan, zırhını yırtıp teslim olmaktan başka bir şey istemediğiydi.

Hayatı için daha ne kadar savaşmak zorunda kalacaktı? Daha da önemlisi: Hayatı gerçekten bu kadar çabaya değer miydi?

Cevap alamamak onu rahatsız etti.

Duygusal ve fiziksel yorgunluğu o kadar şiddetliydi ki, gözlerini sonsuza dek kapatma fikrini neredeyse memnuniyetle karşıladı ve korkunç bir ürpertiyle gözlerini sıkarak kapattı.

Alizeh'in ölüp ölmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yerçekimine karşı daha fazla enerji harcayamayacağını biliyordu. Uzuvlarının iki yana savrulmasına izin verdi, saçlarının yüzüne dolanmasına izin verdi, elbisesinin parçalarının rüzgârda acımasızca savruluşunu dinledi. Sonunda hayatını kadere teslim etmek üzereydi ki, kulakları sağır eden bir kükreme duydu.

Alizeh'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Aşağıdaki sulardan bir ejderha sürüsü kopup onu karşılamak için yükselirken, Alizeh şimşek çakmış gibi bakakaldı. Kulakları patlatan bir kükreme daha, ardından beşinci ve altıncı ejderhalar koroya katıldı ve Alizeh gökyüzüne çıkma düşüncesini bir kenara bıraktı. Suda ölmek bir şeydi ama ejderhalar tarafından canlı canlı yenmeyeceğine kararlıydı.

Taze dehşet, sahip olduğu son gücü toplaması için ona ilham verdi; ve mucizeden başka bir şey olmayan bir şekilde kendini bir ünlemi andıran bir pozisyona çevirmeyi başardı, başı suyu gösteriyordu. Bu şekilde daha hızlı alçalmayı, ejderhalardan kaçmayı ve şanslıysa daha az vahşetle su yüzeyine çıkmayı umuyordu ama parıldayan yaratıklardan biri korkunç bir çığlıkla üzerine çullanıp yaklaştığında kocaman ağzını açmadan önce başarısını kutlamaya fırsat bulamadı.

İşe yaramadı.

Alizeh çığlık attı, dizlerini yukarı çekti ve sanki kendi kollarının soğuk rahatlığı bir fark yaratacakmış gibi kendini bir çocuk gibi kucakladı. Ejderha şiddetli bir sarsıntıyla onu çenelerinin arasına aldı ve Alizeh'in yutulmayı beklediği saniyede hayvan şaşırtıcı bir hızla yukarı doğru yükseldi, ani hareket Alizeh'i dişlerine doğru savurdu ve dişler Alizeh'in nefesini kesecek bir şiddetle derisini delip geçti. Alizeh yaraların dayanılmaz yanmasını, sızan temiz kanın nemini hissetti ve aniden başı döndü. Alçalma ve yükselmenin kırbaç darbeleri zihninde tahribata yol açmıştı.

Alizeh, çarpıtılmış farkındalık katmanları arasından kendi kafa karışıklığının farkına vardı; neden henüz ölmediğini anlamıyordu. Bir hayvanın nemli ağzından çok farklı olan taze bir esintinin tenini sıyırdığını hissetti ve aniden serbest kaldı; vücudu nemli zeminde nazikçe durdu, parmakları çim bıçaklarını yakaladı.

Alizeh inledi.

Ejderha devasa kanatlarını hızla çırparak gökyüzüne doğru havalandı ve acı vücuduna şiddetle yayılırken bir çığlık attı. Endişeli bir an için Alizeh kusabileceğini düşündü.

Az önce Cyrus'un şaka anlayışını deneyimlediğini büyük bir acıyla fark etti.

O zaman neden onu duymadığını, soysuzun neden kendini göstermediğini, iyi yapılmış bir iş için kendini alkışlamadığını merak etti. Ağlamamak için neredeyse dilini ısırarak kendini zorlarken, Sarra'nın oğlunun bu sevgi gösterisi hakkında ne düşüneceğini merak etti.

Alizeh sormak için hazırlandı, kendisini tutsak edenleri görebilmek için hafifçe etrafına bakınırken yalnız olduğunu fark etti.

Ejderha onu yeni bir yere bırakmıştı.

Alizeh anıtsal bir yapının açık ağzında duruyordu, bir dizi taş kemer bir dizi kaburga kemiği gibi etrafını sarıyor, aralarındaki boşluklar altın ışınlarla kamçılanıyordu. Ayaklarının altındaki yumuşak çimenler yoğun ve yaylıydı; ayak parmaklarında minik turuncu çiçekler açıyordu. Kuşlar ötüşürken kemerler arasında çırpınıyor, renkli tüyleri sabahın ışıltısında parlıyordu. Hafif bir rüzgâr yorgun yüzünü okşadı; hem güçlü hem de yumuşak esen bu rüzgâra kendini bıraktı, ta ki rüzgâr uzaklaşıp onu sağa bakmaya ikna edene kadar, öyle nefes kesici bir manzarayla karşılaştı ki neredeyse yaralarını unutacaktı.

Muazzam şelaleler bu bakış açısından hem daha küçük hem de daha sakin görünüyordu; taş sütunlar, manzaranın tüm ihtişamıyla sunulduğu bir çerçeve sağlıyordu. Alizeh o ana kadar kalenin yüksek bir yerine yerleştirildiğini anlamak için yeterince görsel bilgi toplamıştı ve bu gözlerden uzak, cennet gibi bahçenin kendisine ait olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı.

Şüphesiz Cyrus onu z i n d a n a atmak istemişti.

Yolu takip ederken küçük bir masa ve sandalyelere rastladı; üçü de, çiçekli sarmaşıkların taştan yukarı doğru kıvrıldığı ve tepelerinde doğal bir gölge oluşturduğu özel bir üçlü kemerin altına yerleştirilmişti. Çiçeklerin çökmekte olan kokusu havayı o kadar güzel kokutuyordu ki Alizeh durmak zorunda hissetti; uzun bir süre gözlerini kapadı, bir hava akımı yanaklarını okşarken, yaralarını yakarken, saçlarını kıvırırken parfümü içine çekti.

Gözlerini açtığında uzakta bir dizi kapı gördü. Alizeh temkinli bir şekilde bu kapılara yaklaştı; ayaklarının altındaki çimenler, yeşil patikayla tam bir tezat oluşturan canlı renkleriyle bir dizi ipeksi, desenli halının altında kayboluyordu.

Alizeh içeride bir vaha keşfetti.

Yükselen, kubbeli bir tavan odanın ortasını taçlandırıyordu; zemin boyunca geometrik desenler halinde dizilmiş mermer karolar, üzerinde de odayı boydan boya kaplayan yemyeşil kırmızı halılar vardı. Işığın içeri girmesi için devasa pencereler açılmıştı; hoş bir esinti, her şeyin ortasında duran, ipeksi ve çökmekte olan devasa bir yatağın çarşaflarını karıştırıyor, yorganlar davetkar bir şekilde katlanıyordu. Alizeh sanki sersemlemiş gibi her şeyi gözden geçirdi.

Bunun onun olması mı gerekiyordu?

Eğer bu onun olacaksa, birinin neden şeytanla anlaşma yaptığını anlayabileceğini düşündü. Tek bir an için, böyle bir şey değerli görünebilirdi.

Ama sonra, dahası da vardı.

Bunun ötesinde başka odalar da vardı: zengin bir oturma odası; banyo ve tuvalet için ayrı odalar; yemek masası bulunan küçük bir avlu-

Alizeh ancak bu boşluklardan geçerken buraya tersten getirildiğini fark etti. Bu kanadın girişi yatak odasından geçmiyordu; aslında tam önündeydi. Heybetli bir ahşap kapı durduğu yerden ona göz kırpıyor, açması için meydan okuyor gibiydi.

O yapmazdı.

Henüz değil.

Onun yerine banyoya girdi, bir dolapta yatak çarşafı stoğu buldu ve bir çarşafı hızla şeritler halinde yırttı. Bunların yarısını yaralarındaki kanı temizlemek ve durdurmak için kullandı, geri kalanını ise bandaj olarak yeniden kullandı ve yaralarının etrafına düzgünce sardı. Ağır bir iç çekişle duvara yaslandı. Şu anda dünyada istediği tek şey sıcak bir banyo yapmak, temiz kıyafetlere bürünmek ve sonsuza kadar uyumaktı.

İlk ikisi şu anki durumunda imkansız görünüyordu; banyo yapmak için gereken zamana dayanabileceğini sanmıyordu ve üstünü nerede değiştireceğini de bilmiyordu.

Giysiler. Ama yatağa geri dönmeyi başarabilirse, üçüncüyü de başarabilirdi.

Arayışı sırasında yanlış kapıdan içeri baktı ve içeride lüks bir giyinme odası keşfetti; merakı onu ileriye doğru ittiğinde, dokunmaya korktuğu kadar ince giysilerle dolu olduğunu gördü. Eşyalara sadece parmaklarının ucuyla dokunmaya cesaret edebildi, böylesine mükemmel kumaşların görüntüsü beyninin uyuyan bir bölümünü harekete geçirdi; Alizeh aniden dikiş malzemelerini aramaya başladı. Hiç düşünmeden üstünü başını yokladı, olmayan ceplere uzandı, artık sahip olmadığı bir bavul için etrafına bakındı.

Alizeh korkunç bir korkuyla donakaldı.

Anılar kafasını doldururken, son on iki saatin kaosu umutsuzca kendini kronolojik sıraya koymaya çalışırken, idrak ağrılı derecelerle doğdu, dehşet vücudunu sular altında bıraktı.

Alizeh bir eliyle ağzını kapattı.

Halı çantasını nerede bıraktığını ancak o zaman fark etti.

Dokuz

HÜDA HANIM sabah odasında onu bekliyordu; o kadar çirkin bir kıyafet giymişti ki, fırfırla kombinezon arasındaki farkı bilmeyen Kamran bile kınamaktan kendini alamamıştı.

Durum gerçekten de vahimdi: İri yarı genç bir kadındı, çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin çizgileri, şu anda sönmüş bir güneşin derisiyle kaplanmış bir figürün hatlarında tekrarlandığını hayal edebileceği muhteşem bir kemik yapısına işaret ediyordu. Büzgüsünden eteklerine kadar sarı giymişti, elbisesinin kabarık kıvrımları onu içine çekiyor, zaman zaman da incelememeye özen gösterdiği yerlerini sıkıştırıyordu. Kostümünün trajedisi bir yana, gözle görülür bir şekilde gergin olmasına, gözleri etrafta gezinmesine ve bir türlü sakinleşememesine rağmen bayan yeterince iyi görünüyordu. Kamran bir süre kapı aralığından onu izledi, ayaklarının dibindeki şişkin halı çantasını görünce irkildi ve göğsünde bir şimşek çaktı.

Sessizce boğazını temizledi.

Huda Hanım hemen ayağa fırladı ve elbisesinin kılıksızlığıyla çelişen bir zarafetle reverans yaptı. "Ekselansları," diye nefes aldı, gözleri yere sabitlenmişti. "Bu sabah beni görmek için zaman ayırdığınız için ne kadar minnettar olduğumu bilmelisiniz. Resmi olarak hiç tanıştırılmadığımızı biliyorum ama dün geceki olaylardan sonra, kollarınıza çok değerli bir eşyayı sıkıştırmak umuduyla adabı ihlal etmem gerektiğini hissettim- Yani, onu doğrudan kollarınıza sıkıştıracağımdan değil, böyle bir cüreti asla aklımdan bile geçirmem, sadece size teslim etmek istediğimi kastetmiştim- Diledim- Ah-"

Kamran o sırada çoktan odayı geçmiş ve halı çantasını yerden almıştı. Ancak Kamran geri adım attığında Huda Hanım nihayet başını kaldırıp ona baktı, ağzı bir morina balığı gibi açık kalmıştı.

"Yüzün," diye nefes nefese kaldı.

"Çanta için teşekkür ederim. Gidebilirsiniz."

"Ama yüzüne ne oldu?" diye ısrar etti, kabalığıyla onu şaşırtarak. "O korkunç kral mıydı? Bunu sana o mu yaptı-"

"Huda Hanım," dedi, çenesi gerilerek, "lütfen
-"

"Ama asla korkmayın majesteleri, siz hâlâ son derece yakışıklısınız," dedi nefes nefese bir telaşla, elleri belinde çırpınarak. "Çekiciliğinizi kaybettiğinizi ima etmek istemedim, sadece artık çok daha trajik bir görüntünüz var, hatta bazılarının daha çekici bulabileceği bir şey - elbette kişisel zevklerine bağlı olarak, ama o zaman ben-"

"Huda Hanım."

Kontrol edilebilir bir çocuk oyuncağı gibi, aniden kapandı.

Ağzı kapandı, elleri kenetlendi, topukları birbirine vurdu. Sarı elbisesinin içinde elinden geldiğince doğruldu ve yoğun bir utanç dolu bakışla onu kıstırdı.

"Evet, Majesteleri?" diye fısıldadı.

"Bu çantanın ait olduğu genç kadın hakkında söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa" - hala elinde tuttuğu küçük valizi başıyla işaret etti - "korkarım ki yoluma gitmeliyim."

"Her şeyi," dedi endişeyle. "Size bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım. Çantayı çoktan inceledim efendim ve çok önemli bir şey bulamasam da, yerel eczacının mührüyle damgalanmış birkaç tıbbi merhem buldum, eğer bir soruşturma yürütmeyi seçerseniz değerli bir ipucu olabileceğini düşündüm
-"

"Eczacıyı zaten biliyorum," dedi Kamran sert bir ifadeyle.

"Doğru." Huda Hanım keskin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Sanırım geriye kalan tek şey, sizin çıkarlarınızla bir ilgisi olduğunu düşünmediğim, ama evden çıkarmakta tereddüt ettiğim elbisemi bana iade edip edemeyeceğinizi sormak.

kanıt olarak kabul edilebilecek bir şeyi kurcalama korkusuyla bagaj-"

"Elbiseni geri verir misin?" Kamran onun sözünü kesti, burnunu baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırmadan önce çantayı yere bıraktı. Önce ona soruşturma tavsiyesi verme cüretini göstermişti, şimdi de ondan kıyafet isteme cüretini mi gösteriyordu? Tanrım, ama bu kadın onun başını fena halde ağrıtıyordu. "Kendinizi hasta mı hissediyorsunuz, Bayan Huda? Gardırobunuzla ne işim olabilir?"

Bir an durgunlaştı, bir tuz sütunu gibi hareketsiz kaldı, sonra ani ve korkunç bir kahkaha attı, bir elini göğsüne götürerek, biraz da histeriyle, onun gardırobuyla bir işi olacağını düşünmediğini söyledi, "Bu elbiseyi geri vermeyi çok isterim efendim, çünkü elbise hala doğru yerlerinden iğnelenmiş durumda ve sanırım hizmetçimi Alizeh'in başladığı işi bitirmeye ikna edebilirim..."

Kamran irkildi.

Kadının adı, söylediği anda kafasına bir taş gibi çarptı; kafasını rüzgârın ve kuş seslerinin yanı sıra keskin, yakıcı bir acıyla doldurdu ve onu arkasını dönmeye zorladı. Elinin topuğunu boynundaki ani spazma bastırdı, derisine doğru kıvrılan çatlaklar boyunca, ona ne olduğunu anlamaya çalışarak boşuna uğraştı.

"Bağışlayın efendim," dedi Huda Hanım, onun ani hareketini yanlış yorumlayarak. "Niyetim-"

"Söylediklerinizden tek bir kelime bile anlamıyorum," diye çıkmayı başardı, bir kez daha yüzünü ona dönerek. "O bir hizmetçiydi, terzi değil ve Daftar'a onunla balodan kısa bir süre önce tanıştığınızı belirttiniz, bu yüzden sizin için bir elbiseyi değiştirecek zamanı bile olmazdı ve böyle bir şey yapmak için hiçbir nedeni olmadığı gerçeğini bir kenara bırakın."

"Anlıyorum," dedi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Yani makaleyi çoktan okudunuz."

Kamran kaşlarını çatarak karşılık verdi.

"Benimle konuşmaya neden bu kadar isteksiz olduğunuzu şimdi anladığım için minnettarım," dedi dikkatle, "karakterim hakkında korkunç bir izlenim edinmiş olmanızdan korkmama rağmen ve şimdi sizi temin etmeliyim ki, efendim, Daftar'la sadece kısa bir süre konuştum, bildiklerimin sadece küçük bir kısmını paylaştım ve bunun tek nedeni o iğrenç kralın beni ateşten kurtarmasından kısa bir süre sonra bir gazeteci tarafından rahatsız edilmemdi. Kendimi savunmasız hissediyordum ve oldukça hazırlıksız yakalandım, görüyorsunuz, ama size yemin ederim ki onlara gerçeğin sadece bir kısmını anlattım, çünkü prensipli davrandığımı kabul etmeseniz bile, kendi çıkarlarımı korumak için tüm hikayeyi sakladığıma inanabilirsiniz - çünkü gerçek ailemle başımı büyük bir belaya sokabilirdi, efendim, bu yüzden herkesin okuması için bir gazetede basılmasını riske atamazdım."

Sonunda bu çileden çıkarıcı bayan Kamran'ın ilgisini çekmişti. Ona dikkatle baktı. "Başını nasıl belaya sokacaksın?" diye sordu.

Huda Hanım rahat bir nefes aldı. "Şey, Bayan Alizeh'in hizmetleriyle gizlice anlaşmıştım-"

"Yapma," dedi sertçe, yeni bir acı şimşeğiyle yumruklarını sıkarak. "Onun adını söyleme."

Huda Hanım irkilerek bir adım geri çekildi. Bir an gözlerini kırpıştırdı, sonra ellerini inceledi. "Pekâlâ, efendim. Adını söylemeyeceğim. Ama bana birkaç yeni elbise tasarlaması için onunla anlaşmıştım," dedi yutkunarak, "çünkü annem beni her zaman ısmarladığı bir canavarlığı giymeye zorluyor ve babamdan küçük bir toplu iğne param olduğu için, belki de kendi modacımı bularak bana yapılan bu küçük işkenceleri atlatabileceğimi düşündüm."

"Huda Hanım, bir kez daha hatırlatmak isterim ki söz konusu genç kadın terzi olarak değil, snoda olarak çalışıyordu."

"Oh, ama yaptı, efendim," dedi Huda Hanım hevesle. "İkisini de yaptı."

"Bu mümkün değil. Baz House'da en az on iki saatlik vardiyalar halinde çalışıyordu - kendi teyzemin yanında çalışıyordu, onu orada çalışırken gördüm-"

"Evet, efendim, tamamen doğru. Ama gece, mesaisi bittikten sonra bana geldi."

Kamran şaşkınlıkla ona baktı. "Eğer bu doğruysa, ne zaman uyudu? Ne zaman yemek yedi?"

Bunlar o kadar tuhaf sorulardı ki Huda Hanım bile sustu. Merakla prense baktı ve Kamran, kendisiyle ilgili önemli bir şeyi açığa çıkardığını çok geç fark ederek, sorularına hemen bir yenisini ekledi, bu seferki daha lanetleyiciydi:

"Tulanya kralıyla komplo kurmak için ne zaman vakit buldu?"

Büyü bozuldu.

Huda Hanım başını salladı, gözleri şimdi yeni bir coşkuyla parlıyordu. "Aynen öyle, efendim. O -yani adını vermeyeceğim genç kadın- onunla komplo kurmuş olamaz. Onun kim olduğunu bile bilmiyordu."

Kamran'ın ilgi kıvılcımı buharlaştı.

"İddia ettiğiniz şey yalnızca imkânsız değil," dedi kaba bir şekilde, "aynı zamanda gazeteye söylediklerinizle de çelişiyor; çünkü kayıtlara göre kızın bir süredir Tulanya kralıyla nişanlı olduğunu iddia etmişsiniz."

"Mümkün olduğunu düşünmüştüm, evet," dedi Huda Hanım, kendini hatırlayıp geri çekilmeden önce ona doğru bir adım atarak. "Unutulmuş bir soylu olduğunu itiraf etti ve bu tür evlilikler genellikle çocuk yaşta yapılır. Asiller her zaman tanımadıkları insanlarla nişanlanırlar."

"Bu olayda öyle değil," diye belirtti. "İkisi birbirini iyi tanıyordu."

Huda Hanım başını sertçe salladı. "İlk karşılaştıklarında ben de oradaydım, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm ve birbirlerine yabancıydılar."

"Bu neredeydi?"

"Balo gecesi odamda, efendim. Aliz - yani, bavulunda gömülü olduğunu göreceğiniz söz konusu elbiseyi şenliklerden önce bitirmiş olması gerekiyordu, ancak o akşam biraz panik içinde bana geldi ve işi zamanında tamamlayamayacağını iddia etti. Ancak ben ısrar edince, isimsiz bir varlıktan canını kurtarmak için kaçtığını itiraf etti - kısa bir süre sonra güney kralı sihirli bir şekilde odamda belirdi ve Majesteleri, onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. İkimizin de yoktu. Bize adını bile söylemedi; ona Hiçbir Şey demesi için ısrar etti-"

"Kimliğini korumak için ne kadar da uygun bir yol," dedi Kamran, Huda Hanım'a karanlık bir bakış fırlatarak. "Evet, eminim ikisi de sizin yanınızda birbirlerini tanımıyormuş gibi davranarak iyi iş çıkarmışlardır."

Huda Hanım'ın beti benzi attı. "Oh, hayır, sizi temin ederim, o garip ayakkabı kutusunu açtığında bile -ki o gelmeden önce bana teslim edilmişti- tamamen şok oldu, bana inanmalısınız, tavırları oldukça provasızdı-"

"Ne garip ayakkabı kutusu? Sen neden bahsediyorsun?"

Huda Hanım dudağını ısırdı; ellerini sıktı. "Özür dilerim efendim. Biraz gerginim ve korkarım hikayeyi tamamen düzensiz anlatıyorum ..."

Kamran, Huda Hanım'ın, içeriğini sadece Alizeh'in kendisine açıkladığı ve içinde kaybolan bir not ile Alizeh'in Follad Place'e vardığında zaten sahip olduğu elbisesine uygun güzel bir çift ayakkabı bulunan gizemli bir paketin teslimini anlatmasını giderek artan bir kızgınlıkla dinlemek zorunda kaldı.

"Yeter."

Bu prens sıkılmış onun gözler Kapa çeneni, onun Baş ağrısı artık kafatasını yarmakla tehdit ediyordu. Alizeh'in

haince davranışı neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı. Kadının balo öncesindeki düşüncelerini ve hareketlerini anlatırken midesi bulanıyordu. Birlikte geçirdikleri çalıntı anları tekrar tekrar yaşarken, aşk acısı çeken bir aptal gibi onu hayal ederken, o da tüm bu süre boyunca ona karşı komplolar kuruyor, güzelliği, cazibesi, zarafet ve şefkat gösterileri karşısında nasıl da kolayca diz çöktüğüne gülüyordu.

Kamran o zaman kendisinden nefret ediyordu, o kadar çok nefret ediyordu ki kendini hasta edebileceğini düşünüyordu.

Büyük bir çabayla kendini toparladı ve sakince şöyle dedi: "Şu anda bana anlattığınız olaylar dizisi o kadar açık ve o kadar suçlayıcı bir kanıt sunuyor ki, bunu nasıl yanlış anlayabileceğinizi hayal bile edemiyorum. Tüm bu ayrıntılar ayrıntılı bir planın resmini çiziyor ve inandığınızın aksine, genç kadın beni yok etmek isteyen düşman bir ulusun kralıyla komplo kuruyordu - kuruyor. Bu gerçek sorgulanamaz."

"Bunu sorguluyorum, efendim- Bağışlayın ama sorguluyorum, çünkü onun yanında uzun saatler geçirdim ve ima ettiğiniz gibi kötü bir genç kadın olduğuna ikna olmadım. Aslında, tam tersine ikna oldum, çünkü bana karşı son derece nazikti; kendi hayati tehlikesinin ortasında bile beni hayatıyla korumayı teklif etti, efendim, üzülerek söylüyorum ki bu başka hiç kimsenin bana bahşetmediği bir cömertliktir ve şimdi vicdanım rahat bir şekilde onu terk edemem, büyük bir tehlike altında olabileceğinden korkarken değil ve onu bulma şansı varsa, yardım edebilmeyi çok isterim-"

"Tutarsızlığın çıldırtıcı," diye bağırdı Kamran, artık öfkesini kontrol edemiyordu. "Önce onu gazetelere verdin, sonra da onu kurtarmayı mı talep ediyorsun? Onun bu imparatorluk için bir hain olduğunu açıkça belirtmedim mi?"

"Bağışlayın beni, efendim, çıldırtmak istememiştim - annem bana hep ne kadar çıldırtıcı olduğumu söyler ve şimdi anlıyorum ki

Ama itiraf etmeliyim ki öfkeniz kafamı da karıştırdı, çünkü ben de- Görüyorsunuz, dün gece onu nasıl aradığınızı duydum ve belki sizin de o korkunç adamın ona yapabilecekleri konusunda endişeleneceğinizi düşünmüştüm-"

"Boş yere kendini üzüyorsun." Kamran öfkeliydi ve genç kadına acımasız bir bakış fırlattı. "Onun iyiliği için endişelenmiyorum. Aslında, bu sabahki itirafların onun asılması, çizilmesi ve dörde bölünmesi gerektiğine olan inancımı pekiştirdi. Duygularınızı avlayacak kadar akıllı olması, sadece taktiksel bir manipülasyonun kanıtıdır ve kesinlikle cömert bir kalbin kanıtı değildir. İstismar edildiniz, Bayan Huda. Bu gerçeği kabul edin. O sizin dostunuz değil."

Bu son cümle Huda Hanım'ı güçlü bir şekilde etkilemiş gibiydi, çünkü bir adım geri çekildi ve gözlerini kaçırırken biraz titredi. Prensin gözleriyle kısa bir süre karşılaştıktan sonra bakışlarını tekrar kaçırdı, kendi gözleri de duyguyla parlıyordu.

"Çok doğru," diye fısıldadı. "Evet, şimdi duyuyorum, yüksek sesle söylediğimde kulağa nasıl geldiğini duyuyorum. Benimle alay etmek ve taciz etmek için değilse, bana nezaket göstermek için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Bu kesinlikle diğer tüm deneyimlerimle daha uyumlu olurdu. Bilirsiniz, yaşıtlarım arasında arkadaş bulmakta zorlanıyorum" -başını kaldırdı, gülmeye çalıştı-. Belki de bana söylediği nazik sözlerde ciddi olduğuna inanmak için fazla hevesliydim. Bağışlayın beni majesteleri, çok aptalım."

Kamran bu sulu görüntü karşısında ne yapacağını bilemedi. Bu manzara karşısında donup kaldığını hissetti; elleriyle ne yapacağını, gözlerini nerede dinlendireceğini bilemiyordu. Belki de Huda Hanım'ın kendisine karşı yaptığı kabalığı reddetmesi gerektiğini düşündü ama o da Huda Hanım'ın korkunç derecede aptal olduğunu düşünüyordu.

"Halı çantası için teşekkür ederim," dedi sessizce. "Gidebilirsiniz."

"Evet." Kendini toparlamaya çalışarak keskin bir nefes aldı. Sonra yerdeki halı çantasının mandalını açtı.

derinlerinden bir kucak dolusu buruşuk yeşil kumaş çıkardı ve kollarının arasına aldı. "Teşekkür ederim, efendim, sizin için-"

Küçük bir böcek açık valizin içinden ikisini de ürküten bir hızla fırladı. Huda Hanım soluk soluğa kaldı ve yüzüne vurdu ama haşere kendini odanın bir ucundan diğerine fırlattı ve sanki sarhoşmuş gibi masalara ve lambalara çarptı. Küçücük vücudu neredeyse her yüzeyde ping-pong yaparak Kamran'ın alnına aniden çarptı ve önceki geceden bir anıyı tetikledi.

Hazan.

Böceğin aklı karışmıştı. Kaçmaya çalışıyordu, şimdi de anahtar deliğini bulmak için sert vücudunu kapalı kapıya doğru defalarca fırlatıyordu. Kamran temkinli bir şekilde çıkışa yaklaştı ve hızlı bir hareketle yorgun böceği elinin altına aldı. Böceğin derisinde debelendiğini hissetti ve dikkatlice avucunun içine aldı, küçük bir havai fişeğin çılgın hareketleriyle elinin içini püskürtüp durdu.

"Ne oluyor?" Huda Hanım yüksek sesle merak etti. "Ne tuhaf, sabahtan beri o küçük şeyi yakalamaya çalışıyordum."

Kamran kaşlarını çatarak ona döndü. "Bu arı senin evinden mi geldi?"

"Balodan eve döndüğümde onu odamın etrafında vızıldarken buldum." Nemli gözlerini sildi. "Birkaç kez yakalamaya çalıştım ama çok hızlıydı. Ve bu bir arı değil, efendim, bu bir ateşböceği. Küçük poposunun karanlıkta parladığını gördüm. Halı çantasını açtığımda içine kaçtığını tahmin edebiliyorum."

"Ateş böceği mi?" Kamran kaşlarını çattı, sonra dondu kaldı, zihnindeki dişliler çılgınca dönmeye başladı. Bu vahiy neden bu kadar önemli görünüyordu? Neden bu kadar tanıdık geliyordu?

"Efendim?" dedi Huda Hanım, kaşları dehşet içinde çatılmıştı. "İyi misiniz?"

Ama Kamran onu duymadı. "O yalancı piç," dedi usulca.

On

ده

"DARLING? SEVİMLİ, UYANMALISIN."

Alizeh narin bir elin alnına bastırdığını hissetti, teni o kadar yumuşaktı ki bu his neredeyse tuhaftı. Burnu, çökmekte olan ve çiçeksi bir şeyin kokusuyla doldu; ipeğin telaşını, mücevherlerin yumuşak takırtısını, saçlarının her okşanışıyla üst üste dizilip geri çekilen bilezikleri duydu. Alizeh o ilahi an boyunca kendi annesiyle yeniden bir araya geldiğini düşündü.

Sayıklıyordu.

Parmağını bile kıpırdatamıyor gibiydi; kolları bacakları kurşun gibi olmuş, vücudu halıya yapışmıştı. Alizeh yatağa hiç ulaşamamıştı; halı çantasını geride bırakmanın bedelini ödeyeceğini anladıktan kısa bir süre sonra vücudunda kalan adrenalin de tükenmişti. Zaten yorgunluktan bitkin düşmüş olan Alizeh, titreyen bir kabuğa dönüşmüştü. Dizlerinin bağı çözüldü; yere yığıldı, yorgunluğu o kadar şiddetliydi ki artık uyku isteğini bastıramıyordu; bilinci gidip geliyordu, zihni gerçekliğin seslerini ve sahnelerini rüyalarla örüyordu, ta ki artık aradaki farkı ayırt edemeyene kadar.

Lezzetli bir uykuydu.

Uyurken onu yavaşça kavuran bir güneş ışığına dalmıştı; Alizeh ne kadar uyuduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da, sanki sadece birkaç dakikasını baygın geçirmiş gibi hissediyordu ve şimdiden birileri uyanmasını talep ediyordu.

Tam o anda, daha zalim bir şey hayal edemiyordu.

"Canım, fazla zamanımız yok ve seninle konuşmam gerek." Yumuşak bir el daha, bu kez yanağına dokundu ve Alizeh neredeyse yeniden kendinden geçiyordu. Sersemlemiş ve kafası karışmıştı ve umutsuzca uyanmak istemiyordu. Sonsuza kadar ya da en azından güneş donmuş etini eşit şekilde pişirene kadar burada yatmak istiyordu.

"Hayır," diye mırıldandı.

Yumuşak bir kahkaha sesi duyuldu. "Çok yorgun olduğunu biliyorum canım, ama Cyrus uyuduğunu düşündüğü sürece,

Komplo kurduğumuzdan şüphelenmeyecektir. Uyanmalısın sevgilim, çünkü seninle hemen konuşmalıyım."

Nosta uyandı, göğüslerinin narin teninde alevlendi, hâlâ hasarlı korsesinin içinde saklı olduğunu hatırlattı ve Sarra'nın sözlerindeki gerçeğe dair bir uyarı oldu. Sadece korku Alizeh'i kendine getirmeye yetecek kadar güçlüydü ve o zaman bile bu çaba acı vericiydi. Gözleri o kadar kuruydu ki, göz kapakları birbirinden ayrılırken yanıyorlardı, uykudaki kalp atışları hızlanmaya başladığında bile başı yorgunluk ve susuzluktan çarpıyordu.

"Ne oldu?" Alizeh gözyaşlarının arasından gözlerini kırpıştırarak sordu, donuk gözleri kayganlaşmaya çalışıyordu. Doğrulmaya çalıştı ama nefesi kesildi, vücudunun sol tarafında yakıcı bir ağrı uyanırken kasları tutuldu.

"Ah canım," dedi Sarra tedirginlikle.

Kadın ona samimi bir ilgiyle bakarken Alizeh gerildi; Alizeh'in yaralı kolunu eline aldı, nazik parmakları ev yapımı bandajları yokladı, sonra Alizeh'in bacağının bir kısmına hafifçe bastırdı, bu da beklenmedik bir azap dalgasını tetikledi.

Kız bir çığlık attı.

"Anlıyorum," dedi Sarra yumuşak bir sesle. "Bunlar diş izleri, değil mi? Ejderha ısırıkları."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Alizeh, hâlâ yüzünü buruşturarak, "ejderhanın beni ısırmak istediğini sanmıyorum."

"Hayır, olmazdı." Sarra kaşlarını çattı. "Boyutlarına aldanmayın; aslında oldukça sevimli yaratıklar."

"Pekala." Alizeh acı içinde nefes almaya çalıştı ve yakın zamanda keşfettiği bir şeyi hatırlatarak kendini rahatlattı: vücudunun kendini onarma yeteneği vardı. "Artık yapacak pek bir şey yok. Yaraları temizledim ve sardım. Eninde sonunda iyileşecekler."

Sarra kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bacağındaki ısırık izlerini görmedin."

"Ne?" Alizeh biraz zorlanarak oturur pozisyona geçti ve söz konusu bacağı inceledi. Üzerinde hâlâ sadece iki kez tahrip olmuş elbisesinin kalıntıları vardı, bu da Alizeh'in oldukça açıkta olduğu anlamına geliyordu; çıplak kalçasında, karnının bir yerinde de tekrarlandığını tahmin ettiği, düzgün bir dizi delinme yarası vardı. Görünür yırtıklar kanamış ve dağınık bir şekilde pıhtılaşmıştı, berrak kanı cildinin kabuklu, yarı saydam bir jöleyle kaplanmış gibi görünmesine neden oluyordu.

Bu manzara karşısında Alizeh'nin midesi bulandı.

"Gerçekten de tam bir canavar, değil mi?" dedi Sarra sessizce.

Alizeh irkilerek başını kaldırıp kadına baktı. "Kim?"

"Oğlum," dedi, gülümserken bile yüz ifadesi acımasızdı. "O affedilmez bir vahşi."

Nosta ısınırken bile bir tuzak gibi hissettiriyordu.

Alize hiçbir şey söylemedi; sadece neye inanacağını merak ederek Sarra'yı dikkatle inceledi. Başından beri Cyrus'un annesini anlamak zordu, hareketleri her zaman açık bir mantığın yolundan sapıyordu. Alizeh şimdi bu kadınla ne yapacağını bilmiyordu. Ona kesinlikle güvenmiyordu.

"Benimle ne hakkında konuşmak istemiştiniz?" Alizeh bunun yerine yüzünü sakin tutmaya özen göstererek konuştu. "Sanki bir sorun varmış gibi konuştunuz."

"Oh, her şey yanlış, canım. Her şey yanlış." Sarra yine gülümsedi; etkisi yine trajikti. "Geldiğinde, birlikte işlerin gidişatını değiştirebileceğimizi ummuştum ve buraya seninle bunu konuşmaya gelmiştim ama şimdi görüyorum ki bana güvenmiyorsun, bu da sen güvenene kadar bir ittifak kurmayı düşünemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Sen ve ben bir ittifak mı kuruyoruz?" Alizeh neredeyse gülecekti. "Ciddi olamazsın."

Sarra ayağa kalkıp bir elini uzatmadan önce ona sert bir bakış fırlattı. Alizeh temkinli bir ifadeyle kadını inceledi.

"Saçmalama," dedi Sarra başını hafifçe sallayarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

"O zaman benimle ne yapacaksın?"

"Kalkmana yardım edeceğim, sonra da sana bir banyo hazırlayacağım."

Nosta bu ifadeyle sıcacık parladı, Alizeh'in göğsünde umut filizlendi. Banyo kulağa harika geliyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Sarra ona kuru bir gülümseme verdi. "Hepsi bu kadar."

Alizeh kadının elini tuttu ve yavaşça ayağa kalktı; dengesini bulduktan sonra, küvete giden yolu gösteren Sarra'nın arkasında topallayarak ilerledi. Kadın, akan suyun sesi odayı doldurana kadar muslukları çevirdi; tüm bunların görüntüsü ve vaadi Alizeh'in duyularını neredeyse bir anda sakinleştirmeye yetti.

Fıskiye porselenin üzerinde güven verici bir şekilde şıpırdarken, Sarra bir çıkıntıya yerleştirilmiş küçük ahşap kaselerden oluşan bir tepsiye uzandı ve çok renkli bitkilere benzeyen şeylerden hassas kepçelerle ölçerek suya boşalttı.

Leğen yavaş yavaş dolmaya başladı.

"Bunlar şifalı," diye açıkladı Sarra, şimdi rafına geri koyduğu tepsiyi başıyla işaret ederek. "Su yaralarınıza değdiğinde cehennem gibi yakacak, ama biraz acıya dayanabilirseniz, yaralarınızı sakinleştirmek ve hızla temizlemek için bundan daha iyisi yok."

Alizeh sinirlendi.

Nedenini bilmiyordu ama kadının sözleri neredeyse bir meydan okuma gibiydi. "Sizi temin ederim," dedi lavaboya doğru topallayarak. "Biraz acıya dayanabilirim."

Alizeh alt raftan bir havlu aldı ve musluğun altına tuttu; küvet dolarken ihmal ettiği yaralarının pisliğini temizlemek niyetindeydi. Dişlerini gıcırdatarak bacağında biriken kanı nazikçe sıvazladı, yırtıkların yeniden açılmasına neden olmamak için dikkatliydi.

Bu sırada Sarra gizlemediği bir merakla onu izliyordu. "Biliyor musun, daha önce ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sen geldin," dedi küvetin kenarına tüneyerek. "Cyrus'un bana senin hakkında anlattığı her şeye rağmen, nasıl biri olduğundan emin değildim." Durakladı. "Sonra tekrar, geleceğinden bile emin değildim."

Alizeh bunun üzerine dondu, sonra doğruldu. Kirlenmiş havluyu lavaboya fırlattı. "Tam olarak ne zaman benim hakkımda konuşmaya başladı? Ve ne söyledi?"

Sarra elini sallayarak kendi sözlerini geçiştirdi: "Ah, birkaç ay önceydi. Bir gün habersizce yemek odasına girdi ve hiçbir şey söylemeden tüm hizmetkârların önünde evlenme niyetini açıkladı. Bana odanızı hazırlamaya başlamamı söyledi; geldiğinizde doğru kıyafetlere, hatta çeyize bile sahip olamayacağınızı ve bu tür eşyaları bir araya getirmeye başlamamı söyledi ve bana ölçülerinizle ilgili hiçbir ipucu vermemesine aldırmayın.

"Doğal olarak binlerce sorum vardı, ama cevapları kansızdı. Bana yaşını ve kuzeyde yaşadığını söyledi. Yetim kaldığınızı ama unutulmuş bir kraliyet soyundan geldiğinizi söyledi, düzgün bir terbiye almamış olmanıza rağmen asil bir kana sahip olduğunuzda ısrar etti ve eksik eğitiminizin bir sonucu olarak biraz medeniyetsiz görünebileceğinizi söyledi-"

Alizeh'in gözleri öfkeyle irileşti. "Özür dilerim-" "Ah, ben olsam üzerime alınmazdım canım," dedi Sarra.

dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Aklınızın başınızda olduğu çok açık. Yine de" -gözleri neşeyle parlıyordu- "alışılmışın dışında bir ilk izlenim bıraktınız ve uyarı için minnettar olduğumu fark ettim. Oldukça vahşi bir genç kadınla karşılaşmaya hazır olmasaydım, devam edemeyecek kadar şok olabilirdim."

Dehşete kapılan Alizeh'nin ağzı kapandı.

"Yine de," diye devam etti Sarra iç çekerek, "o zaman bile senin gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi, çünkü anlattıkları bana karakterin ya da kişiliğin hakkında hiçbir ipucu vermedi. A s l ı n a bakarsanız, onu ne zaman

Senden bahsederken bunu hissedilir bir tiksintiyle yaptı. Birkaç kez senin aptal olmadığına dair umudunu yüksek sesle dile getirdi ve bir kez bile fiziksel özelliklerinle ilgili bir ayrıntı vermedi, buna rağmen"-başını kaldırıp Alizeh'e değerlendirici bir bakış attı-"şu anki halinle bile oldukça şaşırtıcı derecede güzelsin, değil mi? Bu kadar bariz bir ayrıntıdan bahsetmesi gerekirdi. Onun yerine, en büyük endişesi senin iflah olmaz bir aptala dönüşmendi."

Alize kadına gözlerini kırpıştırarak baktı, afallamıştı. Sarra bir kez bile yalan söylememişti. "Sanırım İblis'in emriyle benimle evlenmek zorunda olduğundan bahsetmedi."

Sarra suyu keserek, "Tabii ki yaptı," dedi.

Alizeh'in bu cevap karşısındaki şaşkınlığının ortaya çıkması için beklemesi gerekecekti, çünkü küvet ağzına kadar dolmuştu. Eklenen bitkiler suyun köpürüp kabarmasına neden olurken, okaliptüs ve yasemin kokuları nemli havayı kokulandırıyordu. Alizeh'nin kalbi bu manzara ve tanıdık kokular karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sarra kapı aralığından içeri adım atarak Alizeh'e kırmızı başının arkasını göstererek mahremiyet teklif etti.

Alizeh ise gecikmedi; elbisesinin kalıntılarını zevkle çıkardı, o ana kadar korsesinin içinde ustalıkla saklanmış olan nosta aklına gelince tereddüt etti. Başka bir alternatif düşünmeden, önce yalnız olduğundan emin olmak için Sarra'nın başının arkasına baktı, sonra küçük bilyeyi aldı ve hızla ağzına attı, küre yanağına kolayca oturdu. Parçalanmış korsesini ve yırtık pırtık iç çamaşırlarını düzgün bir yığın halinde elbisenin üzerine yığdı ve tüm bunları canlı bir şaşkınlık hissiyle inceledi.

Burada olması ona hâlâ gerçeküstü geliyordu.

Yabancı bir imparatorluğun göbeğinde çırılçıplak duruyordu, acımasız bir kralın annesiyle bir banyo odasında kapana kısılmıştı ve burada onu hangi dehşetlerin beklediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Aklında bir anda tutamayacağı kadar çok şey vardı.

Kendini dikkatle köpüren banyoya bırakırken bile Alizeh, Sarra'nın küveti zehirle doldurmadığına güvendiği için deli olup olmadığını merak etti ama sonra su yaralarına değdi ve Alizeh'nin acısı o kadar arttı ki başka hiçbir şey düşünemedi. Rahatlayarak inlesin mi yoksa acı içinde haykırsın mı bilemedi.

"Birkaç dakika bekleyin," dedi Sarra kapı aralığından. "Acı azalacak, söz veriyorum. Ve sonra çok daha iyi hissedeceksin."

Alizeh gözlerini sıkıca kapattı, ilaç etine sızarken kasları gerildi. "Anlamıyorum," dedi, yanağındaki nostayı yerinden oynatmamak için yavaşça konuşarak. "Yani bana Cyrus'un şeytanla olan ittifakını bildiğini mi söylüyorsun? Sana her şeyi anlattığını mı?"

Sarra güldü. "Asla her şeyi bilemem."

"Ama oğlunuzun ihanetinin ayrıntılarını biliyorsunuz - hem kendi iradesine hem de benim irademe karşı benimle evlenmeye kararlı olduğunu, tüm bunların Iblees'e olan korkunç bir borcu yerine getirmek için olduğunu? Bunu biliyorsun ama yine de umursamıyor gibi görünüyorsun."

Sarra'nın sesi ürkütücü bir durgunluğa bürünerek sessizce şöyle dedi: "Umursamadığımdan değil. Artık ona inanmıyorum. Son birkaç aydır oğlum tüm kötü kararları için şeytanı suçluyor. Hiçbir zaman yaptıklarının sorumluluğunu almıyor. Her zaman başka seçeneği olmadığını anlamam için bana yalvarıyor -benden, kendi halkından taleplerde bulunurken bile- bunu sadece iradesi dışında zincirlendiği için yaptığında ısrar ediyor."

"Ama" -Alizeh kaşlarını çattı, gözleri hâlâ kapalıydı- "o zaman sana güveniyor? Sana gerçeği mi söylüyor? Bu kadar zalim bir gencin annesine danışmasını beklemezdim."

Sarra yine karanlık bir kahkaha attı. "Benim tavsiyemi aramıyor. Sadece benim bağışlamamın peşinde koşarak kendini kandırdığını keşfettiğim bir şekilde içini döküyor. Hâlâ genç ve bana sırrını açacağını düşünecek kadar da aptal.

ona merhametimi kazandıracak, ama onun kendine acımasına alıştım. Elbette denedim," dedi iç çekerek. "Başlangıçta ona yol göstermeye çalıştım ama sadece konuştuğunu ve asla dinlemediğini çok çabuk öğrendim. Artık onun üzerinde hiçbir etkim olmadığını kabul etmek zorunda kaldım; aslında kimsenin yok. Iblees'i suçlayabilir ama sonuçta Cyrus istediği gibi davranıyor; hepimizin onun planlarında birer piyondan başka bir şey olmadığımız yeterince açık."

Alizeh gözlerini açtı.

Nostanın sıcaklığını ağzının içinde hissetmek garip bir duyguydu. Sarra'nın kafa karıştırıcı ifşaatlarının doğru olması daha da garipti, çünkü Alize Kiros'un annesine karşı bu kadar açık sözlü olacağını düşünmemişti. İğrenç kralı savunmak gibi bir derdi olmasa da Alize, İblis'in etkisini inkâr edemeyecek kadar onu iyi tanıyordu. Kiros'un aşırı baskı altında hareket ediyor olabileceğini inkâr etmek mantıksız görünüyordu.

"Adil olmak gerekirse," dedi Alizeh sessizce, "şeytanın aramızdaki en akıllıları bile kandırmanın yolları vardır. Ve eminim İblis'le yapılan bir anlaşmadan geri çekilmenin tek yolunun, en azından karşılığında hayatından vazgeçmek olduğunu biliyorsundur. Cyrus'un vazgeçmek istemesi halinde kendi isteğiyle ölmesi gerekir."

"Sarra sert bir şekilde, "En iyi hareket tarzının en başta şeytanla hiç anlaşma yapmamak olduğunu söyleyebiliriz," dedi. İblis her yeni taç giyen hükümdara dezavantajlı bir pazarlık yemiyle yaklaşır; Kiros bunu hayatı boyunca bildi ve bununla yüzleşmek için önceden hazırlandı - kendisinden önce herkesin yaptığı gibi bu tür ayartmalardan uzaklaşmak için." Başını iki yana salladı. "Bahaneleri anlatıla anlatıla bıktırıcı hale geldi canım ve sabrım tükendi."

Kadının öfkesi onu şaşırttı.

Alizeh kapı aralığında çerçevelenmiş kadını inceledi: parlayan gözleri, büzülmüş dudakları, omuzlarında taşıdığı gerginlik.

Alizeh kadının öfkesi karşısında rahatlamak yerine konuşmayı endişe verici buldu. Sarra oğluna ateş püskürüyor, yaptıklarından ve taleplerinden dolayı onu kınıyordu -hatta bunları yerine getirirken bile. Alize, Sarra'nın neden sarayda kaldığını tahmin edebilecek kadar sempati duyuyordu; belki de kendi evinden zorla çıkarılmak istemediği için prensip olarak kalmıştı

-Belki de Cyrus mal varlığının kontrolünü ele geçirmiş ve ona kaçacak bir yer bırakmamıştı. Kendisi de bunu yaşamış olan Alizeh, yoksulluğu sıcak bir yatağa layık bir alternatif olarak öneremezdi.

Hayır, Alize'nin kadının durumunun zorluğunu anlayacak kavrayıştan yoksun olması değildi onu korkutan, Sarra'nın tutarsızlığı meselesiydi; bir şeylerin ters gittiğinde ısrar ediyordu. Ne de olsa bu odalar Sarra'nın kendi itirafıyla onun çabalarının bir sonucuydu; muhteşem giysilerle dolu gardıroplar verilen emirlerin yerine getirildiğinin kanıtıydı.

Oğlunun emirlerini yerine getirirken ona karşı nasıl öfke duyabiliyordu? Alizeh'e bu güzel hapishaneyi inşa ederek oğlunun suçlarına ortak olduğunu nasıl göremedi?

Yine de kadının arkadaşlığından alınacak bir rahatlık vardı, çünkü Sarra yalancı olmadığını kanıtlamıştı. Söz verdiği gibi, Alizeh'nin yaralarındaki acı azalmaya başlamıştı ve sonunda kasılmalarını çözdü; vücudunun ılık suda bir an yüzmesine izin verdi, saçları yüzüne doğru dalgalanıyordu, dokunaçlar gibi koyu renkli dallar köpüklü yüzey boyunca uzanıyordu.

Alizeh dikkatle göz hizasının üzerindeki oyuğa yerleştirilmiş bir kalıp sabuna uzandı ve ağrıyan uzuvlarını köpürtmeye başladı. Başı kısa sürede yıldız yasemininin çökmekte olan kokusuyla doldu. "Neden bana geldin?" diye sordu Sarra'ya bakarak. "Neden bir ittifak kurabileceğimizi düşündün?"

Sarra uzun bir süre hiçbir şey söylemeden onu inceledi. "Oğlumla evlenmek istemediğine emin misin?"

Alizeh onun değerlendirici bakışlarına karşılık verdi. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Kendi çocuğumun güzelliğini göremeyecek kadar kör değilim," dedi kaşlarını çatarak. "Tulan'da onunla bir çırpıda evlenecek binlerce genç kadın var. Bunu duymak sizi şaşırtabilir ama onun kendini adamış bir hayran ordusu var. Elbette henüz senden haberleri yok ama nişanlılığın açıklandığında gerçekten çok üzülecekler."

"Böyle bir duyuru olmayacak," dedi Alizeh öfkeyle, "çünkü onunla evlenmeyeceğim. Bunu bana neden söylüyorsun ki? Oğlun hakkındaki düşüncelerimin, kandırılmış bir kalabalığın geçici hayalleri tarafından etkilenebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hiç de değil," dedi Sarra, onu göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ödüllendirerek. "Söylediğin gibi, buraya gelmen için kandırıldın. Ondan nefret ettiğini bana kendin söyledin. Onu öldürmeye çalıştın bile. Ve buraya geldiğin ilk dakikalarda ona karşı duracak kadar cesur ve meydan okuyacak kadar güçlü olduğunu kanıtladın. Oğlumla evlenmeni beklemiyorum."

Alizeh alışılmadık bir şekilde hareketsiz kaldı.

Sarra dikkatli ve ölçülü adımlarla odaya girerek ona doğru yaklaşıyordu ve Alizeh en az şüphelendiği karakter tarafından yavaşça kandırıldığı korkusundan kurtulamıyordu.

Sorun nedenini bilmemesiydi. Ya da

nasıl olduğunu.

"Benden ne istiyorsun?" Alizeh yakındaki bir havluya uzanarak konuştu. Ayağa kalkarken pamuğu açtı, bir şekilde mahremiyetini korumayı başarırken bir yandan da havlunun sıcaklığıyla kendini sardı, kumaşa bir zırh gibi yapıştı. "Oğlunuzu uzun uzun kötülüyorsunuz ama bana bir kaçış yolu önerdiğinizi duymadım. Madem ondan bu kadar nefret ediyorsun, neden ondan kurtulmama yardım etmiyorsun?"

"Çünkü sana ihtiyacım var," dedi ve gizli bir dolaptan bir bornoz çıkarıp Alizeh'e uzattı. "Çünkü birbirimize ihtiyacımız var."

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi Alizeh, bornozu Sarra'nın elinden kaparken bile. Küvetin dışına çıktı, ağır bukleleri her yere su damlatıyordu. "Ama şimdi görüyorum ki herkes gibi sen de benden bir şeyler istiyorsun."

"Ben sadece adalet istiyorum."

Alizeh bununla alay etti, havlusunu yumuşak bornozuyla değiştirdi ve sinirli hareketlerle bornozunu beline bağladı. "Yakalanmamda suç ortağı olmaya devam ediyorsun ve yine de adalet hakkında herhangi bir fikre sahip olduğuna güvenmemi mi bekliyorsun?"

"Sen de ben de burada tutsağız," dedi Sarra yumuşak bir sesle. "Ben sadece rolümü senden farklı oynuyorum."

"Bu nasıl doğru olabilir?"

"Cyrus'un kocamı öldürdüğünü unutmuş görünüyorsun, sevgilim."

Bunun üzerine Alizeh hareketsiz kaldı.

Yavaşça başını kaldırdı ve karşısındaki kadını sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi.

Gerçekten de Alizeh unutmuştu.

Söylentileri duymuştu elbette; tacın kontrolü için kendi babasını öldüren çocuk, Acımasız Kiros hakkında her türlü hikâye anlatılmıştı. Bu haberler birkaç ay öncesine aitti; Alizeh o zamanlar Setar'a henüz gelmemişti, kanlı takası çevreleyen konuşmalar şüphesiz daha gürültülüydü ama bunun bir önemi yoktu. Büyük manşetler haftalarca her yerel gazetenin ön sayfasında yer almıştı, çünkü iktidarın vahşice el değiştirmesi tüm dünyaya uğursuzluk getirmişti. Eğer genç kral zafer peşinde koşarken kendi babasını öldürmeye hazırsa, bir sonraki hamlesi kimin tahtını devirmek olabilirdi?

Evet. Artık bunun cevabını biliyorlardı.

"Bir annenin kendi oğlundan nefret etmesi moda değil," dedi Sarra sessizce. "Hastalıkları ve kötülükleri ne olursa olsun onları sevmeye devam etmemiz, gözlerimizin önünde katile dönüştüklerinde bile onları affetmemiz beklenir."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Alizeh.

Sarra başını eğdi. "Cyrus kocamı öldürdüğünde buna inanmamıştım. İlk başta değil elbette. Çocuğuma bu dehşeti inkâr etmesi, her şeyin korkunç bir kaza olduğunu itiraf etmesi, hatta kendisine komplo kurulduğunu söylemesi için bir şans verdim. Bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine Cyrus gözlerimin içine baktı ve onu canından çok seven babasını kral olmaya uygun olmadığı için öldürdüğünü söyledi. Hiç pişmanlık göstermedi. Yaptıklarından pişmanlık duymadı."

Dehşete kapılan Alizeh bir elini ağzına kapattı.

"Bir gün," dedi kadın usulca, "Cyrus benim oğlumdu. Ertesi gün değildi."

"Neden kalıyorsun?" Alizeh elini yüzünden çekerek sordu, sesini inançsızlık renklendiriyordu. "Hayatını mı tehdit ediyor? Gidecek başka bir yerin yok mu?"

"Annelik karmaşık bir şey," dedi Sarra arkasını dönerek. "Neredeyse her şekilde, onu kalbimde reddettim. Onu asla affetmeyeceğim. Onu sevemem. Ama bazı şeyleri başarmak için kendimi zorlayamayacağımı öğrendim. Boşu boşuna bu işi kendim yapmaya çalıştım, ama bunun geçemeyeceğim bir çizgi olduğunu anladım." Sonra Alizeh'in gözleriyle buluştu. "Kalmana ihtiyacım var çünkü bunu tek başıma yapamam."

"Anlamıyorum," dedi Alizeh, kalbi göğsünde çarparken, içgüdüleri ona sessiz kalmasını, başka soru sormamasını haykırırken bile. "Kendi başına ne yapamazsın?"

"Öldür onu, sevgilim. Onu öldürmek için yardımına ihtiyacım var."

On bir

یازده

ISLAK TAŞ KOKUSU Kamran'ın kafasını doldurdu, önündeki karanlık yol rutubetli duvarlara tutturulmuş bir dizi meşale tarafından aydınlatılıyordu, bunların ortak ışıltısı ayaklarının altındaki kirli taş zeminlere titrek gölgeler düşürüyor, zaman zaman ışıktan kaçan örümceklerin koşuşturmalarını keskin bir rahatlığa kavuşturuyordu. Ayak sesleri uzun, daralan geçitte yankılanıyor, çevresindeki keskin sesler ve kokular onda derin bir korku ve kaçma arzusu uyandırıyordu. Daha önce buraya gelmek, Hazan'la olan bu çirkin işi bitirmek ve hayatına devam etmek için acele ediyordu ama şimdi başka bir yerde olmayı tercih ettiğini fark etti, sadece iki gece önce yürüdüğü zindanlara giden aynı dolambaçlı yolu takip etmekten başka bir yerde; pis, damlayan duvarlar o ilerledikçe üzerine kapanıyordu.

Halı çantasının sapını sıkıca kavradı.

Hareket ettikçe anılar peşini bırakmıyordu, duyguları bulanık ve karmaşıktı. İki gün önce büyükbabası hâlâ hayattaydı; iki gün önce bu yolu birlikte yürümüşlerdi ve yine de - o gece onu ihanetle suçlayan ve zindana kapatmaya hazır olan, cezaya direnirse başını kesmekle tehdit eden merhum kralla ilgili en kötü anılarından biriydi.

Büyükbabasının öldüğü tek bir gündü ve paylaştıkları tüm güzel anılar arasında onu kuşatan hatıra buydu.

Kamran'ın Kral Zaal'in kaybının yasını tutmak için birkaç dakikadan fazla zamanının olmaması mevcut kaosun bir trajedisiydi. Sonuç olarak, adam hakkındaki duygularını çözememişti. Birinin ona nasıl hissetmesi gerektiğini söylemesini ya da en azından büyükbabasının yaptığı tarifsiz dehşeti anlamlandırmayı öğretmesini diliyordu.

Kamran, kendini korumak uğruna kendini alçaltan birini nasıl kınayabilirdi? Büyükbabasından on sekiz yıl boyunca sevgi ve bağlılık görmüşken, şimdi, zihni kederle hırpalanmışken, kalbinin odalarını parçalamak için gerekli araçlardan yoksunken duygularını nasıl bölümlere ayırması gerekiyordu? Merak ediyordu, bir ebeveyni aynı anda hem sevmek hem de ondan nefret etmek mümkün müydü?

Çocukken inançları daha güçlüydü; dünya daha basit, fikirleri daha kesin görünüyordu. Yaşlandıkça ve deneyim kazandıkça dünya hakkındaki fikirlerinin daha da kesinleşeceğini düşünmüştü; oysa tam tersi doğru çıkmıştı.

Daha fazla yaşadıkça -daha fazla katlandıkça- Kamran hiçbir şey bilmediğine daha fazla ikna oldu.

O anda kafasına dolanan birçok acıyı ve dehşeti çözmesi imkânsızdı; yolculuğu neredeyse sona ermek üzereyken, zindanlar ve içlerinde sıkışıp kalmış yalnız genç adam artık neredeyse görüş alanındayken imkânsızdı. Bu yolu en son yürüdüğünde, sorunlarının ne kadar büyük olduğunu görmesine rağmen, bunların ne kadar önemsiz olduğunu anlayacak perspektiften yoksun olduğunu fark etmek gerçekten de alçakgönüllülüktü.

Şimdi zamanı geri almak için neler vermezdi.

Kamran, ana odanın ağzında konuşlanmış muhafızların yanından geçerken, hepsi de duymaya zahmet etmediği bir şeyler bağırıyordu. Kamran bir elinde Alizeh'in mütevazı halı çantasını tutuyordu; diğer elinde ise ince kapağını eliyle birkaç kez deldiği küçük, kapalı bir reçel kavanozu vardı.

Annemin hançeri, içindeki böceğin hapsedildiği yerde nefes alabilmesi için delikler açıyor.

Sonunda söz konusu adama ulaştı.

Hazan'ın vücudunun soluk hatları kafesinin ferforje demir parmaklıkları arasından okunabiliyordu: sırtı pis bir duvara yaslanmış, uzun bacakları önünde uzanmış, yüzü görünmüyordu. Hazan'ın başı göğsünün üzerinde aşağıya sarkmış, kirli sarı saçları ara sıra ateş ışığının titremesiyle parlıyordu. Eski bakanı bir milim bile kıpırdamadı, hatta bir grup gardiyan Kamran'ı odaya kadar takip edip ayaklarının dibinde diz çökerek nefes nefese mahkûmu yalnız bırakması için onu teşvik ettiğinde bile.

"Onun bir cin olduğunu bilmiyorduk, efendim- zaten diğer iki hücreyi yok etti-

"Onu zapt etmek için on iki kişi gerekti-"

"Şiddet uyguluyor, Majesteleri, onunla yalnız kalmamalısınız-"

"Onu bayıltmak zorundaydık-

"Onu kendi türü için özel olarak yapılmış prangalara vurun, ama o bir canavar gibi, aklını kaçırmış-"

"İnanılmaz derecede güçlü biri, efendim - en iyisi onunla ilgilenmemize izin verin-"

"Çıkın dışarı," dedi Kamran, sesi gök gürültüsü gibiydi.

"Hepiniz.
Onunla gayet iyi başa çıkabilirim."

Gardiyan kümesi dondu kaldı, hep bir ağızdan ayağa kalktı, topluca eğildi ve arkalarından şiddetli bir çınlamayla kapanan kapıdan dışarı fırladı. Kamran ancak yalnız olduklarından emin olunca hücrenin paslı parmaklıklarına yaklaştı.

"Hazan," dedi Kamran sessizliğin içinde. "Bana bak."

Bakmadı.

"Hazan," dedi Kamran tekrar, bu sefer öfkeyle. "Sana kalkmanı teklif ediyorum."

Hazan başını kaldırmadan, "Kusura bakmayın efendim, lütfen siktirin gidin," dedi.

Şok, Kamran'ın gülmeye benzer bir ses çıkarmasına neden oldu. Hazan'ın küfürlü bir dil kullandığını hiç duymamıştı ve bu nedense merakını daha da artırıyordu.

Hazan'ın kendisiyle ilgili pek çok şeyi sakladığı anlaşılıyordu ve birdenbire eski dostuna sayısız soru yönelten Kamran hiçbir şey söylemedi.

"Neden bana cin olduğunu hiç söylemedin?" diye sordu. "Bunun seni ilgilendirmediğini düşündüm."

"Beni ilgilendirmez mi? Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve bunca zamandır sadakatinin başka bir imparatorluğa olduğunu bilmeye hakkım olmadığını mı düşündün? Başka bir hükümdara? İçişleri Bakanımın sadece zamanını beklediğini, bir gün bir ayaklanmaya önderlik etme umuduyla halkına bilgi aktarmak için beni kullandığını bilmemin beni ilgilendirdiğini düşünmedin mi?"

"Hayır."

Kamran neredeyse gülümsüyordu. Burada kutlanacak bir şey yoktu ama yine de garip bir şekilde canlanmış hissediyordu. Hazan'la aralarındaki tüm iddialar buharlaşmıştı; bir zamanlar rütbesinin gerektirdiği hürmetten sıyrılan Hazan, son dakikalarda -ve bir gecede zindanda geçirdiği sürede- gerçek benliği hakkında on yılda olduğundan daha fazla ihanet etmişti.

Bu keşifte büyüleyici bir şey vardı: eski bakanının bu öfkeli, kavgacı, şeytana pabucunu ters giydiren hali bir şekilde ferahlatıcıydı. Hazan ne ondan korkuyordu ne de artık onun iyi huyunu korumaya yatırım yapıyordu. Artık statü olarak değilse bile duygusal yetenek ve fiziksel beceri olarak eşitlerdi. Gerçi bu açıklamanın Kamran'ı neden rahatlattığını bir türlü kelimelere dökemiyordu.

Sadece açıklanamaz bir rahatlamanın yükseldiğini hissetti.

Kamran, Hazan'ın mirası hakkındaki gerçeği ancak Huda Hanım daha önce böceği ateşböceği olarak tanımladığında fark etmişti; Kamran cinlerin tarihi hakkında tamamen cahil değildi -ateşböceklerinin onlar için ne anlama geldiğini biliyordu- ve

Şimdi bu eğitim için minnettar. Hazan'ın yalan söyleme motivasyonlarını bir araya getirememiş olsaydı, genç adamın işlediği suçlar için daha karmaşık bir açıklama hayal etmek için asla ilham bulamayabilirdi. Hazan'ın Cyrus'a değil de sadece Alizeh'e sadık olma ihtimali her şeyi değiştirmişti.

"Evcil hayvanınız bende," dedi.

Hazan bunun üzerine doğruldu, Kamran'ı ona inanmadığını belli eden bir ihtiyatla inceledi. "Evcil hayvanım mı?"

Kamran incelemek için reçel kavanozunu Hazan'ın göz hizasına kadar kaldırdı. Onu gören bitkin böcek korkunç bir çılgınlıkla havalandı, kendini umutsuzca hapishanesine doğru fırlattı, karnı aralıklarla aydınlandı, küçük gövdesi bir dizi donuk, sabit pırıltıyla cama çarptı.

"Bunun size ait olduğunu inkâr etmeye çalışacak mısınız?" Hazan isteksizce "Hayır" diyene kadar bir süre geçti. "Sanırım sizde kalmasını istiyorsunuz."

Hazan cevap olarak sadece iç çekti. Başını duvara yasladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Ağzının gergin çizgisi, dile getirilmemiş bir kızgınlığı haykırıyordu.

"Bu bir o değil," dedi karanlık bir sesle. "O bir kadın."

"Ve sorularıma cevap verdikten sonra onu sana geri vereceğim."

Hazan ona kasvetli bir bakış fırlattı. "Bu kadar küçük bir ödül için hassas bilgileri ifşa edeceğimi düşünüyorsanız bir böcekle olan ilişkimi fazla önemsiyorsunuz demektir."

"Anlıyorum. Yani onu çizmemin altında ezmeme aldırmazsınız."

"Yapmazsın."

"Yapardım."

Hazan başını salladı, arkasını döndü. "Gerçekten yapardın, değil mi? Seni inançsız çürümüş."

Kamran'ın yüz ifadesi ciddiydi. "Hazan," dedi. "Onun için ne yaptığını bilmem gerek."

"Neden?" Hazan acı acı güldü. "Onu yine kaybettin, değil mi?"

"Evet."

Hazan bunun üzerine başını kaldırdı, dudaklarında gerçek bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "O zaman bana gerçekten sevinçli bir haber verdin. Artık asılmaya hazırım, çünkü onun kaçtığını bilerek huzur içinde ölebilirim."

"Onun için ne yaptığını bilmem gerek," dedi prens tekrar, bu sefer öfkeyle. "Onun tahtımı ele geçirmesini mi amaçladın?"

"Tahtını ele geçirmek mi?" Hazan gözleri inanmaz bir şekilde baktı. "Dünyanın en büyük imparatorluğunun tahtını ele geçirmek mi demek istiyorsun? O ve hangi ordu?"

"Yani onun güç kazanmasını istemediniz mi?"

"Şimdi beni ne amaçla sorguluyorsun?" Hazan kaşlarını çattı. "Eski bir imparatorluğu diriltmeye çalışacağımı mı düşündünüz? Kazanmak için yeterli sayıya sahip olmadıkları bir savaşı kışkırtarak kendi halkımı ölüme mahkûm edeceğimi mi? Masum bir genç kadın, var olmak gibi korkunç bir suç işlediği için büyükbaban tarafından aktif olarak avlanıyordu. Ben sadece onu paralı askerlerin ulaşamayacağı güvenli bir yere yerleştirmek istedim. Zaten sizi devirmek gibi bir niyeti de yok. O sadece yalnız bırakılmak isteyen yufka yürekli genç bir kadın."

Kamran çenesini sıktı. "İşte, yanılıyorsun."

Hazan sustu, bir an için prensi yeniden merakla inceledi. "Seni yanan aptal," dedi. "Sakın bana büyükbabanın ölümünün ardından fikrini değiştirdiğini söyleme. Onu kurtarmak için saatlerce sızlanmana katlanmak zorunda kaldıktan sonra, şimdi de adamın son arzularını yerine getirmeye ve kafasını kesmeye mi karar verdin?"

Kamran irkildi.

Hazan'ın onu bu kadar kolay okuyabilmesi, nasıl sindireceğini bilemediği, rahatsız edici bir ifşaydı.

"Sana onun hakkında bir şey söyleyeceğimi sanıyorsan," dedi Hazan karanlık bir sesle, "kendini kandırıyorsun. Şimdi ya beni öldür ya da

Siktir git."

"Hazan."

"Ne?"

"Onunla nişanlı."

"Kim?" Hazan'ın dikkati dağılmış gibiydi, dikkatle hâlâ Kamran'ın elinde tuttuğu halı çantasına bakıyordu. "Kiminle nişanlı?"

"Kız. Cyrus ile nişanlandı."

Bunun üzerine Hazan'ın başı sertçe kalktı, gözleri dipsiz, zift gibi karanlıktı. "Cyrus mu? Kâhinlerimizi öldürmekten sorumlu olan şuurlu insan dışkısından mı bahsediyorsun? Yüzüne vurmadan hemen önce canavar olmakla suçladığı adamı mı?"

"Tam olarak."

Hazan şimdi ölümcül görünüyordu. "Senin oyunun ne? Seni öldürmek için ilham alacağımı ve kendi hayatını mahvetmeni engelleyeceğimi umarak ona iftira mı atıyorsun?"

"Şerefim üzerine yemin ederim ki doğru," dedi Kamran sertçe. "Cyrus bana yakında evleneceklerini bizzat söyledi. Dün gece balodan bir Tulan ejderhasının sırtında kaçtı. Şimdi birlikte olduklarına şüphe yok."

Hazan vücudunu yavaşça açtı, öne doğru adım atmadan önce tam boyuna yükseldi, meşale ışığının turuncu parıltısı yüzünün hatlarını yaldızlıyor, burnunun kırık eğimini vurguluyordu. Hazan, Kamran'ı her zaman kanıksadığı bir aşinalıkla inceledi. Birbirlerini on beş yıldır tanıyorlardı ve Kamran, şimdiye kadar bir kardeşe en yakın şey olan eski dostunun değerini hiç fark etmemişti.

"Yüzün," diye fısıldadı Hazan. "Büyü değişti." "Evet."

Hazan bir an gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı. "Peki kimse bundan bahsetmedi mi? Senin için hala gelmediler mi?"

"Ne demek istiyorsun? Benim için kim gelecek?"

"The Kâhinler," o dedi Sessizce,önce toplantı Prensin gözleri. "Tehlikedesin, Kamran."

"O zaman ne anlama geldiğini biliyorsun?" Kamran nabzının hızlandığını hissetti. "Büyünün neden değiştiğini biliyor musun?"

"Evet."

"Bana söylemeyecek misin?"

"Öncelikle, şu anda bana bir şeyi açıklığa kavuştur." Hazan parmaklıklardan uzaklaştı ve adım atmaya başladı. "Buraya beni öldürmeye mi yoksa bir anlaşma yapmaya mı geldin? Çünkü zaten öleceksem, sana yardım etmenin ne anlamı var anlamıyorum."

"Yaşaman için sana ihtiyacım var." Hazan hareket etmeyi bıraktı.

"Seni ölüme mahkûm ettim," diye açıkladı Kamran, "çünkü kızla olan ittifakının Tulan İmparatorluğu'na komplo kurduğun anlamına geldiğini düşündüm. Büyükbabamın öldürülmesine, Kâhinlerin öldürülmesine yardım ettiğini düşündüm. Krallığı devirmeye çalıştığını ve Tulan kralı ile birlikte çalıştığını düşündüm."

Hazan soğuk bir ifadeyle, "Sanırım beni bu kadar girişimci bulmanızdan gurur duymalıyım," dedi.

"Şimdi anlıyorum ki," diye devam etti Kamran, "tamamen bağımsız aptallık eylemleriniz bu kaotik ağa dolanmayı başardı ve oynadığınız farklı rolü ancak bu sabah fark edebildim. Eylemlerinizi anlamak için onları onaylamam gerekmiyor - ve bana yalan söylediğiniz için hala katıksız bir piç olduğunuzu düşünüyorum - ama onu kurtarmak için hissettiğiniz içgüdüyü takdir edebilirim; çünkü hatırladığınız gibi ben de aynı içgüdüyü hissettim."

"O zaman bana bir anlaşma teklif ediyorsun."

"Aklına ihtiyacım var Hazan. Kız hakkında bildiğin her şeye ihtiyacım var. Ona büyük bir sadakat duyduğunu biliyorum - hayatını ona adadığın için kendini bu zindanda bulduğunun da farkındayım - ama o ikimizi de aldattı ve korkarım bunun nedenini ancak çok geç olduğunda anlayacağız."

"Tulan'a karşı savaş açmak istiyorsun." "İstiyorum."

"Ve benden, halkımın kurtuluşu olması gereken genç kadını öldürmenize yardım etmemi istiyorsunuz."

"Öyleyim."

Hazan kafesinin kapısına yaklaştı ve ellerini demir parmaklıklara doladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ölsem daha iyi."

Kamran, Hazan'ı kendi bakışlarıyla hizaladı, öfke yüzeye çok yakın bir şekilde kaynıyordu. Etkileyici bir kontrolle sessizce şunu söylemeyi başardı: "O şeytanla çalışıyor."

Hazan dondu kaldı. Bir adım geriye düştü, elleri demir parmaklıkları bıraktı, yüzü gevşedi.

"Ne?" diye nefes aldı.

"Sen orada değildin. Konuştuklarını duymadın. Tulanya kralında müthiş bir müttefiki var, evet ama en büyük destekçisi Iblees."

"Bu imkânsız," dedi Hazan. "Iblees tüm uygarlığımızın mahvolmasından sorumlu- O asla-"

"O hayatımıza girdiğinden beri olanları bir düşün Hazan. Tam da kehanetin öngördüğü gibi -Kahinler öldü; büyükbabam öldü; Ardunia korumasız-" "Ve senin yüzün," dedi Hazan, şaşırmış gibi görünerek konuşurken. "Büyü değişti." "Bunun bununla ne ilgisi var?"

Eski bakan çok uzun süre sessiz kaldı. Gözleri boş boş uzaklara bakıyordu.

Kayıp.

"Büyünün bozulması," dedi Hazan sonunda. "Bu senin taç üzerindeki hakkının artık mutlak olmadığı anlamına geliyor. Bu, tahtın daha değerli bir varisinin yaşayabileceği anlamına geliyor."

Kamran kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Büyük bir soğukkanlılıkla şunu söylemeyi başardı: "Demek imparatorluğumu almaya niyetli."

"Buna ihtiyacı olmayacak," dedi Hazan, bir elini yüzünde gezdirerek. "Sanki soyluların seni yönetmeye uygun bulmamaları için yeterince sebepleri yokmuş gibi, biz konuşurken imparatorluğun dört bir yanından bir Kâhinler halesi topluyorlardır. Sihrin onaylanmasını isteyecekler, ki bunu alamayacaksınız ve belirsiz bir varis ilan edildiğinizde sizi saraydan atacaklar. Eğer hemen harekete geçmezsen-"

"O halde başka seçeneğim olmadığını kabul ediyorsunuz - onu öldürmeliyim-"

"Hayır," dedi Hazan, onun sözünü keserek. "Başka yollar da var. Ama eğer yardımımı kabul edeceksen, bu konudaki kararımı da kabul edeceksin. Halkına ihanet edip etmediğine ben karar vereceğim; bu da demek oluyor ki, ben izin vermedikçe onun saçının teline bile dokunamayacaksın."

Hazan zincirlenmiş ellerini kaldırdı ve hızlı bir hareketle demir kelepçeleri parçaladı. Kelepçeleri bileklerinden çıkarmak için dişlerini kullandı, ardından metali yere fırlattı ve ağır bir takırtıyla yere düştü.

Ve sonra hapishane kapısını menteşelerinden söktü.

Eşiği geçmeden önce demir kapıyı duvara dayadı ve prensle göz göze geldi.

Kamran, hakkını yemeyelim, hiç şaşırmadı.

"Bunca zaman serbestçe dolaşabilirdin," dedi arkadaşına sabit bir şekilde bakarak. "Neden gardiyanların seni zapt ettiklerini düşünmelerine izin verdin? Geleceğimi bilemezdin."

"Ben yapmadım," dedi Hazan sessizce. "Muhafızlarla savaştım çünkü bana bir hayvanmışım gibi davrandılar ve cin olduğumu anladıklarında bana karşı davranışları daha da iğrençleşti. Burada kaldım çünkü ölmeyi hak ettiğimi, onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm. Şimdi ise neler olduğunu anlayacak kadar da olsa yaşamam gerektiğini öğrendim."

Kamran bir süre sessiz kalarak bunları düşündü. "Şaşırtıcı," dedi sonunda, "gerçek benliğini benden bu kadar uzun süre saklamayı başarmışsın. Hep bir şeyler sakladığından şüphelenmiştim ama bu kadarını hiç fark etmemiştim."

"Peki gerçeği öğrenince dehşete mi düştünüz?" dedi.

"Hayır. Sanırım gerçek Hazan'ı tercih ederim."

"Korkarım bunu söylediğine pişman olabilirsin," dedi, neredeyse gülümserken bile. "Uyarıyorum Kamran. Anlaşmamızın şartları müzakere edilemez. Ona karşı parmağını bile kıpırdatırsan seni bizzat öldürmekte tereddüt etmem."

On iki

دوازده

ALİZEH, KÜÇÜK BİR ARININ lavanta çalısının üzerine konmasını ve seçtiği dalın onun vızıltılı ağırlığı altında sallanmasını izledi. Etrafındaki kuşlar cıvıl cıvıl ötüyor, çeşitli dallardaki tüneklerinden çoğunlukla görünmüyor, neşeli şarkıları bir anlık sessizliğe izin verecek kadar uzun süre kesilmiyordu. Esinti ılıktı, güneşin ilahi sıcaklığı tenine vuruyor, havadar elbisesinin içinden süzülüyordu.

Sarra, Alizeh için çok sayıda muhteşem eşya seçmiş olsa da kızın ölçülerini bilmiyordu ve sonuç olarak parçaların çoğu tam oturmuyordu ve değiştirilmesi gerekecekti. Bununla birlikte, kendi bedeninde birkaç tane vardı ve çeşitli boyutlarda çok çeşitli iç çamaşırları mevcuttu ve sonunda sol kolundaki iyileşmekte olan yaraları korumayı umarak uzun kollu, yumuşak, doku inceliğinde bir elbisenin rahatlığına adım atmadan önce taze, temiz şeyler giymekten gerçekten mutlu olmuştu. Fildişi rengi bir elbise seçmişti, şifonun ruhani katmanları, boynunu ve omuzlarını basamaklı yörüngelerde dolanan tek bir altın kablodan dövülmüş ağır bir yaka ile dengelenmişti, değerli metal göğüs kemiğinin hemen altında dönüşlerini durduruyordu. Boyun bandı, narin kumaşın beline doğru kıvrılmadan önce gövdeyi sıkıca sardığı ve altında rüzgârda dalgalanan tam bir eteğe dönüştüğü, aksi takdirde skandal yaratacak kadar düşük bir boyun çizgisini gizledi.

Saçlarını her zamanki tarzında toplamıştı, parlak buklelerden oluşan bir yığın başının üstünde gelişigüzel tutturulmuştu. Önceden ayarlanmış mücevherler arasından bir şey seçmesi için ısrar eden Sarra'ydı ve seçenekler o kadar çarpıcıydı ki Alizeh'i buna ikna etmek için gerçekten de çok az şey gerekmişti. Yine de saçına sadece basit bir halka takmayı tercih etmişti: ince bir taç şeklinde dövülmüş üç fısıltı inceliğinde altın bant, gökkuşağı çeşitliliğinde mücevherler.

Geldiğinde keşfettiği yemyeşil yola açılan çift kapıyı iterek geçerken Alizeh hareket ettikçe parlıyordu. Temiz olmak, sıfırlanmak iyi hissettiriyordu.

Sihirli balo elbisesi haricinde, Alizeh bir hizmetkârın sıkıcı ve kullanışlı kıyafetlerinden başka bir şey giymeyeli uzun yıllar olmuştu ve trajik koşullara rağmen bu kıyafetler için son derece minnettardı. Ustaca dokunmuş bir giysiyi her zaman takdir etmişti, ama kumaşın kendisinden alınacak daha büyük bir zevk vardı; en azından burada, elbiseleri o kadar ince kumaştan yapılacaktı ki, asla sürtünmeyecek ya da kaşınmayacak, bitmek bilmeyen çalışma saatleri boyunca kaba dikişlerin cildine acı verici bir şekilde sürtündüğü yerlerde asla kızgın izler bırakmayacaktı. Merhametten bu kadar yoksun bir durumda, bu küçük hediyeye sarıldı, açlıktan kıvranan kalbini beslemesine izin verdi.

Alizeh içini çekerek bahçede yanında taşıdığı sıcak çay bardağından bir yudum aldı.

Daha önce Sarra bir tepsi yiyecek ve içecek getirmesi için bir hizmetkâr çağırmıştı ve minnetle su içen Alizeh burada da hizmetkârların snodalar -gözleri ve burnu saran, gerekli görüşü engellemeden kullanıcının yüz hatlarını yumuşak bir şekilde bulanıklaştıran tülden maskeler- taktığını keşfedince şaşırmıştı. Kapıda beliren genç adamdan başını çevirip bakamamıştı; Alizeh eskiden kim olduğunu, hayatının bu kadar kısa sürede ne kadar değiştiğini hatırlayınca büyülenmişti. Bir hizmetkâr olarak Alizeh her zaman ona minnettar olmuştu.

-Ama kendi kastına ne kadar zalimce davranıldığını ve katlanmak zorunda bırakıldıkları adaletsizlikleri asla unutmayacaktı. Alizeh, genç snoda geldiğinde ona fısıldayarak selam vermiş, cesaretlendirici bir gülümseme sunmuştu; çocuk karşılık olarak korkunç bir ses çıkarmış, yere koymak için acele ederken neredeyse tepsiyi düşürüyordu.

Bundan sonra Sarra, Alizeh'ye dinlenmesi için izin verdi.

Yaşlı kadın, Alize'nin odasında kalması halinde Cyrus'un onu kontrol etmek için sabırsızlanacağını düşünmüştü, çünkü aşağıda onu büyük bir merakla bekliyordu. Alizeh

Sarra, onun kendisine gelmesini beklemesi gerektiğini söylemişti, o zaman da bu özel andan yararlanarak -izleyen hizmetkârların gözlerinden ve kulaklarından uzakta- Cyrus'a fikrini değiştirdiğini ve teklifini kabul ettiğini söyleyecekti.

Şimdi tekrar düşününce, Alizeh kendini biraz hasta hissetti.

Sarra'nın ürkütücü planını kabul ettiğinde şok edici bir isteksizlik duymuştu. Şok ediciydi, çünkü Cyrus'un daha önce Alize'yi çok cesurca suçladığı gibi, Alize gerçekten de saatlerdir onu öldürmekle tehdit ediyordu. Alize'nin şimdi onu öldürme konusunda tereddüt etmesi tuhaftı, çünkü mevcut koşullar altında bu kadar zor bir seçim yapmaması gerekirdi.

Yine de, Alizeh iğrenç kralı kendi tavsiyesiyle öldürmeye karar verseydi, kararından asla şüphe etmezdi, çünkü onun yargılarına güveniyordu. Ama bunu yapmasının istenmesiyle ilgili bir şey vardı -genç adamın annesinin emriyle bunu yapmakla tehdit edilmesiyle ilgili bir şey-

Bu onu sinirlendirdi.

Bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu ama yine de Alizeh Kyros'un korkunç ve nefret dolu bir kral olduğunu düşünüyordu. Suç listesi uzun ve iğrençti; şimdi tereddüt etmesine gerek yoktu, çünkü annesi ondan zaten yapmayı planladığı şeyi yapmasını oldukça agresif bir şekilde istemişti.

Hayır, kesinlikle değil.

Eğer Cyrus'u öldürürse, özgür olacaktı.

Kaçabilirdi; Kamran güvende olabilirdi; dünya gereksiz, kanlı bir savaştan daha kurtulabilirdi; ve o da şeytanın pençesinden kurtulabilirdi. Sarra kıza bir dizi söz verirken yalan söylememişti -Azize'nin bunu kanıtlayacak nostası vardı- öyleyse tüm bu iş onu neden bu kadar huzursuz etmişti?

Alizeh'in aklı karışmıştı.

Kendini toparlaması gerekiyordu - onu derinden rahatsız edecek bir taktik manevraya hazırlanmak için

Sarra ona bir adamı öldürmenin en kolay yolunun silahla değil, kusursuz bir nezaketle işlenebileceğini söylemişti.

"Bağışla beni sevgilim, ama savaşta onu asla yenemezsin," demişti sempatik bir şekilde. "Yerinde olsam bunu denemezdim."

Alize buna itiraz etmiş, güçlü yanlarını savunmaya hazırlanmıştı ama Sarra sadece elini küçümser bir şekilde kaldırdı.

"Eminim oldukça yeteneklisinizdir. Asil de. Öte yandan oğlum adil dövüşmeyecektir. Yürümeye başladığı yaştan beri büyücülük ve kehanet üzerine çalışıyor. Son derece zeki, aldatıcı derecede güçlü ve temel erdem standartlarından yoksun. Ayrıca çok ama çok öfkeli ve şüpheci. Kimseye güvenmez. Bir yudum suyu bile bir hizmetkâra tattırmadan içmez." Alizeh'e şöyle bir baktı. "Kontrolsüz öfken seni açık bir tehdit haline getiriyor canım ve bu tavrında ısrar ettiğin sürece Cyrus tetikte olacak.

Sarra kararlı bir tavırla, "Buna güçlü bir pozisyondan yaklaşmalıyız," demişti, "ve bence en büyük gücünüz beklenmedik bir şekilde sessiz bir şey olabilir. Onunla gerçekten evlenmek istediğine onu ikna et ve ona karşı durduğundan şüphelenmeyi bıraktığında, onu kahvaltıda zehirleyebilirsin."

Alize kaşlarını kaldırmıştı. Hafifletici sebepleri gayet iyi anlıyordu ama Sarra'nın oğlunun cinayetini bu kadar soğukkanlılıkla tartışabileceğine inanmak hâlâ zordu.

"Ya da herhangi bir şey, gerçekten," diye devam etti Sarra, Alize'nin yüzündeki ifadeyi yanlış anlayarak. "Zehir kullanmak zorunda değilsin. Bunu yapmanın birkaç yolu var, onu zarar vermek istemediğine ikna ettikten sonra hepsini çözebiliriz. Bu en önemli adım ve bunu doğru yapmalıyız."

Oh, bu çok fazlaydı.

Alizeh şimdi gözlerini kısa süreliğine kapattı ve boynunun dibinde büyüyen gerginliği ovuşturdu. Oturdu

Bir çardak gölgesinin hemen altına yerleştirilmiş masada ağır ağır otururken, kaşları hayal kırıklığı içinde birbirine çarptı. Başı ve kalbi ağırlaşmış, endişeleri artmıştı.

Yabancı bir ülkede kapana kısılmış, tuhaf bir kadın tarafından tuhaf bir görevle görevlendirilmişti. Alizeh'le tanışan herkesin, ister sakatlamak, ister manipüle etmek ya da yalan söylemek olsun, gizli amaçları varmış gibi görünüyordu. Onun tarafından el üstünde tutulan Kamran da en başından beri dürüst değildi ve elbette onun nedenlerini anlıyordu ama yine de hayatındaki olumlu ilişkilerin bile - Mid, Huda Hanım ve hatta eczacı Deen de bunların arasındaydı- hepsinin bir şekilde nezaketsizlikten doğmuş olması onu rahatsız ediyordu.

Alizeh hayatındaki iyi şeyler için minnettardı, gerçekten öyleydi, ama bazen sulandırılmamış bir neşenin özlemini çekiyordu; karanlık tarafından engellenmeden gülümsemenin, acının davul seslerini bilmeden gülmenin, belirsizliğin gölgesi olmadan arkadaşlarını görmenin ne olduğunu bilmek istiyordu.

Karmaşık olmayan mutluluk neydi?

Bunu öğrenmeyi çok istiyordu.

Anne ve babasının ölümünden bu yana geçen yıllar boyunca, başından sonuna kadar gerçekten onun yanında olan tek bir kişi olmuştu.

Hazan.

Tanıştıkları andan itibaren Hazan kararlıydı ve şimdi ölmüştü.

Bu acıyı dindirme ihtiyacı bir şekilde kaçınılmaz gibi görünse de gözlerindeki ani sıcaklık onu şaşırttı. Korkunç bir ses çıkardı, gözyaşları hızla yüzünden aşağı dökülürken bile hıçkırığını bastırmak için bir elini ağzına kapattı. Titreyen parmaklarıyla yanaklarını sıvazlarken, Hazan'ın onu korumak için hayatından nasıl vazgeçtiğini, buna layık olup olmadığını bile bilmeden onun için her şeyi göze aldığını düşündü. Şimdi bile onun cömertliğinden yararlanıyordu, nosta aldığı en büyük hediye olduğunu defalarca kanıtlamıştı, çünkü onun rehberliği olmasaydı gerçekten de kaybolurdu.

Burnunu çekti ve bir şükran fısıltısı gönderdi, bir başka gözyaşı dalgasına karşı koymaya çalışırken, ona hâlâ hayattayken teşekkür etme şansına sahip olmayı diledi.

Hazan ona inanmıştı.

Olması gereken her şeye, kanının onu taçlandırdığı kraliçeye, halkına vaat ettiği kurtuluşa ve asla başaramadığı her şeye körü körüne bir inanç sunmuştu.

Alizeh, onları kurtarabileceği umuduyla yaşayan başkaları da var mıydı, diye merak etti. Ve eğer öyleyse, onları korumak için hayatını feda etmeyi onlara borçlu değil miydi?

Ailesinin hâlâ hayatta olmasını ne kadar isterdi.

Keşke ona yardım etmek, yol göstermek için burada olsalardı. Alizeh her şeyden çok iki şeyi aynı anda istediğini fark etti: Bir daha asla çıkamayacağı derin bir kış uykusuna yatmak; ve ayağa kalkıp halkının umut ettiği her şey olmak. İkinci seçenekle ilgili sorun hem basit hem de trajikti.

Nasıl olduğunu bilmiyordu.

Onu ilk etapta saklanmaya zorlayan şey, izlemesi gereken yol hakkındaki genel cehaletiydi. On sekizinci doğum gününden önce - olay sadece birkaç ay önce gerçekleşmişti - ona vaat edilen güç ona açılmayacaktı bile ve şimdi nihayet reşit olduğu için, kendisine ait olana erişemiyordu. Büyünün kendini göstermesi için beş ruhun onun için ölmeye razı olması gerekiyordu ve bundan önce de yeri kayıp bir sır olan görkemli maddeyi bulması gerekiyordu. Tek bildiği, uçucu minerallerin Ardunia'nın Arya dağlarının derinliklerinde gömülü olduğuydu ve tam yerini tespit etmesine yardımcı olabilecek tek nesne de artık yoktu.

Yangın ailesinin evini yok ettiğinde ve annesini öldürdüğünde, yanmaz yumruğunun korumasına sıkıştırdığı ebeveyninin mendilini kurtarmayı başarmıştı. Başka hiçbir şey kurtulamamış gibi görünüyordu;

Metaller ve altın parçalanmış, geri kalan her şey küle dönmüştü. Yine de, korkunç olayın ertesi sabahı, yükselen güneşin ışınlarında parıldayan ince bir cilt görmüş, kalbi göğsünde paramparça olurken bile onu yanına çağırmıştı.

Daha önce hiç görmediği bir kitaptı.

Bu tek nesne yangına tamamen kendi başına dayanmıştı; ve tıpkı Alizeh'in kendisi gibi, söz konusu nesne de yangına karşı dayanıklı olduğunu kanıtlamıştı. Alizeh kitabın kendisi için olduğunu kesin olarak biliyordu. Onu çağırıyor gibiydi.

Pırıl pırıl ciltli kitaba dikkatle yaklaşmış, o zaman bile ailesinin bunu kendisinden bilerek saklamış olabileceğini anlamıştı. Dünyası alevler içinde kaldığında Alizeh henüz on üç yaşındaydı ve o zamana kadar annesi ve babası ona kim olması gerektiğini söylemiş olsalar da -onu bu rol için başka pek çok şekilde hazırlamışlardı- çocukluğunda ona her gerçeğin ağırlığını yüklemek istememişlerdi. Ona niyetlerini, gençliğinin tadını bir süre daha çıkarabilmesi için bazı bilgileri saklamak istediklerini söylemişlerdi. On sekiz yaşına geldiğinde ona her şeyi anlatacaklarına söz vermişlerdi.

Hiç şansları olmamıştı.

Bunca yıldır onların yokluğunda, bu esrarengiz kitap onun tek rehberi olmuştu. Yırtık pırtık, dikkat çekmeyen ama sessizce büyülenmiş bir nesneydi; Alizeh'in uzun zaman önce ezberlediği ama henüz çözemediği şifreli bir bulmacanın ilk ipucuymuş gibi görünen bir şey sunuyordu. Yine de bu küçük hediyeye dört elle sarılmış, büyülü cildi yoksul bir hizmetkârın az sayıdaki eşyasını koruyabildiği kadar iyi korumuştu. O ana kadar Alizeh halı çantasının kayboluşunu, tüm hayatının önemli eserlerini, şüphesiz sonsuza dek kaybettiğini düşünmemişti. Annesinin mendilini kaybetmiş olması yeterince zordu, ama bu ...

Bu bir başka darbe, bir başka yıkımdı.

Alizeh nemli yüzünü tekrar sildi, çay bardağını can simidi gibi tuttu. İçeceği o kadar uzun süre dokunmadan bırakmıştı ki muhtemelen artık soğumuştu ama umurunda değildi. Çiçekli sarmaşıklar etrafındaki havaya cennet gibi bir koku yayıyordu ve o da bu nefis kokuya odaklanmak için elinden geleni yaptı, nefes alıp verişini düzene sokarken gözlerini kapattı, ılık çaydan bir yudum aldı ve tadını çıkardı.

"Değişmişsin."

Alizeh öylesine irkildi ki, içkiyi temiz beyaz elbisesinin ön kısmına döktü, sıvı ince kumaşı ıslatırken nefesi kesildi, soğuk çay göğsünden aşağı sürekli damlıyordu.

Öfkeyle ayağa fırladı.

Cyrus ise karşısındaki sandalyede sakince oturuyordu, ikonik siyah şapkası görünürde yoktu. Gözleri, teninin altın sıcaklığına karşı parlak, büyüleyici bir mavi renkte parlıyor, bakırımsı saçlarının dalgaları güneşin düzensiz çizgilerinde parlıyor, ortaya çıkan parlaklık saç tellerini neredeyse metalik gibi gösteriyordu. Adam sinir bozucu derecede güzeldi ve kadın neredeyse çay fincanını ona fırlatacaktı.

"Seni mutlak kafir," diye bağırdı. "Neden yapmadın vur-"

"Duydum," dedi ve sonraki sözlerini sanki bir çocukmuş gibi yavaşça söyledi. "Ama duymuş olamazsın, çünkü buraya kadar oturmuştun."

Alizeh'nin elindeki boş bardağı sıkıca kavradı. "Yalnız kalmak isteyebileceğim hiç aklına gelmedi mi?"

"Hayır." Başını eğdi, dudaklarına tuhaf, küçük bir gülümseme değdi. "Annem beni beklediğinizi söyledi. Benimle çok önemli bir konu hakkında konuşmak istediğinizi söyledi."

Alizeh o anda gözlerini kapatmak zorunda kaldı, Cyrus'un ailesi hakkında acımasızca bir şey söyleyip bu yeni, daha nazik yaklaşımını mahvetmemek için dudaklarını sıkıca bastırdı. Sarra

gerçek bir sınav olduğunu kanıtlıyordu ve Alizeh ikisinden de nefret edebileceğini düşünüyordu.

"Bağışla beni," dedi Cyrus sessizce, "ama benim yanımda şeffaf giysiler giymeyi alışkanlık haline getirmeye niyetli misin? Yalvarırım şimdi söyle, böylece beklentilerim doğrultusunda kendimi kör edebilirim."

Alizeh gözlerini açtı, hırpalanmış onuru kızarmasını gerektirirken bile göğsünde sessiz bir öfke birikiyordu. "Bu ne cüret," diye fısıldadı.

"Sadece elbisenin önünü görebiliyorum," dedi, belli belirsiz vücudunu işaret ederek. "Ve bunun sende bir alışkanlık olduğunu görmeye başlıyorum."

Çay fincanıyla kafasına vurmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Alizeh bu duyguyu memnuniyetle karşıladı ve daha uygun bir zamanda onu öldürmek gibi çirkin bir görev için cephane olarak sakladı. Sarra'nın kendisine söylediği her şeyi hatırladı ve bu delinin kendi babasını öldürdüğünü, bir grup Kâhini katlettiğini, Ardunia kralını katlettiğini ve Tanrı bilir daha neler yaptığını; muhtemelen çok sayıda iğrenç eylemde bulunduğunu kendine hatırlattı.

Alizeh bütün bunları sarsılmaz zihnine kanıt olarak sundu ve Kiros'tan korkması gerektiğine kendini iyice inandırdı. Ona karşı son derece dikkatli davranmalı, koyun kafalı bir çocukmuş gibi bağırıp çağırmamalıydı, çünkü o aslında güçlü, yasakçı bir kraldı ve küçük bir teşvikle kafasını uçurabilirdi.

Ve yine de.

Kendini azarlarken bile, durumun gerektirdiği dehşeti hissetmeyi başaramadı.

Sorun şu ki, kendini ona karşı eşit hissetmiyordu.

Bu belki tehlikeli bir inançtı ama Alizeh onu idare edebileceğinden oldukça emindi. Ayrıca, Cyrus o zamanlar ona gerçekten canavarca gelmiyordu, bu da kendi başına endişe verici olmalıydı, ama onun varlığında korku hissetmediğinde böyle bir pozisyonu korumak zordu. Hiçbiri

Bu elbette mantıklıydı çünkü kafasında onun kötülüklerini sıraladığında, adam gerçekten aşağılık bir karaktere bürünüyordu.

Son yirmi dört saatin dayanılmaz olaylarının zihnini onarılamaz bir şekilde bozmuş olabileceğini kabul ediyordu.

Her halükârda, görevi Kiros'u kelimenin tam anlamıyla nezaketle öldürmekti; ne kadar tatsız olursa olsun, onu kurtarabilecek ve kanlı bir savaştan kaçınarak masum hayatları kurtarabilecek bir strateji. Cyrus'un kendisini bu kadar kolay kızdırmasına izin verirse bu taktik işe yaramayacaktı; ve eğer en ufak bir kışkırtmaya karşı bu çocukça, öfkeli tepkileri vermeyi bırakmazsa, hiç şüphesiz pişmanlık duyacaktı.

O da gülümsedi.

Islak elbisesiyle tekrar oturdu, bir dirseğini masanın üzerine bıraktı, yanağını elinin içine aldı ve gülümsedi. Gülümsemesi artık zorlama değil, gerçek olana kadar en mutlu anılarını hatırlayarak büyük bir çaba harcadı. "Hayır," dedi kibarca, sesindeki tüm öfke izleri silinmişti. "Bunu bir alışkanlık haline getirmeye niyetim yok. Ve ben memnunum Geldiniz. Konuşmamız gereken çok şey var." Cyrus şaşkınlığını gizleyemedi.

Adamın onun dizginlenemez gülümsemesini görmezden gelebileceğini düşündü; bunun yerine adam gözle görülür bir hayranlıkla onu inceledi ve koltuğunda tamamen dönerek ona baktı. Gözleri neşeyle parıldarken bile hiçbir şey söylemedi, onu o kadar uzun süre izledi ki neredeyse çabalamaktan vazgeçecekti, tüm bunlar olurken kalbinin onun ilgisinin tüm gücüne nasıl tepki verdiğini görmezden geldi. İnkâr etmek imkânsızdı: Cyrus'ta fiziksel olarak güçlü bir şey vardı, her an yanında taşıdığı güçlü bir varlık. Cyrus ona öyle bir odaklanmayla bakıyordu ki, kız bu odaklanmanın ağırlığı altında ezilebileceğini hissetti ve Cyrus'un kirpiklerini indirip bakışları bir anlığına dudaklarına düştüğünde, nefes alış verişlerinin neden biraz daha hızlandığını, kalbinin neden biraz daha hızlı çarptığını düşünmemeye çalıştı.

Kendini kapana kısılmış hissetti.

"Alizeh," dedi usulca. "Kötü bir kız mıydın?"

Aniden masadan uzaklaştı ve kendine sarıldı, ıslak elbisesi esintide onu yeniden ürpertti.

"Hayır," dedi çok hızlı bir şekilde ve aslında güneyli kralı hafife almış olabileceğini fark etti.

Cyrus gözlerini hiç kaçırmadan onun önceki hareketlerini yansıttı. Bir dirseğini masaya dayadı, yanağını elinin içine aldı ve öyle içten bir gülümsemeyle onu kör etti ki, göğsünde beklenmedik, tiksindirici bir duygu dalgalanmasına yol açarak onu tedirgin etti.

"Hayır mı?" dedi, hâlâ gülümseyerek.

Konuşmak için kendine güvenemeyerek başını salladı.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi, gülümsemesi kayboldu. "Bana yalan söylediğinde bile."

Onun bu itirafı damarlarında bir sıcaklık patlaması yarattı, anlamadığı ve analiz etmekten korktuğu bir tepkiydi bu. Ona neden böyle bir şey söylediğini ya da sözlerinin neden bir etki yarattığını bilmiyordu ve bunun üzerinde düşünmek de istemiyordu. Tek bildiği, Cyrus'un gözlerinin adını koymaya korktuğu bir duyguyla karardığıydı; ve bir sonraki adımda ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Hiç yapmadığını fark ediyordu.

Cyrus aniden ayağa kalktı, ona yaklaştı, üzerine çıktı. Boyuyla ışığı neredeyse yok ediyor, onu gölgede bırakıyor ve güneşin yokluğunda titremesine neden oluyordu.

O zaman ona dokundu, beklemediği bir şefkatle onu şok etti, çenesinin çizgisini öyle hafifçe takip etti ki dudakları ani bir nefesle ayrıldı.

Hareket edemiyor gibiydi.

Vücudu ona ihanet etmişti. Zihni çığlık atarken bile vücudu ona ihanet etmişti.

"Kötü kız," diye fısıldadı. "Annemle anlaşmalar yapıyormuşsun."

On üç

سیزده

"İŞİMİ ÇOCUĞA MI VERDİNİZ?"

Hazan savaş odasının kapısını tanıdık gelmeye başlayan kontrolsüz bir öfkeyle açtı. Eski bakan banyo yapmış ve üstünü değiştirmişti; odalarını ve eşyalarını kaybedecek kadar uzun süre hapiste kalmamıştı, bu yüzden normale dönmesi biraz etkili oldu.

Büyük bir istisna dışında.

"Omid hayatımı kurtardı," dedi Kamran başını kaldırmadan. Savaş odasında tek başına oturmuş, çay içerken imparatorluğun farklı bölgelerinden gelen yeni raporları gözden geçiriyordu.

"Evet, öyle demiştiniz. Gerçi bu süreçte sizi sağduyunuzdan mahrum bıraktığını fark etmemiştim."

"Biliyor muydun?" dedi Kamran, bir tomar kâğıdı kaldırıp tararken, "son aylarda imparatorluktaki üç farklı dağ sırasından bir düzine açıklanamayan çığ raporu geldiğini?"

Hazan bunu duymazdan gelerek odaya girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. "Yerime geçmesi için on iki yaşında eğitimsiz bir çocuğu işe aldınız ve benden alınmamamı mı bekliyorsunuz? Sanki işim çok basitmiş ve ben de kolayca değiştirilebilirmişim gibi?"

Kamran kağıtları yere bıraktı. "Sence de tuhaf değil mi?"

"Garip çok nazik bir kelime - bence gerçekten çatlak beyinli-"

"Çocukla ilgili durum değil, seni aptal, açıklanamayan kaya kaymaları." Kamran tekrar rapora baktı. "Sadece son bir ay içinde dört tane, ancak birliklerimiz en ufak bir patlayıcı izine bile rastlamadı. Tüm anlatılanlara göre, İstanez, Pouneh ve Sutoon dağlarındaki olaylar

-"Bunlar doğanın rastlantısal bozukluklarıdır ve bu sabaha kadar bunu kabul etmekten mutluydum, ta ki tam da hayatımın şaşırtıcı bir şekilde nasıl değiştiğini düşünürken," dedi alaycı bir gülümsemeyle, "iki tane daha rapor edildi. Son zamanlarda Tulanian casuslarının akın etmesiyle, bu işin daha önce düşündüğümüzden daha fazlası olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de dağlarda saklanıyorlardı ve bu süreçte ortalığı biraz karıştırdılar; belki de daha uzak bölgelerde tanığı olmayan başka kaya düşmeleri de oldu - bu da gerçek sayıyı çok daha yüksek yapıyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bence sen dürüst bir pisliksin."

Kamran çayından bir yudum daha almak için kâğıtları bir kenara bırakarak, "İstersen ortalığı velveleye ver," dedi. "Ama çocuğu kovmayacağım. Son birkaç saat içinde zaten oldukça yetenekli olduğunu kanıtladı."

"Yetenekli mi?" Hazan'ın gözleri büyüdü. "Neye muktedir? Cüzdanları çalmaya mı? Hazine evlerini boşaltmaya mı? Altınlarınızın hâlâ orada olduğundan emin olmayı hiç düşündünüz mü?"

"Kabul ediyorum," dedi Kamran, boğazını hafifçe temizleyerek, "bu kararı verirken belki de tam olarak aklım başımda değildi. Yine de çocuk hakkındaki yargılarınızın çok indirgeyici olduğunu iddia ediyorum; benim tahminime göre Omid, kendi parlamentomuzun üyelerinden çok daha az işbirlikçi olduğunu kanıtladı. Yedi Hanenin soyluları muhtemelen hiçbir zaman değişmeyecek, ancak uygun bir rehberlikle çocuk yine de kendine bir şeyler yapabilir."

"Ya ben? Ne yapmam gerekiyor?" "Sana şövalyelik unvanı vermek niyetindeyim."

Hazan öfkeyle alay etti, tartışmaya hazırlanıyordu ki gözle görülür bir şokla Kamran'ın ciddi konuştuğunu fark etti.

"Beni şövalye mi yapmak istiyorsunuz?" dedi şaşkınlıkla. "Ama ben bir asker bile değilim."

"Cesaretin hakkında yeterince kanıtım var Hazan."

Eski bakan geriye çekildi, sustu. Elmacık kemiklerinde, kulaklarının uçlarında nadir görülen bir sıcaklık yanarken bir an yere baktı.

"Kamran kâğıtlarına dönerek, "Ve savaş alanına saldırma yeteneğinize güvenim tam," dedi.

"Henüz kral değilsiniz." Hazan başını kaldırdı, ses tonunda hâlâ inatçı bir şüphecilik vardı. "Böyle bir şeyi yapabilecek gücün var mı?"

"Beni gücendirmeye mi çalışıyorsun?" dedi Kamran, dudaklarına bir gülümseme gölgesi düşmüştü. "Ben her zaman böyle bir güce sahip oldum. Gerçi boş bir tahtın müstakbel varisi olarak şu anda düne göre daha fazla yetkiye sahibim ve bu haklarım elimden alınmadan önce onları kullanmak için can atıyorum."

"Peki bu neyi gerektiriyor?"

"Öncelikle haklı olduğunu söylemeliyim," dedi Kamran sandalyesinden kalkarak. "Sizin yokluğunuzda soyluların yeni bir Kâhinler Kraliyet Divanı kurduğunu öğrendim, gün boyunca düzenli olarak gelecekler. Sonuncusu akşam karanlığında burada olacak. Odaları Kâhinler Dairesi'nde hazırlanırken sarayda kalacaklar; önümüzdeki birkaç gün içinde tüm cenazeler gerçekleşene kadar buradan ayrılmayacaklar."

"Bunu sana Zahhak mı söyledi?"

Kamran'ın gözleri kısıldı. "Zahhak boğazıma birkaç santim mesafede bir kılıç olsa bile bana söylemez. Beni hâlâ babamın tahtına layık olmayan cahil bir çocuk olarak görüyor."

"Utanç verici, değil mi? Ona aksini düşünmesi için hiçbir sebep vermemiş olman."

"Kapa çeneni Hazan." Hazan sadece gülümsedi.

"Yedi Hane'nin lordları tüm bunları büyük bir gizlilik içinde yaptılar," diye devam etti Kamran. "Ben sadece sarayın onarımı için benim onayıma ihtiyaç duyan ve Kâhinler kurulumuz tam olarak yerleşir yerleşmez imparatorluğun etrafındaki korumaların yeniden devreye girecek olmasından duyduğu memnuniyeti yüksek sesle ifade etmek isteyen Cemşid'den öğrendim. Ayrıca, sevgili saray uşağımız Cemşid'in birden fazla önemli konuda benden daha bilgili olduğunu duyunca çok şaşıracaksınız, zira kendisine annemi görüp görmediğini sorduğumda bana neşeyle birkaç gün içinde evde olacağını söyledi."

Hazan gözlerini kırpıştırdı. "Ama annen saraydan kaçtı mı? Ne zaman? Hançerini koluna gömdükten sonra değil mi?"

"Onun açısından kusursuz bir zamanlama. Korkarım anne şefkatinin ne olduğu konusunda fevkalade çarpık bir fikri var."

"Ve nereye gittiğini bilmiyorsun?"

"En ufak bir fikrim bile yok. Sorduğumda Cemşit, yaklaşan taç giyme törenim şerefine bana bir hediye getirmeye gittiğini söyledi." Kamran daha sonra Hazan'a kaşlarını kaldırdı.

Hazan yüz ifadesini yansıttı. "Bir şişe zehir o zaman?"

Prens, dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirerek, "Ben de aynen öyle düşünüyorum," dedi. "Bu sabah ölmemiş olmanız beni gerçekten çok rahatlattı Hazan."

"Bu benim için de büyük bir rahatlık efendim," dedi Hazan sert bir sesle.

Kamran masada yer açmak için kâğıtlarını üst üste koymaya, eşyalarını kenara taşımaya başladı ve gülümsemesi azalsa da tamamen kaybolmadı. Hayatı parçalanıyordu ama annesinin son uğursuz sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlamayı başarmıştı. Zahhak'ın istediği olursa Kamran bir daha bu sarayın koridorlarına uğramayabilirdi ama en azından nereye giderse gitsin yalnız yürümeyecekti. Yalnızlık içinde çökmekte olan bir hayat yaşamaktansa, arkadaşlarıyla birlikte dağılmayı tercih edeceğini çarpıcı bir şekilde fark etmişti.

"Annem her ne yapmak için gittiyse," diye devam etti, "hayal etmeye başlayamam, çünkü aklından geçenleri tahmin etmek imkansız. Kesin olarak bildiğim tek şey, geri döndüğüne çok üzüleceği, çünkü oraya vardığında sarayın artık onun evi olmadığını görecek. Hanelerin unvanımı elimden almak için yeterli sebepleri bir araya getirmelerine en fazla bir gün, Zahhak'ın tahtımı gasp etmesine ise bir haftadan daha az bir süre kaldığı sonucuna vardım. Bu da hızlı çalışmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Biz mi?" Hazan tereddüt etti. "Sen ve ben Ardunya İmparatorluğu'nu tek başımıza mı kurtaracağız yani? Ve işimi çalan çocuk nerede?"

"Çocuk meşgul." "Ne ile?"

"Bana tanık getirin."

"Ne için, seni sinir bozucu yarım akıllı?" Hazan ellerini havaya kaldırdı. "Verdiğin önemsiz, tek heceli cevaplardan daha fazlasını isteyebileceğimi tahmin edemeyecek kadar aciz misin?"

"Tanrım, sesin neredeyse aç gibi geliyor."

Hazan içini çekti, sabır arar gibi odayı gözden geçirdi. "Biliyor musun," dedi sonunda, "artık düzenli aralıklarla iştahlıymış gibi davranmak zorunda olmadığımı fark ettim. Tüm bu hainliğin küçük ama oldukça keyifli bir getirisi, çünkü yemek yemeyi yorucu bir zaman kaybı olarak görüyorum."

Kamran kaşlarını kaldırdı. "Cinler demişken, anlamıyorum," diyerek büyük masanın altına uzandı ve unutulmuş halı çantasını çıkardı. "Sanırım bunun kime ait olduğunu biliyorsun."

Prens valizi cilalı ahşabın yeni temizlenmiş bir bölümüne bıraktı ve bu sırada kâğıtları etrafa saçmayı başardı.

Hazan sadece ona baktı.

"Daha önce zindanda," diye açıkladı Kamran. "Sanki sana tanıdık geliyormuş gibi onu incelediğini gördüm."

Hazan tereddütle, "Sahibinden emin değilim. Sadece kanıtlanmamış bir teorim var."

"Devam et."

"Sanırım Alizeh'e ait."

Kamran acı duyacağını düşünerek masayı kavradı ama onun yerine sadece hafif bir sıcaklık, göğsünde bir çarpıntı ve başını dolduran cennet gibi bir koku hissetti. Gözlerini zorla açana ve Hazan'ın yüzünde şaşkın bir ifadeyle karşılaşana kadar gözlerini kapattığını fark etmemişti.

Kamran yavaşça masayı bıraktı. "Bunun ona ait olduğunu nereden biliyorsun?" dedi boğazını temizleyerek.

Hazan ona sadece bakakaldı. "Az önce ne oldu sana?"

"Hiçbir şey." İç çekti. "Bilmiyorum. Sadece ona tekrar isim."

"Kim? Alizeh mi?"

"Piç kurusu," diye mırıldandı Kamran, içinde yeni bir his canlanırken, kuş sesleri kafasını doldururken, boynunun, yanağının ve değişen gözünün şekilsiz çizgileri boyunca sıcak, nahoş olmayan bir his kıvılcımlanırken. "Bunu bilerek yaptın."

"Yemin ederim yapmadım," dedi Hazan sessizce, şimdi Kamran'ı yakından inceliyordu. "Anlamıyorum. Onun adını duymadan ... ne yaşıyorsun? Acı mı?"

His yavaş yavaş azalıyordu ve Kamran başını sallarken sakinleştirici bir nefes aldı. "Bu her zaman acı değil. Her seferinde farklı şeyler hissediyorum ve daha bu sabah başladı. Benim sorunumun ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Korkarım hayır," dedi Hazan, endişesi alnını çizerek. "Ama bu kadar uzaktan seni bir şekilde etkisi altına aldıysa, bu ancak çok güçlü bir büyüyle mümkün olabilir. Bundan daha fazlasını bilmiyorum."

Kamran sustu, onu düşündüğünde hâlâ nasıl hissettiğini hatırladı; kalbinin bir odasının, sağduyusuna rağmen, onu görmek için nasıl çırpındığını

Her şeye rağmen onunla konuşmak istiyordu ve bunu kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Keskin bir nefes aldı. Birlikte geçirdikleri zamanı düşünmenin bir faydası yoktu. Eğer onun huzurunda döktüğü gözyaşlarını, açığa vurduğu korkuları, paylaştığı gülümsemeleri çok uzun süre düşünürse-

Hayır.

Aklının daha basit bir kısmı umutsuzca onu temize çıkarmak için nedenler bulmak istiyordu ve o bu kadar zayıf olmayı reddetti. Kendini zırhlandırmanın tek yolu yaşadıkları kısa anları unutmaktı; onun dudaklarının yumuşaklığını hatırlamayı reddetti; dokunuşuna teslim oluşunu, onu öptüğünde çıkardığı sesi hatırlamayı reddetti. Onun gözlerinin içine sanki değerli biriymiş gibi bakmış, ona değerli biriymiş gibi dokunmuştu. Yumuşak kıvrımları adamın ellerine, vücuduna mükemmel bir şekilde oturmuştu. Onu yavaşça çözmek, soyup soğana çevirmek, yüzünü onun sıcak tenine bastırmak ve orada yaşamak, onu yutmak istemişti. Rüyalarında bunu yaptığını asla yüksek sesle itiraf etmemişti, kendini tekrar tekrar onun içinde kaybediyor, sadece ateşli, acı verici bir hayal kırıklığı içinde uyanmak için. Kız, içinde asla iyileşemeyeceğinden korktuğu bir delik açmıştı. Hayatında hiç kimseye karşı böylesine güçlü bir çekim hissetmemişti. Bir öpücüğün böyle bir güce sahip olduğunu bile bilmiyordu.

"Kamran?"

"Evet." Tek kelime soluksuzdu. "Nereye

gittin?"

"Hiçbir yerde," dedi kararsızca. Düzensiz bir nefes daha aldı, vücudu gergindi. Başını kaldırdığında sadece duvara baktı. "Şimdilik cevaplayabileceğimiz sorulara odaklanalım. Bu çantanın ona ait olduğunu nereden biliyordun?"

"Onu taşırken gördüm," dedi Hazan, "kral tarafından öldürüleceği gece."

Bu Kamran'ın kafasını bir anda boşalttı.

Hazan'a sertçe baktı, kaşları birbirine çarpıyordu. "Demek büyükbabam haklıymış," dedi. "Yardım almış. O haydutları yenmesinde ona yardım eden sendin."

"Hiç de değil." Hazan güldü. "Bunu tamamen kendi başına yaptı. Ben onu sadece gölgelerden izledim, yardıma ihtiyacı olursa müdahale etmek için bekledim, ki hiç etmedi." Başını iki yana salladı. "Büyükbaban onun karmaşık bir cephaneliğe erişimi olduğuna o kadar inanmıştı ki, aslında o adamları kendi dikiş malzemelerinden biraz daha fazlasıyla öldürmüştü."

"Bunları mı diyorsun?" Kamran çantayı yan çevirerek içindekileri masanın üzerine saçtı. Aralarında küçük, ipek bir yastık ve ona uygun bir yorgan; iğne ve toplu iğne kutuları; makas; iplik makaraları; eczaneden alınmış merhemler ve keten şeritler; çeşitli nosyonlar içeren küçük çantalar; onu kraliyet balosuna davet eden yaldızlı parşömenler; bir dizi ağır, solmuş giysi-

"Bunu nereden buldun?" Hazan şaşkına dönmüş bir halde konuştu. Önce masaya, sonra Kamran'a, sonra tekrar geriye baktı. "Onun eşyalarını nasıl ele geçirdin?"

"Huda Hanım bavulları bu sabah bana teslim etti."

"Lojjan büyükelçisinin kızı mı?" Hazan kaşlarını çattı. "Dün geceki çığlık atan mı? Şamdanlı olan mı?"

Kamran başını salladı. "İçeriğinin araştırmamda bana yardımcı olabileceğini düşünmüş." Hazan'a Huda Hanım'ın o sabah kendisiyle paylaştığı bilgileri aktardı: sihirli ayakkabılar, elbise, Cyrus'un Follad Place'teki odasında nasıl birdenbire ortaya çıktığı, Huda Hanım'ın dehşet içinde ve sessiz sedasız geldiği baloya haber vermeden hepsini götürmeden önce onu nasıl öldürmekle tehdit ettiği. "Kraliçeniz çantasını kazara unutmuş," dedi Kamran küstahça. "Yanına alacak zamanı yoktu."

Açıklama sırasında sessiz kalan Hazan şimdi kaşlarını çatıyordu. "Ama ben ikisinin arasının iyi olduğunu sanıyordum.

şartlar. Huda Hanım neden arkadaşının yakalanmasına yardımcı olmak istesin ki?"

"Demek biliyordun," dedi Kamran, bir anda sinirlenerek. "Snoda olmasının yanı sıra terzi olarak da çalıştığını biliyor muydun?"

Hazan ona buyurgan bir bakış fırlattı. "Doğal olarak," dedi. "Onun varlığını öğrendiğimde, hakkında bulabildiğim her şeyi ortaya çıkardım."

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

"Hatırlayacağınız gibi, efendim, o sırada sizden çok fazla bilgi saklıyordum."

"Allah aşkına Hazan," dedi iç çekerek. "Bana faydasız olmaktan vazgeç."

"Bunu düşüneceğime söz veriyorum."

"Huda Hanım sadece kızı bulmamızı istiyor," diye devam etti Kamran, "çünkü Tulan kralının korkunç bir şey yapabileceğini düşünüyor. Onun için endişelendiğini iddia ediyor."

Hazan kaşlarını kaldırdı. "Gördüğüm kadarıyla Huda Hanım'da beklenmedik bir müttefikim var."

Kamran bir espri yapmak, onlara sadece aptallıkta müttefik demek istiyordu ama ağzından gerekli sözcükleri çıkaramadığını fark etti. Alizeh'den nefret etmeyi hiç istememişti ve etrafındakilerin ortak görüşlerinin bu konudaki inançlarını sarsmaya başlamadığını söylerse yalan söylemiş olurdu. Yine de, aleyhine yığılan kanıtlar lanetleyiciydi.

Ve kafa karıştırıcı.

"İçeride kayda değer çok az şey var," diye mırıldandı. "Zaten her şeyi üç kez aradım, yastığın ve yorganın dikişlerini açtım, cepleri ters yüz ettim, herhangi bir şeye dair kanıt bulmak için en küçük eşyaları bile inceledim." Başını kaldırdı, konuştukça endişesi artıyordu, onun karakterindeki, eylemlerindeki ve kehanetin kendisindeki pek çok tutarsızlığı hatırlıyordu. "Tek bir silahı bile yok."

"Size daha önce de söylediğim gibi," dedi Hazan kesin bir ifadeyle. "Onun herhangi bir imparatorluğu yıkmak gibi bir amacı yok. Hangi nedenle

silah stoklamak zorunda mı?"

"Bu tutarsızlık benim de gözümden kaçmadı Hazan," dedi sessizce. "Ama başka bir şey daha var."

Kamran, devrilmiş çantanın derinliklerinden ince, bez ciltli, kabaca bir roman boyutunda ve şeklinde bir cilt çıkardı ve masanın üzerinden Hazan'a doğru kaydırdı.

"Bundan ne çıkarıyorsunuz?" dedi prens.

Kumaş kapak yıpranmış ve solmuştu; bir zamanlar parlak mavi olan renk şimdi solmuş, neredeyse griye dönmüştü. Boş sayfalar sertleşmiş ve suyla dolmuştu, kitap zaman ve nem yüzünden çarpılmıştı.

Hazan tek kelime etmeden kitabı inceledi, bunu yaparken de ağzının kenarından sertçe baktı ve Kamran, arkadaşının arkadaki yazıyı okuyabilmesi için kitabı ters çevirdiğinde Hazan keskin bir nefes aldı.

Soluk altın harflerle şöyle yazıyordu-

BUZU TUZDA ERITIN

BU DOKUNMUŞ KRALLIKTA

DENIZDEKI TAHTLARI ÖRÜN

KIL VE ATEŞ OLACAK

On dört

چهارده

ALİZEH KENDİNİ BİR AN ÇOK GEÇ HATIRLADI, Cyrus'un kendisine dokunmasına izin verdiği için yaşadığı şokla elini ondan uzaklaştırdı. Aradaki sessizlikte onu dikkatle inceledi, gözleri kendi gözleri kadar ürkütücüydü, kalbi gecikmiş bir korkuyla göğsünde çarpıyordu. Alizeh yanılmıştı; onu idare edemezdi. Onu hafife almakla da hata etmişti.

Cyrus her zaman ondan bir adım öndeymiş gibi görünüyordu ve nedense şimdi ona yalan söylemenin işe yaramayacağını biliyordu, çünkü Cyrus aldatmaya karşı olağanüstü bir uyum gösteriyordu.

Bu, onun da bir nosta sahibi olup olmadığını merak etmesine neden oldu. "Annem seni ne yapmaya ikna etti?" dedi.

sessizce, onu içine çekerken başını eğdi. "Senden beni öldürmeni mi istedi?"

Alizeh şaşkınlığını güçlükle gizleyebildi.

Sarra'nın karanlık, kesinlikle doğal olmayan niyetlerini tahmin edebileceği gerçeği endişe vericiydi ve kafasını daha fazla karışıklıkla doldurdu. Ailesinin hikâyesi ne kadar çarpıktı ve içine düştüğü bu tuzak neydi? Bu oyunda kaç oyuncu vardı?

"Yoksa annemin bana karşı zar zor gizlediği nefretinin farkında olmadığımı mı sandın?" dedi, sesine sabırsızlık karışarak.

Daha birkaç dakika önce kendinden o kadar emindi ki, ondan korkmadığından o kadar emindi ki.

Şimdi dehşete

kapılmıştı. "Alizeh."

"Evet," dedi nefes nefese. "Özgürlüğüm karşılığında seni öldürmeyi kabul ettim."

Onun bu itirafı karşısında gözlerinde bir şeyler parlayıp söndü ve bunun acı gibi bir şey olduğuna yemin edebilirdi. Ama sonra keskin bir nefes aldı ve doğruldu, başının üzerinden uzaklara bakarken alaycı gülümsemesi tekrar yerine oturdu.

Alizeh kaçmak için bu fırsatı değerlendirdi.

Sandalyesinden fırladı ve doğaüstü bir hızla patikadan aşağı koştu, giderken bir plan oluşturmaya çalıştı. Kaçmanın hangi amaca hizmet edeceğinden emin değildi ama adamın itirafını hoş karşılayacağını düşünemiyordu ve bu konuda ne yapmayı planladığından emin olmasa da, aklının kanlı bir şey yapmaya karar vereceğini tahmin edebiliyordu. Eğer annesi onun hakkında haklıysa -ki öyle görünüyordu- ve Alizeh bir güç savaşında ona kesinlikle kaybedecekse -ki kaybedeceğinden şüpheleniyordu- o zaman kaçmaktan başka çaresi yoktu.

"Alizeh," diye bağırdı.

Yatak odasına açılan çift kapıdan hızla geçti, ancak kapıları kapattıktan sonra kilitlenmediklerini fark etti ve lanet olası kapıları sürgülemeye çalışarak geçirdiği dakikalarda onun aralarındaki mesafeyi hızla kapattığını gördü, uzun bacakları onu etkileyici bir hızla çimenli patika boyunca taşıyordu. Adam kapıyı yırtıp açtığı anda kapıyı terk etti; adam şimdi tam arkasındaydı, yılan gibi kıvrılan boşlukta işe yaramaz bir şekilde ilerlerken onu takip ediyordu, daireler çizerek dönerken doğaüstü hızının işe yaramadığını fark etti ve bu odanın düzenini hâlâ çıkışı verimli bir şekilde bulacak kadar iyi bilmediğini çok geç anladı.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye seslendi hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Bana gerçekten inanman için seni öldüremeyeceğimi kaç kez söylemem gerekiyor?"

Bunun üzerine durdu, nosta tenini yakarken çılgın zihni bu hatırlatmayı yuttu. Ondan korkup korkmamaya karar verememesine şaşmamalıydı; bu konuda neden bu kadar bocaladığı, onun varlığında neden tehlike hissetmekte zorlandığı şimdi çok açıktı. İçgüdüleri sapkın değildi; sadece şeytan tarafından ona zarar vermemesi emredilmişti.

Bir çeşit bağışıklığı vardı.

Alizeh kendi etrafında döndü, bu hareket o kadar hızlıydı ki, peşinden koşan Cyrus'un bunu algılayacak zamanı olmadı.

değişim. Adam aniden kıza çarptı, sonunda birbirlerine çarpmadan önce ikisi de savruldu, adam kızı duvara öyle bir yapıştırdı ki kız nefes nefese kaldı, hava ciğerlerini aceleyle terk etti.

Alizeh dondu kaldı.

Adamın beklenmedik ağırlığının, sert vücudunun, ağzından sadece bir santim ötedeki boğazının altında sıkışıp kalmıştı. Adamın yakınlığı o kadar güçlüydü ki duyularını köreltiyor, zihnini yavaşlatıyordu. Adam ağır bir ısı duvarıydı, karanlık, erkeksi kokusu onu eziyor, kalbini hızlandıran eski bir tepkiyi harekete geçiriyordu. En azından o da sersemlemiş görünüyordu ve zihinlerinin bedenlerine yetiştiği milisaniyeler içinde gözlerini indirmiş, kemiklerini sıvılaştıran bir bakışla onu olduğu yere çivilemişti. Onun varlığında hissettiği şeyin korku mu yoksa beklenti mi olduğunu bilmiyordu ama her ikisi de endişe kaynağı gibi görünüyordu. Tek bildiği, bir an sonra ortaya çıkan öfkenin, nefesindeki kesikliği ve vücudundaki titremeyi yalanladığıydı. Adam yavaşça uzaklaşırken yutkunmasını, ellerinin duvara dayadığı yerden kaymasını izledi.

Geri çekildi ama yeterince değil.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Alizeh gözlerini kırpıştırdı, kalbi göğsünde çok sert çarpıyordu. "Biliyorum."

Sonra eğildi, boğazı çalışıyordu, bakışları tamamen onun ağzına sabitlenmişti. "Seninle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Gözlerinden. Dudaklarından. Gülüşünden." Yumuşak bir sesle, "Varlığını çekilmez buluyorum," dediğinde sözleri kadının tenini sıyırdı.

Nosta göğüs kafesine doğru sıcak bir şekilde alevlendi.

"Tamam," dedi tekrar, nabzı hızla atıyordu. "Sorun değil."

Hâlâ sert nefes alıyordu, göğsü ikisinin arasında kabarıyordu. "Ama sana zarar vermeyeceğim."

Nosta yine onun sözlerini doğruladı ve Alizeh ciğerlerindeki baskının biraz hafiflediğini hissetti.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu. Alizeh başını salladı.

O kadar yakındı ki, gözleri kızın yüzüne öylesine sabitlenmişti ki, aksi takdirde yüz hatlarında gidip gelen şaşkınlığı fark edeceğinden emin değildi. Onun kabul etmesini, kendisine güvenmesini beklemediği açıktı. Ondan şüphe etmekte haklı olduğunu bilemezdi, çünkü onun güvendiği şey kendisi değil, nosta idi.

Yine de vücudundaki gerginlik bir nebze olsun azaldı ve rahatlayarak nihayet geri adım attı. Arkasını dönerken sarsılmış görünüyordu; duvara, tavana, yere, onun yüzü dışında her yere bakıyordu.

Onun gözleriyle tekrar karşılaştığında, gözleri yalın duygularla parlıyordu.

"Sana ihtiyacım var," dedi kabaca. "Benden kaçma."

"Senden kaçmamamı nasıl beklersin?" dedi.

Alizeh hâlâ endişesini üzerinden atmaya çalışıyordu, "daha birkaç saat önce gözlerimi diktirmekle tehdit etmişken?"

Sonra keskin bir ifadeyle ondan uzağa baktı, çenesinde bir kas sıçradı. "Bunu söylememeliydim."

"Ve sonra beni bir uçurumdan attın," dedi, sesi kendi kulaklarına bile biraz soluksuz geliyordu.

"Beni öldürmekle tehdit etmekten vazgeçmiyorsun," dedi öfkeyle, yüzünü ona dönerek. "Ben sadece konuyu değiştirmeye çalışıyordum."

"Beni ejderhalara yedirerek mi?" diye neredeyse ağlayacaktı.

Cyrus kaşlarını kaldırarak alay etti. "Sen hiç ejderhalar tarafından yutulmadın."

"Ben de öyleydim," diye karşılık verdi. "Küçük şakan sol tarafımda kötü ısırıklara neden oldu. Annen bana şifalı bir banyo hazırlayacak kadar nazikti."

Cyrus o zaman anlaşılmaz bir ifadeyle onu inceledi. Kız onun yaralarının kanıtını görmek isteyeceğini düşündü ama Cyrus sadece "Ejderhalar nazik yaratıklardır. Kışkırtılmadıkları sürece ısırmazlar."

"Şey," dedi Alizeh gözlerini kaçırarak. Kendini huysuz hissediyordu ve Cyrus'la ancak bu kadar göz teması kurabilirdi. "Hayvanın beni ısırmak istediğini sanmıyorum. Ama oldukça korkunç sonuçlarla arka dişlerinin üzerine yuvarlandım."

Cyrus'un aniden hareketsiz kaldığını görmek yerine hissetti ve çılgınca, gergin bir an boyunca onun özür dilemek gibi çılgınca bir şey yapabileceğini düşündü.

Onun yerine, "Şu anda yeterince iyi görünüyorsun," dedi. "Ben iyiyim," dedi kızgınlıkla.

"Güzel."

"Ve üzgün değilim," diye ekledi acı bir şekilde, yüzünü ona dönerek. "Seni öldürmek için annenle bir anlaşma yaptığım için de üzgün değilim."

Dudakları seğirdi, gözleri parladı. "Seni uçurumdan attığım için üzgün değilim."

"Mükemmel," dedi onun öfkesine karşılık vererek. Adam yanıt olarak sadece gülümsedi.

Alizeh kendini sakinleştirmeye, karmakarışık kalbini yatıştırmaya çalıştı. Burada, aralarında ne olduğunu bilmiyordu ama her ne ise, onu temkinli olmaya itiyordu. O ve Cyrus artık birbirleriyle ölümcül düşmanlar gibi konuşmuyorlardı; bunun yerine, birbirlerine bir parça nezaketle tahammül ediyorlardı. Sanki istemeden de olsa gönülsüz bir ateşkes başlatmışlardı.

Ona güvenmiyordu.

Yine de Cyrus'ta duyduğu hikâyelerden -hatta annesinin anlattığı dehşetten- daha fazlası olması gerektiğine inanmaya başlamıştı çünkü onun beklediğinden daha karmaşık bir karakter olduğu her geçen dakika daha da netleşiyordu. Cyrus adım atmaya başladığında, bir elini saçlarında gezdirip bakır tellerini telaşla karıştırdığında onu inceledi ve bu kadar genç, zeki ve yetenekli birinin -annesinin kendi itirafıyla- neden böyle davrandığını merak etmek zorunda kaldı,

Ailesi tarafından sevilerek büyümüştü ve Tulan'ın güzelliği ve insanları onun emrindeydi-

"Cyrus," dedi aniden.

Hemen durdu ve onun gözleriyle buluştu.

"Tam olarak neden şeytanla bir anlaşma yaptın?"

Cyrus yavaşça gözlerini kırpıştırdı, sorusu karşısında gözle görülür bir şekilde şaşırmıştı. "Umurunda değil sanıyordum," dedi. "Kendi günahlarımın cezasını çektiğime şüphe olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Ve sen değil misin?"

Buna ilk başta cevap vermedi. Onu değerlendiriyor, dürüst bir yanıta değip değmeyeceğine karar veriyor gibiydi, sonra sessizce, "Çaresizdim. Ve aptaldım."

Nosta da aynı fikirdeydi ve Alizeh bir adım daha yaklaştı. "Neden bu kadar çaresizdin?"

Cyrus güldü ama gülüşünde bir acı, gülümsemesinde ve vücudunun hatlarında bir gerginlik vardı. Onunla göz göze geldi ve yumuşak bir sesle şöyle demeden önce onu tamamen etkisi altına aldı

"Ona nedenini söylemeyi seçersen, tüm eğlencemi mahvedersin. Kısa süre sonra yavaş yavaş öleceksin ve ikinizin de işi bitecek."

Alizeh tanıdık bir dehşetin pençesine düştüğünü hissetti. "Iblees," diye nefes aldı.

"Evet," dedi sessizce.

"Azar azar ve ikisi de bitti derken neyi kastediyor?"

Cyrus sadece başını salladı.

"Doğru," dedi Alizeh ellerini ovuşturarak. "Söyleyemezsin."

O anda belli belirsiz bir panikle, sanki ona bir cevap verecekmiş gibi odayı araştırdı. Alizeh şeytan tarafından tuzağa düşürülmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu çok iyi anlıyordu ve böyle bir durumla ilgili yakın bilgisi onda isteksiz bir acıma duygusu uyandırmıştı. Cyrus'un eylemleri usta bir planlayıcı tarafından koreografize ediliyordu; o daha büyük bir planın kullanışlı bir kuklasıydı. Aradaki fark, Cyrus'un canavarı hayatına çağırmış olmasıydı, Alizeh ise sadece şanssız bir

Kurban. Cyrus'u bu işkenceleri yapmaya iten şüphesiz bedensel bir zayıflıktı; karşılığında ne istediğini ancak hayal edebilirdi.

Kendi kendine, onun acılarının kendi sorunu olmadığını hatırlattı. Onun dağınıklığını yönetmek ona düşmezdi.

"Korkunç bir çıkmazda olduğunuzun farkındayım," dedi sakince. Sanırım bana neden ihtiyaç duyduğunuzu anlayabiliyorum. Durumunuzla -istediğimden daha fazla- empati kursam da, bile bile şeytanın planlarında bir piyon olamam ve olmayacağım. O, yaşayan varlıkların en iğrenç olanıdır ve halkımın mahvolmasından -bugün çekmeye devam ettikleri acılardan- bizzat sorumludur. Tüm hayatımı onun bana olan ilgisinden kaçmaya çalışarak geçirdim ve şimdi de durmaya niyetim yok.

"Ve evet, bana ihtiyacınız olabilir," diye devam etti, "burada sizden hiçbir şey istemediğimi belirtmem gerektiğini hissediyorum. Size yardım etmekten hiçbir çıkar sağlamıyorum; sadece zarar veriyorum."

"Ya"-derin, ölçülü bir nefes aldı-"ya bunu senin için değerli hale getirirsem?"

"Ne? Nasıl?"

"Annem sana bir anlaşma önerdi, sen de kabul ettin," dedi. "Ben sana daha iyi bir teklif sunacağım."

Kız ona bakakaldı. "Benden annene ihanet etmemi mi istiyorsun? Tanrım, siz çok tuhaf bir ailesiniz."

"Evlen benimle," dedi Cyrus, gözlerinde bir ateş kıvılcımıyla. "Şeytanın isteklerini yerine getirecek kadar uzun bir süre kraliçem ol. Tatmin olduğunda, beni muazzam bir borçtan kurtaracak ve özgürlüğüme bir o kadar daha yaklaşmış olacağım. Sonunda özgür olduğumda, beni istediğin zaman öldürmen ve Tulan'ı kendine alman için sana izin veriyorum."

Alizeh kaskatı kesildi, nosta göğsünü yakarken bile içinde inançsızlık kükrüyordu.

"Ciddi olamazsın," diye nefes aldı.

"Krallığım," dedi usulca. "Senin elin için."

On beş

پانزده

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kamran sordu.

Hazan başını salladı. Gözlerinde, ellerinde, yüz hatlarındaki durgunlukta belirgin bir saygıyla kitabı eline aldı. Dikkatle boş sayfalarını çevirdi, sonra parmaklarıyla kapağını inceledi, derisinde bir şey aradı-

"Orada," dedi yumuşak bir sesle, omurga boyunca bir şeye bastırarak. "Tam oraya."

"Ne oldu?"

"Belli belirsiz bir kabartma," dedi. "Bu bir sembol. Oldukça eski."

Kamran kitabı eline aldı ve sırtına baktı. Söz konusu işareti bulduğunda kaşlarını çattı. Bu, yan yana ve birbirine kenetlenmiş iki üçgenin dış çizgisiydi.

-Üst üste geldikleri yerde üçüncü bir üçgen oluşuyor ve tek bir dalgalı çizgi her şeyin altını çiziyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Arya."

Kamran dondu, sonra yavaşça kaldırılmış onun Kafa, Hazan'ın gözleriyle buluştu. "Sıradağlar gibi mi? Kuzeydeki mi?"

Hazan başını salladı, gözleri esrarengizdi. "Hiç gittin mi?"

"Hayır."

"Yukarısı çok acımasız. Daha önce hiç yaşamadığınız kadar kavurucu bir soğuk ve hiç durmayan, görüş mesafesini neredeyse sıfıra indiren bir kar yağışı. Orası atalarımın eviydi," dedi Hazan sessizce. "Cinler ilk kalelerini burada inşa ettiler.

Iblees'in düşüşünden sonra krallık. Aramızda Arya dağlarının sadece ülkenin gerçek hükümdarı tarafından erişilebilen güçlü bir büyüye sahip olduğu fısıldanıyor - ancak çoğu kişi bunun sadece eski bir hikaye olduğunu düşünüyor, çünkü belgelenmiş tarihte hiç kimse böyle bir büyünün kanıtını bulamadı."

"Ya sen?" Kamran arkadaşını incelerken gerildi. "Bunun eski bir hikaye olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hazan tereddüt etti, yumuşak bir sesle söylemeden önce nefes aldı: "Hayır."

Kamran kitabı masanın üzerine bıraktı ve sert bir gümbürtüyle yere düşmesini izledi. "Tanrım," diye fısıldadı. "Burada yaptıkları şey buydu. Tüm bu Tulanian casusları. Bunca aydır." Başını salladı, yukarı baktı. "Yanılmışım Hazan. Savaş Tulan'la olan sorunumuzu çözmeyecek. Hatta işleri daha da kötüleştireceğini düşünmeye başladım."

"Bunu nasıl anladın?"

Kamran gözlerini kısa süreliğine kapadı ve nefesinin altında kötü bir kelime mırıldandı. "Çünkü," dedi, "istedikleri şeyin savaş olduğu artık çok açık görünüyor. Bunca zamandır bizi kışkırtıyorlardı."

"Mantığınızı anlamıyorum. Neden bizi savaşa kışkırtsınlar ki? Eğer savaş istiyorlarsa, kendi önleyici saldırılarını başlatabilirler-"

"Eğer sınırlarımızı işgal edecek olsalardı," dedi Kamran sinirli bir şekilde, "bizimle kendi topraklarımızda savaşıyor olurlardı. Bir karıncanın bir aslanı düelloya davet etmesi gibi. Ardunia muazzam bir yer, üslerimiz imparatorluğun dört bir yanına yayılmış durumda, askerlerimizin sayısı yüz binlerle ifade ediliyor. Bu bir intihar görevi olur."

Hazan gözle görülür bir şekilde gerildi, gözlerinde anlayış belirdi. "Ama eğer onların topraklarında bir kara savaşına girecek olursak-"

"Kesinlikle," dedi Kamran. "Askerlerimiz görev yerlerini terk etmek zorunda kalacaklar. Ardunia'nın kuvvetleri parçalanır; önceliklerimiz yeniden düzenlenir, birliklerimiz başka yöne çekilir, sonuç olarak imparatorluğumuz çok daha az korunur. Tulan, Arya dağlarını yağmalamak için dikkatimizin dağılmasından sonuna kadar faydalanacaktır.

boş zamanlarında, bizi en beklemediğimiz yerden vururlar. Bu süreçte büyük kayıplar verirler, ancak bahsettiğiniz büyü gerçekten varsa, ödülleri gerçekten büyük olacaktır. Anlatılmamış, bilinmeyen büyülü güç karşılığında birkaç bin can kaybı mı? Cyrus gibi biri için kesinlikle değerli olurdu."

Hazan biraz şoka girmiş görünüyordu.

"Tüm bu son suçlar"-Kamran başını salladı -"Hazan, sen de benim kadar iyi biliyorsun ki iki imparatorluğun da sınırda yıkıcı büyü kullanmasına izin verilmiyor ve Tulan'la yıllardır süren anlaşmazlıklarımızda buna saygı duydular, Nix kurallarını asla çiğnemediler. Ancak son su yolculuğumuz sırasında gemimiz büyülü bir bariyere çarparak neredeyse devriliyordu. Bu bile tek başına misilleme için bir neden olmalıydı, ancak protestolarıma rağmen yetkililerimiz bunu makul görmedi-"

"Evet," dedi Hazan sert bir sesle. "Tulan'la olan alışverişimizin onlara kendi bağırsak hareketleri kadar tanıdık geldiğini öne sürerek, onları aşağılayarak konuyu çarpıttığınızda ne demek istediğinizi anlamakta nasıl zorlandıklarını tahmin edebiliyorum-"

Kamran, Hazan'ı karanlık bir bakışla susturdu ve son zamanlardaki aptallığının bu kanıtını görmezden gelmeyi tercih etti. "Son iki yılda," dedi onun yerine, "altmış beş Tulan casusunu gözaltına aldık, bunların yarısından fazlasını sadece son sekiz ayda yakaladık. Ama casuslar yüzyıllardır sınırlarımıza sızıyor. Birden gizliliğin tanımını mı unuttular? Neden şimdi bu kadar dikkatsiz olsunlar ki? Sanki yakalanmak istiyorlarmış gibi."

Hazan kurnaz bir bakış attı. "Ve tabii bir de büyükbabanla ilgili küçük bir mesele var."

"Kesinlikle," dedi Kamran, kendi gözleri de kısılmıştı. "Bunca yıllık barış döneminde hiçbir Tulan kralının balolarımızdan birine daveti kabul etmediğine dikkat çeken sendin."

Hazan derin bir nefes aldı ve yavaşça bırakarak şöyle dedi: "Komşu bir imparatorluğun hükümdarını öldürmenin ve onu küçük düşürmenin derhal misilleme yapılmasına neden olacağını söylemeye gerek yok."

"Ve yine de." Kamran'ın çenesinde bir kas kasıldı. "Yetkililerimiz tereddüt etmeye devam ediyor."

"Hiç mantıklı değil."

"Hazan," dedi prens. "Bir fare kokusu alıyorum."

"Fare mi?" Hazan şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Ama bir sıçan Tulan'ın arzularını yerine getirmeyi amaçlamaz mı? Eğer iddia ettiğiniz gibi Tulan bizi savaşa sürüklüyorsa, suçlu memur karşılık vermek için bu fırsatlardan herhangi birine hevesle atlamaz mıydı?"

Kamran tereddüt etti. "Belki de faremiz yeni bir istihbarat bekliyordur."

"Kim? Zahhak mı?"

"Bilmiyorum," dedi Kamran, büyükbabasının ona daha dün söylediği bir şeyi hatırlayınca dikkati dağıldı - dün olduğuna inanamıyordu. Ama Zaal, Tulan'la savaşı bunca yıl sadece Kamran'ın iyiliği için ertelediğini itiraf etmişti; onu bir ebeveynini daha kaybetmekten, tahta olgunlaşmadan yükselmekten, savaşta geçen bir çocukluktan kurtarmak için.

Ancak merhum kral aynı zamanda -diğer tüm soyluların suskunluğuna rağmen- Tulan'la savaşın mutlak olduğunu teyit eden ilk kişiydi. Aslında bu, Kral Zaal'ın prense söylediği son şeylerden biriydi.

Savaş geliyor, diye fısıldamıştı.

Uzun zamandır bekliyordum. Umarım seni bununla yüzleşmek için hazırlıksız bırakmamışımdır.

Kamran bundan sonra sinirlerinin yatışmayacağını fark etti; sanki dedesinin ihanetlerinin sonuncusu henüz ortaya çıkmamış gibi, dile getirilmeyen bir huzursuzluk bir uyarı gibi bedeninde canlanmıştı.

"Emin değilim," diyordu Hazan, kararlı sesi prensi daldığı hayallerden çekip çıkararak. "Zahhak'ın bir sıçan olduğuna inanmak istiyorum - oldukça öyle görünüyor - ama aynı zamanda

çok uzun zamandır. Onlarca yıldır Ardunia'ya acımasızca sadık kaldı." Durakladı, kaşları birbirine yaklaştı. "Casusların çoğunu ne zaman yakalamaya başladığımızı söylemiştiniz? Birkaç ay önce mi?"

Kamran keskin bir nefes aldı, kendini toparladı ve başını salladı. "İlk kez bir kümeyi sorgulamak için getirdiğimizde görevdeydim. Bu kadar çok kişiyi aynı anda yakalamak daha önce görülmemiş bir şeydi ve biz de aptalca bir şekilde kendimizi iyi bir iş çıkardığımız için tebrik etmiştik. Bu yedi, sekiz ay önceydi-"

"Cyrus sekiz ay önce tahta geçti."

Prensin çenesi sıkıştı. "Yakalanmaları için onun emri altında olduklarını mı düşünüyorsun? Yoksa Cyrus'un keşif yaptığını mı düşünüyorsunuz?"

"İkisi de. Hakkında okuduğunuz diğer kaya düşmeleri belki de dikkat dağıtmak içindi. Dikkatimizi asıl amaçlarından saptırmak için tuzaklardı." Hazan başını salladı. "Belki de Cyrus bu toprakların gerçek hükümdarı olarak tanınacağını, Arya'nın ona kollarını açacağını düşünecek kadar kandırılmıştı. Ama aylarca dağları arayıp da başarılı olamadıysa, o zaman dağlara sahip olabilecek birini araması gerekirdi.

-Ve eğer anlatılanlar doğruysa, Arya dağlarının sırlarından vazgeçebileceği tek bir kişi var."

"Arya'nın kayıp kraliçesi," diye fısıldadı Kamran. Hazan sustu. "Nereden duydun bunu?"

"Bana anlattı," dedi Kamran, hatırlayarak. "Adının Siavosh ve Kiana'nın kızı Saamlı Alizeh olduğunu söyledi. Onu Arya'nın kayıp kraliçesi olarak daha iyi tanıyabilirmişim."

Hazan bir adım daha yaklaştı ve Kamran'ı yeniden odaklanmış bir şekilde incelemeye başladı. "Bunu sana neden söylesin ki?"

"Çünkü ona sordum. Adını öğrenmek istiyordum." "Bu Baz Evi'ne gittiğin zaman mıydı? Sen Baz House'dayken odalarını aramak istediniz ve boş bulduğunuzu mu iddia ettiniz?"

Hazan'ın yüzündeki ifadeden tedirgin olan Kamran yalan

söylemeyi düşündü ama bir anlam veremedi. "Evet," dedi.

"Yukarıdaki melekler," dedi Hazan sessizce, gözlerinde uyanan dehşetle. "Onu öptün, değil mi?"

Kamran şimdi huzursuz hissediyordu. "Bunun ne önemi var?"

Hazan sertçe arkasını döndü ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Nasıl anlamazsın?" diye patladı arkasını dönerken. "O bütün bir uygarlığın umudu, hafife alınacak, sıkıcı bir günde vakit geçirilecek bir kız değil..."

"Beni yanlış anladınız," dedi Kamran sertçe, "eğer benim hiç-"

"Ona bu kadar kötü davrandığın için, seni kibirli piç kurusu, onunla oynaştığın ve onu bir kenara attığın için sana hemen şimdi hesap sormalıyım."

"Onunla oyalanmadım-"

"Onu öldürmekten

bahsediyorsun!"

"Ben olsam onunla evlenirdim," diye ağladı Kamran.

Hazan bunun üzerine kaskatı kesildi, yüz hatları garip bir şokla dondu. "Yalan söylüyorsun."

Kamran güldü, tüm mantığını kaybetmiş gibi güldü. "Keşke öyle olsaydım. Keşke ona karşı hiçbir şey hissetmeseydim. Keşke başıma açtığı onca dert için bu işe yaramaz organı göğsümden söküp atabilseydim. O kadar aldanmıştım ki -o kadar iğrenç bir şekilde aşık olmuştum ki- büyükbabama olası bir gelin olarak onun adını bile vermiştim. Onun çöküşü olacağı kehanetinde bulunulan genç kadını kraliçem olarak teklif etme cüretini gösterdim ve o da buna karşılık olarak neredeyse kafamı uçuracaktı.

"Ondan bana umut vermesini istemiştim Hazan. Ondan beni beklemesini istemiştim. Beni istemeyen, benimle birlikte olmak istemeyen oydu. Ben onu hiç hafife almadım. Bana birazcık cesaret verseydi, onun için hayatımı feda ederdim, onu kraliçem yapardım, ben-"

"Bekle."

"Hayır- Kanıt olmadan beni suçluyorsunuz-

" "Bekleyin dedim," diye bağırdı Hazan

öfkeyle.

"Ne için?" Kamran bağırarak karşılık verdi.

"Bir dakika susun." Hazan kitabı masadan çekip aldı ve arkasındaki yazıyı bir kez daha taradı. Başını kaldırıp baktığında kafası karışmış gibiydi. "Belki de," dedi kaşlarını çatarak, "belki de onunla evlenmen gerekiyordur."

"Ne?" Kamran gözlerini kırpıştırdı; öfkesi kayboldu; kalbi göğsünde sıkışmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tahtları örün, diyor." Hazan kitabı tekrar inceledi, parmaklarını kabartmalı harflere dokundurdu. "Bu seçilmiş hükümdara açık bir mesajdır. Son Cin krallığı bin yıl önce vardı ve imparatorluk sadece Cinlerden oluşuyordu; bir dizi nedenden ötürü, yani güvenliğimiz için tamamen homojen bir birlikti. Ama burada" -kitaba dokundu- "bu mesaj hem açık hem de eşi benzeri görülmemiş. O, Cinleri izole bir imparatorlukta yönetmek için değil, hepimizi bir arada örmek için yaratıldı. Bu dokunmuş krallıkta, kil ve ateş olacak."

"Bu doğru olabilir," dedi Kamran, hâlâ hızla atan nabzını sakinleştirmeye, içinde filizlenen umudu bastırmaya çalışarak. "Ama yanlış tahtları düşünüyorsun. Onun Tulanya kralıyla nişanlı olduğunu unutuyorsun."

Hazan bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu kabul edemem," dedi sinirli bir şekilde. "Ona karşı mantığa dayanmayan suçlamalarda bulundunuz. O asla halkına ihanet etmez. Iblees'ten asla yardım kabul etmezdi. Ve Cyrus'la evlenmeyi asla kabul etmezdi."

"Onu aslında tanımıyorsun Hazan," dedi Kamran sessizce. "Sen sadece onun kim olmasını istediğini biliyorsun."

Hazan yutkundu. "Peki o zaman," dedi. "Sorularımızı yanıtlamanın tek bir yolu var."

"O da ne?"

"Tulan'a gidiyoruz."

On altı

"DÜNYA ÜZERİNDE NE," dedi gözlerini kırpıştırarak, "hem hayatınıza hem de krallığınıza değebilir?"

"Alizeh," dedi Cyrus sessizce ve bir an için oldukça çaresiz görünüyordu. "Lütfen."

Oh, o taştan yapılmamıştı.

Onun sesinden ya da gözlerindeki trajediden etkilenmemiş değildi. Cyrus'un utanmaz bir vahşi olduğunu mantıklı bir şekilde anlıyordu ama şeytanı da fısıltılarına eşlik eden dehşeti, bilmecelerinin bir ruhu delip geçmesini ve insan başka bir şey düşünemeyene kadar zihnini tırmalamasını göz ardı edemeyecek kadar iyi tanıyordu.

Elinde değildi; ona acıyordu.

"Cyrus," dedi başını sallayarak. "Ben senin krallığınla ne yapacağım?"

Yüz hatlarında bir kızgınlık titreşimi belirdi. "Bariz olanı yapabilir ve kaderini gerçekleştirebilirsin. Halkına liderlik etmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet," dedi sakin bir sesle. "Teoride."

"Eğer krallığımı alırsanız, bu teoriyi uygulamaya koyabilirsiniz," dedi. "Ateşböceklerimizi gördün- Tulan'ın en büyük Cin nüfuslarından birine ev sahipliği yaptığının farkında olmalısın. Sayımız çok fazla değil ama bu bir şeylerin başlangıcı olabilir."

"Ama bu tam da şeytanın istediği şey değil mi?"

"İstediğin bu değil mi?" diye karşı çıktı. "Anladığım kadarıyla Iblees'le hiç pazarlık yapmadın, bu yüzden elde ettiğin her güç senin olacak ve istediğin gibi kullanacaksın. O seni ancak başkalarının iradesi ve eylemleri aracılığıyla manipüle edebilir."

"Şimdi olduğu gibi," dedi alaycı bir ifadeyle. "Senin aracılığınla."

"Doğru. Pekâlâ." Cyrus boğazını temizledi. "Korkarım şeytanın istekleri bundan çok daha karmaşık, her durumda."

"Ve bana daha fazlasını söylemeye izniniz olmadığından şüpheleniyorum?"

Güldü; sesi kasvetliydi. "Sadece mutsuz evliliğimizi ayarlamanın, yapmam emredilen şeyin sadece bir kısmı olduğunu söyleyeceğim, ama yine de onun planı bu.

en çok önemsediği şey. Her şeyden önce güce ulaşmana yardım etmemi istiyor ve benimle olduğu gibi onların özgürlüğünü de senin yükselişine bağlayarak diğer masum aptallarla anlaşmalar yapmazsa gerçekten şaşırırım. Hepsine acıyorum," dedi asık suratla. "Seninle uğraşmak onun tüm talepleri arasında en basit ve en cezalandırıcı olanıydı."

"Açık ara en cezalandırıcı olan mı?" Alizeh neredeyse gülümseyerek yineledi. "Hadi ama, beni o kadar da dayanılmaz bulmuyorsun."

"Abarttığımı mı düşünüyorsun?" dedi sertçe. "Sizinle birlikte olmaya zorlanmak şimdiye kadar yaşadığım en iğrenç deneyimler listesinde üst sıralarda yer alıyor."

Bunun üzerine nosta alevlendi ve Alizeh bu hakaretin ağırlığıyla sarsıldı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?" dedi şaşkınlıkla. "Peki ama senin bu inatçı kınamanı hak edecek ne gibi suçlar işledim ben?"

"Sana hakaret etmem için bana izin mi veriyorsun?"

Bir öfke parıltısı hissetti. "İzne ihtiyacın olduğunu fark etmemiştim."

"Alizeh," dedi, yüz ifadesi hem ciddi hem de sabırsızdı. "Kaç kişinin krallığımı ele geçirip beni öldürmek için fırsat kollayacağı hakkında bir fikrin var mı? Tereddütün sinir bozucu."

"Ama ya seni öldürmek istemiyorsam? Ya bunu yapmaya kendimi ikna edemezsem?"

"Seni ne engelleyebilir ki?" diye karşılık verdi. "Benim ezici cazibem ve karizmam mı? Bunca zamandır benden kurtulmaya o kadar hevesliydin ki, ama şimdi, birdenbire, senden o lanet olası işi yapmanı istediğimde, talimat almayı mı reddediyorsun?"

"Tanrım. Sanki ölmek istiyormuş gibi konuşuyorsun."

"Ve sen beni yargılayacak mısın?" Endişe verici bir adım daha yaklaştı. "Hayat dediğimiz bu acımasız bilinçten çıkmayı arzuladığım için mi?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi dürüstçe, geriye doğru çekilerek. Birden fazla kasvetli olayda o da hayatının hızlı bir şekilde sona ermesini dilemişti; bu acılardan kaçmak için

Ama bunu bir başkasına söylemek şöyle dursun, yüksek sesle söylemeyi bile hayal etmemişti. "Ama sen korkunç derecede hastalıklısın."

"Varlığınızın bana ilham vermesinden korkuyorum."

Alize'nin öfkesi keskinleşti; onun gururuna çocukça sataşmalarından bıkmaya başlamıştı. "Madem ölmeye bu kadar heveslisin," dedi, "neden bunu şeytanın yapmasına izin vermiyorsun?"

"Ah, bilmiyorum," dedi gülümsemeye çalışarak. "Bir dizi dikiş malzemesiyle beş paralı askeri öldürmeni izledim. Sanırım senin yaratıcılığını tercih ederim."

"Bekle- Ne?" Gözlerini kırpıştırdı, alarm nabzını uyandırdı, şimdi boğazına doğru hızla çarpıyordu. "Orada mıydın?"

"Şeytanın sevgilisini korumak için oradaydım," dedi Cyrus, gözleri kararararak. "Belli ki seni hafife almış."

"Ama madem beni gördünüz," dedi zihni uğuldayarak, "neden daha sonra beni Huda Hanım'la karıştırdınız?"

Huda Hanım'dan söz edilince Cyrus'un ifadesi daha da bozuldu. "Her zaman snoda giyiyordun," dedi. "Ve seni gün ışığında hiç görmedim. O gece nöbet tuttum ama sadece uzaktan. Kendimi teşhir etmeden yaklaşabilseydim, bir sonraki randevunuzla ilgili skandal fısıltılarını daha iyi duyabilirdim; ama sonra, Hazan'la buluşmanızı hayatınızın daha tatsız yönlerini bir araya getirecek kadar gördüm."

Alizeh konuşamayacak kadar şaşırmış, hatta öfkelenmişti. "Bana bir şey söyle," dedi Cyrus acı acı. "Sadece kaç tane
parmağınıza doladığınız erkekler var mı?"

"Hiç," diye nefes aldı, başını sallayarak. "Neden beni yanlış değerlendirmeye devam ediyorsun? Neden bağlamdan yoksun bir şekilde tanık olduğun tek bir sahneye dayanarak hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun-"

"Seni küçük ikiyüzlü," dedi öfkeyle, "ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

O zaman ona baktı, nasıl cevap vereceğini bilemediği için kısa bir süre suskun kaldı. Bu doğruydu: çoğu şey

Cyrus hakkında bildikleri -babasının öldürülmesiyle ilgili şok edici hikâye bile- tamamen kulaktan dolma bilgiler ve spekülasyonlarla bir araya getirilmişti. Sadece o kadar çok insan onun aşağılık bir insan olduğu konusunda hemfikir görünüyordu ve krallığa yükselişinin hikayesi o kadar tartışılmaz derecede korkunçtu ki, o-

Alizeh tereddüt etti, sonra kaşlarını çattı.

"Bekle," dedi aniden. "Cyrus, tacın için kendi babanı öldürdün."

Bunun üzerine yüzü ifadesizleşti, gözleri boş ve soğuk bir hal aldı. "Bu bir soru değildi," dedi.

"Baba katilliği yaptınız," diye devam etti, "egemenlik ve şan peşinde, müthiş bir imparatorluğun kontrolü için. Güç için bu kadar ileri gittin! Kendi ebeveynini öldürmek küçük bir şey olamazdı. Öyleyse neden unvanının senin için hiçbir anlamı yokmuş gibi ganimetlerini ayaklarımın altına seriyorsun?"

Cyrus gözle görülür bir şekilde yutkundu. Bunu söylemeden önce uzun bir süre geçti: "Oldukça çaresizim."

Nosta bu sözlere ısındı ama Alizeh'in kızgınlığı daha da arttı. "Hayır," dedi başını sallayarak. "Bu mantığa uymuyor. Bana söylemediğin bir şey var."

"Sana söylemediğim bir sürü şey var." "Ne tür şeyler?"

"Ah, bilmiyorum," diye düşündü. "Üç yaşıma kadar tek kelime etmedim. Patlıcanı sevmiyorum. Ve boğazının dibindeki oyukta tek bir küçük çilin var."

Alizeh istemsizce bir elini boynuna götürdü, parmakları elbisesinin ağır altın yakasıyla buluştuğunda neredeyse şaşıracaktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Benim gözlerim var," dedi açıkça. "Bana yalan söylüyorsun."

"Gözlerim hakkında mı? Sizi temin ederim, kafatasıma oldukça sıkı bir şekilde sabitlenmiş durumdalar."

"Cyrus-"

"Yapabilsem bile... Onca insan varken sana dertlerimi anlatacağımı mı sanıyorsun?" dedi ve arkasını dönerek. Sesi birden sıkılmış gibi çıktı. "Seni buraya istemediğin halde getirdiğimi mi sanıyorsun, çünkü anlayışlı bir kulak arıyorum?"

"Hayır."

Başını kaldırıp ona baktı, yüzünde garip bir duygu belirdi. "Hayır," diye yineledi yumuşak bir sesle. "Ve bunu unutmamaya özen göstermelisin. Eğer benimle evlenirsen, bu sadece unvan olarak kalacak. Senin arkadaşlığınla ilgilenmiyorum."

Nosta soğudu.

Alizeh hem yaşadığı şokla hem de buz gibi kıvılcıma karşı irkilme dürtüsüyle savaştı, Cyrus'un bakışlarını tutarken kalbi göğsünde gümbürdüyor, alarmı artıyordu. Onun arkadaşlığına ilgi duymadığı konusunda yalan mı söylüyordu? Yoksa evliliklerinin sadece unvanla ilgili olduğu konusunda yalan mı söylüyordu?

"Yapmayacaksınız"-yutkundu-"yani, yapmayacağız- yani, anlaşıldı, değil mi, bu anlaşmayı kabul etmem durumunda, ilişkinin fiziksel bir yönü olmayacak-"

"Hayır," dedi sertçe. "Sana dokunmayacağım." Nosta ısındı.

Biraz daha rahat nefes alarak, "Çok iyi. Ama hâlâ bilmem gereken bir şey var. Herhangi bir karar vermeden önce, bana ilk ve son kez söylemelisin."

"Ah, işte buradayız," dedi karanlık bir sesle. "Bu konuyu ne zaman tekrar açacağını merak ediyordum. Melankolik kralınızı öldürüp öldürmediğimi bilmek istiyorsunuz."

"Neden bu noktaya değinmeye devam ediyorsunuz? O değil benim."

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Gerçekten öyle değil," dedi sinirlenerek. "Aramızda geçenler çok kısaydı ve asla- Yani, bana bazı sözler vermeye çalıştı, ama hiçbir zaman net değildi, gerçekten, ve ona bunun olamayacağını söyledim- o ve ben -"

"Boş ver." Cyrus onun sözünü kesti. "Ardunia'nın aptal varisiyle olan ilişkinizin baş döndürücü ayrıntılarını bilmek umurumda değil."

Bu onu kızdırdı. "Evine girip büyükbabasını öldüren ahmak sensen, ona kötü davranmak için ne gibi bir nedenin olabilir ki?"

Kaşları havaya kalktı. "İğrenç Kral Zaal'ın kaybının yasını tuttuğunu söyleme sakın?"

"Oh, sadece soruya cevap ver, seni sinir bozucu aptal-"

"Hangi soru? Ölüp ölmediği mi, yoksa neden ondan nefret ettiğim mi?

onu?"

"Ondan nefret etmen umurumda değil," dedi. "Sadece hayatta olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Peki sana olmadığını söylersem ağlayacak mısın?" dedi Cyrus sessizce.

Alizeh bunu duyunca yüzündeki kanın çekildiğini hissetti, korkudan sesi fısıltıya dönüştü. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır."

Nosta'dan gelen ısı parıltısıyla Alizeh neredeyse ayağını kaybediyordu. Gözlerini kapatıp derin, ürpertici bir nefes aldı ve istemsizce bir elini göğsüne götürdü. Gözleri hislerle doldu ve bununla savaştı, o ana kadar vücudunda ne kadar gerginlik olduğunu ya da Kamran'ın hâlâ hayatta olabileceğine dair ne kadar umut beslediğini fark etmemişti. Ancak o zaman bu konudaki duygularını ne kadar derinlemesine bölümlere ayırdığını gördü.

"Tepkinizi şok edici bulduğumu söylemeliyim," dedi şaşkın bir ifade takınan Cyrus. "Onunla gerçekten ilgilendiğinize inanmak zor, üstelik bir yandan da onun ev bakanıyla arkasından iş çevirirken."

"Hazan benim arkadaşım, seni korkunç yarım akıllı!" diye bağırdı ve sonra keskin bir ifadeyle başka tarafa baktı, duyguları onu rahatsız etmekle tehdit ediyordu. "Arkadaşımdı. Hazan benim arkadaşımdı."

"Seni uyarıyorum," dedi Cyrus. "Eğer ağlarsan kusabilirim." Alizeh yüreği parçalanırken bile sulu bir kahkaha atmayı başardı,

Nosta ısındıkça, kibri yaralandıkça. Bir gün

Hazan'ı -onun kendisi için yaptığı fedakârlığı- hatırlayınca, karanlıktan çıkmaya, ayağa kalkmaya ve kendisine sessiz bir inanç besleyen diğerleri için daha fazlası olmaya yönelik kendi kararını düşündü.

Ne de olsa bunun için doğmuştu.

Bebekliğinden itibaren halkına liderlik etmek, onları yaşamak zorunda bırakıldıkları yarım hayatlardan kurtarmak ve uzun süredir kendilerine yapılan haksızlıklara karşı savaşmak için yetiştirilmişti.

Bir anlık ilhamla anne ve babasının ne diyeceğini merak etti ve kalbinde yanıt veren bir fısıltı duyduğunda, bir cevaba daha yakın hissetti.

Başını kaldırıp Cyrus'u yeni bir takdirle inceledi. "Kendi isteğinle ölecek misin? Tahtı bırakacak mısın?"

"Sadece," dedi sertçe, "şeytan beni anlaşmamdan kurtardıktan sonra."

"Peki bu ne kadar sürer?"

"Bilmiyorum."

Alizeh sakin bir nefes aldı ve bir süre onu düşündü. "Cyrus, hâlâ anlamadığım bir şey var."

"Ne?" dedi küçümseyerek.

"Eğer ölümden bu kadar korkmuyorsanız, şeytanın sizden ne yapmanızı istediğinin ne önemi var? Neden onun emri altında acı çekesin, emirlerini yerine getiresin ve her şeye rağmen öldürülesin ki?"

Cyrus'un soğuk ifadesi bir şekilde daha da keskinleşti. Sonunda, "Kendi şartlarımla ölmeliyim," demesi için uzun bir süre geçti.

"Neden?"

Gülümsedi ve gülümsemesinde öfke vardı. "Zamansız bir ölümü neden göze alamayacağımı anlayamıyorsan," dedi, "o zaman sen de diğerleri gibi beni yanlış bir temel üzerine inşa etmişsin demektir."

"Ne saçmalık." Alizeh bir an sinirlendiğini hissetti. "Kasıtlı olarak gizemli mi davranıyorsun?"

"Evet."

"Oh." Kızgınlığı kayboldu. "Iblees yüzünden mi?"

"Bu konuda söyleyebileceğim çok az şey var," dedi başını hızla sallayarak. "Bu yüzden sadece şunu söyleyeceğim: Şu anda hayatıma dikkat ediyorsam, bunun nedeni çok önemli bir şeyi başaracak kadar uzun yaşamam gerektiğidir. Bunun ötesinde, atan kalbimin hiçbir önemi yok." Duraksadı. "Neyin tehlikede olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Benim hayatım bunların en küçüğü."

Bu itiraf karşısında nosta ısındı ve Alizeh bir korku dalgası hissetti.

"Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Yani şimdi kendi çıkarınız için değil, başkalarının çıkarı için hareket ettiğinizi ima ediyorsunuz-"

"Tahmin yürütme." Sesi bir panik notasına bürünerek onun sözünü kesti. "Yüksek sesle teori üretme."

"Tamam," dedi ve yutkundu. "Pekâlâ."

Tanrım. Bu kafa karıştırıcı ağ her geçen an daha da karışıyordu. Alizeh, Cyrus'un hareketlerini neyin motive ediyor olabileceğini merak bile edemiyordu. Onun hayatı, zayıflıkları ya da istekleri hakkında bir tahminde bulunmak için yeterli bilgisi yoktu.

"Oldukça zor bir durumda görünüyorsun," dedi sessizce. "Şeytanla yaptığınız pazarlık karşılığında ne aldığınızı bana söylemeyecek misiniz?"

O da karşılık olarak güldü ama ses ruhsuzdu. "Bunu

hayır olarak kabul ediyorum," dedi ve kaşlarını çattı.

Cyrus içini çekti. "Anladığım kadarıyla teklifimin şartlarını kabul etmeyeceksin."

Başını kaldırdı ve adamın hararetli gözleriyle buluştu. "Hayır," dedi. "Ama sana şu sözü verebilirim: Bunu içtenlikle düşüneceğim."

Cyrus kısa bir süre hareketsiz kaldı.

Önce yavaşça, sonra aniden rahatladı, öyle ki sanki bir adım geri atmış gibi görünüyordu. Nefes verirken gözlerini kapattı ve ağırlığını desteklemesi için duvara doğru dengesizce uzandı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Sana henüz hiçbir şey için söz vermedim," dedi ona biraz temkinli yaklaşarak. Yine de adam

hareket edince, bir parmağıyla hafifçe göğsünü dürttü. "Bu kadar memnun olmamalısın."

Cyrus gözlerini açtı ve onunla tanıştığından beri ilk kez neredeyse mutlu görünüyordu. Yüzünde zamanı geri çevirmiş, onu daha genç göstermişti. Gözleri daha mavi, daha parlaktı. Gülümsedi ve bu gerçekti.

O da gülümseme isteğiyle savaşmak zorunda kaldı.

"Benimle gel," dedi, doğruldu ve elini uzattı.

Alize onun uzattığı ele temkinli bir şekilde baktı ve tereddüt ederken dudağını ısırdı. "Neden? Beni yine uçurumdan mı atacaksın?"

"Belki sonra," dedi hafifçe. "Sonra

ne olacak?"

"Tulan'ı görmek isteyebileceğinizi düşündüm."

On yedi

"BEKLE, NEREYE GIDIYORSUN?"

Hazan, savaş odasının kapısından hiçbir uyarıda bulunmadan fırlayan ve garip kitabı iki şeyden yalnızca birini gösteren bir hızla tutarak koridorda ilerleyen prensin peşinden koştu: heves ya da öfke.

Kamran hangisini daha güçlü hissettiğinden emin değildi.

Tulan'a şimdi gideceklerini -sıkıcı siyasi yoldan kaçabileceğini, savaş açmanın yararlarını ve zararlarını tartışmak için haftalar olmasa bile günler harcayacaklarına şüphe olmayan soyluların sonuçsuz, döngüsel tartışmalarını atlatabileceğini-

Bu onun için hayret vericiydi.

Hayatının şu anki kabus gibi durumunun faydaları olabileceğini hiç düşünmemişti.

Kamran kraliyetin prangalarına ve uluslararası ilişkilerini tanımlayan bitmek tükenmek bilmeyen saçmalıklara o kadar alışmıştı ki, tüm bu son kişisel yıkımın ardından nasıl bir özgürlüğe sahip olabileceğini fark etmemişti. Eğer unvanı elinden alınırsa, Zahhak tarafından bir kenara itilmeye devam ederse, soylular onu tartışmalarına dahil etmeyi reddederse, işte o zaman kendi kendisinin efendisi olabilirdi.

Tulan'a bir prens olarak değil, bir insan olarak gidecekti.

Büyükbabasının intikamını bir emirle değil, kişisel bir görevle alacaktı. On sekiz yıl boyunca kraliyete kusursuz bir şekilde hizmet ettikten sonra nihayet canı ne isterse onu yapacaktı.

Cyrus için planları vardı.

Genç adamı sadece öldürmekle kalmayacak, önce onu yok edecekti. Güneyli kralın ölmesi için dua etmesini sağlayacak ve ancak o zaman merhametli davranarak Kyros'un dileğini yerine getirecek, bıçağı kalbine saplayacaktı.

"Kamran, seni göt- Bekle-"

Prens her zamanki gibi beklemedi. Ancak Hazan ona yetiştiğinde arkadaşının sorusuna cevap verdi -ama sessizce, duyulmasın diye-

"Ayrılmadan önce yapmamız gereken sayısız şey var," dedi Kamran, "ve eğer şimdi başlamazsak, asla zamanında yetişemeyeceğiz."

"Zamanında mı?" Hazan gözlerini prense dikti. "Ne için zamanında?" "Bilmiyorum. Sadece geç kalacağımızı hissediyorum." "Kamran, sana bir şey soracağım ve senden şunu istiyorum
Bunu içtenlikle istediğimi bilmenizi isterim-" "Ne?"

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Prens buna güldü, sesin içi boştu. "Onunla tanıştığım an aklımı kaybettim Hazan ve sen de aklımın başımdan gittiğine şahit oldun, o yüzden şimdi şaşırmış gibi yapma."

"Yemin ederim, bazen beni korkutuyorsun."

"Hazan, bazen kendimi korkutuyorum." Kamran elindeki kitaba bakarken bile sabit bir hızla ilerlemeye devam etti. "Bu gece yarısı, karanlığın örtüsü altında yelken açacağız."

"Yelken mi?" Hazan'ın gözleri büyüdü, adımlarını hızlandırırken neredeyse bir adım kaçırıyordu. "Yani Tulan'a Maşti Nehri üzerinden mi gireceğiz? Gün ışığında böyle bir yolculuktan sağ çıkamayız, hele-"

"Ejderhalarımız Feşt vilayetinde sıkı koruma altında," dedi Kamran, "sen de benim kadar iyi biliyorsun ki orası arabayla bir aylık mesafede. İstenmeyen bir dikkat çekmeden canavarları çağıramam ve Tulan'a ulaşmanın daha hızlı bir yolu yok. Ancak filomuz büyü ile desteklenmenin avantajına sahip; sadece her aşamada gereken iş miktarı nedeniyle değil, aynı zamanda taşıdığımız muazzam yük nedeniyle de su yolculukları genellikle aylar sürüyor. Metrik tonlarca suyun ek ağırlığı olmadan çok daha hızlı hareket edeceğiz ve sabah yokluğumuz fark edildiğinde çoktan gitmiş olacağız. Yolu yeterince iyi bilecek kadar su yolculuğu yaptım; ve her gemiyi kendim yüzdürebilirim. Büyük gecikmelerden veya çalkantılı havalardan kaçındığımız sürece, mesafeyi bir haftadan kısa bir sürede aşabiliriz."

Hazan bunun üzerine sustu, gözleri sıkıntılı olsa bile. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Çocuğa ne söyleyeceksin?"

"Omid?" Kamran kaşlarını çattı. "Yok bir şey. Nerede olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi."

"Peki yolculuğumuzu neden bir sır olarak saklamak zorundayız?"

"Çünkü beni nerede bulacaklarını bilmemelerini tercih ederim."

"Kim?" Hazan kaşlarını çatarak, "Kim?" dedi. "Avlandığınızı fark etmemiştim."

"Hayır, ama yakında olacağım." Kamran köşeyi döndü ve büyük mermer merdiveni hızla çıktı, çizmelerinin kesik kesik vuruşları devasa salonda yankılanıyordu. "Gitmeden önce hazine evlerini boşaltmak niyetindeyim ve kolayca takip edilebilecek bir iz bırakmamayı tercih ederim, yoksa soylular infazımı etkileyici bir hızla hallederler."

"Bekle"-Hazan aceleyle onun yanında merdivenleri çıktı -"Hazine evlerine ne ihtiyacınız var?"

"Altın. Silahlar. Atlar." Kamran sahanlıkta aniden durdu ve keskin bir dönüşle Hazan'a baktı. "Bu görevi sana bırakıyorum: Hâlâ erişimimiz varken depolarımızı aç ve ihtiyacımız olacağını düşündüğünden çok daha fazlasını al. Eğer saraydan çıkarılacaksam, döndüğümüzde inecek bir yere ihtiyacım olacak. Bize güvenli bir yer bulun -gerekirse şüphelenmeyen bir çiftçiden mülk satın alın- sonra en iyi binici ve savaşçılardan oluşan bir ekip kurun ve altı aylık bir süre için onlara cömertçe ödeme yapın. Kendi silahlı gücümüze ihtiyacımız olacak."

"Bana şaka yaptığını söyle."

"Yapabileceğinden çok daha fazlasını yapabilirsin."

Hazan şaşkınlıkla ona baktı. "Kraliyetin kasasını yağmalamamı, kuzeye taşraya gitmemi, bir çiftçinin peşine düşmemi, kırık dökük evini satın almamı, imparatorluğun en iyi paralı askerlerini bulmamı ve gizli bir milis oluşturmamı istiyorsun, hepsi aynı gün içinde mi?"

"Doğaüstü bir hıza, güce ve görünmezliğe sahipsin Hazan. Güçlerini iyilik için kullanman için sana tam izin veriyorum."

"Peki ya bir yargıç tarafından durdurulursam?"

Kamran elini cebine attı, bir bozuk para çıkardı ve havada çevirerek Hazan'ın parayı tek eliyle kolayca yakalamasını izledi.

"Onlara bunu göster," dedi prens. "Üzerinde benim mührüm var."

"Sahte olduğuna inanacaklar."

Kamran kesin bir ifadeyle, "Bir yolunu bulacağından eminim," dedi.

Hazan ona karanlık bir bakış fırlattı ama yine de Kamran'a saygılı bir baş selamı verdi. "O zaman çok şanslısın, zaten güvendiğim bir ekibim var. İyi bir milis gücü olacaklar."

Yürüyüşüne devam etmek üzere olan Kamran tamamen dönüp arkadaşına baktı. "Bir takımın mı var?" derken sesindeki şaşkınlığı atamamıştı.

"Ben hiçbir zaman yalnız çalışmadım," dedi Hazan sessizce. "Onu arayan tek kişi ben değilim, biliyorsun."

Prens bunun üzerine gözlerini kaçırdı. Bir yıldan uzun bir süredir Ardunia'daki Cin topluluklarında çıkan küçük isyanları okuyordu. Onların sadece mutsuz olduklarını ve değişim istediklerini düşünmüştü; o zamanlar kayıp bir imparatorluk fikriyle teselli aradıklarını, hatta bazılarının etrafında toplanabilecekleri bilinmeyen bir lider aradıklarını bilmiyordu.

"Hayır," dedi sonunda. "Sanırım değilsin."

"Kamran."

Prens başını kaldırdı, gözlerinde bir soru vardı.

"Ne yapacaksın?" Hazan onu yakından izleyerek sordu. "Onu gördüğünde ne yapacaksın?"

Sadece bu öneriyle bile Kamran'ın kalbi tepki verdi. O ana kadar bu kısmı gözünde canlandırmaktan kaçınmayı başarmıştı; beynindeki bazı koruyucu içgüdüler, yolculuğun kendisini en çok yaralayabilecek yönüne çok fazla odaklanmasını engellemişti. Ama onu tekrar görebileceğini, onunla bu kadar kısa sürede tekrar konuşabileceğini

Neredeyse çok fazlaydı.

Korkunç bir endişenin boğazını sıktığını hissetti, sonrasında açıklanamaz bir acı, göğüs kemiği boyunca kelimelere dökemediği yakıcı bir sıcaklık yaşadı. Kadın ona ihanet etmiş, göğüs kafesini yumruklamıştı ve onu tekrar gördüğünde ne yapacağını bilmiyordu, çünkü Tulan'da neyi ortaya çıkaracağını bilemezdi. Ya ondan şüphe ettiği için inançsız bir ahmak olduğunu keşfedecekti ya da onu mahvedeceğinden korktuğu son, yok edici bir darbe alacaktı. Onun önünde diz çökebilirdi; ya da onu öldürmek zorunda kalabilirdi.

Bu olasılık onu hasta etti.

Sonunda Hazan'ın sorusuna cevap verirken sesi tanınmayacak kadar kısıktı: "Bilmiyorum."

"Ne olursa olsun, efendim, onun hiçbirimize ihanet ettiğine inanmıyorum."

"Yeter," dedi Kamran, arkasını dönerek. "Yapacak çok işimiz var. Gece yarısı benimle rıhtımda buluşacaksın."

Hazan bir süre ona baktı.

Sonra başını sallayarak eski bakanı gitti ve Kamran onun ardından hareket edemediğini fark etti. Elindeki kitabı daha da sıkı tutarak uzaklara baktı. Mendilini çok daha önce cebine koymuş, bir gün ona kendisinin teslim edeceğini söylemişti, o zaman onunla ne kadar yakında karşılaşacağını bilmiyordu.

Kamran kederin ne kadar bulanık olabileceğini hiç bilmiyordu; sevdiği birinin ölümünün yasını tutmanın zor olabileceği ya da bir kalbin kırıldıktan uzun süre sonra bile atmaya devam edebileceği hiç aklına gelmemişti. Ona bu puslu, belirsizliğin orta yolunda ilerlemesi öğretilmemişti; hayır, Kamran her zaman mutlakların lüksüyle yaşamıştı. Çocukluğunda bile dünyada işgal etmesi gereken yeri, hayatını düzenleyen kuralları biliyordu. Bir yaldızlı dönüm noktasından diğerine o kadar eksiksiz bir güvenle adım atmıştı ki

Alizeh hayatını paramparça edene kadar, önüne konan yoldan şüphe etmek aklına bile gelmemişti.

Şimdi belirsiz, gidilmemiş bir yolun ağzında duruyordu; rolü, unvanı, yarını, hepsi bilinmiyordu.

"Hejjan? Hejjan-" Efendim? Sire-

Kamran yavaşça çaresiz sese doğru döndü ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya çalışan uzun bacaklı çocuğu gördü. Kamran yazışmaları halletmek için odasına dönüyordu; Zaal'ın ölümünün ardından sessizliği dikkat çeken teyzesi Cemile'ye bir mektup gönderecek ve yarın kendisini ziyaret etmesini isteyip istemeyeceğini soracaktı. Elbette sevgili kadını gerçekten ziyaret etmek niyetinde değildi; sadece ortadan kayboluşunun ayrıntılarını karıştırabilecek bir belge izi bırakmayı umuyordu.

Görünüşe göre bunun beklemesi gerekecekti.

Omid nihayet sahanlığa ulaştığında neredeyse iki büklüm oldu, ellerini dizlerine dayayıp nefesini tutmaya çalıştı.

"Seni arıyordum," diye soludu, "her yerde-" "Evet, peki neden bu kadar uzun sürdü?" Kamran sessizce söyledi. "Henüz gelmediler mi?"

Omid ayağa kalkmaya çalıştı ve neredeyse başarıyordu, nefes alırken bir gözünü kısıyor, bir elini sıkıca kalçasına koyarak dik durma çabasını güçlendiriyordu. "Gelmeyecekler efendim," dedi soluk soluğa Feştun dilinde. "Kraliyet tarafından çağrıldıklarını söylediğimde bana inanmıyorlar."

Kamran gözlerini kapadı ve iç çekti.

Bu sabah -yaslı, sayıklayan ve kuşkusuz akli melekelerini tam olarak yitirmiş bir halde- Kamran güvenebileceği başka kimse olmadığını düşünmüştü. Bir kahramanlık eyleminin ardından, prensin güvenliğini ve korunmasını her şeyin üstünde tutması gereken bir rol için çocuk bariz bir seçim gibi görünmüştü. Şimdi Kamran, Hazan'ın haklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Bu belki de berbat bir fikirdi.

"Sana yeni bir gardırop almalıydık," dedi Kamran, gözlerini açıp çocuğun büyük beden, kötü oturan kıyafetlerini yeniden incelemek için. "Tabii ki sana inanmıyorlar; kraliyet ailesinden geliyormuşsun gibi görünmüyorsun." Çocuğa şüpheyle baktı. "Neden söylediğim gibi arabaya binmedin? Kraliyet mührü herkes için yeterli bir kanıt olurdu."

Omid başını sertçe salladı. "Denedim efendim, gerçekten denedim. Ama arabaya binmeme izin vermedi."

Kamran şimdi kaşlarını çatmıştı. "Arabaya binmene kim izin vermedi?"

"Arabacı. Arabalardan birine dokunursam beni kırbaçlayacağını söyledi, ben de yaya olarak koşturuyordum, görüyorsunuz, bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

"Yüce Tanrım."

Çocuk kıpkırmızı kesildi. "Çok özür dilerim. Ve bunlar"-kendine baktı, çok uzun tuniğinin eteklerini çekiştirdi-"şey, bunlar sahip olduğum tüm giysiler, efendim ve onlar hakkında ne yapacağımı bilmiyorum, ama onları atmaktan nefret ediyorum çünkü onlar"-gözleri yaşlarla doldu-"şey, Kâhinler'den, bakın, ve onlar bana çok nazik davrandılar-"

Kamran çocuğun hüngür hüngür ağlamasını engellemek için elini kaldırdı.

Kendisi de önceki geceden beri tek bir damla gözyaşı dökmemişti ve bilincinin bir yanı temel düzeyde bunun muhtemelen tuhaf olduğunu düşünse de, çok daha büyük, gürültülü ve sağlıksız bir yanı duygularını dizginleme yeteneğiyle gurur duyuyordu.

"Bu benim hatam," dedi Kamran çocuğa. "Seni ayak işlerine göndermeden önce kıyafetlerine bakmalıydım. Personelle tanıştırmam gerekebileceği de aklıma gelmedi. Bu konularda suçlanacak kişi sen değilsin." İçini çekti. "Aslında sana bu kadar çok sorumluluk vererek daha büyük bir hata yaptığımı şimdi anlıyorum. Bu rol için uygun olmadığın çok açık-"

"Hayır, efendim-" Çocuk Kamran'ın konuşmasını engellemek istercesine elini uzattı, prense neredeyse dokunacağını çok geç fark etti ve dehşet içinde geri çekildi. "Özür dilerim, yani beni affedin-"

"Omid-"

"Lütfen," dedi çocuk, nemli yüzünü umutsuzca silerek ve boyuna göre dikleşerek. "Yapabilirim efendim, söz veriyorum yapabilirim. Bu işi her şeyden çok istiyorum - annem ve babam işleri nasıl tersine çevirdiğimi görselerdi çok gurur duyarlardı- ve söz veriyorum size neler yapabileceğimi göstereceğim. Ailemin mezarı üzerine yemin ederim efendim."

Kamran gözlerini, kırmızı çerçeveli gözleri artık akmayan, hazır olda duran çocuğa dikti. Başka bir durumda Kamran çocuğu sorgusuz sualsiz kovardı. Ama bu noktada riskler kuşkusuz düşüktü; yarın sabah geldiğinde Kamran gitmiş olacaktı. O da soyluların başına bela açacağını tahmin ediyor, vücudunu saran çarpıtılmış büyünün kovulmasını garanti edeceğini düşünüyordu. Sadece ne zaman gitmesinin isteneceğinden emin değildi, çünkü şimdiye kadar Zahhak'ın kendisiyle kaçınılmaz gibi görünen karşılaşmadan kaçmayı başarmıştı-

Sanki adamı zihninde canlandırmış gibi, Kamran göz ucuyla, koridorda bir anda beliren savunma bakanının sinsice geri çekildiğini gördü. Zahhak'ın büyükbabasının odasında ne yapmayı umduğu Kamran'ın çözmeye hevesli olduğu bir gizem olsa da, aceleyle sarayın kral kanadına doğru ilerliyordu. Savunma Bakanı'nın fırıl fırıl dönen gözleri bir işaretse, cevapların iç karartıcı olması kaçınılmazdı.

"Efendim?"

Kamran bakışlarını çocuğa çevirdi, zihni iki kat çalışıyor, durumu bir milisaniye içinde olası tüm açılardan değerlendiriyordu. Zahhak'ın hain figürü uzaklarda giderek silikleşirken, Kamran çok yakında saraydaki akıbeti hakkında daha fazla şey öğreneceğinden emin oldu.

Bu durumda çocuğun kalbini kırmanın pek bir anlamı olmadığını düşündü. Çocuğun bir gün daha hayal kurmasına izin verebilirdi.

"Pekâlâ," dedi Kamran sert bir sesle, sesini alçaltarak. "Ama akşama kadar burada olmazlarsa, seni sarayda başka bir yere yerleştireceğim. Eminim yeni bir seyis işimize yarayabilir." Çocuğu değerlendirirken durakladı. "Atlarla aran iyi mi?"

Omid başını öyle sert sallıyordu ki, Kamran içerideki eşyaları kalıcı olarak yerinden oynatmasından korktu. "Atları sevmiyorum efendim, onlar da beni sevmiyor. Bu işi halledeceğim, beni başka bir yere yerleştirmenize gerek yok. Akşama kadar burada olacaklar, yemin ederim."

Omid hızla uzaklaşıp merdivenlerden tehlikeli bir hızla inerken Kamran da rotasını değiştirdi ve Zahhak'ın izini takip ederek büyükbabasının odasına doğru ilerledi.

On sekiz

هجده

"PARDON?" ALİZEH, Cyrus'a göz kırptı. "Bana Tulan'ı mı göstermek istiyorsun?"

"Merak etmiyor musun?"

"Çok," dedi. "Sadece saraydan ayrılmama izin vereceğinizi düşünmemiştim."

Cyrus buna güldü, sonra kaşlarını çattı. "Neden saraydan ayrılmana izin vermeyeyim ki?"

Onun şaşkın bakışlarına karşılık verdi. "Çünkü," dedi yavaşça. "Gördüğün gibi kaçıp giderim. Ve burada kalıp emirlerini yerine getirmemi istiyorsun, yoksa şeytan seni öldürecek."

"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Doğru. Pekala. Bu durumda, gitmeliyim. Sanırım akşam yemeğinde görüşürüz, eğer bana katılmayı tercih edersen." Ona başıyla selam verdi, topuklarının üzerinde döndü ve kararlı adımlarla kapıya yöneldi.

Alizeh bunun oluşunu gizlemediği bir hayal kırıklığıyla izledi. "Bekle," diye seslendi çökmüş bir halde. "Gerçekten gidiyor musunuz? Gerçekten Tulan'ı görmeyecek miyiz?"

Cyrus tereddüt etti ama yüzünü ona dönmedi. Cyrus'un sadece gergin sırtını gördü, bakır rengi saçları sade siyah paltosuyla parlak bir kontrast oluşturuyordu. Yüzünü göremediği şu anda bile adamın kesimi, hükmettiği alan onu bir kez daha etkilemişti.

Yumuşak bir sesle, "Kaçmakla ilgili kısımdan bahsetmen oldukça aptalcaydı," dedi.

"Biliyorum." Alizeh dudağını ısırdı. "Şimdi bunun için çok üzgünüm."

Yavaşça arkasını döndü. "Yani sen kaçacak mısın o zaman?"

Alizeh kaçamak cevaplar verdi.

Parçalanmıştı ama aynı zamanda dikkati de dağılmıştı; güneş son bir saat içinde konum değiştirmişti ve altın ışıltısı cam kapılardan ve açık pencerelerden odaya doluyor, önüne çıkan her şeyi meshediyordu. Cyrus bile bu ışık fırtınasına kapılmıştı, vücudunun sert hatları kenarlardan belirginleşiyor, yüzünde dağınık bir parıltı dans ediyor, gözlerini boyuyordu. Parlaklığa karşı gözlerini kıstı.

Gözbebekleri iğne ucu kadar küçüldü, gözlerinin mavisi söndü; bir an onun kendisini izlemesini izledi, şaşkınlığı belliydi.

Alizeh aldırmadı.

Savaşan duyguları üzerinde düşünürken bakışlarının dolaşmasına izin verdi. Bu şatodan kaçmaya ilk geldiği zamankinden daha az meyilli hissediyordu, sadece bu süre içinde iki sağlam teklif aldığı için değil, aynı zamanda- Gerçek şu ki, gidecek başka bir yeri yoktu. En azından burada, hem anne hem de çocuk tarafından gözüne girmeye çalışılıyordu; ve yanağını bir şehir sokağının pisliğine bastırarak, olukta çok fazla acımasız gece uyumak zorunda kalmış olan Alizeh, sıcak bir yatağın lüksünü hafife almıyordu. Buranın bir süre dinlenmek ve önüne serilen sayısız felaketi sıralamak için hoş bir yer olduğunu inkâr edemezdi. Aslında, dışarıdaki kuş cıvıltılarını, uzaktaki şelalenin sessizliğini, dalları iten, yaprakları sallayan rüzgârın çabalarını hâlâ duyabiliyordu. Tek kelimeyle, çok güzeldi.

Ve Tulan'ı görmeyi çok istiyordu.

Büyü manipülasyonuna aşina olmasa da, Alizeh burada havada bir tür büyü olduğunu anlayacak kadar farkındaydı, çünkü mevsim tamamen yanlıştı. Doğru, Tulan acımasız bir kışın ortasında olan Ardunia'dan daha güneydeydi ama iki imparatorluk aynı sınırı paylaşıyordu; sıcaklıkta biraz değişiklik olsa fena olmazdı ama burası neredeyse yaz mevsimiydi.

Alizeh bunu tercih etmediğini söylerse yalan söylemiş olur.

Gözlerini kaldırdı ve sonunda Cyrus'un sabırsız bakışlarıyla buluştu. Tereddütle, "Belki de bugün kaçmayacağım," dedi.

Tedirginliği yerini gözle görülür bir şaşkınlığa bıraktı. "Öyle mi? İyi vakit geçiriyorsun, öyle mi? Misafirperverliğimin tadını mı çıkarıyorsun?"

Alizeh sessizce boğazını temizledi.

"Dalga geçmeyi tercih edebilirsin," dedi ellerini kavuşturup açarak. "Ama sonuçta seninle evlenip evlenmemeye karar veriyorum ve seçimimi yapmadan önce bana bırakmayı düşündüğün toprakları görmeme izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum."

Cyrus bunun üzerine sertleşti.

Adam gözlerini kırpmadan ona baktı, gözlerindeki ışık yavaşça uzaklaşıp sessizliğe gömülürken sönüyordu. Aslında, o kadar uzun süre hiçbir şey söylemedi ki, Alizeh o anın artan rahatsızlığı içinde konuşmaya zorlandığını hissetti.

"Cyrus?" dedi huzursuzca. "Sen iyi misin?"

Adam başını kaldırdı. "Hiç mi?"

Kaşlarını çattı.

"Biliyor musun," dedi gülmeye çalışarak, "buna inanmayacağının farkındayım, ama bir gün bu şekilde bir eş almak zorunda kalacağımı hiç hayal etmemiştim." Başını salladı ve tekrar arkasını döndü. "Sana Tulan'ı vermeye çalışıyorum - imparatorluklar arasında bir mücevher, benim evim olan bir toprak. Burada durup benimle evlenmen için yalvarıyorum -beni öldürüp ulusumu, tacımı, mirasımı alman için- ve sen evet bile demiyorsun." Gözlerini kapadı ve yemin etti. "Gerçekten çoktan dibe vurduğumu sanıyordum, ama bu- Bu hiç bilmediğim bir sefilliğin gölgesi."

Nosta bu hüzünlü konuşmayla ısındı ve Alizeh'nin esnek kalbi nefret ettiği acıma duygusuyla doldu. Ondan açıkça nefret edemediği için nefret ediyordu, duygularını yöneten kolları değiştiremediği için nefret ediyordu, duygu uygunsuz olduğunda merhamet duygusunu kapatamadığı için nefret ediyordu.

Alizeh iç çekerek ona yaklaştı.

Cyrus avlanıyormuş gibi başını kaldırdı ve odanın yarısında durduğu yerde onunla karşılaşana kadar giderek artan bir ihtiyatla onu izledi. Sonra aptalca ya da cesurca bir şey yaparak kendini şaşırttı; karar veremiyordu.

Onun koluna dokundu.

Ya da en azından denedi. Cyrus elini daha temas etmeden yakaladı, refleksleri o kadar hızlıydı ki ne olduğunu anlamadı bile, ta ki Cyrus'un elini gözlerinin önünde dimdik tuttuğunu şaşkınlıkla görene kadar. Kendi gözleri vahşi ve meraklı bir şekilde onu incelerken, eli onunkini hem büyüklüğü hem de sıcaklığıyla sardı. Alizeh kıpırdayamadığını hissetti; taş gibi hareketsizdi, parmakları parmak eklemlerinin altından aşağıya doğru kekeleyerek kayarken tenindeki hafif nasırları algılayabildiğine hayret etti ve neredeyse nefesi kesilecek kadar beklenmedik bir şekilde yavaşça yanan bir his uyandırdı.

Farkındalık onun içinde hızlandı.

Elini yavaşça aşağıya doğru çekti, bileğini bir bilezik gibi kavrayana kadar avucunu sıyırdı, parmakları hızla atan nabzına şefkatle bastırdı. Adamın oradaki atışları sayıp saymadığını, tepkisini kataloglayıp kataloglamadığını merak etti.

"Alizeh," dedi, sesi alçak ve ağırdı. Sanki onu kalbinden bıçaklayacakmış gibi bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Yapmayacaktım" -başını salladı, sesini buldu- "Yemin ederim sana zarar vermeyecektim."

Cyrus kızın elini yakmış gibi bıraktı ve ondan bir adım daha uzaklaştı. Çok hızlı nefes alıyordu, gözleri ağır bir şekilde korunuyordu. "O zaman ne yapacaktın?"

Tereddüt etti, gerçeği itiraf edip etmeme konusunda düşündü ve sonra bunu yapamayacak kadar aptal hissetti. Tekrar başını salladı. "Hiçbir şey, yemin ederim-"

"Alizeh." Sesi şimdi kızgın geliyordu. "Neden bana dokunmaya çalıştın? Senin oyunun ne?"

"Ben sadece"-içini çekti- "bu çok saçma," dedi sinirli bir şekilde. "Sadece sempatik olmaya çalışıyordum."

Gerginlik gözle görülür bir şekilde vücudundan uzaklaşırken bile ona göz kırptı. "Sempatik olmaya mı çalışıyordun?" diye yineledi, anlamadığı her halinden belliydi. "Yani beni teselli etmeye mi çalışıyordun?"

"Evet."

Kendisini işaret etti. "Beni."

"Biliyor musun?" Kızgın bir allık yanaklarını yaktı. "Boş ver."

Cyrus bir saniye boyunca ona baktı ve sonunda dayanamayıp yüksek sesle güldü. "Sana tek bir üzücü hikâye anlatıyorum ve savunman bu kadar kolay mı zayıflıyor? Bana karşı mı? Seni küçük sevimli aptal, kendini öldürteceksin."

"Oh, kapa çeneni." Kollarını kavuşturdu.

Başını yavaşça salladı, aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı, gözleri onu dikkatle inceledi, yüzünün çizgilerinde gezindi. Bir an için neredeyse ona dokunacakmış gibi göründü ama asla dokunmadı.

"Dalga geç benimle," diye fısıldadı. "Ne söyleyecektin? Beni nasıl rahatlatacaktın?"

"Ben- ben bir şey söylemeyecektim-"

"Bana endişelenmememi mi söyleyecektin?" dedi, hâlâ gülümseyerek. "Hayatım aslında değersiz olsa da, başımı dik tutmam ve iyi tarafından bakmam gerektiğini hatırlatacak mıydın?"

"Hayır," dedi, sesinin soluk soluğa çıktığını duyuyor ve bundan nefret ediyordu. "Seni böyle saçmalıklarla beslemeye hiç niyetim yoktu. Bunun iyi bir tarafını göremiyorum."

Derin bir nefes aldı, göğsü çabayla kalktı. "Biliyor musun, ben de bilmiyordum" demeden önce uzun bir süre geçti.

Alizeh'in kalbi çok sert çarpıyordu. İkisinin nasıl olup da kendilerini bu gergin anların içinde bulduklarını bilmiyordu ve sonuç olarak bunlardan nasıl kaçacağını da bilmiyordu. Cyrus'ta kesinlikle büyüleyici bir şey vardı; güçlü ve karmaşık bir şey ve onu gerçeği öğrenmek için dürtmek, ağrıyan bir kası dürtmek gibi hissettiriyordu; sonuçlar hem acı verici hem de hoştu. Ondan nefret ederken bile ona acıyor, onu küçümserken bile onu anlıyordu. O, emin olmadığı bir dizi gizemli kutuydu.

Açmak istiyordu ve gizli derinlikleri onu korkutsa bile cezbediyordu.

Ondan ne istediğini -ya da herhangi bir şey isteyip istemediğini- bilmiyordu.

Ve sonra ona dokundu.

Gözlerini indirdi ve ona dokundu, aralarındaki trans öylesine aniden bozuldu ki Alizeh keskin, dengesiz bir nefes aldı. Çıkardığı sese gülümsemesini, parmaklarını elbisesinin önünden aşağıya, göğüslerinin hemen altından göbeğinin tepesine doğru hafifçe sürüklerken kendi kendine sessizce gülmesini izledi.

Kaçtı ama çok geçti.

"Ne yapıyorsun?" dedi, öfke ve mücadeleyi çağırmaya çalışarak. Adam yakınında durduğunda kafası bulanıklaştı ve bedenleri arasındaki mesafeyi korumak için kendi kendine sessiz bir not aldı.

"Elbiseni düzeltiyordum," dedi bir adım geri çekilerek. "Lekeyi saklamak isteyeceğini düşünmemiştim."

Alizeh bir rüyadan uyanır gibi kendine baktı ve dalgınca elbisesinin üstünü sıvazladı. Gossamer katmanlarını iyice kirleten kahverengi çay sıçraması artık yoktu. Elbisesi tamamen yenilenmişti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı, kocaman gözlerle ona bakarak. "Büyüleri nasıl bu kadar kolay yapabiliyorsun?"

"Senin büyük bir güce sahip olman gerekmiyor mu?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla çatılırken. "Nasıl oluyor da büyünün işleyişi hakkında bu kadar bilgisiz olabiliyorsun?"

Adamın sorusu karşısında hafifçe kızardı ve kendini bilinçli hissetti. "Benim sihrim, eğer ona sahip olursam, resmi bir eğitim almadan bana ulaşacak. Sezgisel olması gerekiyor."

"Büyüleyici," dedi, kaşları daha da çatılmıştı. "Başka bir şey bilmiyor musun? Ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hayır," dedi, aniden rahatsız olmuştu. Onun dürüst, sıradan bir soru mu sorduğunu, yoksa

bilgi almak için onu ustalıkla araştırıyordu. Her iki durumda da ihtiyatla hareket etti. "Bildiğim kadarıyla kimse bilmiyor."

"Neden olmasın?"

"Çünkü tüm kayıtlı tarih boyunca buna daha önce hiç erişilmedi," dedi hızlıca, sonra konuyu değiştirdi. "Daha sıradan büyülere gelince, sadece ilkel şeyler biliyorum. Ardunia gelişmek için büyüye bel bağlayamayacak kadar büyük bir imparatorluk. Bizim için çok sınırlı bir kaynak ve bu yüzden de çok az kullanılıyor. Ayrıca tamamen kraliyete ait ve kraliyet tarafından düzenleniyor. Onu dilediğimiz gibi kullanmamıza izin verilmiyor."

"Evet," dedi sessizce. "Ardunyalıların sadece rahipliğe katılmak isteyenlere büyü öğrettiğini duymuştum."

Başını salladı. "Ama aynı şey Tulan'da geçerli değil, değil mi? Annen bana çocukluğundan beri kehanet ve büyücülük üzerine çalıştığını söyledi ve senin rahiplikle uzaktan yakından alakan olmadığını anlamak için sadece çalışan bir göze ihtiyaç var."

Hakaret karşısında kısa bir süre şaşırarak dondu kaldı ve sonra tüm vücuduyla güldü, omuzları titredi, gözlerinin kenarları kırıştı. "Tanrım," dedi. "Bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

"Dikkatli ol, Cyrus," diye onu azarladı. "Eğer böyle gülmeye devam edersen, bir kalbin olduğunu düşünebilirim."

"Endişelenmene gerek yok," dedi, gülümsemesi solmuştu. "Kesinlikle endişelenmiyorum."

Nosta soğudu.

Alizeh'nin gülümsemesi bu söz üzerine durakladı, içindeki bazı temel zırhlar parçalandı. Birden ne diyeceğini bilemedi.

"Gel o zaman," dedi, kapıya doğru yürürken kelimenin tam anlamıyla o anın ötesine geçti. "Eğer gerçekten bu kadar bilgisizseniz, size nasıl çalıştığını göstereyim."

"Ne nasıl çalışıyor?" Kadın kıpırdamadan ona baktı. "Peki beni nereye götürmek istiyorsun? Şimdi Tulan'a mı gidiyoruz?"

"Evet" dediğinde Alizeh onun sadece başının arkasını gördü.

"Gerçekten mi?" Aceleyle peşinden gitti. "Ve artık kaçacağımdan endişelenmiyor musun?"

"Hayır."

"Bekle- Neden olmasın?" Alizeh olduğu yerde durdu. "En azından biraz endişelenmelisin."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi adam, sonunda dönüp ona bakarak. "Çünkü son zamanlarda oldukça çekici bir şekilde acınası olduğunuzu anladım."

Alizeh kaskatı kesildi, vücudunda şok ve öfke uyandı. "Bu ne cüret!" dedi, kendini tam boyuna çekerek ve yumruklarını sıkarak. "Ben zavallı değilim-"

"Bir teorim var," dedi, kapıya doğru geri geri yürürken onun sözünü keserek, "eğer ağır yaralı olsaydım bana yardım ederdin. Doğru mu yanlış mı?"

"Yanlış."

Gülümsemesi genişledi. "Yalancı."

"Yapmazdım," dedi acımasızca. "Seni orada bırakır ve canımı kurtarmak için kaçardım."

Şimdi kocaman bir sırıtışla savaşıyordu, gözleri zorlukla bastırılmış bir zevkle parlıyordu. "Beni kurtaracaksın."

"Ölmene kesinlikle izin verirdim."

Başını iki yana salladı. "Beni geride bırakamazsın."

"Ben de isterdim," diye ısrar etti.

"Kesinlikle yapmalısın," dedi usulca. "Çünkü beni kurtarmak son derece aptalca olurdu ve ben senin aptal olduğunu düşünmüyordum."

Onun için üzüldüğüne inanamıyordu. Şimdi onu yumruklamak istiyordu. "Ben aptal değilim," dedi öfkeyle.

"Sana asla aptal demedim." Cyrus kapıda durmuş, kolu tutuyordu. "Sadece tüm işaretlerin öyle olabileceğini gösterdiğine dikkat çekiyorum."

"Gerçekten çok kötüsün," dedi, kapıya doğru yürürken bile ona ters ters bakarak. "Kötü ve berbat birisin ve senin için üzüldüğüme pişmanım."

Kaşlarını kaldırdı. "İlk hatan benim için üzülmek oldu."

"Bu bir daha yapmayacağım bir hata."

Kadın onu kenara itip kapının tokmağını çevirirken, eşikten tek bir adım atıp çığlık atarken, adam sessizce eğlenerek baktı.

Kapının ötesinde hiç yer yoktu.

Alizeh geriye doğru savruldu, Cyrus onu yakalayıp savrulan bedenini göğsüne yaslayarak sabitleyene kadar şiddetle sallanmaya devam etti. Son yirmi dört saat içinde gökyüzünden o kadar çok düşmüştü ki, bu kadar kısa sürede bir kez daha böyle bir düşüşü kaldıramazdı.

Zavallı kızın sinirleri yıpranmıştı.

"Neden dışarıda hiçbir şey yok?" diye neredeyse ağlayacaktı. "Bu kale neden bu kadar tuhaf?"

"Alizeh-"

"Burası gerçekten bir hapishane mi?" Paniği şimdi daha da artıyordu. "Beni bir kuleye mi kilitlediniz? Hiç çıkamayacak mıyım?"

"Alizeh-"

"Hayır" -onu itti, onu bırakana kadar, ondan birkaç adım uzaklaşana kadar onu itti- "Senden hoşlanmıyorum, sana güvenmiyorum ve seni kurtarmayacağım, seni aşağılık, hiçbir işe yaramayan, ilkesiz serseri-"

Yine de kızın omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine bakmaya çalıştı. "Alizeh, seni sinir bozucu kız, beni dinle-"

"Seni kesinlikle dinlemeyeceğim- Ve ne cüretle bana aptal ve sinir bozucu dersin-"

"Merdivenler camdan yapılmış."

Alizeh aniden hareketsiz kaldı. Yavaş yavaş kendine geldi, elbisesini düzeltirken ağırbaşlılığından geriye kalanları topladı ve adamdan yavaşça uzaklaştı, ardından açık kapıdan ve eşikten içeri baktı, bu kez daha yakından bakıyordu.

"Şey," dedi keskin bir nefes alarak. "Sanırım camdan yapılmışlar." Kollarını kavuşturdu, yüzüne bakamıyordu.

onu. "Ama bu aptalca bir fikir, bilirsiniz, merdivenlerin camdan olması. Oldukça tehlikeli."

Cyrus o kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda ona bakmaya cesaret edebildi ve yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle ona baktığını gördü. Hem acı çekmiş hem de kafası karışmış görünüyordu; bunu tam olarak tanımlayamıyordu ve ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Kendini mahcup hissederek gözlerini tekrar indirdi, sihrini gösterme ve Tulan'ı görme konusunda fikrini değiştirip değiştirmediğini merak ediyordu.

"Alizeh," dedi sonunda.

Başını kaldırmadı, onun yerine daha önce çok güzel bir çift botun içine soktuğu ayaklarına bakmayı tercih etti. "Az önce sana çok kötü isimler taktığımın farkındayım ama yine de Tulan'ı görmeyi çok isterim."

"Neden bana bakmayı reddediyorsun?"

"Neden yapayım ki?" dedi sessizce. "Yüzünü zaten gördüm."

"Alizeh-"

"Biliyor musun, adımı çok söylüyorsun."

"Adını söylüyorum," dedi ters bir şekilde, "gayet normal bir miktarda."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Kız ona baktı ve adam buna kızmış görünüyord u .

"Evet."

"Sanırım bu doğru olabilir," dedi. "Biri benimle ciddi bir şekilde konuşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, korkarım bakış açımı kaybettim."

Tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana salladı, keder onu her zaman olduğu gibi en uygunsuz anlarda yakalayınca yüzünü buruşturdu. Anne ve babasının ölümünün üzerinden yıllar ve yıllar geçmişti. sonra o sadece hiç olmuştur Emredildi, asla kabul etmedi. Amina Hanım ona adını bile sormamıştı. "Hiçbir şey," o dedi Parlak bir şekilde, Hatta olarako kokladı, aniden, bir duygu kabarmasına karşı.

"Ne yapıyorsun- Oh, Tanrı aşkına, yine mi ağlayacaksın? Seni lanet şehri görmeye götüreceğim Alizeh, sana lanet büyüyü göstereceğim, her şey için ağlamak zorunda değilsin-"

"Ağlamıyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Düşünüyorum. Bazen düşünürken duygusallaşıyorum-"

"Düşündüğün zaman mı? Yani her zaman mı?" Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve nefesinin altında küfretti. "Şeytan beni gerçekten öldürmeye çalışıyor."

Gözlerini sildi. "Bunu zaten bildiğini sanıyordum."

"Pekâlâ, bu kadarı sana yeter," dedi ve hiç uyarmadan kızın elini tutup kapıdan dışarı çıkardı.

On dokuz

نوزده

ALİZEH elindeki ekmek parçasına hayretle baktı ve onu elinde evirip çevirdi. Cyrus daha önce daha büyük bir yuvarlağı ikiye bölmüştü ve sonuç olarak elinde tuttuğu parça hilal gibi alışılmadık bir şekle sahipti.

Hava da hâlâ sıcaktı.

Alizeh tanıdık kokuyu aldığında bir fırının önünden geçiyorlardı ve Alizeh hayatı boyunca sadece fırınların önünden geçtiğini, hiçbirinin içine adım atmadığını yüksek sesle söyledikten sonra Cyrus şaşkınlığını ifade etmişti. Ona neden hiç fırına girmediğini sormuştu, çünkü "Ardunia bu tür müesseselerden yoksun olacak kadar zavallı bir imparatorluk değildi herhalde", o da Ardunia'nın "fırınlarla dolu olduğunu, çok teşekkür ederim" diye cevap vermişti, sadece bir fırını ziyaret etmeye hiç vakti olmamıştı, Çünkü her zaman en az on iki saatlik vardiyalarda çalışmıştı, ancak zamanı olsa bile, "böyle bir yerden herhangi bir şey satın alacak paradan her zaman yoksun" olduğunu ve sonuç olarak böyle bir çöküş olasılığıyla bile kendine işkence etmenin bir anlamı olmadığını düşünüyordu

-

Cyrus onu aniden kolundan tutmuş, tuhaf bir bakış atmış ve söz konusu dükkâna doğru yönlendirmişti; dükkânın içinde birkaç dakika kaybolmuşlar ve kısa bir süre sonra ellerinde ekmekle çıkmışlardı.

Cyrus'un onun için satın aldığı ekmek.

Aslında bir şey satın alacaklarını düşünmemişti, sadece Alizeh'nin parası olmadığı için değil, hayatı boyunca ailesi dışında hiç kimse ona bir şey satın almadığı için. Cyrus'la dışarı çıktıkları andan itibaren, el ele tutuştuklarını görüp Alizeh'ye kurnazca, cesaretlendirici bir baş selamı veren kendini beğenmiş Sarra'ya veda ettikleri andan şu anda bulundukları ana kadar yaşadıkları tüm deneyim o kadar yabancı ve tuhaftı ki Alizeh ne yapacağını bilemiyordu. Tüm bunları tam olarak düşünmeye çalışsa, kafasının düşebileceğini düşündü.

Şimdilik ekmeğe odaklandı.

Alizeh, beklenmedik -ve şaşırtıcı derecede sabırlı- arkadaşının biraz yönlendirmesiyle küçük, mütevazı bir hamur işi seçmişti. Oldukça inceydi, elle yoğrulduğu belliydi ve üzerine bolca susam serpilmişti. Dışı kahverengi ve çıtır çıtırdı ama -şimdi tek parmağıyla içini yokluyordu- içi hafif ve esnekti. Bu başarı ona işlevsel olarak imkânsız göründü.

"Bunu sihirle mi yapmışlar?" diye sordu Cyrus'a, hâlâ yumuşak iç kısmı kurcalıyordu. İçinde birçok küçük delik vardı ve birinin mükemmel, gevrek kabuğu bozmadan ortasından hamur parçalarını nasıl çıkarmış olabileceğini hayal edemiyordu.

Aslında bir parça ekmeğini yemekte olan Cyrus, ona baktığında hâlâ çiğniyordu ve şimdi kafasına dokunulmuş gibi ona bakıyordu.

Yutkundu. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Madem bu konuda kaba davranacaksın," dedi. "Sorularımı kendime saklayacağım."

"Alizeh."

Onu duymamış gibi davrandı.

Bunun yerine, yumuşak, süngerimsi iç kısmı tamamen ortaya çıkarmak için kabuğu kırmaya çalışarak kabuğu dikkatlice aldı. Önce kabuktan bir parça kopardı, doymak bilmez duyuları hafif tadın ve gevrek dokunun tadını çıkardı ve ardından -kaşlarını kaldırdı- şaşırtıcı derecede çiğnenebilir olan yastıksı orta kısmı ısırdı.

Alizeh ekmeği çok sevdiğine karar verdi.

İki tarafı rengârenk dükkânlarla çevrili, pırıl pırıl fildişi kaldırım taşlarıyla döşeli, aydınlık ve keyifli bir caddede ilerliyorlardı. Alizeh zaten etrafına epeyce bakmıştı, ama tam o sırada onlar yürürken yukarıya bakıyor, üzerlerindeki stratosferik tavanın görkemiyle büyüleniyordu; aslında bu bir tavan değil, yolun genişliği boyunca uzanan, bir uçtan diğerine çaprazlama uzanan, akıl almaz sayıda salkım sarmaşıktı.

bir binanın tepesinden diğerine. Cyrus'un anlattığına göre mor çiçekler ebediyen açmaları için büyülenmişti. Olgunlaşmış, çökmekte olan üzümler gibi yükseklerden şaşırtıcı kütleler halinde sarkıyorlardı; öteki dünyaya ait, ballı kokuları etraflarındaki havayı sararken, dökülen yapraklar her yeri gerçeküstü bir konfeti gibi süslüyordu. Ara sıra güçlü bir rüzgâr esip sarmaşıkları sallayarak yumuşak bir morsalkım yaprağı yağmuruna neden oluyordu; bu yaprakların görüntüsü ve kokusu o kadar cennet gibiydi ki, Alizeh yolun ortasına uzanıp mutluluktan ölebileceğini düşündü.

"Alizeh," dedi Cyrus tekrar.

"Hmm?" Hâlâ çiçeklere bakıyor, ekmeğini metodik bir şekilde parçalara ayırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi, duyulabilir bir şekilde sinirlenerek. "Kabuk bir deri değildir. İçini yemek için kabuğunu soymana gerek yok."

"Onu soymuyordum," diye alay etti, sonunda dönüp ona baktı. "İnceliyordum. Merak ediyordum da... Fırıncıların kabuğu kırmadan ortasına bu küçük delikleri nasıl açtıklarını söyleyebilir misiniz? Çok zekice görünüyor."

Cyrus aniden durdu. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Daha önce hiç ekmek yemedin mi?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki var."

"Yemedin, değil mi? Daha önce hiç ekmek yemedin."

"Doğru değil," dedi parmağıyla işaret ederek. "Bir keresinde, büyük bir evde çalışırken, kahvaltı salonundaki bulaşıkları temizliyordum ve hala dokunulmamış çok fazla yiyecek vardı - bütün bir tepsi mükemmel tost, hayal edebiliyor musunuz?

Cyrus sadece ona baktı. "Bu ne zaman

oldu?" "Birkaç yıl önce."

Sonra güç arar gibi gökyüzüne baktı ve iç çekerek ona döndü. "Bir keresinde, birkaç yıl önce, sen

tek bir lokma tost yedin mi? Bu kadar mı?"

"Şey, bunu tekrar yapmayı kendime yediremedim," dedi dudağını sıkarak. "Diğer hizmetçilerden biri beni bu utanç verici eylemi yaparken gördü ve hemen kâhyaya ispiyonladı, o da beni derhal görevimden aldı. Onun haksızca tarif ettiği gibi hırsızlık yapmadığımı, çünkü tüm ekmekleri doğrudan çöpe atmamızın emredildiğini, bunun da bana şok edici bir israf gibi göründüğünü belirtmeye çalıştım-"

"Tanrım, Alizeh." Cyrus tamamen gevşemişti. "Hayatım boyunca tanıdığım en tuhaf kız olabilirsin."

"Bana hakaret mi

ediyorsun?" "Sorgusuz

sualsiz."

Kız ona pis bir bakış attı ama Cyrus sadece güldü.

Tam o sırada bir dizi bağırış duyuldu; bir grup adam yüksek bir balkondan devasa bir halıyı açıyordu, karmaşık parça güneşte yeni doğmuş bir yaprak gibi açılmıştı. Sadece onların çabalarıyla asılı duran halı, muhteşem bir bayrak gibi rüzgârda sallanıyor, içlerinden biri korkuluktan oldukça agresif bir şekilde iyi fiyatlar ve indirimli teslimat hakkında bağırırken ipek iplikleri parıldıyordu.

Kızgınlığına rağmen Alizeh gülümsedi.

Tulan'ın kraliyet şehrinin -Cyrus ona Mesti demişti- ona Setar'ı hatırlatan yönleri vardı ama aralarında göze batan farklılıklar da vardı.

Birincisi, burada iki dili eşit ölçüde konuşuyorlardı. Tulan, Ardunia'nın en güney bölgesi olan Feşt vilayetinin hemen ötesinde yer alıyordu ve sonuç olarak sınırlar boyunca epeyce karışım olmuştu; Tulan halkı Feştunca ve Ardanzca konuşuyordu - gerçi Alizeh zaman zaman insanların her ikisinin de baştan savma bir karışımı gibi görünen üçüncü, resmi olmayan bir lehçe konuştuğunu duyduğunu düşünüyordu.

İkincisi ve en bariz olanı: her iki kraliyet şehri de çarpıcı renk ve mimari harikaları olsa da, sadece biri bol miktarda sihirle inşa edilmişti. Tulan, Ardunia'nın çok küçük bir parçası olmasına rağmen kraliyet şehri çok daha küçüktü,

Her santimetrekaresi daha temiz, daha yakından bakılmış ve incelikle büyülenmiş gibi hissettiren daha rahat bir nitelik veriyordu. Alizeh her şeyi yeni yetme bir kızın coşkusuyla karşılıyor, rüzgârı ilk kez keşfeden bir çocuktan farksız bir şekilde atmosferdeki yaşamı ve telaşı özümsüyordu.

"Senin hakkında bilmem gereken başka hangi önemli şeyler var?" Cyrus söylüyordu. "Örneğin hiç bir bardak süt içmedin mi? Hiç kek yemedin mi? Sana çatal bıçak kullanmayı öğretmemi ister misin?"

Alizeh bu son soru karşısında yüzünün ısındığını hissetti, çünkü böyle bir derse neredeyse kesinlikle ihtiyacı vardı. Şimdiye kadar mutfak aletleriyle sadece beceriksizce oynamıştı, çünkü onları hiç kullanmamıştı. Bir hizmetkâr olarak pek çok kez onların kullanım alanlarını öğrenmeye çalışmıştı ama ne zaman insanların yemek yemesini uzun süre izlese ya cezalandırılıyor ya da işten atılıyordu.

"Sen," dedi sonunda, utancını gizlemek için arkasını dönerek, "kasıtlı olarak kaba davranıyorsun. Benim senin gibi olmadığımı, hayatta kalmak için yemek yemeye ihtiyacım olmadığını çok iyi biliyorsun-"

"Sakın tuhaflığın için kendi halkını suçlamaya kalkma," diyerek onun sözünü kesti. Tekrar yürümeye başlamışlardı. "Tulan'da yemek yemeye ihtiyacı olmayan binlerce Cin var ama yine de yerel bakkalları ve fırınları iştahla ziyaret ediyorlar."

Cinlerden bahsedilince Alizeh bir an duraksadı.

Eğer Cyrus kendisine atılan tuhaf bakışları fark etmemiş olsaydı gerçekten şaşırırdı - böyle bir şeyi gözden kaçırmayacak kadar zeki biriydi - ama bu konuda tek kelime etmemişti, bu da onu hayal görüyor olabileceğinden endişelenmeye itti. Yine de, giderek daha aşikâr görünen bir şeyi açıkça inkâr etmekte zorlanıyordu.

Buradaki cinler ona doğaüstü bir şekilde uyum sağlamış gibiydi.

O geçerken başlarını kaldırdılar, yüzlerinde şaşkınlık ifadeleri belirdi. Sanki onu tanımaları gerekiyormuş gibi, sanki yüzü başka birine aitmiş gibi kaşlarını çattılar.

adını hatırlamakta zorlandıkları bir tanıdık. Birden fazla kez, o yanlarından geçerken biri dönüp arkadaşına duyamayacağı bir şeyler fısıldamak için iki kez baktı.

Onları ele veren ateş böcekleriydi.

Sahiplerinin yanında salınan neşeli böcekler olmasaydı, Alizeh, Ardunia'da bile görülmemiş bir sıradanlıkla kasabaya doluşan Clay ve Jinn sakinleri arasındaki farkı ayırt edemeyebilirdi. Evlerine döndüklerinde, Cinler yasal olarak günlerini diledikleri gibi geçirmekte özgürdü, ama her zaman varlıklarının tüm yönlerini belirleyen bir ihtiyatla yaşıyorlardı. Başlarını öne eğiyor, az konuşuyor, Kil'le fazla kaynaşmıyor ve mümkün olduğunca kendi çevrelerine çekiliyorlardı.

Bilinmeyen nedenlerden dolayı, Jinn burada daha mutlu görünüyordu.

Yine de Alizeh göğsünde tanıdık bir endişenin yükseldiğini hissetti - hayatında pek çok kez hissettiği ve takip edildiğini düşündüren bir şeydi bu. O ve Cyrus yürümeye başlayalı henüz bir dakika olmuştu ama şimdiden kendisine doğru bakan gözlerin arttığını fark ediyordu. Endişeyle etrafına bakındı, muhtemelen bu sırada kendini ele veriyordu ama yapacak bir şey yoktu. Orada biri vardı.

"Cyrus," dedi sessizce.

"Hayır, bu konuda tartışmak istemiyorum," dedi bitmemiş ekmeğiyle el hareketi yaparak. "Kendi vatandaşlarımın tüketim alışkanlıklarını bilmek benim işim ve size yemin ederim, Cinler her zaman yemek yer-"

"Cyrus," diye tısladı, onun kolunu çekiştirerek.

"Ne?" Dönüp ona baktı ve bir anda hayal kırıklığı yerini endişeye bıraktı. Bu tepki başlı başına merak edilecek bir şeydi, ama belki başka bir zaman.

"Ne oldu?" dedi ve aniden durdu. "Neyin var?"

Başını eğdi ve "Bana bir illüzyon yapmak için çok mu geç?" diye fısıldadı.

Cyrus'un endişesi alarma dönüştü. Hemen sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, sonra da gökyüzünü tarayarak daha yüksekleri aradı. Onun saldırganları aradığını fark etti.

"Kimsenin beni öldürmeye çalıştığını sanmıyorum," dedi hafifçe, biraz ciddiyet katmaya çalışarak. "Ama birinin bizi takip ettiğini düşünüyorum."

Nefesinin altında küfretti.

Daha önce, Cyrus büyü kullanarak kendi etrafında bir illüzyon yaratmıştı; bunun sonucunda onu gören insanlar sadece unutulabilir bir yüz görüyor ve bunu hemen akıllarından çıkarıyorlardı. Tulan'da özgürce dolaşabilmesinin tek yolunun bu olduğunu açıklamıştı, çünkü bir keresinde maske ve kapüşonlu pelerinle gizlendiği halde bir isyana neden olmuştu. "Lanet olası saçlarım yüzünden," diye mırıldanmıştı azımsanmayacak bir acıyla. "Bu renk bir lanet."

Yüzüne de bir illüzyon çizmek için ısrar etmişti ama Alizeh inatla reddetmişti. Cyrus'a üzerinde büyü yapmasına izin verecek kadar güvenmiyordu ve bunun sebepleri de belliydi: en son Cyrus'un büyülerinden birinin kendisini koruyacağına güvendiğinde, hiç beklenmedik bir şekilde havaya sürüklenmiş, bir ejderhanın sırtına atılmış ve doğrudan şeytanın tuzağına düşmüştü.

Büyü yok, demişti.

Ardunia'nın tüm soyluları onun yüzünü ve görünüşe göre iç çamaşırlarını görmüş olsa da, o zamandan beri kaçmış ve tamamen farklı bir imparatorluğa girmişti. Tulan'daki herhangi birinin onun kim olduğunu bilmesi pek olası görünmüyordu. Cyrus istemeye istemeye de olsa, sadece gözlerinin üzerine indirdiği oldukça büyük bir şapka takmayı kabul ettiği için razı olmuştu.

Görünüşe göre işe yaramaz bir şapka.

"Eğer biri zaten izliyorsa," dedi Cyrus, hâlâ sinsice sokağı tararken, "illüzyonun etkisini göreceklerdir, bu da sizi takip edebilecekleri anlamına gelir. Önce nispeten ıssız bir yere gitmeliyiz. Bu kişinin nereye gittiğini gördün mü?"

Alizeh başını salladı ve sonra fiziksel olarak mümkün olduğu kadar gizlice omzunun üzerinden baktı.

Orada genç bir kadın vardı.

Üzerinde parlak kırmızı bir elbise vardı ve caddenin ortasında kıpırdamadan duruyor, gözlerini kırpmadan Alizeh'e bakıyordu.

"İşte orada," diye fısıldadı Alizeh. "Tam arkamızda."

Cyrus onun daha önceki hareketini yankıladı, omzunun üzerinden dikkatle baktı, ama sonra tamamen döndü ve arayışını gizlemedi.

Kaşlarını çattı.

"Ne bayanı?" dedi, sesini alçaltma zahmetine girmeden. "Burada kimse yok."

"Onu görmüyor musun?"

"Ben kimseyi görmüyorum," dedi. "Belki de sadece bizi takip ediyormuş gibi görünüyordu."

Rahatladığını hisseden Alizeh içini çekti. "Evet," dedi, sokağı incelemek için dönerek. "Belki o-"

Alizeh daha iyi görebilmek umuduyla dönerken şapkasının kenarını kaldırmıştı ki, genç kadın hiç beklenmedik bir anda dizlerinin üzerine düştü. Titreyen parmağını Alizeh'e doğrulttu ve çığlık attı. Çığlık attı, o kadar şiddetli haykırdı ki Alizeh sesten, sesin ağırlığından ve vahşiliğinden dehşete düştü. Titrerken, yüzü soluklaşırken bile hareket edemiyordu.

Yere çakılmış gibi hissetti.

"Alizeh?" dedi Cyrus aceleyle. "Neyin var? Neler oluyor?"

"Bunu duyamazsın," diye fısıldamayı başardı, kalbi göğsünde öfkeyle çarpıyordu. "Sen duyabiliyor musun?"

"Neyi duymak?"

Sokaktaki kadın hâlâ çığlık atıyor, histerik bir şekilde hıçkırıyor ve feryat ediyordu.

"Alizeh?"

"Cyrus." Zor nefes alıyordu ve bakmadan onun koluna uzandı, gömleğinin kolunu avuçladı.

"Tulan'daki Cinlerin güçlerini açıkça kullanmalarına izin verildiğini bana neden söylemediniz?"

"Sen"- şaşkınlıkla yere baktı, onun ölümcül tutuşuna -"Hiç sormadın. Ve yapmamız gereken başka şeyler de vardı..."

Cyrus keskin bir nefes aldı.

Çığlık atan kızın aniden ortaya çıkmasıyla -Azize sadece hayal edebiliyordu- gözleri fal taşı gibi açıldı. Genç kadın muhtemelen o hengamede görünmezliğinin kontrolünü kaybetmişti ve çığlıkları caddede yankılanırken, her türden insan her yönden koşarak geliyordu. Kızın kalkmasına yardım etmeye çalıştılar ama o yerinden kıpırdamadı. Alizeh'i işaret ederek ve ellerini yüzünde gezdirerek yardımlarından kurtuldu.

Alizeh, Cyrus'un paniklediğini hissedebiliyordu. "Gidelim," dedi, "hemen şimdi-"

"Hayır- yapamam- onu öylece bırakamam-"

Artık bir kalabalık toplanmıştı, gözler genç kadının uzattığı parmağın yönünü takip ediyordu ve bağırışlar ve fısıltılar çarpıcı bir kreşendoya ulaştığında, çığlık atan kadın bir şekilde daha da kırıldı, yüzünü acı çeken bir ifade kapladı - sevinç ve keder gibi bir şeyin karışımı - gözyaşları hala yanaklarından aşağı süzülüyordu. Sonunda anlaşılır bir şekilde konuşmayı başardı.

"Bu doğru," diye bağırdı. "Burada olduğunu söylediler- İnanmadım- Ama doğru-"

"Kim?" diye seslendi başka biri. "Kim o?"

"Saraydaki hizmetçi çocuk," diye bağırdı bir adam, "dedi ki-"

"Hayır- Olamaz-"

"Alizeh," dedi Cyrus ısrarla, "üzerinde büyü kullanmamamı istediğini biliyorum, ama lütfen seni buradan çıkarayım. -"

"Ardunian gazetesinde, dün geceden-"

"Hayır, ondan çok önce, günlerdir fısıltılar duyuyoruz-"

"Gidemem," dedi Alizeh umutsuzca, nabzı hızla atıyordu. "Gidebilir miyim? Bu insanlar, onlar benim sorumluluğumda-
"

Cyrus, kalabalık ileri atılırken onu sertçe geri çekti ve şapkası sert bir gümbürtüyle yere düştü. Geri almak için zaman yoktu. Kitle daha iyi görebilmek için hiç vakit kaybetmeden onun etrafını sardı.

"Gözleri!"

"Ve saçları! Bir taç takıyor!" "Tam
da dedikleri gibi-"

"Karımın Setar'daki kuzeni ona bir mektup göndermiş, o olduğuna yemin etmiş, o olması gerektiğini söylemiş-"

"Bunca zamandır saklandığını duydum-"

"O söylentileri hatırlıyorum -yaklaşık yirmi yıl önce-"

"Yukarıdaki melekler, ben de duydum ama inanmadım-
"

"Dualarımız kabul oldu!" diye haykırdı yaşlı bir kadın, ellerine kapanmış ağlıyordu. "Sonunda oldu ve hayatım boyunca - kardeşim on yedi yıldır Forina'da hapisteyken bile umut etmeye cesaret edememiştim
-"

"Ve annemin, Stol vilayetinde, ayaklarını kestiler-"

"Adalet!" diye bağırdı biri. "Adalet buna gelecek
çürüyen toprak!"

Alizeh o anda ayağını kaybetti, neredeyse düşüyordu ki Cyrus onu yakaladı ve kollarının arasında sıkıca çevirerek yüzünü göğsüne sakladı.

"Lütfen," diye fısıldadı saçlarına doğru. "Lütfen seni buradan çıkarmama izin ver- Buna hazır değilsin ve onlar da senin için hazır değil-"

"Hapishanelerden başlamalısınız Majesteleri!" diye haykırdı bir başka kadın. "Kardeşlerimiz Soroot İmparatorluğu'nda hayvanlardan daha kötü muamele görüyorlar-"

"Ve Zeldan'da-"

"Çocukları hala Sheffat'a gömüyorlar-"

Alizeh her darbeyi, içini parçalayan her ifadeyi, daha derine inen her cümleyi, kendisine hatırlatılan bu

amacı, görevi, nefesini ciğerlerinden çekip almaktı.

"Konuşmuyor mu? Anlamıyorum-"

"Kaledeki snoda, onunla konuştuğunu söyledi. -ona gülümsedi-"

"Onun kralla evlenmek için burada olduğunu söylediğini sanıyordum-" Alizeh göğsü kabararak soluk soluğa kaldı.

"Kralımız mı? Kral Cyrus mu?"

"Aylardır bir gelin için oda hazırlıyor - bunu gizlemiyor-"

"Ama o olduğundan emin misin?"

"Hizmetçiler onun bu sabah geldiğini söyledi! Saraya taşındığını-"

"Kiminle birlikte o zaman? Yüzünü göremiyorum-" "Sence o kral mı?"

"Kral mı? Hem de güpegündüz?" Birisi güldü. "Sanmıyorum-"

"Zaal'ı öldürdüğünü duydun mu? Kendi evinde mi?"

"Evet, ahlaksız canavarın bunu hak ettiğini duydum-" "Çok yaşa Kral Cyrus!" diye bir ses yükseldi. "Çok yaşa bizim Kraliçe!"

Alizeh'in kalbi göğsünde çok sert atıyordu. Kendini tehlikeli bir şekilde sersemlemiş hissediyordu. Duygulardan ve panikten başı dönüyordu ve rüya görüyor olabileceğine dair kafa karıştırıcı bir şüpheye kapılmıştı.

"Alizeh, lütfen, ayağa kalk- Alizeh-"

"Neden senden hoşlanıyorlar?" diye fısıldadı, kafası parazitlerle doluyken bile dudakları onun boğazına doğru hareket ediyordu. "Senden nefret edeceklerini düşünmüştüm-"

"Lütfen, Ekselansları," diye bağırdı bir adam. "Bir şey söyleyin -"Konuşmanız için yalvarıyoruz."

"Beni affet," diye fısıldadı Cyrus, ona daha sıkı sarılarak. "Bunu yapmamı istemediğini biliyorum ama daha fazla beklemeyeceğim-"

"Cyrus," diye nefes aldı, dönen dünyaya karşı gözlerini kapatarak. "Sanırım bayılacağım."

"Kraliçem!" diye bağırdı ilk kadın, Alizeh'in sesini hayatının sonuna kadar hatırlayacağından şüpheleniyordu.

"Benim Kraliçe, sen Sonunda Nefes nefese, hala Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu: "Bunca zaman sonra nihayet bizim için geldin.
-"

Aniden ortadan kayboldular.

Yirmi

O kadar yumuşak bir şekilde mekân değiştirmişlerdi ki, Alizeh bir an sonra geniş bir çiçek tarlasının ortasında belirene kadar kaotik caddeden ayrıldıklarını fark etmemişti bile. Yanağının altında Cyrus'un kazağının ıslaklığını hissedene kadar sessizce ağladığını da fark etmemişti.

Özenli bir dikkatle onu bıraktı, yere düşmesine yardım etmeden önce temkinli hareketlerle uzaklaştı, yavaşça devrilmeden önce sadece bir an minnettar bir iç çekişle battı. Yan tarafına doğru kıvrıldı, vücudunun altında bir lale yatağı ezildi ve bu sırada anlamadığı fiziksel bir tepki yaşadı. Uzuvları ölü ve kurşuni hissediyordu. Hiç olmadığı kadar üşümüş, hiç olmadığı kadar bitkin düşmüştü ve başını dik tutması imkânsız gibiydi. Uyuşmuş parmakları, şimdi onu boğuyormuş gibi hissettiren boynundaki ağır tasmayı güçlükle çözebildi ve son, yorucu bir çabayla onu boğazından kopardı ve ışıltılı parçayı yere fırlattı.

Derin, titrek bir nefes aldı.

Alizeh hâlâ o insanları hissedebiliyor, seslerini duyabiliyordu; umutlarının ağırlığı altında ciğerleri sıkışıyor, hayallerinin ağırlığı altında kaburgaları çatlıyordu.

Anne ve babasını hiç o anda özlediği kadar özlememişti; yol gösterilmesini, birinin ona yeterince güçlü olduğunu, buna layık olduğunu söylemesini diliyordu. Yükselmesi gerektiğini, şimdi, her zamankinden daha fazla.

Eğer yaparsa başarısız olmayacağını.

"Alizeh," diye fısıldadı. "Beni korkutuyorsun."

Onun tanıdık sesini duydu ve sesle birlikte gözlerini açarak yüzünü aramaya başladı. Onun yerine baktığı her yerde çiçekler vardı. Çimen kokusu, devrilmiş toprağın hoş kokusu, çiyin tazeliği. Islak yanağını birçok lalenin kadife yapraklarına bastırdı; burnunun yakınında üç arı vızıldıyordu. Yaşayabileceğini hissetti

sonsuza dek burada kalabilir, yorgun başını bu çiçek tarhına yaslayabilir ve bir an için hâlâ çocukmuş gibi davranabilirdi.

"Lütfen," dedi Cyrus. "En azından bana iyi olduğunu söyle."

"Korkarım bu imkânsız," dedi usulca burnunu çekerek. Gözlerini tekrar kapattı, çiçeklerin gözyaşlarını kurutmasına izin verdi. "Ne oldu? Sen yapmak ne demek?" o dedi, telaşlandı. "Neden imkansız mı?"

"Şey," dedi, "çünkü son zamanlarda senin oldukça büyüleyici bir şekilde acınası olduğunu anladım."

İç çekti. "Gerçekten mi? Beni aşağılamak için bu anı mı seçiyorsun?"

"Ve bir teorim var," diye devam etti, "eğer kötü yaralanmış olsaydım, bana yardım ederdin. Doğru mu yanlış mı?"

Sustu.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Alizeh parlak yeşil bir yapraktan damlayan çiy damlasını izleyecek kadar zaman buldu.

"Doğru mu yanlış mı, Cyrus?"

Adamın düzensiz nefes verişini, sinirli bir şekilde "Yanlış" dediğinde sesindeki keskin tonu duydu.

Nosta soğuk bir şekilde parladı. "Yalancı," diye fısıldadı.

"Bu oyun umurumda değil."

"Neredeyiz bu arada?" diye sordu, gözleri özellikle mor bir laleye takıldı, rengi o kadar canlıydı ki hayal ürünü gibi görünüyordu.

Cyrus yanıt olarak, bir çiçek tarlasında oldukları aşikâr olan şeyi söylemedi; onun yerine kızın soramadığı daha spesifik soruyu yanıtladı ve basitçe, "Güvenli bir yerde," dedi.

"Güvenli mi?" dedi küçük bir gülümsemeyle. "Sen buradayken bile mi?"

Bir süre sonra sessizce "Evet" dedi. Nosta ısındı.

Alizeh onu hâlâ görmemişti. Onu göremiyordu. Laleler

uzundu, başı ağırdı ve hareket etmek için hiçbir istek duymuyordu. Cyrus'un orada olup olmadığını merak ediyordu.

hemen yanında oturuyordu ve onu sade siyah giysileri içinde, bir çiçek denizine tünemiş, uzun bacaklarını bir çocuk gibi göğsüne çekmiş olarak hayal etmeye çalıştı. Saçlarının yeşile karşı çok hoş görüneceğini düşündü.

"Peki burada da büyü var mı?" diye sordu.

"Evet."

Alizeh yorgun elini solmuş bir çiçeğe doğru uzattı, kırık boynunu ve uykulu yapraklarını okşadı ve çiçek onun dokunuşuyla kıpırdandı, dik durmak için zorlandı. O zaman fark etti ki, kendisi gittikten sonra çiçekler yeniden açacaktı.

"Birinin seni burada bulması için kilometrelerce yürümesi gerekir," diyerek kadının sormadığı başka bir soruyu cevapladı. "Bu alana giden doğrudan bir yol yok."

"O zaman hangi amaca hizmet ediyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Çiçek tarlası," dedi. "Orasının yabani bir tarla olduğunu sanmıyorum.

-Kasıtlı olarak dikilmiş gibi görünüyor ama ona ulaşmanın bir yolu olmadığını söylüyorsunuz. Ve eğer her zaman çiçek açması için büyülendiyse, saplarının pazarda satılmayacağını varsaymak zorundayım. Öyleyse neden burada? Kim koydu onu buraya?"

"Tarla sadece var olmak için var. Burada binlerce farklı türde çiçek var" diye açıkladı. "Bir tür canlı tablo olması amaçlanıyor; yorgun duyuları canlandırmak için güzelliklerle dolu bir deneyim."

Alize neredeyse başını kaldıracaktı, o kadar şaşırmıştı ki. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin?"

"Evet," dedi sessizce.

"Yani beni teselli etmeye mi çalışıyordun?" "Lanet olsun, Alizeh, kes şunu."

"Pekâlâ, tamam," dedi iç çekerek.

"Güzel."

"Ben mi?" dedi tekrar. "Beni teselli etmeye mi çalışıyordun?" "Biliyor musun, kaleye kadar yürüyebilirsin-"

"Özür dilerim, özür dilerim, söz veriyorum bu sefer gerçekten bitirdim." Yanağının içini ısırdı ve sonra -çok, çok yumuşak bir şekilde-

"Umarım beni buraya getirdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumu biliyorsunuzdur. Burası kesinlikle çok güzel."

"Evet, şey," dedi keskin bir nefes alarak. "Bana tam da ağlarken çiçeklerin eşlik etmesini takdir edecek türden hüzünlü bir insan gibi geliyorsunuz."

Bir süre bu sözle oturdu ve şifreyi çözmeye çalıştı. "Biliyor musun," dedi sonunda, "sanırım bu bana söylediğin en güzel şey olabilir."

"Bu bir iltifat değildi."

"Evet," dedi gülümseyerek. "Sanırım öyleydi."

Adam buna sessizce güldü, Alize de güldü ve ikisi de en bariz konuşma konularından özenle kaçınarak arkadaşça bir sessizliğe gömüldüler. Alizeh, Cyrus'un oturduğu yerde ne yaptığını bilmiyordu ama onun şu anda imparatorluğu ele geçirme ihtimali üzerine ne kadar hararetle kafa yorduğuna dair bir fikri varsa bile bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Alizeh ise yorgun çiçeklerin saplarını gıdıklıyor, o düşünürken onların kıpırdanışını izliyordu. Bu sessiz an için minnettardı, çünkü zihni karmakarışıktı.

Eğer daha önce dünyadaki yerinden şüphe duyduysa bile, şimdi onu bekleyen insanlar olduğunu, onu takip edecek insanlar olduğunu ve doğuştan ve kaderden bağlı olduğu, liderlik etmek ve birleştirmekle yükümlü olduğu insanlar olduğunu kesin olarak biliyordu.

Yine de yıllarca bu imkânsız gibi görünmüştü.

Kendisini kraliçe yapacak bir tacı, hükmedeceği bir imparatorluğu ve halkına yardım edecek kaynakları yokken bu kadar büyük bir sorun karşısında hiçbir şey yapamayacağını söylemek kolaydı. Ama şimdi, yanı başında oturup şatosunu, unvanını, topraklarını ve halkını sunan kolay bir cevap varken, sorumluluklarından nasıl isteyerek uzaklaşabilirdi?

Hayır demesi aptallık olurdu.

Öte yandan, pek çok sorununun bariz cevabı, bu sirki başından beri düzenleyen İblis'in isteklerine de karışmıştı. Muhtemelen

Tek bir kelime bile etmeden duygularını kendi iradesine göre yönlendirmenin yollarını bularak, sinsi yollarla onu tam da bu ana sürükledi. Ailesi bir keresinde onu, kalbinin tam olarak merhamete ayarlanırsa iki yönlü bir araç haline geleceği konusunda uyarmıştı: en büyük gücü ve en büyük zayıflığı olacaktı.

Ne demek istediklerini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı, çünkü duygusal cephanelikte çok gerekli olan empatinin nasıl bir yıkım silahı olabileceğini hayal etmek zordu. Ama şimdi biliyordu - artık bir insanın en büyük zayıflığını tespit edip kullanmakta usta olan şeytanın hedefini tam ve doğru olarak vurduğunu ve kırılana kadar merhametini ona karşı kullanacağını biliyordu.

Cyrus'un teklifini kabul ederse, yani kaderini gerçekleştirirse ne olacağını merak ediyordu.

Şeytan nasıl müdahale edebilir?

İçini çekti ve ses komşusunda bir hışırtı uyandırdı.

"Cyrus?" dedi usulca.

"Evet?"

"Size bir soru sorabilir miyim?"

Onun tepki olarak sertleştiğini neredeyse hissedebiliyordu. "Gerçekten yapmamanı tercih ederim."

"Evet, bunun farkındayım ama yine de sorabilir miyim?" İçini çekti.

"Neden hep siyah giyiyorsun?" dedi. "Rengine hiç yakışmıyor."

"Pas."

"Cevap vermeyecek misin?" dedi Alizeh, şaşırmış bir halde. "Ama bu çok nazik bir soru."

"Oh, ve bana daha az nazik sorularınız var, değil mi?" Bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Aslında çok fazla."

"Bir kez daha, pas geçiyorum."

"Cyrus," dedi sabırla, "bir kıza evlenme teklif edip sonra da tek bir soruya bile cevap vermeyi reddedemezsin.

kendin
hakkında."
"Dene beni."
"Güzel. Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"
Boğazını temizledi ve sessizce "Pas" dedi.
"Kardeşin var mı? Gerçekten mi? Nerede-"
"Sıradaki soru."
Kendini kederli hissederek tereddüt etti ve ona biraz daha kaba bir şey sormaya karar verdi. "Pekâlâ o zaman. Belki bana Tulan halkının neden senden nefret etmiyor gibi göründüğünü açıklayabilirsin."
"Benden nefret mi ediyorsun?" Buna güldü. "Neden benden nefret etsinler ki?"
"Şaşırdınız," dedi, sorudan çok bir açıklama gibiydi. "Bu ilginç. Ama tahtı o kadar kanlı ve vahşi bir şekilde ele geçirdiniz ki... Aslında o kadar acımasız bir ele geçirmeydi ki tüm dünyada konuşuldu. Akli durumunuz ve yönetme kabiliyetiniz hakkında da pek çok spekülasyon yapıldı-"
"Tarihte tacı kötü bir şekilde ele geçiren ilk kişi ben değilim," dedi soğuk bir şekilde, "son kişi de ben olmayacağım. Nihayetinde vatandaşlar en çok temiz suya, adil ücretlere, iyi hasada ve dikkatle yönetilen bir hazineye önem verirler. Ben halkımla ilgileniyorum. Benden nefret etmeleri için onlara hiçbir neden vermiyorum."
"Ama Ardunia'daki insanlar senden gerçekten nefret ediyor gibi görünüyor," dedi sessizce. "Hem de çok."
Tekrar güldü, bu sefer biraz öfkeyle. "Benden nefret ediyorlar çünkü benden korkuyorlar."
"Senden korkmalılar
mı?" "Evet."
Nosta bunun üzerine ısındı ve Alizeh'in kalbi biraz daha hızlı attı. "Pekâlâ," dedi kendini hazırlayarak. "Şimdi sana muhtemelen en zor soruyu soracağım."
"Ne?" dedi sertçe.
Alizeh nefesini tuttu ve bekledi, ta ki onun iç çektiğini duyana kadar.
Yavaşça, "Ne oldu?" diye sordu.

"Baban korkunç bir adam mıydı? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Cyrus o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, etraflarındaki dünyanın sesleri daha parlak bir şekilde ortaya çıktı. Huzursuz bir rüzgârın sessizliği daha da şiddetlendi, meşgul kuşların cıvıltıları daha da arttı; bulutlar ayrılıp geçerken çiçekler sallandı, batan güneşin yapraklar ve dallar arasından parıldaması için yollar açtı, her şeyi ağır, altın bir ışıkla gölgeledi. Cırcır böceklerini ve arıları duydu, nefes almak için dudaklarını araladı, tenine değmeden önce soğuğun tadını aldı.

En önemlisi, onun nefes alışını duyabiliyordu.

"Cyrus," dedi sonunda. "Bana cevap vermeyecek misin?" "Babam hakkında konuşmak istemiyorum."

"Ama-"

"Bunu tartışmayacağım."

"Neden böyle korkunç bir şey yaptığını anlayamazsam sana nasıl güvenebilirim?" dedi.

"Bana güvenmek zorunda değilsin."

"Tabii ki biliyorum." Kaşlarını çattı. "Bana çok büyük sözler veriyorsun ve ben de bu sözlerinde ciddi olduğuna inanmak zorundayım - pazarlığın sana düşen kısmını yerine getireceğine-"

"Sana kan yemini ettireceğim."

Alizeh çok ama çok hareketsiz kaldı. "Hayır," dedi nefes vererek. "Kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın?"

"Çünkü- Cyrus-"

"Eğer beni öldürürsen, anlaştığımız gibi, bunların hiçbir önemi kalmayacak." "Ama bana bağlı olacaksın - muhtemelen sonsuza dek-"

"Sadece beni öldürmezsen." "Peki o zamana kadar?"

Derin bir nefes aldı. "Evet. Evet. O zamana kadar oldukça rahatsız edici olacak. Çoğunlukla benim için."

Çiçeklere karşı başını salladı. "Bunu yapmayacağım. Bu insani değil. Özgür iradeniz olmayacak."

Acı acı güldü. "Ve sanırım beni öldürmenin daha insancıl

bir seçenek olduğunu düşünüyorsun?"

"Seni öldürmek senin fikrindi!"

"Bu da benim fikrim. Neden bu kadar inatçı olduğunuzu anlamıyorum-"

"Neden bana nedenlerini söylemiyorsun?" diye karşı çıktı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Annen bunu babanın yönetmeye uygun olmadığını iddia ettiğin için yaptığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Annem," dedi sert bir sesle, "çok konuşuyor."

"Cyrus-"

Hiç uyarmadan ayağa kalktı ve Alizeh onu sanki ilk kez görüyormuş gibi irkilerek gördü. Artık yan yatmayıp sırt üstü dönene kadar yavaşça döndü, bukleleri hareket ettikçe gevşek taç yapraklarını yakalıyor, hareketleri bir lale parmak ucunu kaosa sürüklüyordu. Yanağından gevşek bir taç yaprağı kopardı ve bir renk, sap ve yaprak kaleydoskopunun içinden ona baktı ve bir an için gökyüzü ve onun gözlerinin mavisinden başka bir şey görmedi. Sonra, sönmekte olan ışıkta parıldayan saçlarını; altın saatin yaldızladığı yüzünün zarif hatlarını. Alizeh onun güzelliğini kabul etmekten hoşlanmıyordu, ama burada, bir çiçek okyanusunun içinde, sade siyah giysileri içinde uzun ve kasvetli duran Cyrus oldukça muhteşemdi.

Belirli bir şeye bakmıyordu, vücudu ondan uzağa dönmüştü ama kol ve bacaklarındaki gerginlik ve duruşundaki sertlik yüzündeki sakin ifadeyi yalanlıyordu.

Yavaşça onun adını söyledi.

Başını çevirdi, onu orada gördü ve gözle görülür bir şekilde irkildi. Alizeh onun bakışlarında bulabileceğini düşündüğü onca şey arasında korkuyu beklemiyordu.

Adam ona bakarken boğazının çalışmasını izledi, durgun vücudunun her santimini dikkatle inceledi. Gözleri yer yer oyalanıyor, kızın açlık olarak tanıdığı bir şeyle kararıyordu. Sonra ona zayıflığa tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir ifadeyle baktı, sanki onun hangi kısmının tadını daha uzun süre çıkaracağına karar veremiyordu ve

Adamın bu kadar yoğun ilgisi onu hem çaresiz hem de nefes alamıyormuş gibi kararsız hissettirdi.

"Kolyeni çıkarmışsın," dedi biraz zorlanarak. "Evet."

"Neden?"

"Beni boğduğunu hissettim."

"Doğru," dedi ve bir elini yüzünde gezdirdi.

Aniden arkasını döndü.

"Cyrus," dedi bir süre sonra. "Benden korkuyor musun?"

O zaman neredeyse gülecekti ama ifadesi gergindi. "Ne kadar saçma bir soru."

"Yine de cevap verecek misin?"

"Hayır," dedi sertçe. "Senden korkmuyorum."

Nosta soğudu.

"Öylesin," diye ısrar etti. "Sana zarar vereceğimi düşünüyorsun." "Hayır. Düşünmüyorum."

Nosta tekrar soğudu. "Cyrus-"

"Dur." Her zamankinden daha sert nefes alıyordu. "Artık konuşmak istemiyorum."

"Ama-"

Bir ses çıkardı, tıslamaya benzer bir şeydi, vücudu tahrik olmaksızın sıkışırken gözleri kapandı. Gövdesini kavradı ve iki büklüm oldu, yavaşça dizlerinin üzerine çökerken dişlerini sıktı ve ellerinin üzerine düşerken nefesini tuttu, sonra bir çığlık attı ve bu gelişmeleri giderek artan bir dehşetle izleyen Alizeh, Cyrus'un çığlık atmamaya çalıştığını fark etti.

Kendini unuttu.

Kendi yorgun bedenini unuttu ve korkuyla ayağa fırladı, tökezlerken başı hafifçe yüzüyordu, ona doğru koşarken kendini sabitledi. "Neler oluyor?" dedi şaşkınlıkla. "Neden canın yanıyor? Bırak beni-"

Kadın ona dokundu ve adam tek bir kelime söylemeye zorlanarak geri çekildi: "Yapma."

"Ama-"

Cyrus'un kafası ani ve şiddetli bir hareketle geriye doğru fırladı, gözleri irileşirken teni kül rengi, hastalıklı bir renk aldı. Vücudu titriyor, nefes alıp verirken göğsü gittikçe daha hızlı inip kalkıyor, bu sırada yüzü dehşete kapılmış tek bir ifadeyle donup kalıyordu. O zaman onun bir şey gördüğünü anladı.

Bir şeyler duyduğunu. "Hayır,"

diye bağırdı. "Hayır-"

Sonra kırıldı, öne doğru yığılırken acı dolu bir sesle kırıldı, nefes nefese kalırken omuzları titriyordu.

"Yapamam," dedi umutsuzca. "Yapamam, üzgünüm-

Lütfen

-"

Alizeh onun gözlerindeki işkenceye tanıklık etti. Tek bir gözyaşı, ardından bir başkası yanağından aşağı yavaşça süzülürken çıkardığı kısık, ağlamaklı sesi duydu.

Kalbinin durabileceğini düşündü.

Cyrus'un şeytanı kendi hayatına soktuğu için suçlu olduğunu mantıklı bir şekilde anlıyordu ama başkalarının acılarına nasıl sırt çevireceğini bilmiyordu. Orada durdu ve dehşete düşmüş bir halde, Cyrus'un merhamet için körü körüne yalvarışını, vurulmuş gibi defalarca irkilmesini izledi. Kısa süre sonra, önce başının tepesinden, sonra da burnundan ince bir kan çizgisi yavaşça damlamaya başladı.

Cyrus ağladı.

Acı çekerken bile yalvardı, konuşurken açık ağzından kan damlıyordu. "Diğerini değil," diye nefes nefese kaldı. "Lütfen, sana yalvarıyorum, diğerini alma-"

Cyrus kendini bu şekilde ifşa etmeden önce ölmüş olurdu. Alizeh bunu biliyordu, onun önünde böyle bir duyguya kapılmadan önce kendini uçurumdan atacağını biliyordu ve yine de burada, tamamen kendi iradesi dışında ayaklarının dibinde çırılçıplak yatıyordu. Bu sefaletin arkasındaki beyni biliyordu ve şeytanın Cyrus'u bilerek küçük düşürdüğünden şüpheleniyordu - onu bir ceza biçimi olarak önünde yok ediyor, çalıyor

Bu süreçteki gururunu, mahremiyetini ondan aldı. Gözlerini kaçırmaya çalıştı ama nasıl yapabilirdi ki? Acınası kalbi bu manzara karşısında ikiye bölünmüşken?

Paniğe kapılmıştı, onun ıstırabı karşısında güçsüzdü, aptalca bir şekilde onu bu trans halinden kurtarabilmeyi diliyordu, her türlü çabanın boşa çıkacağını bilse bile. Çünkü Iblees bir zihni işgal ettiğinde, kaçmak imkânsızdı.

Hayır, Alizeh daha iyi biliyordu.

Saf değildi; bu olayın kendi çıkarı için düzenlendiğini anlamıştı. Iblees onun sempatisini manipüle etmek için Cyrus'a işkence ediyordu. O zaman yanlış adımlarını açıkça gördü ve artan bir umutsuzlukla, bir şekilde kendine ihanet ettiğini fark etti.

Cyrus'tan hoşlanmaya başlamıştı.

Onu daha karmaşık ve merhametli görmeye başlamıştı. Aslında onu öldürmek istemiyordu. Artık onun için tek boyutlu bir canavar değil, anlamayı umduğu şaşırtıcı bir karakterdi.

Iblees'e bu cephaneyi o vermişti.

Aslında, Alizeh tek bir kelime söylerse bu eziyete hemen şimdi son verebileceğinden şüpheleniyordu: evet.

Evet, onunla evleneceğim.

Baştan çıkmıştı. Bütün gün bu seçim üzerinde düşünmüştü ve her geçen saat olumlu bir cevaba daha fazla meylettiğini hissediyordu. Ama şu anda böylesine önemli bir karar vermesi için kendisine baskı yapılmasına izin verirse, duygularının böylesine karanlık taktiklerle kontrol edilebileceğini İblis'e kanıtlamış olacaktı ve o zaman İblis asla durmayabilirdi. Alizeh böylesine tehlikeli bir emsal oluşturamazdı, hele de Cyrus'un teklifini kabul ederse nasıl bir sefaletle karşılaşacağı her zamankinden daha açıkken. Halkını birleştirmek için tek umudunun bedeli ağırdı; Kiros'la evlenmek onu doğrudan şeytanın kollarına götürecekti ve böylesine tehlikeli sularda yürümek için çelik gibi bir kararlılığı sürdürmek zorundaydı. Eğer şimdi ayaklarının üzerinde durmazsa, bu

manipülasyon sona erer mi? Kaç kişi daha acı çekecekti? Iblees onun iradesini bükmek uğruna daha kaç hayatı kırıp geçirecekti?

Titrek bir nefes verdi.

Bunu engelleyebilirdi. Keşke daha dikkatli olsaydı, keşke umursamasaydı. Keşke Cyrus çok ama çok insan çıkmasaydı.

Alizeh yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Cyrus'un gevşek elini kendi eline aldı ve bir aptal gibi onun için ağladı.

Yirmi Bir

پیسٹ ویک

BELKİ BAŞKA BİR AKŞAM, Kamran'ın önceki bir versiyonu akşam yemeği için üstünü değiştirmenin verdiği rahatsızlıktan yüksek sesle şikâyet edebilirdi, çünkü bu ona her zaman anlamsız bir gelenek olarak görünmüştü. Genç bir prensken, bu tür ritüellerden çoğu zaman kaçınmayı başarmıştı, çünkü Zaal bir keresinde sadece yemek yemek için kıyafetlerini değiştirmenin bir faydasını düşünemediğini yüksek sesle söyleyen torununa karşı hoşgörülü davranmıştı. Kendisini böyle saçmalıklar için fazla pratik buluyordu.

Aslında, birkaç gün önce vakur uşağına zaman kaybı, kumaş israfı ve mücevher israfı hakkında alaycı bir yorumda bulunabilirdi. Kendisini, sık sık tanımladığı gibi, bu tür ciddiyetsizliklerin üstünde görüyordu. Böylesine özenle hazırlanmış kıyafetlerin ne anlamı olduğunu merak etmişti. Hangi amaca hizmet ediyorlardı?

Kamran on sekiz yıl boyunca aptalın tekiydi.

Büyükbabası gideli henüz bir gün olmuştu ve Kamran, merhum kralın soyunma odasında geçirdiği saatlerin hiç de boş olmadığını anlamaya başlamıştı.

Aslında, onlar küçük bir merhametti.

Kamran giydirilirken hiç rahatsız edilmedi. Konuşması istenmedi; sorgulanamadı. Onu azarlayacak bakanlar, ortaya koyacak askeri manevralar, yok edecek rakipler yoktu. Zorunlu sessizlik beklenmedik bir şekilde sakinleştiriciydi.

Ondan sadece hareketsiz kalmasını ve zihninin önündeki sınavlara hazırlanmasına izin vermesini istiyordu. Giysiler de bir hediyeydi, her bir katman savunmasız bedenini saran bir bandaj gibiydi. Ağırlığı memnuniyetle karşıladı: parçalar ne kadar ağır olursa, o kadar dengeli hissediyordu; katlanacağı saatler, şüphesiz maruz kalacağı fiziksel ve zihinsel darbeler için daha iyi zırhlanmıştı.

Kamran, göze batmayan uşağının eşlik ettiği bu sessiz pencerenin uzun bir süre için sonuncusu olabileceğini fark edecek kadar akıllıydı.

Tadını çıkarırdı.

Her halükârda, prensin zihninin dönmesi için sessizlik gerekiyordu, çünkü endişeleri her an üç katına çıkıyordu: Zahhak'ın büyükbabasının odalarındaki niyetini anlayamamıştı ve çözülemeyen gizem onu huzursuz etmişti. Sorun şu ki, Kamran hiçbir zaman merhum kralın kişisel eşyalarıyla, herhangi bir şeyin bozulup bozulmadığını ya da yeniden düzenlenip düzenlenmediğini bilecek kadar içli dışlı olmamıştı. Söyleyebildiği kadarıyla, her şey olması gerektiği gibiydi, ışıltılı odalar her zamanki gibi titizdi. Ve bir yanı daha kapsamlı bir arama yapması gerektiğini bilse de, mekânda kesinlikle gerekli olandan daha uzun süre kalmaya cesaret edememişti.

Çok erken olmuştu.

Büyükbabasının kokusu havada asılı duruyordu, adamın kendisinin bir benzerinden farksızdı; hayali formu sadece duyu ve hislerle yaratılmıştı. Bu güç o kadar kuvvetliydi ki Kamran, Zaal'ın her an odaya girip kendisini rahatsız ettiği için azarlamasını bekliyordu. Kamran böylesine güçlü anılarla çevrili olmakta zorlanmıştı; büyükbabasının hayatının müzesini gezerken göğsü ağrımıştı. Bu deneyim onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla etkilemişti, çünkü karakterindeki bir zayıflığa ihanet ediyordu - büyükbabasının derinden onaylamayacağı bir zayıflığa.

Prens nefes verirken gözlerini kapattı, Zaal'ın acı dolu sözleri zihninde yeniden canlandı.

"Yeter," dedi büyükbabası öfkeyle, sesi bir oktav yükselmişti. "Beni anlamadığın şeylerle suçluyorsun evladım. Hükümdarlığım boyunca vermek zorunda kaldığım kararlar - tahtı korumak için yapmak zorunda kaldığım şeyler - sonsuza dek kâbuslarını beslemeye yeter."

"Tanrım, önümüzde ne büyük mutluluklar var."

"Şaka yapmaya cüret mi ediyorsun?" dedi kral karanlık bir sesle. "Beni hayrete düşürüyorsun. Seni hiçbir zaman bir imparatorluğu yönetmenin kolay ya da bir an için bile olsa keyifli olacağına inandırmadım. Gerçekten de önce seni öldürmezse, taç seni bedenin ve ruhunla ele geçirmek için elinden geleni yapacaktır. Bu krallık asla kalbi zayıf olanlar tarafından yönetilemez. Hayatta kalmak için gerekli gücü bulmak sadece size bağlı."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsunuz, Majesteleri? Beni zayıf kalpli mi buluyorsunuz?"

"Evet."

Kamran'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ellerinin titrediğini hissetti ve kendine olan güvenini geri kazanmak için çabalayarak onları hızla yumruk haline getirdi. Kamran kendini güçlü, yenilmez bir kuvvet olarak görmeyi seviyordu ama hayatının son bir haftasına tek bir bakış bile gerçeği kanıtlamaya yetiyordu: Kalbi tarafından çok kolay yönetiliyor, duyguları tarafından çok kolay manipüle ediliyordu.

Aslında zayıftı.

Bunun farkına varmak midesini bulandırdı, içinde kendinden nefret eden bir dalga kabardı. Kamran dikkati dağınıkken, Hazan ondan keskin bir zihin ve zekâ talep ettiğinde, hızlı hareket edip planlar yaptığında kendine daha iyi hâkim oluyordu. Ama Hazan'ın ve Omid'in gidişinin ardından -ve teyzesine bir mektup gönderdikten sonra- öğleden sonranın büyük bir bölümünü, Zahhak'tan kendisine el yazısıyla yazılmış notlar getirmeye niyetli kekeme hizmetkârlardan kaçarak geçirmişti.

büyük salonlardan birinde hemen hazır bulunmasını istedi.

Onun yerine, Kamran kendini ortadan kaldırdı.

Kâhinlerden oluşan gümüş bir deniz yavaşça evine sızarken o karanlık bir köşeden diğerine uçuyordu; uzun, sıvı metal cüppeleri hareket ettikçe zemini sıyırıyor, ayaklarının eğitimli hareketleri o kadar doğal değildi ki sadece süzülüyormuş gibi görünüyorlardı.

Onları geldiklerinde hissetmişti, her yeni varlık ona bir diyapazon gibi çarpıyor, vücudunun bozuk altın damarları boyunca düşük seviyeli bir elektrik uğultusu vızıldıyordu.

Bu onu korkutmuştu ve bir çocuk gibi kaçmıştı.

Kamran soylular ve Kâhinlerle yapacağı toplantının patlayıcı ve mutlak olacağını biliyordu, çünkü ona henüz almaya hazır olmadığı cevaplar borçluydular. Rahiplerin ve rahibelerin önünde hasta bir at gibi geçit töreni yapılmadan, layık olup olmadığı değerlendirilmeden ve eksik bulunmadan önce yapmak istediği daha çok iş vardı. Kendisinin hükümdarlığa uygun olmadığını ilan etmelerini duymak istemiyordu; uzak bir eyalete mahkûm edilmek istemiyordu; orada tacın eski, harap bir malikânesinde, kara kara düşünen bir aşçı, sefil bir hizmetçi ve mutsuz bir uşakla birlikte yaşayabilirdi; bunların hiçbiri ona eşlik etmek için Setar'ı isteyerek terk etmeyecekti.

Henüz tüm hayatının değişmesine hazır değildi. Bunun yerine, Kamran esrarengiz Kitab-ı Mukaddes'i

Şu anda bile bir elinde tuttuğu Arya, esrarengiz bir bulmacanın bu önemli parçasından ayrılmak istemiyordu. Defalarca kitabın sırlarını ifşa etmesini sağlamaya çalışmış, daha gizli semboller bulmak için cildini incelemiş ve kâğıt mürekkebi geçirmediği için sayfalarına kalem bastırmayı başaramamıştı. Bundan bıktığında mutfaklardan yiyecek aşırmış, derilere su doldurmuş, boş sandıkları bir hafta sürecek yolculukları için ihtiyaç duyacakları malzemelerle doldurmuştu

-Bunların hepsini ahırların yanına dikkatlice saklamıştı.

Prens akşam yemeği için giyinmeye sadece statükoyu korumak adına tenezzül etti, çünkü resmi bir yemeğe oturmak gibi bir niyeti olmasa da, en azından gizlice sıvışmadan önce görünüyormuş gibi yapabileceğini düşündü. Gece Setar'ın üzerine bir katran darbesi gibi çökmüştü ve o da karanlığı kendi lehine kullanmak niyetindeydi çünkü hâlâ gizli sandıkları rıhtıma taşıması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim Sina," dedi sessizce.

Uşak geri çekildi ve eğilerek doğruldu ve "Hatırlatmak isterim ki, efendim, pelerininiz yatak odanızda sizi bekliyor," dedi.

Kamran dikkatle dönüp adama baktı.

Sina'nın prensin pelerinine ihtiyaç duyduğundan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu, çünkü prens bu saatte şatodan ayrılma niyetini belli edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Pelerinime ihtiyacım olmamalı," dedi sessizce, "eğer sadece akşam yemeğine iniyorsam."

"Elbette, efendim." Sina gözlerini indirdi. "Sadece, daha önce Kâhinlerden biri koridordan geçerken beni gördü ve pelerininizin yatak odanızda asılı olduğunu size hatırlatmamı istedi."

Kamran sertleşti. "Neden sana böyle bir şey söylesin ki?"

Sina başını iki yana sallayarak, "Bağışlayın Majesteleri," dedi. "Bilmiyorum."

Kamran'ın kalbi şimdi göğsünde çarpıyordu. Bir kez daha Kâhinlerin varlığının elektriksel uğultusunu hisseder gibi oldu, sol kolunu çirkinleştiren ışıltılı dallar boyunca kıvılcım çıkardığını hissetti. Bu yeni hissin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama her ne ise, bunun iyi bir şey olmadığından şüpheleniyordu.

"Gidebilirsin," dedi.

Sina bir selam daha vererek ve hiç ses çıkarmadan geri çekildi - ardından Kamran odasına girdi, silahını aldı

Kukuletalı pelerini kancasından çıkardı ve kendi evinin koridorlarına daldı.

Tedirgindi.

Çok fazla rahatsız edici ifşaat ve cevaplanmamış soru sonunda zihnini yeterince çözmüştü, öyle ki bazen bir sinir karmaşasından biraz daha fazlasıymış gibi görünüyordu. Bu kadar belirsizlik karşısında kendini güçsüz hissediyordu ve eylemsizlik onu huzursuz ediyordu. Bir şeyler yapması ya da yanması gerektiğini hissetti ve büyük merdivenden aşağı uçarken tek düşüncesi buydu, giderken pelerini omuzlarında sallıyordu, ince siyah yün bir çift kanat gibi etrafında dalgalanıyordu. Arya'nın Kitabı'nın güvenli bir şekilde pelerininin içine sokulduğundan emin olmadan önce boğazındaki ağır altın mandalı sıktı, ardından kaçış seçeneklerini değerlendirdi. Saraydan fark edilmeden çıkmaya kararlıydı ve Omid'in uzaktan gelen, yankılanan sesini duyduğunda tam cebindeki zincir zırh maskesine uzanıyordu.

Omid, onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Gece bir saat önce çökmüştü ve çocuk daha yeni mi dönmüştü?

Kamran içini çekti.

Nasıl olsa ahıra gidecekti; Omid'in izini sürüp onu da yanında götürebileceğini, ona yeni bir rol verebileceğini ve seyisle gerekli tanıştırmaları yapabileceğini düşündü. Bu ona sadece pelerinini giyerek araziden ayrılmak için mükemmel bir bahane vermekle kalmayacak, aynı zamanda Omid başka birinin sorumluluğuna girecek ve Kamran'ın yokluğunda endişelenmesi gereken bir sorumluluk daha azalacaktı.

Prens kararlı bir şekilde çocuğun sesinin kısık tınısını takip etti ve kaynağa yaklaştıkça Omid'in bu mesafeden bile son derece tedirgin göründüğünü fark etti.

Kamran kaşlarını çattı.

Çocuk aslında konuşmuyordu; tartışıyor, öfkeli bir sesle hayal kırıklıklarını paylaşıyordu.

ve bunda şaşılacak bir şey yok. Omid, Setar'daki uşakların çoğunun kendi güney vilayetinin dilini konuşacak kadar eğitimli olmayacağı gerçeğinden açıkça habersiz, Feştunca bağırıyordu.

Kamran o anda adımlarını hızlandırdı, sabırsızca ön salona doğru ilerliyordu, meseleyi bir an önce çözmeye niyetlenmişti ki çok daha üzücü bir şey duydu.

Bayan Huda.

Kadının sesi çok netti ve Kamran bu ses karşısında bir an paniğe kapıldı. Huda Hanım'ın bu saatte neden saraya döndüğünü ya da Omid'in yanında ne aradığını anlayamamıştı ama genç kadın şimdi öfkeli uşağa bağırıyor, bağırdıkça daha da tizleşiyordu

"Kesinlikle kenara çekilmeyeceğim ve sakın
dokun bana-"

"Hanımefendi, lütfen, burada bulunmanıza izin verilmiyor -bu kraliyet hanesi için özel bir saattir, prens akşamları istenmeyen misafirleri kabul etmez-"

"Ama o benimle," dedi Omid Ardanz aksanıyla, sonra vazgeçip ana dilinde devam etti. "Resmi emirler üzerine buradayız! Prens için! Geçmemize izin vermelisiniz!"

"Bundan bir şey anlıyor musunuz?" dedi uşak. "Söylediklerinden tek bir kelime bile anlamıyorum-"

"Söylediği şey," diye araya girdi Bayan Huda öfkeyle, "Prensin emriyle burada olduğumuz ve sözlerime dikkat edin: babam, Lojjan büyükelçisi, bunu duyacak-"

Kamran kafasının patlayacağını düşündü.

Bu saçma genç kadının kendi dokunulmazlığı uğruna onun adını ağzına alma cüreti... Ah, aynı gün içinde ikinci kez onun arkadaşlığına katlanmak zorunda kaldığı için şimdiden kendine acımaya başlamıştı. Köşeyi çok keskin bir şekilde döndü, bu aptallardan ayrılmayı diliyordu

Birdenbire tüm o iğrenç sahne gözlerinin önüne geldiğinde kaderlerine boyun eğdiler.

Kamran kısa bir süre durdu, vücudu şaşkınlıkla gevşedi.

Yirmi İki

پیست و دو

OMID VE BAYAN HUDA sahnenin ortasında durmuş, ikisi de uzun boylu ve gururlu, aynı derecede korkunç, kötü giysiler içinde, inatçı uşaklardan oluşan bir üçlüye farklı dillerde bağırıyorlardı. Kanatlarda sırım gibi eczacı Deen ve Baz Evi'nin acımasız kahyası Amina Hanım duruyordu; bu beklenmedik ikili sessizce yan yana durmuş, her ikisi de ellerini dehşet içinde ağızlarına kapatmışlardı.

Yukarıdaki melekler.

Kamran çocuğa tek bir görev vermişti.

Omid'i eczacıyı ve hizmetçiyi sorguya çekmekle görevlendirmişti. Huda Hanım'ın bu sabah saraya beklenmedik gelişinden sonra, Alize'yi tanıyan ya da onunla uzun uzadıya sohbet etmiş olan herkesi sorguya çekmeye karar vermişti ve Kamran eczacıyla daha önce kılık değiştirerek kısa bir süre konuşmuş olsa da, bu sefer adama daha doğrudan sorular sormaya niyetliydi.

Artık pişmanlıktan başka bir şey bilmiyordu.

"Üzgünüm hanımefendi," dedi sesi hiç de üzgün çıkmayan bir uşak. "Geçmenize izin veremem. Bu çocuğun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok" -Omid'e başıyla işaret etti- "ve babanın kim olduğu da umurumda değil. Bu yüzden bu gece hapse girmeyi ummuyorsan kenara çekil."

Huda Hanım geri çekildi ve elini göğsüne götürerek büyük bir dram sergiledi. "Bu ne cüret-"

"Bu sana son uyarım," dedi başka bir uşak.

"Ah, sen bekle," dedi, kendini tam boyuna çekerek. "Prensle bu konuyu konuşana kadar bekleyin. Ortağım ve ben kraliyet emri üzerine buradayız-"

"Ortağın mı?" Kamran gölgelerin arasından çıkarak keskin bir sesle konuştu.

"Ekselansları!" diye bağırdı nefes nefese kalmış bir koro.

Omid hariç hepsi neredeyse koreografik bir hareketle önünde eğilip kalktı, çocuk kalabalığın arasından sıyrılıp vahşi gözlerle Kamran'a yaklaştı, hızlı hızlı Feştunca konuşurken başı sertçe sallanıyordu:

"Yemin ederim akşam olmadan burada olurdum, efendim - tüm kalbimle yemin ederim olurdum - tam istediğiniz gibi onları getirdim, ancak saray kapılarının dışında toplanmış bir kalabalık vardı-"

"Çete mi?"

"Evet efendim, insanlar çok kızgın efendim ve muhafızlar Huda Hanım onlara kim olduğunu söyleyene kadar kimsenin geçmesini engellemek için asma köprüyü çekmekle tehdit ediyorlardı ve sonunda kapılardan geçtik ama sonra ön kapıdan geçmemize izin vermediler çünkü ziyaretçi kabul etmediğinizi söylediler ama sonunda kapıdan geçtik ve sonra-"

"Yeter," dedi Kamran.

Omid dudağını ısırdı ve aniden ağlayacakmış gibi görünerek geri çekildi. Prens bunu görmezden geldi, kafası karmakarışıktı. Halkın ayaklanacağından şüphelenmişti, bu yüzden bir kalabalığın toplandığını duymak tam olarak sürpriz değildi ama yine de yıkıcıydı.

Ciddiyetle uşaklara başını salladı. "Gidebilirsiniz."

"Ama- Efendim-"

"Ha!" diye bağırdı Huda Hanım, parmağını üç gence doğru uzatarak. "Size üzüleceğinizi söylemiştim-"

"Bir kelime daha ettiğini duyarsam," dedi Kamran sessizce, gözleri parlayarak, "seni sonsuza dek saraydan men ettiririm."

Huda Hanım geriye çekildi, elmacık kemiklerinin üzerinde iki pembe leke belirdi.

Kamran sakin bir nefes aldı, öfkesini, hayal kırıklığını ve sayısız hayal kırıklığını dizginlemeye çalışıyordu. Uşaklara döndü ve onları teker teker selamladı. "Çabalarınız için teşekkür ederim. Bundan sonrasını ben hallederim."

"E-Evet-"

"Evet, efendim."

"Nasıl isterseniz, efendim."

Ve sonra, gittiler.

Sonunda Kamran'a tuhaf seyircileriyle yüzleşmekten başka seçenek kalmamıştı, tuhaf grup şimdi dehşetle ona bakıyordu. Prens olayların bu utanç verici hale gelmesinde kendisinden başka kimseyi suçlayamayacağını biliyordu ve öfkesinin daha çok kendisine mi yoksa Omid'e mi yönelik olduğundan emin değildi. Ya da belki de çileden çıkaran Huda Hanım'a.

Sessizce şöyle dedi: "Hepinizi zindana attırmadan önce biri bana burada neler olup bittiğini açıklasın."

Birkaç dakika öncesine kadar sesleri çok yüksek çıkan Omid ve Huda Hanım, o anda tek kelime etmekten aciz görünüyorlardı. Korkulu ve kararsız bakışlar atarken ağızları bir açılıp bir kapanıyordu ve sonunda Deen öne çıkıp sessizliği bozduğunda Kamran gerçekten aklını kaybedeceğini düşündü.

"İzninizle Ekselansları"- boğazını temizledi-"Sadece şunu söylemek isterim ki ben de burada neler olup bittiğini bilmek isterim, çünkü en ufak bir fikrim yok."

Kamran kaşlarını kaldırdı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Tek bildiğim, efendim, günümün mahvolması bu genç kadınla başladı." -Deen, Huda Hanım'a başıyla selam verdi -"Yaklaşık dört saat önce dükkanıma paldır küldür girdi ve hiçbir uyarıda bulunmadan, hatta tanıştırmadan, günler önce tedavi ettiğim biri hakkında beni -hem de müşterilerimin önünde- sorgulamaya başladı ve bu sırada gizli bilgileri tamamen yabancı birine ifşa etmemi talep etti -ki bunun sadece etik dışı değil, aynı zamanda yasadışı olduğunu belirtmem gerektiğini hissediyorum- ve ben hala bayanın binayı terk etmesini sağlamaya çalışıyordum ki bu saçma sapan uzun çocuk" -Omid'i işaret etti -"Bugün ikinci kez dükkanıma girdi ve bu kez onu saraya kadar takip etmemi, aksi takdirde kraliyetten gelen bir emre karşı geldiğim için şafakta asılmamı istedi."

Kamran acı dolu bir ses çıkardı.

"Ve sonra -ve sonra bu iki serseri"-Deen, Huda Hanım ve Omid'i belli belirsiz işaret etti-"kendiliğinden ve şüphesiz haince bir ittifak kurdular.

Beni iğrenç, kiralık bir hackney'in arkasına zorla bindirdiler ve orada en az kırk beş dakika bekletildikten sonra aniden şu anda yanımda duran kadının hiç de hoş olmayan arkadaşlığına itildim. Korkarım adını bilmiyorum" - Amina Hanım'a döndü ve kaşlarını çatarak duymazdan geldiği bir özür mırıldandı - "ama bütün yolculuğu, hanımının gittiğini öğrenince ne kadar kızacağını söyleyerek geçirdi, çünkü hanımının morali çok bozuktu ve özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde bağışlanamazdı".

"Pekâlâ," dedi Kamran kesin bir ifadeyle. "Sanırım yeterince dinledim." Deen başını salladı, sonra geri çekildi.

Prens tanıkları evlerine göndermek, Omid'i oracıkta kovmak ve Huda Hanım'ı prensip gereği saray bahçesinden men etmek üzereydi ki, Amina Hanım aniden boğazını temizledi. "İzin verirseniz ben de bir şeyler söylemek istiyorum efendim."

Kamran kadını inceledi - boncuk gibi gözleri, küçük burnu, al yanakları - ve şu anda bile içinde bir tiksinti hissetmekten kendini alamıyordu. Alizeh'in yüzünde gördüğü morlukları, bu hizmetçinin gözlerinin önüne serdiği vahşet tehdidini asla unutamayacaktı. Amina Hanım zalim bir kadındı.

"Konuşabilirsin," dedi, onu dikkatle izleyerek.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," dedi duraksayarak. "Öncelikle, şu anda söyleyeceklerimi söylemek için uygun bir zaman olmadığının farkındayım, ama karşınıza çıkıp adımı temize çıkarmak için bir daha asla fırsatım olmayacağını hissediyorum, efendim ve bu yüzden şimdi kendimi savunmak için şunu söyleyeceğim: Baz Evi'ndeki iyi kalpli teyzenizi en son ziyarete geldiğinizde korkarım hakkımda yanlış bir fikre kapıldınız, Çünkü gazetelerde okuduğum kadarıyla o kızı terbiye etmekte başından beri haklıymışım ve aslında bence iyi bir dayaktan faydalanabilirdi, efendim, çünkü belki o zaman bu kadar sorun çıkarmaya devam etmezdi-"

"Bir dakika, hangi kız?" dedi Huda Hanım, sessiz kalacağına dair yaptığı zımni anlaşmayı açıkça unutarak. "Alizeh'i kastetmiyorsun değil mi?"

Kamran irkildi.

"Gerçekten de öyle," dedi Amina Hanım muzaffer bir edayla. "Kızın adını bu sabah gazetelerde okudum ve tanıdık geldiğini görünce hemen anladım, sonra da o korkunç kızın adını bu çocuğa söylediğini nasıl duyduğumu hatırladım" - Omid'i işaret etti- "Baz House'a balo davetiyesini vermek için geldiğinde, ki şimdi buna izin vermekle çok cömert davrandığımı anlıyorum, ve sevgili hanımımın dün gece eve gelişinden sonra, korkunç trajediden dolayı çok üzgündü, ona söyledim, sinirlerini yatıştırmak için ona bir fincan nane çayı getirirken dedim ki, bunu nasıl buldunuz leydim, her şeyi kendim bir araya getirdim, gazetelerdeki kız tüm o zaman boyunca burada Baz House'da çalışmıştı

- Hanımım her şeye o kadar üzülmüştü ki, yaşadığı dehşeti tarif edemem, çünkü sizin, efendim, kızın aldatmacasını başından beri bildiğinizi ve bu konuda yalan söylediğinizi düşünmeye başlamıştı, aksi takdirde o gün ve baloda onu neden bu kadar hararetle savunasınız ki?" "Ama ona kızın muhtemelen sizi büyülediğini ve onun kötülüğünden dolayı suçlanmamanız gerektiğini söyledim, Majesteleri.

"Bayan Amina, bu kadar yeter-"

"Bağışlayın beni," dedi Deen, kaşlarını çatarak grubun etrafına bakınırken. "Ama buraya aynı kız hakkında sorgulanmak için mi getirildik? Bana merhem için gelen cin snoda mı? Eğer öyleyse, bu hikayeleri doğrulayamam, çünkü adını bilmiyorum ve bir baloya katıldığına ya da herhangi bir sorun çıkardığına dair hiçbir fikrim yok-"

"O sıradan bir snoda değildi!" Amina Hanım ağladı. "Anlamıyor musunuz? Uzun zamandır onda bir sorun olduğundan şüpheleniyordum - her zaman havalardaydı, her zaman bir tür züppe gibi konuşuyordu - ve sadece kendimi suçluyorum, efendim, onu daha önce ifşa etmediğim için. Onu ilk gördüğüm gün içindeki karanlığı hissettim ve gözlerimin önünde gözlerinin renginin değiştiğini izlediğimde içinde şeytan olduğunu anlamalıydım-"

"İçinde şeytan olan biri varsa," dedi Omid öfkeyle, "o da sensin!"

"Alçak kız," diyordu Amina Hanım, çocuğun bu çıkışını görmezden gelerek. "Onu hiç sevmedim. Talimatlara hiç uymazdı, bilirsiniz. İşini her zaman baştan savma yapar, köşeleri keser-"

"İşini özensiz mi yapıyor?" Deen onun sözünü kesti, gözleri şokla irileşmişti. "Dükkânıma ağır işlerde çalışmaktan yumruk bile yapamayacak hale gelmiş ellerle gelen kız mı?" Başını salladı ve kadından keskin bir adım uzaklaştı. "Onu döven kahya sensin, değil mi? Sakın bana boğazındaki enfeksiyonlu kesikten de sorumlu olduğunu söyleme?"

"Hayır efendim," dedi Omid sessizce Ardanz dilinde. "O bendim." Deen aniden isyan etmiş görünüyordu. "Siz kimsiniz?

Lütfen söyleyin bana, sizinle birlikte bu büyük talihsizliği hak edecek ne suç işledim? Ben sadece bir kızın yaralarını tedavi ettim!" Yalvarırcasına prense baktı. "Majesteleri, eve dönmeme izin vermeyecek misiniz? Burada yanlış bir şey yapmadım, bu dinsizlerle birlikte anılarak adımın lekelenmesini hak etmiyorum."

Kamran, Deen'i dikkatle inceleyerek, "Bir dakika," dedi. "O zaman kızın yaralarının gerçek olduğunu doğrulayabilir misin? Bir yanılsamanın sonucu değiller miydi?"

"Bir illüzyon mu?" Deen tereddüt etti. "Majesteleri, kendine işkence etmek için büyü harcamak için ne gibi bir nedeni olduğunu hayal bile edemiyorum, ama anlamsız bir amaç uğruna ellerini mahvetmeyi başardıysa, onları eski haline getirme yeteneğine sahip olduğunu düşünmeliyim. Böyle bir şeyi kendi başına yapabiliyorsa benim merhemlerime ne ihtiyacı olabilir ki? Hayır efendim, yaralarının bir tür illüzyon olduğuna inanmıyorum." Eczacı kaşlarını çattı ve bir şey hatırlamış gibi göründü. "Bununla birlikte, benim yanımda vücudunun normalden daha hızlı bir şekilde kendini iyileştirebildiğini keşfetti ve sargılarını önerdiğim bir hafta yerine sadece birkaç gün sonra çıkardı-"

"Kendi kendini iyileştirmek mi?" Kamran hareketsiz kalarak tekrarladı. "Gerçekten mi?" "Evet, efendim." Deen ona gözlerini kırpıştırarak baktı, prensin İlgi. "Cildi doğal olmayan bir hızda kendini toparladı, bu Cinlerde bile yaygın olarak görülmez-"

"Şeytanın bir işareti!" Amina Hanım bağırdı. "İşte kanıtı!" "Kapa çeneni," dedi Huda Hanım sinirli bir şekilde.

"İşaretleri görmezden gelmekle kendinizi tehlikeye atıyorsunuz, hanımefendi," diye sertçe karşı çıktı Amina Hanım. "Cinler kendilerini görünmez yapabilirler, bulanık değil- ve dün gece kimse kıza iyi bakamadı, neredeyse kesinlikle şeytanın etkisi yüzünden-"

"Şeytandan başka olasılıklar da var," diye karşılık verdi Huda Hanım öfkeyle. "Giydiği giysiler... Okuyamadığım bir notla birlikte teslim edilmişlerdi, ama giysiler her zaman büyülenir, özellikle de savaşta, giyen kişiye gizlilik ya da koruma sağlamak için ve onun bulanıklığı oldukça basit bir büyünün eseri olabilir..."

"Karanlık büyüler! Kara büyü!" Bayan Amina bağırdı. "Herkes kara büyünün şeytanın müdahalesi olmadan doğamayacağını bilir!"

Deen gözlerini devirerek, "Bu tamamen saçmalık," dedi. "Eğer kızın kara büyüye erişimi olsaydı, gerçekten de hanımının yerlerindeki pislikleri temizlemek karşılığında az bir ücreti kabul edeceğini mi düşünüyorsun? Sence kara büyüye erişimi olsaydı, onu dövmekten zevk aldığı belli olan acımasız bir hizmetçiyle aynı çatıyı paylaşmaya razı olur muydu? Sanmıyorum."

Amina Hanım öfkeyle soludu, bir adım geri çekildi ve kolaylıkla toparlanan eczacıya hemen saldırdı.

Kamran bu çılgınlığa bir son vermek, bu palyaçoları evinden çıkarmak istiyordu ama o anda dehşete düşerek hareket edemediğini fark etti. Nabzı kafasının içinde atıyor, kalbi şiddetle göğsüne çarpıyor gibiydi.

Alizeh hakkında yanıldığı yavaş yavaş kanıtlanıyordu.

Sahip olmak Şimdi olmuştur şahsen tabi için Cyrus'un sihir manipülasyonları, Kamran güneydeki kral sahip olunan ve Beceriler gerekli için giysilerine korumalar yüklemiş olabilir. Gerçekten de elbiseyi ona zarar vermek isteyenlerden kimliğini korumak için sihirlediyse mantıklı olurdu - baloda neden bu kadar az kişinin onu teşhis edebildiğini başka ne açıklayabilirdi? Cyrus'un şifreli ifadesini, Kamran'ın onu görebildiğine dair ince suçlamasını başka ne açıklayabilirdi? Alizeh'nin önlük vardı olmuştur yakıldı, İki kere, olarak Ateşe girip çıkıyordu. Belki de bu süreçte frak etkisini biraz yitirmiş, onu tamamen ortadan kaldırmak yerine kalabalığın içinde bulanıklaştırmıştı. Bu, Kamran'ın görme yetisinin neden bu kadar tutarsız bir şekilde onu yanılttığını, kızın neden bir görünüp bir kaybolduğunu açıklayabilirdi; Alizeh'in ihanetleri ortaya çıktıkça, nefret ve özlem arasında çılgınca gidip gelmiş, aynı anda onu öldürmek istemişti.

ve onu kurtar.

Büyü belki de onun savaşan duygularına tepki vermişti.

Eğer Alizeh kimliğinin korunduğunu düşünseydi, bu durum neden snoda giyme ihtiyacı hissetmediğini de açıklardı. Ancak bu, evlenmeye karar verdiği genç adama neden fiziksel saldırıda bulunduğunu açıklamıyordu.

Kamran dişlerini sıktı; o anda güçlü bir baş ağrısının saldırısını hissetti, ağrı kafatasının tabanını kavradı.

Bu ifşaatlar karşısında en çok ne hissettiğini bilmiyordu: öfke mi, rahatlama mı yoksa kafa karışıklığı mı? Belki de üçünün karışımı bir şey. Çünkü bu cevaplar bir açıdan Alizeh'yi temize çıkarırken, aynı zamanda ona yalan söylediğini de kanıtlıyordu; Tulan kralıyla müttefikken Cyrus'u tanımıyormuş gibi davranmıştı. Onun yardımını, büyüsünü kabul etmişti. Onun elbisesini giymişti; bir planları vardı. Kamran ayaklarının altında açılan belirsizlik uçurumunun üstesinden gelemiyordu, çünkü şüphe edilecek çok şey vardı

Kiros'la nişanlanması, şeytanla ittifakı ve Tulan ejderhasının sırtında saraydan kaçışı da dahil olmak üzere Alizeh hakkında.

Kendini denizde hissediyor, şüphe içinde boğuluyor ve hayal kırıklığı daha da artıyordu. Bu öfke kendisine, büyükbabasına ve artık hayatını belirleyen koşullara yönelikti.

Kral Zaal'ın ölmüş olması bile Kamran'ın öfkelenmesi için yeterli bir nedendi ama onu en çok kıran şeyin bu olaydan sonra yaşananlar olduğunu fark etti; çünkü büyükbabasının öldürülmesinin ardından yaşadığı korku ve keder, prensin normalde dokunulmaz olan içgüdülerini bulandırmış, birkaç saat öncesine kadar çok emin hissettiği her şeyi sorgulamasına neden olmuştu. Bir kez daha, duyguları ona hükmetmişti.

Kamran, önündeki tüm sınavlar arasında en büyük engelin kendisini aşmak olacağından korkmaya başlamıştı.

"Majesteleri," dedi Deen'in keskin sesi ve prensi şimdiki zamana döndürdü. "Size yalvarıyorum: lütfen beni bu sirkten azledin. Şimdiye kadar akşam yemeği için evde olmalıydım ve sevdiklerim güvenliğim için endişelenmeye başlayacak-"

"Sevdikleriniz mi?" Amina Hanım küçümseyen bir ses çıkardı. "Senin sevdiklerin var, değil mi? Geri kalanımız işimizle evlenmek, yataklarımızı acıyla ısıtmak ve sadece acı doğurmak zorundayken-"

Kamran neredeyse kükreyerek, "Yeter," dedi.

Hayatı boyunca savaşta, ölümde ve yıkımda yüzlerce şekilde sınanmıştı ama kıpırdamadan durmaya ve bir grup aptalın yüzüne karşı saçma sapan konuşmasını dinlemeye zorlanmak, kendini yakmak istemesine neden olan bir şeydi. "Tek bir kelime daha duymak istemiyorum," dedi ölümcül bir fısıltıyla. "Herhangi birinizden-"

Kelimeler boğazında düğümlendi.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken, kulaklarında kendi nefes alışının sesi yoğunlaşırken, işkence görmüş derisinde ürkütücü bir his dalgası alevlendi. Bir Kâhin görmeyi umarak yavaşça döndü ama onun yerine Zahhak'ı gördü,

Kaygan adam şimdi iğrenç bir gülümsemeyle ona doğru süzülüyordu.

Savunma bakanı onun önünde durdu ve ellerini dua eder gibi kavuşturdu. "Bir kargaşa duyduğumu sandım," dedi, ortaya çıkan dramın geniş ayrıntılarını görünürde hiçbir ilgi duymadan aldı. Boş gözlerini Kamran'a çevirdi. "Bütün gün sizi bekledim efendim. Belki şimdi nihayet konuşabiliriz."

Prensin altın damarları boyunca bir his titremesi daha uyandı, tam o sırada üç Kâhin aniden görüş alanına girdi.

Yirmi Üç

بیست و سه

CYRUS UYANMADI.

İblis, karanlığın gökyüzünü kaplamasından çok sonrasına kadar ona işkence etmişti. Zamanı sadece elleriyle ve güneşin hareketleriyle ölçmeyi bilen Alizeh, kaybettikleri zamanı, Cyrus'un şeytan tarafından acımasızca dövüldüğü saatleri hesaplayabilmişti. Gündüzleri rengârenk ve uhrevi olan çiçek tarlası, geceleri uçsuz bucaksız bir zift gölüne dönüşüyordu. Alizeh nerede olduklarını bilmiyordu; kaleye nasıl geri döneceğini bilmiyordu ve gözlerini bir anlığına bile kapattığında Cyrus'un çığlıklarını duyuyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca onun acı çekmesini izlemişti.

Yüzünün her yerinde morluklar oluşmuş ve azalmıştı ve tahmin ettiği kadarıyla vücudunda da mavimsi lekeler zaman zaman yakasının ya da kelepçelerinin hemen ötesine yayılıyordu; ama lezyonlar hiçbir zaman bir dakikadan uzun sürmemişti. Kaburgaları hiç kırılmamış gibi görünüyordu, oysa onları acı içinde birçok kez tutmuştu. Saatlerce kanamasına rağmen derisinde hiçbir yırtık yoktu.

Cyrus nihayet nöbet geçirmeyi bıraktığında, ay gökyüzünde yüksek ve parlak duruyordu ve Alizeh bu ışık mucizesine bir cankurtaran halatı gibi tutunmuştu, o daha uyanmadan kendi korkularına yenik düşmekten korkuyordu.

Çılgına dönen Alizeh, Cyrus'un ağır başını kucağına çekmiş, çektiği acının kanıtlarını yakından incelemişti. Yüzü bu korkunç haliyle neredeyse tanınmaz haldeydi ama en azından giysileri ve paltosu akşam dökülen kanın çoğunu emmişti. Ay zaman zaman giysilerinin üzerinde parıldayan nemli lekeleri keskin bir şekilde ortaya çıkarıyor ve her seferinde içinde yeni bir kalp ağrısı dalgası uyandırıyordu. Beyaz elbisesinin eteğiyle adamın yüzünde kalan kanı silmiş ve kendi sessiz, durmak bilmeyen gözyaşlarının ıslaklığıyla adamın gözlerinde, teninde kalan yapışkanlığı nazikçe temizlemişti. Sonra, bunların hiçbiri onu uyandırmamış gibi göründüğünde, dikkatli ve şefkatli hareketlerle saçlarını okşamıştı. O zaman bile bakır buklelerinin kalın ipeğine, ay ışığında nasıl parıldadıklarına hayret etmişti.

Uyanması için ona yalvarmıştı. Kıpırdamadı.

Kaşlarının arasındaki kırışıklıklar düzelip vücudu dengeye kavuşalı en az otuz dakika olmuştu ve bu süre boyunca Alizeh, Cyrus'un ölmüş olabileceği gibi korkunç bir ihtimalle yaşamıştı. Bu olasılığın onu ne kadar etkilediğini keşfetmek onu şok etmişti. Onun acısına sevinmesi gerekirdi; o baygınken kaçması gerekirdi; bunun yerine, onun yanında sımsıkı durarak, onun için korkarak, gözlerini açması için yalvararak kendini şaşırttı.

Bunlar incelemek istemediği duygulardı.

Beceriksizce bir çabayla boğazında zayıf bir nabız keşfetmişti, bu da ona umut etmek için bir neden veriyordu; ama geniş karanlıkta tek başına hayal gücü ona karşı acımasızdı. Anıları son saatleri mide bulandırıcı bir döngüde tekrarlıyordu ve şeytanın vahşetini zihninde ne kadar çok döndürürse, o kadar çok sarmal bir endişe hissediyordu - henüz gelecek olanın korkusu.

Alizeh umutsuzca gözyaşlarını sildi.

Herhangi bir yaşam belirtisi için Cyrus'un kapalı gözlerine baktı ama pas rengi kirpikleri ağır ağır, rahatsız edilmeden duruyordu. Sadece

Sonra, kendini çok çaresiz hissettiğinde, titreyen parmaklarını yüzüne dokundurmaya cesaret etti, elini yanağının büyüleyici yumuşaklığına doğru çekti. Hâlâ tepkisiz kaldığında, hareketleri daha emin, daha kasıtlı hale geldi. Onu büyük bir dikkatle okşadı, parmak eklemlerinin arkasını çenesinin keskin çizgisinde gezdirdi, burnunun zarif eğimini sıyırdı. Onu bu kadar savunmasız, ifadesini bu kadar korumasız görmek tuhaftı. Gergin ve soğukkanlı ifadesinin sert kenarları uykuda yumuşamış, yüzünün düzlemleri yıldız ışığında süt gibi olmuştu.

Onun güzel olduğunu bir daha asla inkâr etmeyecekti.

Ona tekrar tekrar fısıldadı, bedenine, şu ana dönmesi için yalvardı ve elini yakaladığında tekrar yanağının kıvrımını okşuyordu - zayıfça - ve aniden, ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

Nabzı hızlanırken bile rahatlamıştı, çünkü adamın parmakları yavaşça onunkilerin etrafına dolanmıştı. Elinin tersini nazikçe dudaklarına götürdü ve sonra, hayal edebileceği kadar yumuşak bir şekilde onu öptü.

Alizeh'nin kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde atıyordu.

"Cyrus," dedi, sesinin bozuk çıkmasından nefret ederek. "Uyanık mısın?"

Sadece biraz kıpırdadı, kenetlenmiş ellerinin yanağına düşmesine izin verdi. Bırakmadı. Gözlerini açmadı. Ağzını güçlükle açtı, derin bir nefes almadan önce dudaklarını ıslattı. Nefes verirken "Hayır" dedi.

Alizeh ne yapacağını bilemedi.

Onu okşarken keşfedildiği için biraz mahcup hissetti ve öpücüğünün şefkati karşısında dengesi biraz daha bozuldu. Karanlıkta hiç kıpırdamadan oturdu, ellerini yanağına dayadığının farkındaydı ve Cyrus'un son sersemliğini üzerinden atmasını bekledi. Çarpan kalbinin sessizlikte duyulmamasını umuyordu ama duyulmasından korkuyordu.

"Dokun bana," diye fısıldadı.

Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. "Ne?"

Elini bıraktı ama sadece açık avucunu sıkıca yüzüne bastırmak için. Bir an için kirpikleri titredi ve sonra oldukça memnun bir şekilde iç çekti.

Alizeh bir şokla rüya gördüğünü fark etti.

Onu uyandırması gerektiğini biliyordu -saat gittikçe ilerliyordu; karanlık korkusu gittikçe şiddetleniyordu; bu sahte yaz gecesinde bile eninde sonunda donarak ölecekti; ve daha da önemlisi, onları özleyecekti- ama karar vermek için acı çekiyordu, çünkü o kadar uzun süre böyle bir vahşete katlanmıştı ki, gerçekten dinlendirici bir uyku gibi görünen şeyi bozmaya cesaret edebileceğini sanmıyordu.

Bu yüzden oyalandı.

Cyrus arada bir uyanıklık halinde görünüyordu, konuşabilecek kadar bilinçliydi ama iki dünya arasında gidip geldiğini bilemeyecek kadar uykudaydı. Kendi kendine, biraz daha bekleyip onun bilincini kendi başına bulup bulamayacağını göreceğini söyledi. Alizeh onun İblis'le karşılaşmasının ardından neden böyle tuhaf bir sersemliğe düştüğünü bilmiyordu ama Cyrus hâlâ kara büyünün etkisi altındaysa, onu uyanmaya zorlamanın kötü sonuçlanacağından endişe ediyordu.

Bu arada, Alize pes etti ve onun istediğini yaptı, dikkatli, sabit hareketlerle yüzünü okşadı, ara sıra elini saçlarına götürerek saç tellerini gözlerinden uzaklaştırdı. Kısa süre sonra yumuşak, tatmin olmuş bir ses çıkardı, o kadar nazik ve etkilenmemişti ki göğsü sızladı; sonra bir çocuk gibi başını kucağına çevirdi, elini bir yastıkmış gibi çıplak kalçasının iç kısmına doğru kaydırdı.

Alizeh neredeyse çığlık atıyordu.

Daha önce Cyrus'un kanını temizlemek için eteğini kullandığı için elbisesinin eteklerini çekiştirmiş, sonra da kırmızı lekenin daha fazla bulaşmasını engellemek umuduyla bu ağır lekeli etek ucunu düğümlemişti. Ve evet, elbisenin dizlerinin üstüne kadar uzandığını fark etmişti - dantel süslemenin ötesinde birkaç santim çıplak teni ortaya çıkarıyordu.

Bu küçük uygunsuzluğu önemsememişti, çünkü otuz dakika önce, Cyrus'un öldüğünü sandığı sırada, neredeyse tamamen karanlıkta kalçalarının ortaya çıkma olasılığı endişelerinin en küçüğüydü.

Şimdi zorlukla nefes alabiliyordu.

Eli sıcak ve ağırdı, parmakları üst bacağının en iç kısmında sahiplenici bir şekilde yayılmıştı ve daha da kötüsü, iç çamaşırının dikişini sıyırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışlardı. Adamın bu kadar mahrem bir yere dokunmasının ağırlığı şimdiden onu biraz baygın hissettirmişti; eli biraz daha yukarı hareket etse çığlık atabileceğinden korkuyordu.

En azından başı, elbisesini oldukça sağlam bir şekilde yerinde tutuyordu -hatırladıkça rahatlıyordu- ama ne yapacağını bilmiyordu. Adamın elini bacağından çekecek olsa, onu uyandıracağı neredeyse kesindi -ve sarsıcı bir şekilde. Başka bir durumda bunu yapmakta tereddüt etmezdi ama böylesine zor bir gecede onu daha fazla rahatsız etmek için hâlâ yeterli inancı yoktu ve daha da kötüsü, bunu yaparsa ne olacağını bilmiyordu.

Sonra uykusunda ağır ağır nefes verdi, sıcak nefesi zaten hassas olan tenini sıyırdı ve Alizeh neredeyse inliyordu. Çok hızlı nefes alıyordu, bir yandan onu uyandırıp bu işi bitirmesi gerekip gerekmediğini, bir yandan da aşırı tepki verip vermediğini düşünüyordu.

Ne de olsa uyuyordu.

Ona bu şekilde dokunmak istememişti. Aslında, elinin şu anda eteğinin altında böylesine skandal bir yerde durduğunu bilseydi dehşete düşeceğini tahmin edecek kadar iyi tanıyordu onu. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, diye düşündü. Belki de eli tam olarak olduğu yerde kalırsa, işler yoluna girebilirdi.

Birkaç dakika sonra adam bir santim kıpırdayıp eli kalçasında daha da ilerlediğinde, ses çıkarmamak için neredeyse dilini ısıracaktı. Adamın parmakları

İç çamaşırının ipeksi kenarını sıyırmaktan fazlasını yaptı ve Alizeh son nefesini verebileceğini düşündü.

"Cyrus," dedi panikleyerek. "Lütfen uyan."

Adam hiçbir şey söylemedi.

"Cyrus-"

"Evet."

Kalbi çok sert atıyordu. "Şimdi uyanık mısın? Lütfen bana uyanık olduğunu söyle."

Uzun bir aradan sonra adam cevap vermeyince bir şeyler yapması gerektiğini anladı; adamın dokunuşunun sıcaklığı içini kavururken karanlıkta oturamazdı; kafasının içinin alev almasından korkuyordu. Dikkatli bir şekilde eteğini biraz daha yukarı sıyırdı ve adamın gezinen elini kalçasından kurtardı, ama korkuları bir anda gerçekleşmeden önce rahat bir nefes almıştı bile. Ani hareket onu irkiltti ve hemen bir solukla doğruldu, kararsız bir hareketle etrafına bakındı ve kızın gözleriyle karşılaştı. Ay ışığında bile onun kafasının karışık olduğunu anlayabiliyordu.

"Cyrus," dedi kadın, rahatlamıştı. "Uyanmışsın-" "Alizeh?"

diye fısıldadı, yorgunluk sesini zayıflatmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Kadın gerildi. "Çiçek tarlasındayız, unuttun mu?"

"Hayır," dedi ve bir anda hızını kaybeder gibi oldu, başı öne eğilmeye başladı. "Nasıl oldu da"-gözlerini yavaşça kırpıştırdı-"odama nasıl girdin? Burada olmaman gerekiyordu."

Alizeh'nin rahatlaması telaşa dönüştü.

"Odanızda değiliz," dedi paniğini bastırarak. "Sadece güneş battı ve şu anda hava çok karanlık. Ve soğuk, aslında, bizi geri götürmenin bir sakıncası yoksa-"

"Çok yorgunum, Alizeh," dedi, sözcükler arasında bocalayarak.

Sesi sayıklıyor gibiydi. "Hadi yatağa dönelim,

Alizeh." "Cyrus-"

Sarhoşmuş gibi biraz güldü. "Bunu çok söylüyorum."

"Ne?" dedi, kısa bir süre hareketsiz kaldı.

"Senin adın," dedi ve gözlerini kapattı. Neredeyse düşüyordu, son anda kendini yakaladı. "Adını uzun zamandır bilmiyordum meleğim. Ağzımda hissettirdiklerine bayılıyorum."

Alizeh'nin kafa karışıklığı, onun sıradan sevgisi karşısında hissettiği fiziksel şoktan daha ağır basıyordu, bu sevgi göğsüne gömülüyor ve kaosa neden oluyordu.

"Cyrus," dedi, aniden gözyaşlarına boğulacak gibi hissederek. "Sana neler oluyor? Hasta mısın?"

"Oh evet." Başını salladı. "Korkunç bir şey."

"Sihir mi bu?" Korkuları daha da arttı. "Şu anda bir büyünün etkisi altında mısın?"

"Mmmm evet her zaman olur," diye mırıldandı. "Döngünün bir parçası."

"Her zaman ne olur?" diye sordu ısrarla. "Hangi döngü? Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermedi; onun yerine ağır bir elini yanağına vurdu ve kaşlarını çattı. "Yüzümü yıkadın mı, tatlım?"

Yeni bir hassasiyet; göğsüne bir darbe daha.

"Evet," diye fısıldadı.

"Nasıl?" Elini çekti ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Bir hizmetçi mi çağırdın?"

"Hayır." Başını garip hissediyordu. Aşırı

ısınmıştı. Bu kez sallandığında düştü.

Alizeh onu yumuşak bir "oof" sesiyle yakaladı ve Cyrus'un başı hafif bir gümbürtüyle göğsüne çarptı; altın kolyesinin ağırlığı olmadan, korsajının düşük yakası neredeyse uygunsuzdu. Cyrus başını çevirdi, yüzünü Alize'nin göğüslerinin açıkta kalan tenine bastırdı ve boğazının derinliklerinden inlemeye benzer bir ses çıkardı.

"Çok yumuşaksın," dedi kelimeleri geveleyerek. "Çok tatlısın."

Alizeh vücudunda uyanan his selini bölümlere ayırmak için umutsuzca çalıştı.

Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

"Çok gerçekçi hissediyorsun," diye fısıldadı.

"Cyrus," dedi. "Beni korkutuyorsun."

Başını salladı ve derin, ürpertici bir nefes aldı, farkında olmadan onun kokusunu içine çekti. "Benden korkma meleğim. Sana zarar vermeyeceğim. Seni asla incitmeyeceğim."

Alizeh'nin göğsü daraldı, kalbi çılgına döndü. Adam bir ton ağırlığın üzerindeydi; o kadar ağırdı ki onu yere itmeden kafasını göğsünden nasıl çıkaracağını bilmiyordu.

"Dinle, çok yorgun olduğunu biliyorum," dedi endişeyle. "Ama yardımına ihtiyacım var, uykucu çocuk. Benim için bir şey yapabilir misin?"

"Herhangi bir şey." Burnunu göğüslerinin kabarıklığı boyunca gezdirdi, oradaki pürüzsüz teni bir, iki kez öptü, ta ki kız çaresiz, kırık bir ses çıkarana ve adam nefesinin altında alçak sesle küfredene kadar. "Alizeh," dedi, sesi uyuşturulmuş gibiydi. "Tadına bakabilir miyim?"

O kadar çok titriyordu ki, titremeler artık kontrolünün dışındaydı ve Cyrus aklını kaçırmış olmasaydı konuşamayacak kadar utanırdı. Nefesi hızlı ve kesik kesik geliyordu. Kendine çeki düzen vermesi gerekiyordu, yoksa bu mücadeleyi tamamen kaybedecekti.

"Beni dinle," dedi nefes nefese, "bizi kaleye geri götürmene ihtiyacım var. Lütfen bunu benim için yapabilir misin, Cyrus? Bizi saraya geri götürmek için biraz büyü kullanabilir misin-"

"Mmm," dedi usulca. "Evet, yatağa dön, daha sıcak
-"

"Hayır," demek için acele etti, "yatağa dönmek yok, yatak yok, sadece şato-"

Alizeh bir çığlığı bastırdı.

Sahne bulanıklaşırken, sesler birbirine karışırken, midesi düşerken ve yumuşak ve yoğun bir şeyin üzerine sertçe düşerken kısa süreliğine ağırlıksız kaldı. Cırcır böceklerinin sesi yerini sessizliğe bıraktı, soğuk karanlığın yerini Cyrus'a ait olduğunu varsayması gereken yemyeşil, çökmekte olan odaların şekillerini ve hatlarını aydınlatan sıcak, loş ışık havuzları aldı.

Ve eğer burası onun odasıysa, o zaman onun yatağında

yatıyordu.

Yirmi Dört

بیست و چهار

Kamran bir süre için görünüşünün değiştiğini unuturdu. Yüzünün şeklinin bozulduğunu, gözlerinin farklı renklerde olduğunu unuturdu. Hiçbir zaman bir aynanın önünde oyalanacak kadar kibirli olmamıştı, hatta yansıtıcı bir pencerede kendine bir anlık bir bakış bile yakalayamamıştı, çünkü kendisiyle ilgili en çok hayranlık duyduğu şeyler arasında fizikselliği listenin alt sıralarında yer alıyordu. Yine de hiç umursamak zorunda kalmamıştı. Yakışıklılığını hafife almıştı. Başkaları üzerindeki etkisine uzun zamandır tanıklık ediyordu; irileşmiş gözlerin onun varlığında daha alçakça düşüncelere ihanet edişine; yeterince yakın durduğunda genç kadınların nasıl titrediğine. Birçok insan gibi Kamran da belli bir enerjiye karşı duyarsız değildi; bir insanın arzusunu hissedebiliyordu.

Onların nefretini de hissedebiliyordu.

Bakan gülümserken bile Zahhak'ın düşmanlığı etraflarındaki havayı ısıtıyor gibiydi, siyah gözleri bir böceğin kanatları gibi çırpınıyor, kapanmadan önce bir anlığına itici içlerini ortaya çıkarmak için açılıyordu. Zahhak, Kamran'ın dönüşen yüzüne olan ilgisini gizlemiyor, yakasında kaybolan parıltılı, kırık çizgileri hastalıklı bir hayranlıkla izliyordu.

"İyi misiniz, efendim?" dedi endişelenmiş gibi yaparak. "Çok acı çekiyor gibi görünüyorsunuz."

Bu ifade onu şaşırtmış olsa da Kamran yüz ifadesini soğukkanlı tutmaya dikkat ediyordu.

Aslında acı çekmiyordu.

Alizeh'in adını duyduğunda ara sıra yaşadığı rahatsızlık ve Kâhinlerin huzurunda hissettiği tuhaf uğultu bir yana, son zamanlarda çektiği keskin, elektriksel azap -günlerdir kıyafetinin rahatsızlığına bağladığı acı- fiziksel dönüşümünün ardından tamamen azalmıştı. Aslında onu yeni, tüyler ürpertici görünümünü hatırlamaktan alıkoyan da bu rahatsızlığın yokluğuydu.

Çok büyük bir değişiklik hissetmedi.

Birden, Alizeh'nin balo gecesi ona söylediklerini hatırladı: Vücudu dalga dalga işkenceye maruz kalırken, altından nefret ediyor olabileceğinden nasıl şüphelenmişti? Sonuç olarak, ona ışıltılı ipliklerle dokunmuş giysiler giymeyi bırakmasını önermişti. Bu ilginç bir gözlemdi, çünkü bir zamanlar göğsünü ve gövdesini düzgün bir şekilde ikiye bölen yaldızlı şerit, neredeyse tepkisel bir şekilde vücudunun her tarafına dağılmıştı. Ama kollarını düzeltip Zahhak'ın sözlerini zihninde evirip çevirirken, yas kıyafetlerinin bile değerli metalden dövülmüş ipliklerle yer yer parıldadığını hatırladı.

Bu bakımdan hiçbir şey değişmemişti.

Aylar öncesinden tasarlanıp şekillendirilen kıyafetleri dekoratif altın işlemelerinden arındırılmamıştı; kraliyet kıyafetlerinin simgesi olan pırıltılı kabarık işlemeler neredeyse sahip olduğu her şeyin fırfırlarında, manşetlerinde ve omuzlarında bulunuyordu.

Daha sonra bu özel, fiziksel rahatsızlığın ilk olayını hatırlamakta zorlandı ve anı onu bir şokun gücüyle buldu: Annesi elini yakasından çekip ona bir köpek gibi boynunu kaşımayı bırakmasını söyledi; tüm imparatorlukta yetenekli bir terzi bulamadıklarından şikayet etti. Ama bu tam olarak adil değildi, çünkü Kamran o sabahtan önce giysileriyle ilgili böyle bir sorun yaşadığını hiç hatırlamıyordu-

Alizeh ile ilk kez tanıştığı sabah.

Tüm bunları birkaç saniye içinde kavradı ve gözlerini Zahhak'ın boncuk bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdığında, zihninde garip bir hipotez oluşmaya başlamıştı.

Prens sonunda bakanın sorusunu yanıtlayarak, "Oldukça iyiyim," dedi. "Yine de ilginiz için teşekkür ederim."

Zahhak duraksadı, ellerini kavuşturup yüz ifadesini yeniden düzenlemeden önce şaşkınlıktan gözleri büyüdü. Kamran ancak o zaman Zahhak'a muhtemelen hiçbir şey için teşekkür etmediğini fark etti.

"Size çok önemli bir konu için geldim," dedi Zahhak hızlıca. "Tüm bu korkunç, korkunç trajedinin ardından, soylular ve ben, diğer şeylerin yanı sıra, imparatorluğun büyülü korumalarını mümkün olan tüm aceleyle geri getirmeye karar verdik. Bu sabah erkenden Ardunia'daki Kâhinlere bir dizi acil çağrı yapmak için toplandık, ancak eylemlerimizin gereksiz olduğunu gördük, çünkü saygıdeğer rahipler ve rahibeler, habercilerimiz daha atlarına binmeden kendilerini saraya teslim etmeye başlamışlardı. Gördüğünüz gibi, Setar'ın başına gelen karanlığı çoktan öngördükleri için bütün gün aralıklarla ortaya çıktılar."

"Sayın Bakan," dedi Kamran sert bir sesle, gözleri fal taşı gibi açılmış dört izleyicisine bir bakış atarak. "Açıkça görebileceğiniz gibi, bu gece beklenmedik bir dinleyici kitlesiyle karşı karşıyayız. Belki de bu tartışma başka bir zamana kalmalı."

"Bu konuşmayı özel olarak yapabilmeniz için size birçok fırsat sundum, efendim, ama siz her talebimi görmezden geldiniz. Artık size yalvarmaktan başka çarem kalmadı."

Kamran öfkeden kısa bir süre sersemledi.

"Defolun," dedi, istemediği kalabalığa dönerek. "Evinize gidin. Hepiniz evlerinize. Şimdi."

"Bağışlayın Majesteleri," dedi Deen, bir parmağını kaldırarak, "gitmekten başka bir şey istemezdim, ama bir arabaya ihtiyacım var, çünkü taksimiz çoktan gitti ve saraydan fayton çağırmak mümkün değil-"

Kamran kapıyı göstererek, "Dışarı," diye bağırdı. "Dışarı çık ve eve yürü, umurumda değil-"

"Yürümek mi?" Huda Hanım'ın nefesi kesildi. "Ama sadece köprüyü geçmek bile en az yarım mil, efendim ve dışarısı korkunç derecede karanlık ve soğuk-"

"Ve bir kalabalık vardı!" Amina Hanım ağladı. "Haydutlar tarafından saldırıya uğrayabiliriz!"

Kamran bir elini yüzünde gezdirdi ve kendine, hayatına ve onu bu kadar derinden etkilemiş ve tamamen ele geçirmiş olan Alizeh olmasaydı asla tanıyamayacağı bu Allah'ın belası yarım akıllılar topluluğuna lanet okudu

Müttefikleri arasında cani bir sokak çocuğu, ukala bir eczacı, gayrimeşru bir bayan, Tulan'ın kaçık kralı ve muhtemelen şeytanın ta kendisi olduğunu fark etmemişti.

Kendini gerçeküstü bir kâbusun içinde hissediyordu.

Zahhak boğazını temizledi. "Efendim, durumun aciliyetini anlayacak kadar iyi niyetli olduğunuzu biliyorum. Belki de şimdi bana daha özel bir yerde eşlik etmeme itiraz etmezsiniz, çünkü Kâhinler sizinle bir an önce görüşmek istiyorlar. Daha fazla gecikemeyiz."

Kamran kan basıncının yükseldiğini hissetti.

Şu anda bununla uğraşmaması gerekiyordu; erzak sandıklarını rıhtıma taşıması gerekiyordu; yolculuğu için gerekli eşyaları bir çantaya doldurması gerekiyordu. Hızlı bir kaçış için hazırlıklarını tamamlamış olması gerekiyordu - bir takım embesil tarafından engellenmek, Zahhak tarafından köşeye sıkıştırılmak ya da Kâhinler tarafından küle çevrilmek değil.

"Hiç şüphem yok," dedi Kamran kararlı bir şekilde, "tüm bu trajedinin ardından -sizin de belirttiğiniz gibi- ne kadar çok şey yapmak zorunda kaldığımı takdir edersiniz ve şu anda oldukça meşgul olduğum için, Kâhinlerle yarın görüşmeyi tercih ederim" -yan tarafta sessizce duran üç rahibe başıyla kısa bir selam verdi- "zihnim daha iyi dinlendiğinde."

Zahhak'ın ifadesi bir ton koyulaştı. "Korkarım onları daha fazla oyalayamam efendim. Şu anda yeni bir kurulumuz var ve kritik bir tören olarak gördükleri şeyi gerçekleştirmeye hazırlar - hiçbir koşulda bir dakika daha bekleyemeyecek bir tören."

Kamran şimdi öfkeyle bakıyordu.

Bu ihanetin geleceğini biliyordu ama yine de öfkesini dizginlemek için mücadele etti. "Kritik bir tören," diye tekrarladı. "Hangi amaç için kritik bir tören?"

Zahhak'ın gözleri bir kez daha Kamran'ın yüzündeki ışıltılı çizgilere takıldı. "Elbette imparatorluk için en iyisi neyse onu yapmak isteyeceksiniz," dedi dişlerini göstererek gülümseyerek. "Kâhinler sadece emin olmak istiyor. Bu büyüyü doğduğunda asla geri alınmamak üzere tasarlanmış bir güçle bedenine bağladılar. Böyle bir işaretin bu şekilde mutasyona uğramasının ya da bir bedenin bunu reddetmesinin bir örneği yok. Onların ilgisine şaşırmamalısınız."

Kamran aniden arkasındaki bir varlığın, onu tehlikeye karşı uyaran bir dürtünün farkına vardı.

Başını ancak yarıya kadar çevirebildi ve göz ucuyla üç Kâhinin yaklaştığını gördü; gerçi bu kadar çabuk yer değiştirmeyi nasıl başardıklarını Kamran hayal bile edemiyordu.

Bakışlarını yere çevirdi, sakin kalmak için çabaladı. "Beni zorla götürmeye mi niyetlisiniz?"

"Bu karanlık zamanlarda," dedi Zahhak ipek gibi bir sesle, "sadece Ardunia'nın gerçek hükümdarına bağlılık yemini etmemiz büyük önem taşıyor. Aksi takdirde zafer kazanacağımızdan emin olamayız. Şüphesiz bunu anlayabilirsiniz."

Kamran bunun üzerine birinin soluğunu tuttuğunu duydu ve yeniden öfkelenirken kendisine istenmeyen izleyicilerini hatırlattı.

Çok iyi.

Eğer Zahhak onu seyircilerin önünde kasıtlı olarak küçük düşürecekse, Kamran bu iyiliğin karşılığını tam olarak verirdi.

"Anlıyorum," dedi Prens karanlık bir sesle, "sadece babam öldürüldüğü andan itibaren beni baltalamaya hevesli olduğunuzu biliyorum. Büyükbabamın kısa bir süre sonra devrilmesini bekliyordunuz, değil mi? Yüz yaşından fazlaydı, ölümü kaçınılmaz görünüyor olmalıydı. Ama büyükbabam çok uzun yaşadı, değil mi? Sadece bana uygun bir yaşta tahta çıkmam için zaman tanıyacak kadar uzun." Kamran yaşlı adamın sertleşmesini izledi ve dikkatli bir adım attı.

"Onun yaşadığını görmek senin için sinir bozucu olmalı," diye devam etti. "Çünkü hem babam hem de büyükbabam arka arkaya ölmüş olsalardı, daha çocuk yaşta kral olarak taç giyebilirdim ki bu da sizin gibi güce aç bir adam için mükemmel bir trajedi fırtınası olurdu. Size üzüntülerimi sunuyorum," dedi Prens soğuk bir ifadeyle. "Naip olarak yönetme fırsatını kaybetmek gerçekten de büyük bir darbe olmalı."

Zahhak'ın burun delikleri alevlendi, kontrolü yeniden ele almadan önce öfkesi kısa bir süreliğine su yüzüne çıktı. Yine de alışılmadık bir telaşla konuştu: "Anneniz bile doğmadan önce bu imparatorluk için çalışıyordum efendim ve benim altmış yılım ile sizin on sekiz yılınız arasındaki farka dikkat çekmek, bir dağ ile bir kum tanesi arasındaki fark hakkında yorum yapmak olur."

O da bir adım daha yaklaştı.

"Ardunia'yı yönetmek için gerekli zeka ve deneyime sahip olmadığınızı söylemek cömertçe bir hafifletme olur. Bir çocuğun sadece doğum sırasına göre dünyanın en büyük imparatorluğunu miras almasına izin vermenin bir anlamı yok ve bugün yaşayan ve nefes alan milyonlarca kişi tarafından başarılan bir başarı olan sadece doğma çabası için size verilen ödüle kızdığımı söylemekten çekinmeyeceğim.

"Öte yandan büyükbabanız büyük bir adam ve büyük bir kraldı ve onun emrinde hizmet etmekten gurur duydum. Ancak bir zayıflık anında, yaşayan en nefret edilen yaratığa başvurarak tüm mirasını yok etti. Neredeyse bir asır boyunca topraklarımızı yönetti ve şimdi sadece nefret ve tiksintiyle hatırlanacak. Evet." Zahhak'ın gözleri tehditle parlıyordu. "Büyükbaban çok uzun yaşadı. Ve umarım torununa da aynı korkunç değerleri aşılamamıştır."

Kamran göğsünün öfkeyle kabardığını hissetti.

"Kralımız öleli daha bir gün bile olmadı," dedi, sesi bir oktav yükselmişti, "ve sen onun hakkında böyle kinle konuşmaya cüret ediyorsun?"

Zahhak gözlerini kıstı. "Ona hâlâ bu kadar saygı duyuyor olmanız gerçekten çok üzücü, efendim."

"Senden nefret etmekte her zaman haklı olduğumu bilmek beni rahatlatıyor," dedi Kamran sessizce.

"Yakında en gerçek halinize döneceğinizi bilmek beni rahatlattığı gibi," diye karşı çıktı bakan. Bir taçtan yoksun, şımarık bir çocuktan biraz daha fazlasısınız, deneyimsiz ve bilgisizsiniz ve tahtı tamamen hak etmiyorsunuz."

Kamran beklenmedik bir şekilde gülümsedi.

"Gerçeklerinizi yüksek sesle dile getirerek büyük bir risk alıyorsunuz Sayın Bakan. Ortaya koyduğunuz her kelimeyle kendi cenazenize daha da yaklaşıyorsunuz. Hiç aklınıza gelmiyor mu," dedi sessizce, "tacımın başımda sabit kalması ihtimalinden korkmak?"

Zahhak yutkundu, çenesi sıkıştı. "Yakalayın onu," dedi.

Kamran konuşmak için ağzını daha yeni açmıştı ki dudakları mühürlendi, bacakları birbirine kenetlendi ve kolları iki yanına tutturuldu. Büyülü bağlarına karşı işe yaramaz bir şekilde mücadele ederken zihni protesto çığlıkları atıyor, gözleri korkunç bir panik içinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. Vücudunu saran alarm, içinde aynı anda hem korku hem de öfke uyandırdı. Bir günden kısa bir süre içinde ikinci kez felç olmuştu; bu kez onu her zaman sevmiş ve korumuş olan ve Kamran'ın hayatı boyunca güvendiği rahipler ve rahibeler olan Kâhinlerin ellerindeydi. Bir başka vahşi ihanetin bu son darbesi onu derinden sarstı.

Birden ağırlıksız kaldı.

Prens havada asılı kaldığını görmekten çok hissetti, bedeni uzayda mekik dokurken garip bir duygusal ve fiziksel kopukluk yaşadı. Tanıdık, ısrarlı bir uğultu duyduğunu sandı, ama sonra seslerin yaygarası geldi - bağırışların ve çığlıkların gök gürültüsü - ve

Yüzer halde ve felçli bir şekilde odadan çıkmaya zorlanırken, din bir anda yok oldu.

Yirmi Beş

KAMRAN BOŞUNA MÜCADELE ETTI.

Saldırı altındayken pes etmek onun doğasında yoktu ve bu kadar hareketsizken bile kendini bırakmaya ikna edemiyordu. Zihni tüm bu adaletsizliğe, hayatının altüst oluşuna karşı çırpınıyordu. Ardunia, bilinçli düşünceyi oluşturabildiği andan itibaren ona miras kalmıştı; burası onun evi, toprağıydı - bunlar onun insanlarıydı
-ve birçok endişesi ve sık sık yüksek sesle dile getirdiği şikâyetleri ne olursa olsun, Kamran kim olduğunu kaybetmek istemiyordu. O bile, bu sefil noktada, Zahhak'ın serzenişlerinde haklılık payı olduğunu kabul edebilirdi.

Kamran şımarık bir çocuktu.

Hayatını hafife almıştı; bunu şimdi anlıyordu. Ama bir daha asla çocuk olmayacaktı ve bir daha asla şımartılmayacaktı. Tamamlanmamış bir şekilde bu kavurucu değişim fırınına girmeye zorlanmıştı ve bu onu vulkanize etmişti; onu dönüştürmeye devam edecekti. Hatalarından ders çıkarabilirdi. Durumun gerektirdiği şekilde adapte olabilirdi.

Ve tacını kaybetmek istemiyordu.

Bir an için koridorda yankılanan ayak seslerini dinledi, Zahhak'ın yağlı kafasının arkası onlar ilerlerken yolu gösteriyordu. Kâhin üçlüsü çok yakındaydı ve Kamran bunu sadece onları orada hissedebildiği için biliyordu, varlıkları

pelerini hâlâ vücudunu örtüyordu. Neyse ki Prens gözlerini oynatabiliyordu ve evinin uçsuz bucaksız koridorlarında ilerledikleri yolu takip edebiliyordu; bu da çok geçmeden, giderek artan bir korkuyla, taht odasına doğru ilerlediklerini fark etmesi anlamına geliyordu.

Kaçınılmaz olan sonunda başına gelmişti.

Prens, bir grup soylunun önünde sürüklenecek, bu soylular onu azarlayacak, sonra da onu, doğuştan gelen haklarını elinden alacak bir seremoni gerçekleştirecek olan bir kâhinler halesinin önüne çıkmaya zorlayacaktı.

Son yirmi dört saattir katlandığı her şeyin üzerine, bu çok uzak bir köprü gibi görünüyordu. Göğsünde bir şeylerin kırıldığını, kalbinin o bölgesinde bir şeylerin boşaldığını hissetti.

Tek bir gün içinde yok edilmişti.

Bunu hayal etmek onu öldürse bile Kamran tek bir umuda tutunmuştu: Bu gece onu mahvettikten sonra Hazan'la buluşmak için rıhtıma koşacak kadar vakti olabilirdi. Bu konuda endişeleniyor, metamorfozunun ardından en azından kendi kendisinin adamı olabileceği, büyükbabasının intikamını alabileceği ve kendi yolunu çizebileceği fikrine her zamankinden daha fazla sarılıyordu ki, geçitteki ani bir yarıkta Zahhak keskin bir sola saptı ve Kamran sağa döndü.

İçinden yeni bir huzursuzluk dalgası geçti.

Kesin olarak görmek için başını çeviremiyordu ama bu ani plan değişikliğinin arkasında Kâhinlerin olduğunu varsaymak zorundaydı. Şimdi savunma bakanından tamamen farklı bir yöne gidiyordu ve Zahhak'ın şaşkın bağırışını duyması bir dakika sürdü, onları takip ederken uzak ayak sesleri daha da gürleşiyordu.

Kamran bakanın sesini sanki suyun içinden geliyormuş gibi duydu. "Nereye gidiyorsun?" diye donuk, çarpık bir çığlık attı.

"Beni taht odasına kadar takip etmeniz gerekiyor -her şeyimiz hazır-"

"Bu gece olmaz," dedi bir Kâhin.

Hareket etmeyi hiç bırakmadılar.

Umut prensin kalbinde uçuştu, onu içten içe sarstı. Şimdi nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu, olayların umut verici bir dönüşü gibi görünüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Zahhak kısık sesinin öfkeyle titrediğini söyledi. "Bir planımız vardı- Bu gece töreni yapmayı kabul etmiştin-"

"Sadece çocuğu test etmek için anlaşmıştık," diye basit bir cevap geldi. "Test etmek mi? Nasıl test edeceksiniz?

Bekle- Geri dönemezsin

Senin sözün- Sen yalan söylemekten acizsin-"

"Çocuğun yönetmeye uygun olup olmadığını belirleyeceğimize söz verdik."

"Uygun olmadığına şüphe yok!" diye bağırdı Zahhak. "Çocuk sakatlanmış! Bunun bir anlamı olmalı! Büyü açıkça bir açıklama yaptı-"

"Gidin," dedi Kâhinler hep bir ağızdan.

Sözcük yumuşak bir şekilde söylenmişti, ancak Zahhak'a güçlü bir rüzgârla çarptı, onu birkaç metre geriye savurdu ve orada tuttu. Savunma bakanı bu amansız rüzgâra karşı boşuna mücadele etti ve geri çekilirken haykırdı.

Kamran'ın kalbi tehlikeli bir hızla çarpıyordu, çünkü kısa süre önce göğsünde filizlenen umut hızla buharlaşmıştı.

Sadece çocuğu test etmek için anlaşmıştık.

Prensin bundan sonra ne olabileceğine dair tek bir makul hipotezi yoktu ve teori üretmek için fazla zamanı da yoktu. Zahhak'ı geride bıraktıktan sonra, Kâhinler onu kalenin içinden son derece hızlı bir şekilde geçirdiler, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki etrafındaki görüntüler bulanıklaşıyordu, bu yüzden bulundukları yer hakkında hiçbir fikri yoktu ve nereye gidiyor olabileceklerini tahmin edemiyordu. Tek ipucu, başının dönmeye başladığını hissettiğinde geldi ve başı dönerken yukarı doğru spiral çizdiklerini, katları tırmandıklarını fark etti. Alabileceği tüm ipuçları arasında bu en karanlık olanıydı, çünkü o anda saray kulelerine çıktıklarını ve burada bulunacak iyi bir şey olmadığını kesinlikle biliyordu.

Yine de, daha fazlasını öğrenene kadar aşırı tepki vermemesini söyledi.

-emin olana kadar-

Kâhinlerin emriyle açılan uğursuz, ağır paslı bir kapının önünde aniden durdular ve Kamran paniklemeye başladı. Acımasız kış gecesinin buz gibi havasının etrafını sardığını hissettiğinde, paniği dehşetle birleşti.

Burası kule hapishanesiydi.

Sadece geçici hücreler olan zindanlardan çok daha kötü olan kule hapishaneleri, en kötü suçlular için ayrılmıştı - genellikle hüküm giymek için daha fazla zamana ihtiyaç duyan ve bu arada kaçmadıklarından emin olmak için bu süreyi hücre hapsinin en sert biçiminde beklemeye mahkum olan yüksek rütbeli suçlular. Mahkumları tutmak yorucu, yıpratıcı ve verimsiz bir işti; büyükbabası bunu hiç umursamamıştı. Kamran'ı her zaman suçlularla hızlı bir şekilde ilgilenmesi için teşvik etmişti; bir kez hüküm verildikten sonra ceza verilir ve hapishaneler boşaltılırdı. Sonuç olarak, mahkûmlar hiçbir zaman çok uzun süre tutulmazdı ve en kötülerinin kafası kısa süre sonra kesilirdi.

Kule hapishanelerini yıllardır kullanmamışlardı.

Oldukça sağlam bir kalbi olan Kamran bile böyle bir kaderi düşündükçe içten içe titriyordu. Kâhinlerin onu bu deneyimle nasıl sınamak istediklerini bilemiyordu ve bu kadar acımasızlığı hak etmek için ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Sadece orada, iğrenç yeni evinin kapısında, gerçekten dehşet verici bir an boyunca asılı kaldı. Ayın ve yıldızların parıltısı dışında hava zifiri karanlıktı, çünkü kulenin tek bir açık hava tavan penceresi vardı ve bu da başının en az elli metre yukarısından görünüyordu. Bu odayı hangi leşlerle paylaşmak zorunda kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve buradan sadece kafasının bedeninden ayrılması için ayrılabileceğini hayal etmek onu hasta ediyordu.

Zihninin içinde evcilleşmemiş bir korku uyandı.

Bu sefil yer onun cesaretini nasıl kanıtlayacaktı? O an tek bir kelime bile yüksek sesle konuşabilseydi, bir çeyreklik için yalvarırdı. Neden? Bağırmak istedi. Bunu neden yapıyorsunuz? Böyle bir cezayı hak edecek ne yaptım ben?

Ne yazık ki.

Kamran'ın bu zulmü sindirmesi için bir dakikadan fazla zamanı olmamıştı ki, bedeni hücreye götürüldü, kapı arkasından çarpılarak kapatıldı ve sonunda, belirsiz bir şekilde serbest bırakıldı.

Acınası bir çığlıkla buz gibi taş zemine düştü.

Yirmi Altı

بیست و شش

CYRUS hâlâ ona sarılmış, yanağını göğsüne bastırıyordu ama onları taşıma çabası enerjisini tüketmişe benziyordu, çünkü bir kez daha uykuya dalmıştı. Kıpırdamadı; tek kelime etmedi; ve kadın onun derin, eşit nefeslerini teninde hissedebiliyordu.

Acı dolu santimlerle ondan uzaklaştı ve kollarını dikkatlice çözdü. Adam önce direndi, tutarsız protesto sesleri çıkardı ama kısa süre sonra uykusunda kaşlarını çatarken bile boş kollarını kabul etti. Onun rahatlamaya çalışarak biraz kaymasını izledi ve çok geçmeden eli, tıpkı bacağına yaptığı gibi yastığının ipek çarşafına kaydı.

Ciğerlerini bir hava hücumu terk etti.

Belki de aşırı gerilmiş sinirleri sonunda kendine gelebilirdi. Sağ salim saraya dönmüşlerdi, Cyrus yatağındaydı, artık onu öpme tehlikesi yok gibiydi ve şimdi tek yapması gereken gizlice çıkıp kendi odasına gitmekti - ki bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı, çünkü bu saray devasa ve korkunç derecede baş döndürücüydü. Alizeh kendi odalarının onunkine göre nerede konumlandığını bilmiyordu ama diğer her şeyle karşılaştırıldığında bu, çözülmesi yeterince basit bir sorun gibi görünüyordu. Önce Cyrus'un odasından fark edilmeden nasıl çıkacağını bulması, sonra da Alize'nin oğlunu öldürme yolundaki ilerleyişini tartışmak isteyeceğine şüphe olmayan Sarra'yla karşılaşmamaya dikkat etmesi gerekiyordu.

Tüm bunları başarırsa, Alizeh'nin sadece meraklı ve dedikoducu birkaç hizmetçiye odasının yerini sorması gerekecekti; bir yandan da aralarındaki cahillerin ne kim olduğunu ne de eteğindeki kan lekesini soracaklarını umuyordu.

Çok basit.

Sessiz bir iniltiyle gizlice yataktan kaydı ama sonra tekrar Cyrus'a bakarak tereddüt etti.

Cyrus'un bu geceki sarhoş davranışlarının ilişkilerindeki daha büyük bir değişimin göstergesi olduğunu düşünmekten daha iyisini biliyordu. Cyrus birkaç saat önce ona açıkça ondan nefret ettiğini söylemişti ve nosta da bunu doğrulamıştı. Bazı isteksiz ve şaşırtıcı dostluk anlarının tadını çıkarmışlardı ama bunun böylesine tutkulu bir nefret duygusunu silmeye yeteceğini sanmıyordu, hele de aralarındaki anlaşma cinayetle sonuçlanacakken.

Yine de Alizeh, birçok pratik itirazına rağmen Cyrus'un yoğun bir şekilde farkında olduğunu inkâr edemeyecek kadar mantıklıydı; vücutları arasında şaşırtıcı, manyetik bir çekim hissettiğine dair hiçbir şüphe yoktu. Yine de bu ona güvendiği anlamına gelmiyordu.

Ve şu anda onun için korkuyordu.

İki saat boyunca şeytan onu cehennemin yedi katından geçirmişti ve görünüşe göre bu ilk seferi değildi. Sonuncusu olacağından da şüpheliydi. İblis'in Cyrus için duyduğu endişeyi fark ettiğini bilse de, bunun için yapılabilecek bir şey olmadığını düşünüyordu; Alizeh zaten harekete geçmiş olan şeyi tersine çevirmeye çalışıyormuş gibi yapmanın bir faydasını göremiyordu; şeytan aptal değildi. Onu aksini düşünmeye ikna edecek kadar inandırıcı olamazdı. Alizeh'nin umurundaydı. Damarlarında buz dolaşıyordu, evet, ama bu onu asla soğuk kalpli yapmamıştı. Orada oturmuş ve Cyrus'un çektiği acılara tanıklık etmişti. Onun için ağlamıştı.

Ve şimdi, şeytanın entrikaları ne olursa olsun -kendisi ile Tanrı arasındaki anlaşılmaz durum ne olursa olsun

Şaşkın kral-Alizeh onun hırpalanmış, vahşileşmiş bedenini merhamet eli değmeden terk edemeyecek kadar yufka yürekliydi.

İç çekerek yatağın onun tarafına doğru yürüdü, yüzündeki gergin ifadeyi ve giysilerini kaplayan kurumuş kanı inceledi. Cyrus hâlâ çizmelerini, kılıç kemerini ve yoğun siyah paltosunu giyiyordu. Kınlı bir kılıcın parıltısını bacağına dayanmış bir şekilde gördü ve çok rahatsız olduğunu anladı. Yüzünde daha önce uykunun verdiği yumuşaklık yoktu; ondan uzaklaştığından beri huysuzlaşmıştı ve omuzları uykuda bile yeniden gerilmişti.

Gözlerini kapattığında onu hâlâ kanlar içinde görüyordu. Ağladığını duyabiliyordu.

Elini yavaşça, tereyağlı derinin her santimetresinde yapımcısının işçiliği görünen şık, siyah bir botun kıçına götürdü. Dikkatli hareketlerle Cyrus'un koyu renk pantolonunun paçasını yukarı doğru çekiştirdi ve bakır rengi saçlarıyla tozlanmış sıcak, altın rengi tenini ortaya çıkardı. Gözlerini aradığı tokaya odaklayarak botu kolayca açtı, sonra da esnek parçayı yine siyah olan çoraplı ayağından kaydırarak kurtardı. Alizeh ağır çizmeyi eline aldı ve inceledi, yere koyarken bile saatlerce süren zorlu bir emeğin kanıtı olan dikkatli, eşit dikişlere hayran kalmaktan kendini alamadı. İşlemi diğer ayağı için bir kez daha tekrarladı ve bitirdikten sonra sağlam çifti düzgünce duvara dayadı.

Sonra, Cyrus'un kollarından birini nazikçe yastığından çekip çıkardı ve nazikçe ceketinin kolundan kurtardı. Diğer kolunda da aynı işlemi yapmayı umarak onu diğer tarafına döndürmeye niyetlenmişti ki Cyrus aniden sarsıldı. Şiddetli bir nefes aldı ve tıpkı çiçek tarlasında olduğu gibi ürkmüş, yaylı bir çocuk oyuncağı gibi doğruldu. Ancak bu kez Alizeh ne bekleyeceğini biliyordu. Onun gerçekten uyanık olmadığını biliyordu ve onunla geçici konuşmalara girmekten kaçınacaktı.

Onun bunları hatırlayacağından şüpheliydi.

"Alizeh." Gözlerini kırpıştırdı, kırmızı, cam gibi gözlerle onu inceledi. "Beni neden terk ettin?" dediğinde sesinde bir çaresizlik vardı.

Sözleri kalbime bir kurşun gibi saplandı.

Çaba sarf ederek bu acı hissi bir kenara itti, Cyrus'un onda uyandırdığı şeyin bir hayaletin işi olduğunu biliyordu. Cyrus'un sınır tanımayan bir versiyonunun bu kadar duygusal ya da sevecen olmasını asla beklemezdi ama sonra

-Aslında neyle uğraştığını ya da tam olarak ne yaşadığını bilmiyordu.

Her neyse, bu gerçek Cyrus değildi.

"Bana yardım eder misin?" dedi onun yerine. "Paltonu çıkarmaya çalışıyordum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece ona baktı, sonra da ceketinden kısmen kurtulmuş olan kendisine. Çocuksu hareketlerle eşyanın geri kalanını çıkardı, ardından giysiyi gönülsüzce kendinden uzaklaştırdı. Ceket, sürünen bir sesle yere devrildi.

Alizeh bunu hemen kollarına aldı, ağırlığı karşısında şaşırdı ve yakındaki bir sandalyenin arkasına dikkatlice örttü. Cyrus'un gömleğini yırttığını görmek için tam zamanında arkasını döndü.

Kışın çiy gibi dondu.

Koyu renkli örtüyü başının üzerine çekmişti, çıplak üst bedeni aniden, şok edici bir şekilde görünürken yüzü kayboldu ve nasıl baktığını fark etmeyen Alizeh, kendi nefes alışının düzensiz sesini duyana kadar kıpırdamadı. Yüce Tanrım.

Cyrus güçlüydü.

Derisine kadar soyulmuş olan adamın görüntüsünü başka nasıl tarif edebileceğini bilmiyordu. Adam gerindikçe kıpırdayan kasları, gövdesinden aşağıya doğru kıvrılarak inen sinirli vücut hatlarını nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu. Adam yumuşak ışıkta parıldıyor, gölgeler onu öyle bir harikaya dönüştürüyordu ki, bir ses onu rahatsız etti

Ona dokunmak, elinin altında nasıl hissedebileceğini görmek için ani, aptalca bir arzu.

Cyrus ona aldırış etmedi.

Gömleği çekip çıkardı, saçları acı içinde kaldı ve giysinin düştüğü yere düşmesine izin verdi, akıbetini umursamıyor gibi görünüyordu. Alizeh onu şaşkınlıkla izledi, kılıç kemerini çözerken kollarının hareketleri dikkatini çekti, vücudunda esneyen kasların gerginliğine, en ufak hareketlerinin bile ardındaki sıkı sıkıya dizginlenmiş güce hayret etti. Değerli kılıfı ve silahını bir takırtıyla yere bıraktı ve bir tür trans halinde olan Alizeh bu sesle neredeyse bir adım havaya sıçradı. Ama adam pantolonunun düğmelerini çözmeye başlayınca, boğuk bir çığlıkla aniden arkasını döndü ve elleriyle tüm yüzünü kapattı.

Kendinden utanıyordu.

İlkesiz bir sapık gibi küstahça ona bakıyor, kalbi bir sinek kuşunun kanatları gibi o kadar hızlı çarpıyordu ki kendini hasta hissediyordu. Tanrım, ama kendini unutmuştu. O ilkesiz bir sapkın değildi. Kara büyünün etkisi altındaki erkeklerin çıplak bedenlerine bakmıyordu.

"Alizeh?" dediğini duydu.

Sesini yumuşatmak için çaba sarf etti ama arkasını dönmedi. "Evet?"

"Alizeh," dedi yine, bu kez usulca azarlayarak.

"Sen," dedi titreyerek, "terbiyeli misin?" Adamın

alçak sesle güldüğünü duydu. "Evet."

Dehşete kapılarak ağır çekimde arkasını döndü. Adamın hâlâ oturduğunu fark etti ama battaniyeyi vücudunun alt kısmına çektiğini görünce rahatladı.

"Merhaba," diye fısıldadı, en aptal gibi selamlamak için elini kaldırdı.

O da karşılık olarak sadece ona baktı, açık bir arzuyla baktı, bakışları onu izledikçe koyulaştı, sanki

Onu yutmak istiyordu. Gözleri yüzünü ve vücudunu taradı, ta ki içinden sıvı bir sıcaklık geçip midesini gerene kadar. Kararsız bir adım geri attı.

"Buraya gel," dedi kabaca.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Yapamam- Ben- Cyrus, çok yorgunsun."

Nefes alırken göğsünün genişlemesini, karşı koysa bile gözlerinin kapanmasını izledi. "Seni istiyorum," dedi, o tanıdık, ani tavırla zayıflayarak. "Yanımda."

"Geri geleceğim," diye yalan söyledi, kalbi kulaklarında çarpıyordu. "Ben dönene kadar burada dinlen."

İç çekerken gergin kaslarını esneterek boynunu yuvarladı. Birkaç santim daha eğildi, başı tehlikeli bir şekilde yastığına yaklaştı. "Alizeh," diye fısıldadı, kirpikleri dalgalanırken bile, yorgunluğu yenilmez olduğunu kanıtlıyordu. "Bana yalan söyleme."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi. Sadece ellerini karnına doğru sıkıca kavuşturdu ve kendini daha da sıkı bir şekilde düğümlenmiş hissetti.

Sonunda, yavaşça batan tortu gibi, Cyrus'un ağır vücudu yenik düştü. Yumuşak bir sessizlikle çarşaflarına doğru kaydı, başı yastığının yumuşak tüylerine çarptı. Battaniyeyi omuzlarının üzerine çekmek için yorgun kollarını kaldırmadı, ama Alizeh'in uzaklaştığı yer burasıydı, çünkü gerçek şu ki Cyrus gömleğini çıkardığı anda sınırına ulaşmıştı.

Yutkundu.

Öldürmesi gereken bir adamdan bu kadar etkilenmesi doğru değildi. Ayrıca Cyrus'un ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Aklını kaçırmıştı, sağduyusu tehlikeli bir şey tarafından köreltilmişti. Eğer ona söylediği şeyler hakkında en ufak bir fikri olsaydı- Eğer onun yanında nasıl davrandığı hakkında en ufak bir fikri olsaydı-

Tam o sırada kapı sert bir şekilde çalındı.

Alizeh bir çığlığı bastırdı, kalbi umutsuzca çarpmaya devam ediyordu. Bir hizmetçinin yumuşak sesini duydu, sordu

İçeri girmek için izin istedi ve umutsuzca kıpırdamayan Cyrus'a baktı.

Hizmetçi tekrar seslendi.

Alizeh daha sonra ne olacağını biliyordu. Kendisi de o snoda'ydı. Akşamları, ev sakinlerinin akşam yemeği için alt katta olmaları beklenen kısa bir süre boyunca, bir hizmetçi ateşi harlamak, çarşafları yenilemek ve küçük işlerle ilgilenmek için odaya gelirdi. Protokol üç kez izin istemek, her seferinde bir yanıt beklemek ve sessizliği eşiği geçmek için zımni bir rıza olarak kabul etmekti.

Bir kez daha vurursa, snoda odaya girecekti.

Hizmetçi, yatağında yatan soyunmuş kralı gördüğünde kesinlikle kalp krizi geçirecek ve işi için çok endişelenecekti, ama snoda'nın bu odaya ulaşması en az bir iki dakika alacaktı, Alizeh farkındaydı, çünkü hükümdar olarak Cyrus muhtemelen kalenin en büyük ve en zengin kanadında yaşıyordu. Yatak odasıyla giriş arasında en az birkaç büyük oda olmalıydı.

Bu da saklanmak için yeterli zamanı olabileceği anlamına geliyordu. Çılgınca etrafına bakındı.

Yukarıdaki melekler, eğer kralın yatak odasında keşfedilirse - hatta onun odalarında keşfedilirse - skandalın bir saat içinde imparatorlukta yayılacağına şüphe yoktu. Ya onunla evlenmesi beklenir ya da bir fahişe olarak ihbar edilirdi; her iki durumda da yansımaları hayatını korkunç derecede zorlaştırırdı.

Alizeh bu öğleden sonra dersini almıştı: Bu sarayda çalışan Cinler vardı ve sadece onun hakkında haber yaymaya hazır ve hevesli olmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda görünmezliğinin ona yardım edeceğine de güvenemezdi, çünkü bu çabalar sadece Kil gözler üzerinde işe yarıyordu. Belki Cyrus'un soyunma odasını bulabilirse, dolabına saklanabilirdi-

Ama bir an sonra kapının açıldığını duyduğunda zihni bomboş kaldı. Koridorda hızla ilerledi ve kapıyı çekerek açtı.

Bulabildiği ilk kapıya.

Yirmi Yedi

بیست و هفت

GECE KAVURUCUYDU.

Kamran ayağa kalktı ve pelerininin tozunu aldı, bu kadar aciz kaldıktan sonra kendini ayarlaması biraz zaman aldı ve sadece birkaç dakika sonra titremeye başladı. Ayaklarının altındaki taş zemin yer yer buz tutmuştu, kısa süre önce yağan yağmurun ardından don gelmişti. Sessizlik, cırcır böceklerinin sadık cıvıltıları ve ara sıra avcı bir baykuşun ötüşüyle bozuluyordu; korkunç rüzgârlar uğulduyor ve kulenin tavan penceresini dövüyordu, rüzgâr dar açıklıktan nasıl geçeceğini bilmiyordu.

Kamran yukarı baktı.

Bu küçük, uzak pencerenin, bu korkunç yerde hem bir lütuf hem de bir zulüm olduğunu fark ediyordu, çünkü gündüzleri hiç şüphesiz hoş bir ışık sağlarken, aynı zamanda mahkûmunu geceleri hava koşullarına maruz bırakıyordu - Kamran'a bir kez daha zevk ve işkencenin genellikle aynı darbede yapıldığını kanıtlıyordu.

Bu ona Alizeh'i düşündürdü.

O anda onu düşünmemek, hayatı haline gelen trajik hikâyenin temel taşını hatırlamamak imkânsızdı. İçinde daha önce hiç yaşamadığı duyguları uyandıran, gözlerini mümkün olduğunu bile bilmediği bir tür görkemli deliliğe açan ve sonra şefkatli bir gülümsemeyle tüm dünyasını incelikle ikiye bölen Alizeh.

Tozdan yükselmiş, bir esintiyle canlanmış ve neredeyse bir asır boyunca dünyanın en büyük imparatorluğunu yönetmiş bir kralın düşüşünü müjdelerken ardında parfümlü çiçeklerden bir iz bırakmıştı. Asıl mucize bunu nasıl yaptığıydı. Parmağını bile kıpırdatmadan -sesini bile yükseltmeden-

O sadece dik durmuştu ve onun dünyası yıkılmıştı.

O konuştu ve Kâhinler katledildi; o döndü ve büyükbabası öldürüldü; o güldü ve vücudu çirkinleşti; o nefes aldı ve annesi yok oldu; o iç çekti ve teyzesi artık onunla konuşmadı; o gitti ve kendi halkı ona düşman oldu

Onu. Kamran onun adını göğsüne bir kurşun yemiş gibi hissetmeden duyamıyordu bile.

O zaman bile onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Büyük bir çabayla zihnini ondan arındırmak için kendini zorladı ve midesi bulandıkça, onu destekleyen buz gibi soğuk için sessiz bir şükran duydu, çünkü bu dayanılmaz bir nimetti: Kamran'ın iğrenç hücresinin pis kokusu içinde nefes alabilmesinin tek nedeni muhtemelen bu soğuktu. Kıpırdamaya bile korkuyordu, çünkü ayağı bir süre önce ölü hayvan yığını olması gereken yumuşak bir yığına değmişti. Aralarında tüylü olanları açıklayamıyordu ama leşleri bu zemini kirleten daha kürklü hayvanlar hiç şüphesiz tavan penceresinin kenarından düşerek ölmüşlerdi. Gün doğduğunda çürümekte olan mahkûmları hakkında daha fazla bilgi sahibi olacağını düşündü; o zamana kadar elinde sadece hayal gücünün laneti kalmıştı, çünkü hayal gücü ona gelecek günlerinin korkunç bir resmini çiziyordu.

Yine de bir parça umuttan yoksun değildi.

Şaşırtıcı bir nedenden ötürü Kâhinler onu kuleye kilitlemeden önce silahlarını elinden almamıştı ve gün ışığında hançerlerini kullanarak taş duvara tırmanıp tırmanamayacağını merak etti; belki de bıçaklarını tuğlaların arasına yavaş yavaş sokabilir, dik yokuşu dikkatlice kaldırabilirdi. Bu vücuduna dayanılmaz bir yük bindirecekti, bunu yapabileceğinden emin değildi ama kaçma ihtimali bile ciğerlerine genişlemeleri için gerekli olan bir santimi kazandırdı ve sonunda nefes alabildi.

Bu acımasız kış gecesinde hayatta kalabilirse, bunun üstesinden gelebilirdi. Gerekirse bu kuleyi tuğla tuğla parçalayacaktı; burada çürümeye terk edilmeyecekti; bu çukurdan haksız bir infaza sürüklenmeyecekti.

Bunun için kendi kendine yemin etti.

Ve sonra, şu anki başarısızlığının ağırlığını omuzlarken, Hazan'ın onu daha ne kadar bekleyeceğini merak etti.

vazgeçmeden önce bu gece rıhtıma gitti. Nereye gittiğini birilerinin fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. İşte o zaman, bu korkunç düşünceyi aklından geçirirken, birdenbire onları duyar gibi oldu.

Ya da en azından bir şeyler duymak.

Etrafındaki dünyanın sesleri kafa karıştırıcı, sinir bozucu bir deniz değişimiyle karardı; bir sessizlik kısa süre içinde kafasını kademeli, durağan nöbetler ve başlangıçlarla doldurdu, sanki hiçbir yerden gelmiyormuş gibi üretilen ve o ürkütücü karanlıkta onu rahatsız eden bu ses ve titreşim doğuşu. Beyaz gürültü, kafasının içinde soğuk parmaklarını gezdiren, derisini bedeninden ayırmak istemesine neden olan fısıltılara dönüştü; yumuşak titremeler giderek daha da yükseldi, biçimsiz, anlamsız bir sessizlikten kulak zarlarında yaygara koparan, ona güçlü bir yankıyla saldıran, bağıran ve aynı anda duyulmak için savaşan bir ses sürüsüne dönüştü-

Kamran ellerini kulaklarına kapattı ve kafası patlarken sertçe tek dizinin üzerine düştü.

"-asillerin onun taht üzerindeki hakkını yeniden gözden geçirdiğine dair bir fikriniz var mı? Ne kadar zalimce ve büyükbabasının öldürülmesinin ardından-"

"Bilmiyorum hanımefendi, büyükbabası pek iyi bir insan değildi-"

"Oh, ben sadece onun için tüm bu ifşaatlarla başa çıkmanın zor olduğunu kastetmiştim-"

"Nerede o?! Nerede olduğunu bildiğinizi biliyorum ve bana söylemenizi talep ediyorum-"

"Siz holiganlara yardım ettiğime inanamıyorum. Saatler önce evde olmam gerekiyordu-"

"Kamran, seni aptal. Şimdi kendini neyin içine soktun? Gel o zaman tatlım, bana anlattığın için teşekkürler-"

"-Onu orada öylece bırakamazsın! Omid, ondan sonra ne tarafa döndüklerini hatırlıyor musun?"

"-Kralın odalarını çoktan aradım! Onu bulamadım!" "En azından o korkunç kahya artık bizimle değil-"

"Evet, bayan, onları yukarı kadar takip ettim-"

"-sizi görmedim mi? Bunu nasıl başardınız?"

"-uzun bir süre, efendim, sokak çocuğu olmak göz önünde nasıl kaybolunacağını öğrenmek demektir ve ben-"

"Hazan!"

"Oh, Tanrıya şükür buradasın-"

"Onu neden koruyorsun? Onu nereye götürdünüz? Neden bu imparatorluğun geleceğini bile bile tehlikeye atıyorsunuz?
-"

"-siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz? Ve siz eczacı değil misiniz?"

"Pelerininiz bu gece çok ağır, efendim."

"Evet, ben bir eczacıyım. Siz kimsiniz?" "-

Prensi kurtarıyorum!"

"Tahtın kontrolünü ele almak benim görevim! Bana nerede olduğunu söylemelisin! Bu benim hakkım! Bu benim-"

"Ceplerini açmalısın çocuğum ve yükünü hafifletmelisin."

"-Ne yaptın onunla? Nereye koydun?" "Ceplerini aç, çocuğum."

"Onları dışarı çıkarın."

"Ceplerinizi açın."

"ŞİMDİ YAP-"

Neredeyse kafasını uçuracak kadar yükselen, ıslık çalan bir çığlıkla sesler aniden zihninden sökülüp atıldı ve geriye sadece kulak zarlarını patlatan kalıcı bir çığlık kaldı. Kamran şimdi iki dizinin üzerine çökmüş, göğsü kabarırken, başı ağrırken ve etrafındaki dünyanın sesleri yavaşça yeniden oluşurken kulakları acıyla çınlarken acı dolu bir çığlıkla mücadele ediyordu. Çok geçmeden cırcır böceklerinin cırıltısını, bir gece kuşunun sesini, rüzgârın ölü yaprakları ayaklarına doğru sürüklediğini duydu. Yine de gücünü yeniden kazanmak için mücadele etti. Bu garip olayın ardından Kamran titremeye başladı, kolları bacakları titriyordu. Kulağında beklenmedik bir nem sıcaklığı hissetti ve elini kaldırdı

Kararsız eliyle inceledi, parmakları kana bulandı.

Kamran'ın kalbi küt küt atıyordu.

Az önce ne olduğunu anlamamıştı ama en olası teori gibi görünen şeyi bir araya getirebilecek kadar farkındaydı: bu deneyim ancak büyü kullanılarak yaratılmış olabilirdi, bu da Kâhinlerin onunla iletişim kurmaya çalışıyor olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ceplerinizi açın.

Bu şifreli sözler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ceplerinde bir parça altın, Alizeh'in kitabı ve zincir zırh maskesinden başka bir şey yoktu ve son kontrol ettiğinde, bunların hiçbiri şu anda sahip olmayı gerçekten önemsediği tek eşya olan balyoz değildi.

Yine de böyle doğrudan bir emri görmezden gelemeyecek kadar meraklıydı ve beceriksizce üstünü başını yokladı, başı dönerken bile ceplerini karıştırdı, donmuş parmakları beceriksizce oynadı. Olağan şüphelilerin hepsi buradaydı, hepsi hesaba katılmıştı ve başka hiçbir şey yoktu-

Kamran'ın elleri, pelerininin iç cebinde tanımadığı bir şeyin şeklini hissedince durdu.

Bulanık görüşünü temizlemek için gözlerini kırpıştıran Kamran cebinden küçük, dikdörtgen bir paket çıkardı. Kahverengi kâğıda sarılmış, basit kırmızı bir sicimle bağlanmış ince bir kutuydu. Hediyeyi hemen tanıdı, önemi ona şaşırtıcı bir darbeyle çarptı. O anı kavrayışı gerçekten de o kadar güçlü, o kadar şiddetli bir şekilde tedirgin ediciydi ki, gözlerinin duygudan diken diken olduğunu hissetti.

Merhum Kâhinler bunu ona günler önce vermişlerdi.

Onlar öldürülmeden önce, evi işgal edilmeden önce, büyükbabası öldürülmeden önce, Alizeh'in teninin satenini hiç tanımadan önce. Kraliyet Meydanı'na bu paket sayesinde gelebilmişti; Setar'a döneceğini hiç bildirmemiş olmasına rağmen Kâhinler o gün onu ziyarete çağırmışlardı. Kaçınılmaz olarak kalabalıktan kaçınmak için erken kalkmıştı.

Sokakları arşınlıyor ve Kâhinler Mahallesi'ne doğru ilerliyordu ki, bir hizmetçi kızı öldürmek üzere olan yetişkin bir adam olduğunu düşündüğü şeyi görünce olduğu yerde kalakaldı.

Şu an.

Bu olay tüm hayatının akışını değiştirmişti.

Daha sonra, ortalık yatıştıktan ve Kâhinler sokak çocuğuna bakmak üzere onu yanlarına aldıktan sonra Kamran nihayet ziyaret borçlu olduğu rahip ve rahibeleri görmeye gitmişti. Oradayken çocuğu da kontrol etmişti ama Kamran'ın aklı Omid'le yaptığı sinir bozucu görüşmenin sonucuna o kadar takılmıştı ki, kapıdan çıkarken İlahiyatçıların eline sıkıştırdığı hediyeye pek dikkat etmemişti. O zamana kadar hem Kâhinlerden hem de halktan zaman zaman küçük hediyeler almaya alışmış olan prens, paketi daha sonra, daha az kaotik bir anda açmak niyetiyle pelerininin cebine sokmakla yetindi.

O zamandan beri burada kalmıştı.

Şimdi titreyen elleriyle ona bakıyordu ama bu paketi açmakta daha fazla gecikmedi. Çıldırmış bir adam gibi paketi yırtarak açtı, parçaları pis yere fırlattı ve basit bir ahşap kutunun narin kapağını dikkatle kaldırdı. Hemen bir kâğıt parçası uçuştu ve onu kana bulanmamış eliyle umutsuz bir hareketle yakaladı. Sonra kalbi göğsünde çarparak kutunun içine baktı ve içinde keten bir yatağın içinde duran tek bir siyah tüy buldu.

İlk başta anlamadı.

Hemen ay ışığına tuttuğu kâğıdı açmak için çabaladı ve uzaktaki parıltıda bu parçanın çok daha büyük bir belgenin sadece bir parçası olduğunu fark edebildi. Kenarları yırtılmış küçük bir kâğıt parçasıydı ve soluk derisi üzerine büyükbabasının düzgün, dikkatli yazısıyla basılmıştı.

Şöyle yazıyordu:

> Bu tüyü torunuma bırakıyorum, sadece her şey kaybolmuş gibi göründüğünde, trajedileri aşılmaz hissettiğinde ve umut imkansız hissettiğinde kullanması için. Sadece kendi kanına dokunması yeterli olacak ve Simorgh onun için gelecek, tıpkı bir zamanlar benim için yaptığı gibi. Ben de ona

Orada mesaj kesildi ve Kamran'ın kalbi gerçekten korkutucu bir şekilde hızlandı; aniden kendi nefeslerinden başka bir şey duyamaz oldu, sert sesler kulaklarının arasında yankılanıyor, etrafındaki dünya parçalanıp yeniden birleşiyor, dağılıp yeniden diriliyor gibi görünürken zihni dönüyordu.

Yine de tereddüt etmedi.

Kamran tüyü kanlı eline bastırdı ve titrek, korkulu bir nefesle yumruğunu kapattı.

Başlangıçta

در آغاز

BIR GECE DOĞDU

bir kraliyet çocuğu
Pencereler
paramparça
yağmur vahşiydi

Kraliçe sevindi Kral
içeri koştu Oğluna
baktı Gözleri
kocaman oldu

Bebeğin süt
renginde saçları
vardı.
Vücudu ipek gibi
sağlıklı ve yumuşaktı.

Baba hâlâ donup kalmıştı.
Kirpiklerinin beyazına ve
saçlarının akına
bakmaktan başka bir şey
yapmıyordu.

Yaşlı bir adam doğurdun
tek söyleyebildiği
Bu çocuk lanetli.
ve onu kopardı

Sonra anne ağladı,
bebek de ağladı.
Bebeklerin sık sık
yaptığı gibi ağladı.

Protestolar ve çığlıklar
arasında o korkunç kral
çocuğu sırtına bağladı ve
korkunç bir şey yaptı

Bir dağa tırmandı,
kolları kaskatı kesildi.

Bebeği bir
uçurumun
tepesinde ölüme
terk etti.

Rüzgar çığlık atıyordu,
çocuk da çığlık atıyordu.
Çocukların sık sık yaptığı
gibi çığlık attı.

ebeveynleri
aşağılık olduğunda
ve aptallık hüküm
sürdüğünde sanrı
kazanır
ve zeka azalır

Yükseklerden, duyduklarından
hoşlanmayan bir canavar
izledi Simorgh, Simorgh,
muhteşem bir kuş

Kalbi eşsizdi, büyüsü
bilinmiyordu.
Çocuğu kendi çocuğu gibi
yetiştirmek için kaptı.

Diğer dört civcivle birlikte
Çocuk onun yuvasında
büyüdü. Mutluydu,
seviliyordu ve kutsanmış
olduğunu biliyordu.

Onu bir gün
geri dönmek zorunda kalacaktı.
bilmediği bir hayata
Bu uyarıyı reddetti.

Ancak Simorgh,
kaderinin karşı
konulamayacak şekilde
yazılmış olduğunda
ısrar etti.

Bir gün ona bir kadının
hala ağladığı haberi ulaştı
Bir imparatorluğun
çökmekte olduğu ve
babasının ölebileceği

Simorgh ona zevkle giydiği
kıyafetler getirdi.
saraya dönmek için
çocukken bilmiyordu

Kalbinde bir acıyla
vedalaştı.
Başından beri sevdiği, seçtiği
ailesine

Sonra annesinin sırtına
oturdu.
ve kulakları sağır eden bir
çatırtıyla gökyüzünü yırttı

Uçtuğunda renkler
patladı
Bir ışık sağanağı içinde
saraya indi.

Kimse unutmaz
Zaal'ın döndüğü gün
Babası yandığında dünyanın
aydınlanma şekli

Zaal tahta geçti
Her zaman sahip çıkması
gerekiyordu ama asla

unutmayacaktı.

gerçek annesinin adı

Yirmi Sekiz

بیست و هشت

ALİZE NEFES ALMAMAYA ÇALIŞIYORDU. Ses çıkarmaya cesaret edemiyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu. Panik içinde sadece en yakın kapıyı çekip açmakla kalmamış, istemeden de olsa kırmış, kilidi planlanmamış, sefil bir doğaüstü güçle parçalamıştı. Birbirine bağlı üç ağır sürgü sağlam çerçeveyi parçalamıştı ve şimdi lanet olası kapı kilitlenmiyordu, paniği daha da artmıştı ve gerçek Cyrus uyandığında verdiği sözden döneceğinden ve mahremiyetine yaptığı bu korkunç saldırı yüzünden onu gerçekten öldüreceğinden korkuyordu.

Ağır bir şekilde kırık kapıya yaslandı, sağlam paneli kapalı tutarken nefesini tutmaya çalıştı. En azından şimdilik güvendeydi, çünkü Alizeh hizmetçinin genellikle kilitli olan bir odaya kafasını sokmaması gerektiğini bildiğinden şüpheleniyordu. Yine de zihni hızla çalışıyordu; Cyrus'un kendi özel dairesinde sürgülü bir oda tuttuğunu fark edecek vakti olmamıştı ki, odanın sıcacık iç mekânıyla karşılaştı.

Cyrus'un kişisel zevkleri hakkında hiçbir beklentisi olmadığını ancak o zaman, etrafına bakarken fark etti. Siyahtan başka bir şey giymezdi; renklere ya da rahatlığa ilgi duyduğunu hiç düşünmemişti ve böylesine güzel döşenmiş bir mekânı sakladığını keşfedince afallamıştı. O anda, mavinin canlı tonlarıyla işlenmiş, şaşırtıcı detaylara sahip bir halının tutturduğu yıpranmış bir oturma odasında durdu; mekânın kendisi rahat, yaşanmış koltuklarla, yırtık pırtık kitaplarla dolu tavandan tabana raflarla ve önünde kâğıtlar, mürekkep kapları ve her biri özenle etiketlenmiş kristalize kaya örneklerinin parıldadığı çeşitli fanuslarla dolu devasa, yıpranmış bir masanın durduğu devasa bir şömineyle döşenmişti.

Bakacak o kadar çok şey vardı ki gözlerini nerede dinlendireceğini bilemiyordu. Etrafına bakındıkça sinirleri giderek yatışıyor, bir yandan da odanın ona gizli bir çıkış, bir dolap ya da erişilebilir bir pencere sunması için dua ediyordu.

Onun yerine, her yerde Cyrus'un kanıtlarını gördü.

Boş bir fincan çay, yarısı yenmiş bir kayısı ve üzerinde görünür bir kitap ayracı olan ince deri bir cilt tozlu bir sehpanın üzerinde bir arada duruyordu; düzinelerce ve düzinelerce gevşek sayfa, sabit, düz yazı satırlarıyla tıka basa doldurulmuş, sicimle ciltlenmiş ve soluk kadife koltuklardan birinin üzerine yığılmıştı; tanımadığı arazilerin eskimiş, sarı haritaları notlanmış ve duvara iğnelenmişti; desenli halı yastıklardan oluşan yarı devrilmiş bir kule, açılmamış bir sandık yığınının yanında titriyordu; Pırıl pırıl öküz başlı bir gürz, okuma koltuğunun hafifçe yanmış koluna yaslanmıştı; şöminenin yanındaki kancalarda koyu renk bir palto ve silindir bir şapka asılıydı; şişe yeşili, kalın kıllı bir saç fırçası, alçak bir masanın üzerinde, uzun saplı bir kibrit kolunun ve sağlam bir parfüm çubuğunun yanında duruyordu; ve tek, parlak bir kılıç vardı, pırıl pırıl bakır bıçağı masa sandalyesinin yanındaki ahşap zemine dikilmişti.

Alizeh o anda, belki de uzun zamandır maddi herhangi bir şeyi arzuladığından daha fazla, çekmeceleri açmayı, yastıkları kaldırmayı, sayfaları karıştırmayı ve etrafa bakmayı istedi - gözetlemenin haince olacağını bilse bile. Yine de, erdemli olduğu için değil, bu kapıdan uzaklaşırsa kapı esneyerek açılacağı ve riske atamayacağı için kendini tutmayı başardı-

İrkilmiş bir çığlık duydu.

Ah, zavallı hizmetçi Cyrus'u keşfetmişti demek. Alizeh, kız dehşet dolu bir çığlıkla odadan fırlarken snoda'nın panik içindeki ayak seslerini duydu ve sonra ön kapı duyulabilir bir gıcırtıyla hafifçe kapandığında, kendi taşlaşmış kalbi yeniden çarpmaya başladı.

O zaman gerçekten etkilendi.

Kapısını kırmıştı.

Bunu nasıl açıklayacağını bilemediği için bir elini ağzına kapattı. Yaptığı şeyin kanıtlarını saklayamazdı ve onun gerçeğe inanıp inanmayacağını da bilmiyordu.

Uzaktan bakıldığında açıkça suçlu görünüyordu.

Kendisi bile nasıl göründüğünü anlayabiliyordu: Ondan şüphe duyanlar, Cyrus'un işkencesinden -ve ardından gelen uyuşukluktan- yararlanarak kralı kandırıp özel odalarına getirdiğini, ardından onu yatağa zorladığını ve kilitli bir kapıyı kırıp kişisel eşyalarını karıştırdığını düşüneceklerdi.

Bu onu oldukça şeytani gösteriyordu.

Dudağını ısırdı. Böyle bir hikâye elbette yanlıştı ama biraz şeytani olma isteğini de inkâr edemiyordu, çünkü Cyrus'un eşyalarını karıştırma arzusu acı veriyordu. Bu oda gerçek bir harikalar müzesiydi, sadece Cyrus'un hayatına dair büyüleyici eserlerle değil, aynı zamanda ruh halinin, o anki uğraşlarının ve ilgi alanlarının kanıtlarıyla da doluydu. Burada cevaplar olduğundan emindi -başka türlü asla çözemeyeceği bir dizi gizemin ipuçları-

Ve sonra, bir başlangıçla, dolabı gördü.

Başlangıçta bunu nasıl gözden kaçırdığını bilmiyordu, belki de oldukça çirkin olduğu içindi: büyük, karanlık, yıpranmış ve şöminenin yanındaki duvara dayalı konumundan belli oluyordu. Bir oturma odasından çok bir eczanede bulunabilecek türden, her biri ayrı bir anahtar deliğine sahip birçok küçük kapısı ve çekmecesi olan bir tür tuhaflık dolabıydı.

Baştan çıkarma dişlerini ona batırdı.

Odanın içine doğru birkaç santim daha ilerledi, ayakları neredeyse onun izni olmadan sandığa doğru ilerliyordu. Kırık kapı arkasından inleyerek sessizce açıldı ama hizmetçi gittiği, kanat sessiz olduğu ve Cyrus'un uyuduğundan emin olduğu için buna aldırmadı. Herhangi bir şeye dokunmamak için ellerini kavuşturdu ama dolaba yaklaştıkça parmaklarının ısındığını hissetti, bu da kanında buz olan bir kız için son derece tuhaf bir duyguydu. Yaklaştıkça, Alizeh bu tuhaf mobilyaya neredeyse bağlanmış gibi hissetti, sanki ona mecburmuş gibi

sanki içinde ona ait bir şey varmış gibi ona yaklaştı-

Dolap yavaşça titremeye başladı.

Alizeh nabzının hızlandığını hissetti ve şimdi aceleyle üniteye doğru ilerledi, eski ahşap giderek artan bir şevkle takırdıyordu. Korkunç bir gürültü çıkarıyordu, sarsıntılar o kadar şiddetliydi ki tüm odanın duvarlarını ve zeminini rahatsız ediyordu. Böyle bir gürültüye neden olmanın bedelini ödeyeceğini, gürültünün Cyrus'u uyandırabileceğini, bunun başını feci bir belaya sokabileceğini belli belirsiz anlıyordu ama şu anda risk almaya değer görünüyordu.

Alizeh şaşkına dönmüştü.

Isınmış ellerini dolabın eski, titreyen dış yüzeyine bastırırken güçlendirici bir nefes aldı, yankılar kreşendo yapmaya başlamıştı. Ne olduğunu bilmese de bir şey bekliyordu ve ancak titreşimler küçük bir depremin gücüne ulaştığında küçük kapılardan biri nihayet kırılıp açıldı.

Alizeh derin, pırıl pırıl parlayan bölmeye bakarken nefes almaya cesaret edemedi ve bir anda zihni çözüldü. Ağır mobilyalar sallanmayı kesmemişti, kargaşa daha da çılgınca büyüyordu ama Alizeh artık sessiz kalmayı umursamadığını fark etti.

Çığlık atmak istedi.

İhanete uğramış ve kafası karışmış hissediyordu, kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu. Dikkatle içeri uzandı, eli canını acıtacak kadar sıcaktı ve kendisine ait olanı, kaybettiğinden endişe ettiği şeyi geri almaya çalıştı; kapı öyle hızlı kapandı ki neredeyse parmakları kopacaktı. Dolap ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı.

Ve Cyrus, lanet olsun, çok hızlıydı.

Dürüst olmak gerekirse, Alizeh meşguldü ve oda sarsılıyordu, ama ona bu derece gizlilikle yaklaşması - öyle ki varlığını bile hissetmemişti - gerçekten etkileyiciydi. Bunu nasıl yaptığını bilemiyordu;

Ne gördüğü ya da onu tam olarak nasıl döndürüp köşeye sıkıştırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, Cyrus'un ona dünyanın büyük bir kısmının kendisinden neden korktuğunu göstermek üzere olduğuydu, çünkü duvara yaslanmıştı ve boğazına bir kılıç dayanmıştı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye fısıldadı, gözleri zorlukla dizginlenen bir öfkeyle parlıyordu.

O zaman bile, ondan tekrar nefret etmeye başladığında bile; verdiği sözler bir yana, onun kendisini öldürmekte tereddüt etmeyeceğine gerçekten inandığında bile- O zaman bile, bir pantolon giymeyi başardığı için rahatlamıştı. Ancak gömlek giymemişti.

Alizeh bakışlarını indirdi ve bıçağa baktı. Ondan o kadar kısaydı ki, parıltısında kendi yansımasını görebiliyordu.

"Neden," dedi gözlerini onunkilere dikerek, "kitabım sende mi?"

Kadının yüzündeki ölümcül bakış karşısında bocaladı, içindeki savaşan içgüdüler hâkimiyet için savaşırken öfkesi parçalandı. Alizeh onun iç çatışmasını görebiliyordu; kızgınlığı süzülürken bile pişmanlık duyduğunu hissedebiliyordu. Alizeh hayal gücünden yoksun değildi: kilitli odasına zorla girdiğine dair yeterli kanıtla karşılaştığında neden ona ihanet ettiğini düşünebileceğini anladı ve kendisinden şüphe ettiği için onu suçlamadı. Onun nasıl hissettiğini anladığı halde nasıl suçlayabilirdi ki? Elbette ona güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Ama ona güvenip güvenemeyeceğini de bilmiyordu.

Bıçağı boğazına saplanmaya başlamıştı ve bir an için ona gerçekten zarar verebileceğinden endişelendi.

"Cyrus," dedi. "Sana bir soru sordum." "Onu

çaldım," dedi sessizce.

Nosta göğsünü ısıttı.

"Ne zaman?" dedi, kalbi duracak gibiydi. "Neden-?"

"Günler önce," dedi, durgun fısıltısı suçluluğuna ihanet ediyordu. Yine de silahını indirmedi. "Onun yerine bir

aynı görünmesi için büyülenmiş bir yem."

"Baz House'daki odamı karıştırmışsın," dedi şaşkınlıkla. "Eşyalarımı aradınız-"

"Evet."

"Bana yalan söyledin."

"Teknik olarak," dedi, "yapmadım."

"Benimle bir aptalmışsın gibi konuşmaya cüret etme," dedi öfkeyle, konuşurken bıçak onu biraz kesiyordu. "Ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun."

"Kıpırdamayı kes," dedi öfkeli bir sesle. "Bu kılıç yıkıcı derecede keskin-"

"O zaman silahını indir, seni alçak!"

Yaptı, ama sadece artık ona dokunmayacak kadar. "O zaman buna geri mi döndük?" Adam yutkundu ve kadının boynundaki kesiğe baktı. "Birbirimizi aşağılamaya mı?"

"Boğazıma bir bıçak dayamışken bile iyi niyetimi kaybetmenin yasını tutmaya cüret ediyorsun," diye fısıldadı.

"Ve sen," diye karşılık verdi, sesi bir oktav düşerek. "Aynı iğrenç eylemi senin de yaptığını, özel eşyalarımı aramak için odalarıma girdiğini fark ettiğimde beni azarlama cüretini gösteriyorsun-"

"Kapıyı kırmak istememiştim!"

"Benim eşyalarımı yağmalamayı seçtin," diye bağırdı. "Bu arada ben de seninkileri karıştırmak zorunda kaldım!"

Ağır kataraktlar gözlerini açıyormuş gibi yavaş yavaş Alizeh de Sarra'nın gördüklerini görmeye başladı.

Umursamadığımdan değil, demişti kadın. Artık ona inanmıyorum. Son birkaç aydır oğlum tüm kötü kararları için şeytanı suçluyor. Asla yaptıklarının sorumluluğunu almıyor. Her zaman başka seçeneği olmadığını anlamam için bana yalvarıyor-

Alizeh kendini aniden, tehlikeli bir şekilde hasta hissetti.

Cyrus'a bu nefret dolu eylemi nasıl yaptığını sormadı, çünkü Cyrus onun kilitsiz, mütevazı yatak odasına girmekten çok daha karmaşık şeyler başarmıştı.

Bu önemsiz işi başarması muhtemelen dakikalarını almıştı.

O anda sadece ona baktı, kalbi göğsünde yavaş yavaş eriyordu. İhanetten, kendi aptallığından, ona karşı nazik davranmasına neden olan aptalca zayıflıklarından dolayı acı çekiyordu. Ona hayran olduğu için, çığlık attığında onun için ağladığı için, kanını temizlediği ve onu yatağa yatırdığı için kendinden nefret ediyordu. Ona bir parça ekmek almıştı ve sadakası kolayca satın alınmış, gözenekli kalbi kolayca yerinden oynatılmıştı. Gerçekten de gönülsüz arkadaşlar gibi bir şey olabileceklerini düşünmüştü.

Astronomik boyutlarda bir aptaldı.

Cyrus'un asla onun tarafında olmayacağını fark ediyordu. Ara sıra insancıl davrandığı anlar olsa da Cyrus şeytanla aynı yataktaydı.

Yine de, kalbi ona karşı sertleşse bile, onu Sarra'nın yaptığı gibi kınayamazdı. Iblees'in bu gece ona ne yaptığını görmüştü ve Kiros'un acımasız efendisinin ellerinde büyük acılar çektiğini inkâr edemezdi. Ama kendine bir kez daha Kyros'un Iblees'i hayatına çağırdığını hatırlattı; bu bakır kafalı krala çektiği eziyet karşılığında bir şey teklif edilmişti ve ne aldığını ya da bunu neden yaptığını bilmese de, tanımı gereği ona kurban diyemezdi.

Yavaşça onun gözleriyle buluştu.

Adamın gözlerinde bir yoğunluk, kontrolünü zorlayan çaresiz bir şey gördü ve o anda neredeyse onun ruhunun kendininkine baskı yaptığını hissedebileceğine yemin etti.

O zaman bile nefes kesiciydi.

İçindeki sessiz, aptalca bir parça kemiklerini onun güçlü bedenine yaslamak, kollarının ağırlığını hissetmek istiyordu. Yanağını son bir kez okşamak istedi.

"Cyrus," dedi usulca. "Kitabımı bana geri ver, ben de sana zarar vermeyeceğime söz vereyim."

Kalın bir sesle "Yapamam" demesi sonsuzluk gibi geldi.

Nosta teninde sıcak bir şekilde parladı.

"Pekâlâ." Gözlerini indirdi. "Sadece ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bu gece zaten çok şey yaşadın. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum."

"Alizeh-"

Bir anda hareketlendi, kılıcının koluna vurduktan sonra yanına bir tekme savurdu ve kılıcı boğazına saplanıp ince bir kan çizgisi çizerken bile kısa süreliğine dengesini bozdu. Buna aldırış etmedi, çünkü onu bir nanosaniye içinde kollarını indirmeye zorlamıştı, bu da kılıcı elinden düşürmesi için gereken tek şeydi, ardından göğsüne sert bir tekme indirdi ve onu daha önce yere dikilmiş olarak gördüğü bakır kılıca hamle yapmasına yetecek kadar uzun bir süre odanın içinde tökezletti. Etrafında dönerken kılıcı kaldırdı ve Cyrus'u orada dururken buldu, kendi kurtardığı silahı sağ yumruğunda sıkılmıştı. Boşta kalan eliyle, kızın kabaran göğsünde bıraktığı kızgın kırmızı izi dalgınca ovuşturuyor ve kızın çözemediği ateşli bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Beni tekmeledin," dedi öfkeyle.

"Beni kestin," diye karşılık verdi.

Bunun üzerine gözlerinde bir şey uyandı, bir anlık mutsuzluk geçti ve sonra kılıcını dikkatlice kaldırıp meydan okumasına karşılık verdi. Sessizce, "Benimle dövüşmeye niyetin var mı?" dedi. "Bana ait olanı geri almama engel mi olacaksın? Benim hakkım mı?" diye sordu çenesini kaldırarak. "Eğer öyleyse, evet." "Nasıl yaptı sen Hatta Biliyorum o oldu Burada mı?" o sordu, yavaşça ilerliyordu. "Onu aramaya geleceğini nereden bildin?"

"Burada olduğundan haberim yoktu," dedi kızgınlıkla. "Sana zaten söyledim, kapını kazara kırdım-"

Karanlık bir şekilde güldü. "Dolabımın kilidini de yanlışlıkla mı açtın?"

"Dokunmadım bile. Kendi kendine açıldı."

"Ne?" Hareket etmeyi bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de önce bana neden kilitli bir odanın içinde kilitli bir dolap bulundurduğunuzu açıklamalısınız," dedi öfkeyle, "kalenin kilitli kanadında!"

"Bunu kapımı yıktıktan sonra mı soruyorsun?" dedi öfkesine hâkim olamayarak. "Artık daha yüksek seviyede korumaya yatırım yapmam gerektiği çok açık, çünkü etrafta odama girip eşyalarımı karıştıran kaçık Cinler var!"

Nefes nefese kaldı. "Ben kaçık bir cin değilim, bu ne cüret-" "Size bir kez daha soracağım," dedi,
Sabrını toplayarak, "burada olduğunu nasıl bildiğini bana söylemen için, Alizeh-"

"Yoksa ne olur?" dedi. "Yoksa beni öldürecek misin? Beni öldürmeye iznin olmadığını sanıyordum."

Nedense bu söz karşısında irkildi, gözlerinde bir farkındalık uyandı. Bakışlarını kaçırdı ve Alizeh onun şeytanı düşünüp düşünmediğini, belki de daha önceki karşılaşmasını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti; ancak tepkisi bu deneyimle uyuşmuyordu. Cyrus birdenbire ağırlaşmış, keder gibi görünen bir şeyin etkisi altına girmiş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi, hâlâ yere bakarak, "dolap kapağı kendi kendine mi açıldı?"

"Söylediklerimde ciddiydim."

"Ama bu mümkün değil." Başını yere doğru salladı. "Dolap ağır bir şekilde büyülenmiş -birçok güvenlik katmanını kırmanız gerekirdi-"

"O kitap," dedi öfkelenerek, "benim. Doğuştan benim, dünyanın emriyle benim. Beni tanıyor. Dolaba yaklaştığımda varlığını hissettim ve bana ulaşmak için kilidini açtı - hiçbir şey yapmadım ama-"

"Kendi kendine mi açıldı?" Sertçe başını kaldırdı. "Yani kendi kendine bir tür güç mü gösterdi?"

Alizeh sonunda anlayarak güldü. "Zavallı, eziyet çeken Cyrus," dedi sesi yumuşayarak. "Bütün bu

onu canlandırmaya çalışıyordunuz, değil mi?" "Evet."

"Başarısız olacaksın."

"Neden?" dedi ısrarla. "Neden açamıyorum?"

"Senin büyük bir güce sahip olman gerekmiyor mu?" diye ona karşılık verdi. "Nasıl oluyor da büyünün işleyişi hakkında bu kadar bilgisiz olabiliyorsun?"

"Alizeh-

"Daha da önemlisi, neden sana söyleyeceğimi düşündün ki?"

Cyrus şimdi zor nefes alıyor, çaresizlik gibi bir şeyle ona bakıyordu. Kılıcını ani ve korkunç bir takırtıyla yere düşürdü. "Lütfen. Anlat bana."

"Paylaşmayacağım," dedi gözlerini kısarak. "Senin aksine, sırlarımı Iblees ile paylaşmak zorunda değilim. Şimdi bana kitabımı geri ver ya da silahını al."

"Seninle dövüşmeyeceğim." Başını iki yana salladı. "Affet beni. Kılıcımı sana karşı asla kaldırmamalıydım."

"Neden olmasın?" Kız sinirlendi. "Beni değerli bir rakip olarak görmüyor musun?"

"Sen," dedi hararetle, "her zaman çok değerli oldun. Seni incitmeyeceğim."

Nosta tenini yaktı.

Alizeh o anda bir duygu şokuyla mücadele etti, kalbi karmaşıktı, ayrıştırmak imkansızdı. Kafasını toparlamaya çalışarak, "Bana zarar verme konusunda endişelenmene gerek yok. Kendimi savunabilecek durumdayım."

"Alizeh," diye fısıldadı. "Seni yok ederdim."

Bu onu çıldırttı.

Kadın öfkeli bir çığlıkla ona doğru hamle yaptı, kılıcını kaba bir güç ve hızla havaya savurdu ve adam yine de bundan sıyrılıp yakındaki bir kanepeye dayanmış olan topuzuna atladı ve bir sonraki darbesini karşılamak için anında döndü, kılıcı şaşırtıcı bir şiddetle asasına çarptı. Tekrar ilerledi, kılıcını çapraz bir yay çizerek savurdu ve silahları tekrar çarpıştı,

Kulaklarında çınlayan metal sesleri. Tekrar tekrar saldırdı; adam geri çekildi. Kadın saldırdı; adam kaçtı.

Alizeh çevikliği ve gücüyle avantajlıydı ama yine de Cyrus onun her hamlesini savuşturuyordu. Doğru, birkaç yıldır kılıç kullanmamıştı ve sonuç olarak becerileri biraz eskimiş olmasa da paslanmıştı, ama doğaüstü yetenekleri ona bir avantaj sağlamalıydı; bunun yerine, sadece teraziyi dengeliyor gibi görünüyorlardı. Cyrus'un nasıl bu kadar yetenekli ve hızlı olduğunu ya da onun hareketlerini nasıl önceden tahmin edebildiğini anlamıyordu. Daha da kötüsü, yoruluyor gibi görünmüyordu ve savunma dışında silahını hiç kaldırmıyordu.

Çileden çıkarıcıydı.

Sonunda öfkeyle kendini tuttu ve adama ters ters baktı. Karşılıklı konuşmak için o kadar çok çaba sarf etmişti ki artık bitkin düşmüştü, kolları hafifçe titriyordu ve bir çocuk gibi ayağını yere vurma dürtüsüne karşı koyması gerekiyordu.

"Kitabımı bana geri verin," diye bağırdı. "O bana ait!"

Cyrus başını yavaşça salladı ve şaşkınlıkla ona baktı. Göğsü hafifçe kabarmış, sesi son zamanlarda gösterdiği çabadan dolayı biraz soluksuz kalmıştı. "Evlen benimle," dedi.

Alizeh silahını daha sıkı kavradı, gözleri öfkeyle irileşti. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Şaka yapmıyorum."

"Kitabımı hemen ver yoksa yemin ederim bu odayı dağıtırım."

"Alizeh," dedi başını sallayarak. Sesinde bir uyarı vardı. "Lütfen beni test etme."

"Neden olmasın?" Bu soruyu içtenlikle soruyordu. Onun hararetli gözlerine baktıkça kendine olan güvenini daha da yitiriyordu. "Ne yapıyorsun- Ne yapacaksın?"

"Eşyalarıma dokunursan," dedi yumuşak bir sesle, "seni bu odadan fiziksel olarak çıkarırım."

"Buna cesaret edemezsin," dedi, ama zayıf bir sesle, çünkü onun buna cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordu. "Yapar mıydın?"

Adam ona sadece acımasız bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde, Alizeh büyük bir çabayla bir kenara ittiği bir korku şimşeği hissetti.

Sakin bir şekilde masasına doğru yürüdü ve bir an için onun özenle düzenlediği, üzerinde Kriptokristalin silika ve Altıgen skalenohedral mineral gibi şeyler yazan küçük etiketler bulunan çok sayıda fanusu inceledi. Sonra elini cam kubbelerden birinin üzerine koydu. Kibarca, "Lütfen kitabımı bana geri verin," dedi.

Hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Yapamam," dedi hayal kırıklığıyla. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Alizeh numuneyi yere düşürürken gözlerini ondan ayırmadı; numune yere çarparak düştü ve camlar etrafa saçıldı. Adam alçak ve ölümcül bir sesle şöyle dediğinde bir diğerini devirmek için uzandı

"Dur."

İkincisini devirdi. "Alizeh."

Adını bir lakap gibi söyledi, ses bir bıçak gibi içinden geçti. Tam zamanında kafasını kaldırıp adamın gözlerinde şeytani bir parıltıyla ona doğru ilerlediğini gördü, sanki onu alıp omzuna atacak ve ne olduğunu bilmediği bir şey yapacaktı ve hızla etrafında dönerek kılıcını ona doğru savurdu, onu olduğu yerde tutmak için yönünü ona doğru çevirdi.

"Bir adım daha atma," dedi biraz panikleyerek.

Cyrus'un orada gömleksiz, pişmanlık duymadan, silahsız ve tamamen korkusuz bir şekilde durmasında dehşet verici, evet, ama aynı zamanda görkemli bir şey vardı. Aslında biraz titriyordu.

Adam ona blöf yapacak biri gibi görünmüyordu.

"Unuttun," dedi yumuşak bir sesle, elini
bıçağı ona doğrulttu ve bıçağın kaybolmasını sağladı. "Adil dövüşmediğimi."

Alizeh sendeleyerek geri çekildi ve şaşkınlıkla önce boş ellerine, sonra da ona baktı. Cyrus hiç vakit kaybetmeden

Aralarındaki mesafeyi kapatıyor, şimdi amansız bir kararlılıkla hareket ediyordu. Umutsuzca geriye doğru koştu.

"Sakın beni kaldırmaya kalkma," diye bağırdı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. "Ben sadece benim olanı istiyorum! İnsanları istekleri dışında kaldırmak kibarlık değildir!"

Birkaç adım ötede, Cyrus durdu.

"Bu kibarlık değil mi?" dedi şaşkınlıkla. "Alizeh, insanların özel odalarına girmek kibarlık değildir. İnsanların kapılarını kırmak ve eşyalarını yok etmek kibarlık değildir-"

"Yüzüncü kez söylüyorum," dedi kızgınlıkla, "kapınızı kazayla kırdım! Sadece hizmetçi içeri girmeden önce saklanacak bir yer bulmaya çalışıyordum!"

Bu onu duraksattı.

"Hizmetçi mi?" Kaşlarını çattı. "Odama girip yüzüme öyle bir bağırdı ki beni uyandırdı," dedi odasının yönünü göstererek, "snoda'yı mı kastediyorsun?"

Alizeh başını salladı. "Kapıyı çaldığında ne yapacağımı bilemedim. Yatak odanızda bulunamayacağımı, aksi takdirde büyük bir skandala neden olacağımı biliyordum, bu yüzden bulduğum ilk kapıyı çekip açtım-"

"Çekerek mi açtın?" diye bağırdı. "Neredeyse kapıyı menteşelerinden söktün!"

"Bunu biliyorum ve özür dilerim! Bazen -sık sık değil ama- paniğe kapıldığımda ne kadar güçlü olduğumu unutuyorum ve bir şeyleri kırıyorum, çok özür dilerim." Şimdi ellerini sıkıyordu. "Yemin ederim, elimden gelse tamir ederdim, ama marangozlukla aram hiç iyi olmadı; gerçi bir keresinde, başka işlerimden birinde, yanlışlıkla kırdığım bir sandalyenin ayaklarını onarmak zorunda kalmıştım ve neyse ki, hizmetçi farkına varmadan önce oldukça güçlü bir yapıştırıcıyla onarmayı başarmıştım-"

O anda, mücadele bedenini terk etmiş gibiydi.

"Alizeh," dedi ve iç çekerek arkasını döndü. "Kahrolası kapımı tamir etmek zorunda değilsin."

"Yine de," dedi yutkunarak. "Benim olanı çaldığın için sana hâlâ kızgın olduğumu belirtmem gerekse de, bu odaya kötü niyetle girmediğime yemin ederim."

Sonra ona baktı, kaşlarının arasında hafif bir çizgi oluşmuştu. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Tabii ki biliyorum."

"Yani bu gece buraya kitabını almak için gelmedin mi?" - kaşları çatıldı- "Ya da eşyalarımı karıştırmak için? Ya da eşyalarımı karıştırmak için?"

"Hayır."

"Bana üçlü kazık atmaya niyetin yok mu?" "Ne?"

Neredeyse gülüyordu. "Hayır."

Sanki temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "O zaman burada ne işin var?"

"Sana daha önce de söyledim, hizmetçiden kaçıyordum-"

"İşte, Alizeh," dedi sabırla. "Bu oda değil. Bu oda değil. burada, kalenin benim kanadımda ne yapıyorsun? Bunca zamandır hizmetçi kapıyı açtığında gizlice içeri girdiğini varsayıyordum ama şimdi kafam karıştı."

Bunun üzerine Alizeh hareketsiz kaldı.

Uzun, gergin bir an boyunca sessiz kaldı ve sonunda, "Hiçbirini hatırlamıyor musun?" diye sordu.

Yirmi Dokuz

بیست و نه

CYRUS ONA BAKTI, şaşkınlığı korkuya benzer bir şeye dönüşüyordu. "Neyi hatırlıyorsun?"

Adamın kederli ifadesi Alize'nin kalbinde bir sızı yarattı, çünkü duyarsız organın beyni yoktu ve ikna edilemezdi. Alize ona kızgındı ama yine de yumuşadı.

"Hatırlamıyor musun?" dedi, "Çiçek tarlasında ne oldu?"

Cyrus'un gözlerini kaçırdığı, boğazının çalıştığı uzun bir süre oldu. "Hatırlıyorum," dedi sonunda.

"Hatırladığın son şey ne?" "Ne demek istiyorsun?" Kafasını kaldırıp bakmadı.

"Peki, benimle konuştuğunu hatırlıyor musun?" "Evet," diye fısıldadı.

"Peki sonra?"

"Ve sonra," dedi ve iç çekti, aniden, yoğun bir şekilde rahatsız görünüyordu. "Sonra, biraz acı çektim."

Bunu söyleme şeklinden nefret ediyordu, sesinin içinin boşalmasından nefret ediyordu. Sanki çektiği acı önemsiz ve geçici bir şeymiş gibi, sanki gerçek bir işkence değilmiş gibi, sanki orada oturup kapalı gözlerinden açık, çığlık atan ağzına kan damlamasını izlememiş gibi.

Alizeh, "Bence bundan çok daha kötüydü," dedi.

"Ne gördüğünü bilmiyorum."

"Çok şey," dedi sessizce. "Çok şey gördüm."

Başını salladı, çenesinde bir kas sıçradı. Yine de ona bakmadı. "İlginç," dedi düz bir sesle. "Bir şey gördüğünü hiç fark etmemiştim."

Alize onun ses tonu karşısında tereddüt etti, sözlerini nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. "Eminim," diye cüret etti, "çektiğiniz acının derinliğini hayal bile edemezdim. Ama ben oradaydım, her şeyi gördüm-"

"Sen," dedi alaycı bir gülümsemeyle, "orada değildin."

Alizeh gerçekten de irkildi, çok şaşırmıştı.

İfadesinin açıkça yanlış olduğu gerçeğine mi tepki vereceğini, yoksa sesindeki suçlama tonuna mı şaşıracağını bilemedi. Onu terk ettiğini düşünmesi yeterince tuhaftı ama bu konuda üzgün olması?

Bir şekilde Cyrus'un duygularını incitmeyi başarmış mıydı? Bunu anlamakta zorlanıyordu.

"Beni yanlış anlama," diye devam etti, orta mesafeyi inceleyerek. "Gittiğin için seni suçlamıyorum -aslında, koşullar göz önüne alındığında oldukça anlaşılabilir bir durum, çünkü bu sadece hoş olmayan bir manzara değil, aynı zamanda benden kurtulmak için de mükemmel bir fırsat olmalı-"

"Tamamen yanlış anladınız," dedi biraz da kızgınlıkla. "Başından beri oradaydım."

Sonunda başını kaldırdı, başını sallarken bile şaşkındı. "Neden buna meydan okuyorsun? Alizeh, kendime geldiğimde sen gitmiştin. Kendimi saraya tek başıma geri getirdim-"

"Nasıl gidebilirdim ki?" diye sorarak onun sözünü kesti. "Hiçbir yerin ortasındaydık."

"Bilmiyorum," dedi önemsiz bir noktaymış gibi. "Kendi kaynaklarınızdan yoksun değilsiniz. Doğaüstü bir hıza sahipsiniz; birkaç kilometreyi temizlemeniz çok uzun sürmez ve tarlada yeterince yürürseniz ana yola ulaşırsınız. Kale uzaktan görülebiliyor. Sanırım gizlice

kaçmadan önce sadece kitabınızı almak için buraya geri dönün."

Alizeh derin ve sakin bir nefes aldı.

Artık onun hafızasını zorlaması gerektiğini biliyordu ve gerçeğin onu inciteceğinden şüphelenmesine rağmen, bu - onu o halde terk ettiğini düşünmesi- ona çok daha kötü geldi. Hiç değilse gururu bunu kaldıramazdı.

"Seni hiç terk etmedim," dedi kendini toparlayarak. "Sen acı çekerken iki saat boyunca orada oturdum ve yüzündeki kanı silmek için kendi elbisemi kullandım. Uyanman için sana yalvardım. Bizi saraya geri götürmen için yalvardım-"

"Hayır," dedi, "hayır, sen . . ."

Adam ona bakarken -gerçekten bakarken- sesi kesildi; gözleri elbisesinin üzerindeki düğümlenmiş kırmızı lekeye takılmıştı. Alizeh onun gözle görülür bir şekilde kaskatı kesildiğini, yüzündeki kanın çekildiğini gördü.

"Cyrus," dedi. "Seni orada bırakmadım."

Şimdi zor nefes alıyordu, vücudu onun karşısında taşa dönmüştü. Bu vahiy karşısında felç olmuş gibiydi, şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Sonunda, "Bu bir rüya değil miydi?" dedi.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Lanet olsun." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve başka tarafa baktı, vücudu gerginlikten o kadar gergindi ki kırılabileceğinden endişelendi.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Yatakta olduğumu sanıyordum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Uyuduğumu sanıyordum-"

"Ama yatağa nasıl döndüğünü sanıyorsun?" diye üsteledi. "Botlarını ya da paltonu kimin çıkardığını sanıyordun?"

Başını iki yana salladı. "Bu tür deneyimlerden sonra hep" -duraksadı- "bir süre uyurum, çünkü kendime gelmem biraz zaman alır. Yine de bir şekilde kendimi yatağa atarım. Koşullar ne olursa olsun, sonunda kendime bakmayı başarıyorum.

hep öyle yaptığımı hatırlıyorum. Yatağa nasıl girdiğim önemli değildi, sadece yatağa girmiş olmam önemliydi. Bunu sorgulamadım."

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

"Benim odamdaydın," dedi kalın bir sesle, "çünkü seni oraya ben getirdim."

"Evet."

"Ve sen-" Başını kaldırdı, perişan haldeydi. "Benimle ilgilendiniz. Yüzümdeki kanı yıkadın."

Bu son noktaya ikinci kez odaklanıyordu; bir kez sayıklarken, şimdi de tamamen uyanıkken. Alizeh bunun nedeninden emin değildi. "Evet," dedi. "Eteğimi paspas yapmak için kullandım-"

"Hayır," dedi ve sanki bir şey hatırlıyormuş gibi başını salladı. Bir elini yanağına götürdü, şaşkınlığı daha da belirginleşiyordu. "Hayır, yüzümü sen yıkadın."

Alizeh kaşlarını çattı. "Bu detayla meşgul görünüyorsun."

"Aradaki farkı fark etmemek mümkün değil," dedi, elini bırakarak. "En kötüsünü silmeyi başardığımda bile, bu olaylardan gözlerim kurumuş kan parçacıklarıyla birbirine yapışmış olarak uyanıyorum."

Alizeh bu itirafı karnına inen bir yumruk gibi sindirdi.

Bunu rahat bir şekilde söylemesi, böylesine korkunç bir şeyi anlatırkenki soğukkanlılığı onun hakkında çok şey ortaya koyuyordu. Aldığı darbeleri umursamıyor gibi görünmesi, kendi işkencesi hakkında bu kadar rahat konuşabilmesi onu şaşırtıyordu.

"Anlamıyorum," diyordu. "Suyumuz yokken yüzümü nasıl yıkadın?"

Bunun üzerine Alizeh utanç gibi bir şeyin sızladığını hissetti. Yüksek sesle konuşulduğunda kulağa aşırı derecede melodramatik gelen bir açıklamayı nasıl kelimelere dökebilirdi? O anda sadece ihtiyacı olan bir insan görmüştü; yardım etme dürtüsünü sorgulamamıştı;

aşırı tepki verebileceğini düşünmemişti. Şimdi o kadar emin değildi.

Gergin bir şekilde ellerini kavuşturdu.

"Kanın çoğunu temizlemek için eteğimi kullandım," dedi gözlerini yere sabitleyerek. "Ama sonra- Sonra yapışkan kalıntıları temizlemek için gözyaşlarımın nemini kullandım."

Cyrus korkutucu derecede uzun bir süre sessiz kaldı.

Ne zaman o Sonundakonuştu, onun ses oldu Yumuşak, Şaşkınlığı aşikârdı. "Benim için ağladın mı?"

"Belki de çok fazla ağladığımı fark etmişsinizdir," diye fısıldadı.

"Yüzümdeki kanı yıkamak için kendi gözyaşlarını mı kullandın?" dedi.

Alizeh'in buna verecek bir cevabı yoktu.

Orada öylece durmuş, adamın daha önceki hareketlerinin envanterini çıkarmasını dinlerken başı dönüyordu.

Onunla göz göze gelmeye cesaret edemedi. "Alizeh. Lütfen bana bak."

Başını yere doğru salladı. "Bu benim için oldukça küçük düşürücü, Cyrus. Sana bakmayacağım."

"Neden aşağılayıcı olsun ki?"

"Çünkü aptaldım," dedi ani bir patlamayla. "Sana iyi davrandım ama b u n c a zamandır bana yalan söylediğini, kitabımı çaldığını ve vermeyi reddettiğini fark ettim..."

Kelimeler boğazında düğümlendi.

Alizeh konuşurken başını kaldırmıştı, öfkesi huzursuzluğunun en kötüsünü yakıp yok etmişti ama Cyrus'un yüzündeki ifade onu durdurdu. Gözlerindeki ıstırap göğsünde bir şimşek gibi çaktı.

"Bunu neden yaptın?" dedi, sesi gerilmişti. "Neden bana karşı bu kadar naziktin? Birinin ağladığını duymuştum ama seslerin bir rüyanın parçası ya da bir halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm. Tanrım, bana dokunma şeklin-" Kendini k e s t i , sesi

yüz ifadesi işkence gibiydi. Başını salladı, bir elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Alizeh, öz annem bana hiç bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Senin gerçek olma ihtimalin olduğunu düşünmemiştim."

Ne diyeceğini bilemedi.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kendi düşüncelerini bile zor duyuyordu. Cyrus onunla tanıştığından beri birçok kez ona bakmıştı ve her zaman farklı yoğunluk seviyelerindeydi ama hiçbir zaman böyle olmamıştı. Hiçbir zaman önünde diz çökmek ister gibi bakmamıştı.

Yumuşak bir sesle, "Sanırım beni tanımlamak için kullandığın kelimeler oldukça acınasıydı," dediğinde sesinin biraz titrediğini duydu.

Cyrus öyle sert bir nefes verdi ki, kadın onun göğsünün biraz çöktüğünü gördü. Yıkılmış görünüyordu. "Sana bunu söylediğim için vurulmayı hak ediyorum."

Gülümsemeyi başardı ama içinde hiç hayat yoktu.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi onun yerine, gözlerindeki ateşi bir şekilde köreltmeyi umarak. "Bana bunun sana hep olduğunu, bir döngünün parçası olduğunu söylemiştin." "Evet," dedi ama sözcükler çiğ ve yıpranmıştı. "Bu tıbbi bir uyku. Beni her zaman garip bir sisin içine sokar.
Sonrasında, beni hayatta tutmanın tek yolu bu."

Alizeh'in rengi soldu. "Yani Iblees sana neredeyse ölene kadar işkence ediyor ve sonra seni tekrar yapmak için mi idam sehpasından geri getiriyor?"

"Evet."

Hasta olabileceğini düşündü. "Bunu sık sık yapar mı?"

"Evet," dedi usulca.

"Ne sıklıkla?"

"Duruma göre değişir." Yutkundu. "Bazen haftada iki kez."

Elini ağzına götürdü ve bir ses çıkardı,
Hıçkırık gibi bir şey.

Cyrus sadece ona baktı, gözlerinde aynı, aralıksız sıcaklıkla ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Aralarına ağır bir sessizlik çöktü, bu sessizlik

konuşulmayan şeyler. Bu ifşaatların ardından bir şeyler değişmişti ve Alizeh bunu tanımlayabileceğinden emin değildi. O zamanlar sadece gördüklerini biliyordu ve gördükleri Cyrus'un daha önce hiç görmediği bir versiyonuydu.

Sarsılmış görünüyordu.

Dahası, ona dokunmuştu -ellerini vücudunda gezdirmiş, dudaklarını tenine bastırmıştı- ve şimdi ikisi de bunu biliyordu. Alizeh aralarında geçenleri düşünmek için kendine gerçekten izin vermemişti, çünkü onun hezeyan dolu sözlerini kabul edilemez bir tanıklık olarak dosyalamıştı; uyuşturulmuş hareketlerini ona karşı kapsamlı duyguların kanıtı olarak g ö r m e n i n adil olmadığını düşünmüştü. Ama adam yüksek sesle tekzip etmeden, özür dilemeden ya da inkâr etmeden orada öylece durdukça, şimdi ona korkuyla değil de özlemle bakıp bakmadığını daha çok merak etti.

Sonra yavaşça hareket etti, sessiz hareketleri ile sessizliği bozdu, aralarındaki mesafeyi kapattı, ta ki anıları onu yakan bir ateşle yeniden canlanana kadar. Hâlâ cırcır böceklerinin sesini duyabiliyor, yüzündeki ay ışığını görebiliyordu. Onun çaresizce tadına bakıp bakamayacağını sormasını, yüzünü göğüslerine bastırdığında çıkardığı sesi asla unutamayacağından şüpheliydi.

Birden nefes alamaz hale geldi.

Şimdi yakındaydı, gözleri parlaktı, yanıyordu. Yüzünde ya da vücudunun hatlarında hiç bu kadar sıkı bir şekilde dizginlenmiş bir duygu görmemişti. Arzusu o kadar güçlüydü ki sarhoş ediciydi; bu arzunun ağırlığı altında titrediğini hissetti. Ona dokunmak istiyordu - bunu biliyordu, elleri üzerindeki katı kontrolünde, duruşundaki sertlikte, kız ondan başka bir şey görmeyene kadar giderek yaklaşmasında gördü. Gözleri onun dudaklarına kaydı ve kendi dudakları aralandı, nefes aldı. Titreyerek nefes verdi.

Tek kelime ederse yanabileceğinden endişeleniyordu.

"Sana dokundum," dedi usulca. "Hatırlıyor musun?"

Alizeh'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, bayılacak gibi oldu. Onun sorusuna ne cevap verebilirdi ki? Gerçeği

tek bir kelimeydi ve yine de bu cevap umutsuzca, umutsuzca dolu görünüyordu. Bunu hissetti, boğazına karşı "Evet, hatırlıyorum" derken bile hissetti. O anda bile deliliğe doğru ilerlediğini biliyordu.

"Peki bunun için beni kınıyor musun?" diye fısıldadı.

Başını eğdi, dudakları neredeyse yanağını sıyırıyordu ve kendi sığ nefeslerinin sert sesleri daha da çaresizleşti. Adamın ne zaman bu kadar yaklaştığını bilmiyordu ama şimdi tüm duyularını işgal etmişti: teninin baş döndürücü kokusu; çıplak göğsünün görüntüsü; atan kalbinin sesi. Sadece dokunmaktan, sadece tatmaktan yoksundu ve bunun için can atıyordu. Aklı gitmişti; ona bu kadar yakın dururken kendi adını bile hatırlayamıyordu. Bunun kötü bir fikir olduğunu, ateşle oynadığını belli belirsiz de olsa biliyordu ama Alizeh bir kez cehennemden sağ çıkmıştı ve yine böyle bir yangından sağ çıkabileceğini düşünüyordu.

"Hayır," diye nefes aldı.

Adamın içinden bir ürperti geçtiğini, ağır bir nefes verişin bedenini sarstığını gördü. Gözlerini kapatırken çaresiz, kırık bir ses çıkardı ama yine de ona dokunmadı. Ellerini onun üzerine koymadı, işkencesine bir son vermedi ve o anda bile onu kendisi için talep edemeyecek kadar çelişkiler içindeydi.

"Alizeh," diye fısıldadı. "Seni kraliçem yapmama izin ver." Gerçekliğin soğuk, keskin bir kırılmasıydı bu.

Alizeh kaskatı kesildi ve geri çekildi, kafası bir anda netleşti, vücudunda alarm kükrüyordu.

"Sen-" dedi panikleyerek. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Seninle evlenmem için?"

Cyrus vurulmuş gibi görünüyordu.

Adam ona baktı, göğsü kabarmış, gözleri o kadar açık bir şekilde yıkılmıştı ki, kadın bir anda pişmanlık duygusuna kapıldı.

"Hayır," dedi, kelimeyi soluyarak.

Nosta ısındı.

"Özür dilerim," diye bağırdı, başını sallayarak, "Özür dilerim, bunun korkunç bir suçlama olduğunu biliyorum, ama neden- Neden

sen-"

"Neden bu bir sürprizmiş gibi davranıyorsun?" Yavaş yavaş iyileşiyordu, acısı kireçleniyor, gözlerinin önünde ısınıyordu. "Başından beri niyetimi açıkça belirttim Alizeh, seninle evlenmek istiyorum-"

"Şeytan benimle evlenmeni istiyor," diye patladı. "Bu hiç de aynı şey değil! Nasıl göremiyorsun-"

"Benimle evlenirsen," diye karşılık verdi, "tacını alırsın, şeytan kısa bir süre için tatmin olur ve ben de borcumun büyük bir kısmından kurtulurum. Hepimiz istediğimiz bir şeyi elde ederiz. Bu neden bu kadar yanlış?"

"Kendi çıkarlarımız uğruna yanlış bir anlaşmaya girmek başka bir şey," dedi öfkeyle. Ama bu- Cyrus, bu yanlış olmazdı ve her şeyi karmaşıklaştırırdı. Ne yapacaktın? Seni öpersem? Sonra ne olacaktı?"

"Seninle evlenirdim," dedi, tekrar yaklaştı, tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Seninle yarın evlenirdim. Ve sonra seni yatağa atardım. Haftalarca."

Yüzünün ısındığını, kalbinin pervasızca çarptığını hissetti. Söyledikleri şok ediciydi ama daha da şok edici olan, vücudunun bu sözlere verdiği tepkiydi; söndürmek için mücadele ettiği bir arzu parıltısıyla.

"Ya sonra?" dedi, sesini sabit tutmayı başaramayarak. "Seni öldürmemi mi bekliyorsun?"

Tereddüt etti. "Bu seçimi yapmak size kalmış."

"İnanılmazsın," diye nefes aldı. "Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun? Bu ölümcül derecede ciddi bir durum-"

"Peki planın neydi?" dedi, gözleri parlayarak. "Bunun nasıl biteceğini düşünüyordun?"

"Bilmiyorum," dedi ve başını salladı. "Ben- ben düşünmüyordum-"

"Ve şimdi çok fazla düşünüyorsun."

"Zalimlik ediyorsun-"

"Ve sen gereksiz yere şok oldun. Başından beri acımasız bir efendinin boyunduruğu altında olduğumu biliyordun.

Onun emriyle seni aradım, hayatımı altüst ettim, evimi dağıttım ve onun emriyle kendimi parçaladım, hepsi senin içindi." Yutkundu. "Hepsi senin için. Bana ne yaptığını gerçekten görmüyor musun? Birkaç gün içinde beni soyup soğana çevirdiniz ve dünyamı alt üst ettiniz. Saatlerim karmakarışık, geleceğim kaos içinde ve kafam - kafam -"

Adam arkasını dönüp yüzünü buruşturdu, yumruklarını sıktı ve Alizeh kalbinin durabileceğini düşündü.

"Ve kızmak yerine," diye devam etti, "seni uzaklaştırmak yerine -hiç tanışmamış olmayı dilemek yerine- boynundaki o lanet kesiğe bakıp duruyorum, Alizeh ve ölmek istiyorum."

"Cyrus-"

"Bu benim hatam," dedi ve iki elini yüzünde gezdirdi. "Sadece kendimi suçluyorum. Daha iyi biliyordum; senin tehlikeli olduğunu biliyordum. Seni gördüğüm andan itibaren üstünlük sendeydi. Seni gördüğüm anda cehennemde olduğumu anladım ve bunun için senden nefret ettim, çünkü o zaman bile benim sonum olacağını anlamıştım."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu telaşla. "Sanki sana zarar vermişim gibi konuşuyorsun-"

Sonra güldü, akli dengesini kaybedecekmiş gibi güldü. "Tabii ki bilmiyorsun. Neden bilesin ki? Gerçeği nasıl bilebilirsin ki? Bu kadar uzun zamandır bana musallat olduğunu -her gece bana eziyet ettiğini-"

"Cyrus, kes şunu," dedi. "Adil davranmıyorsun- seni hiç tanımıyordum bile-"

"Anlamıyorsun," dedi acı içinde. "Aylardır rüyamda seni görüyorum."

Nosta teninde sıcak bir şekilde parladı ve Alizeh hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Kim olduğunu bilmiyordum," dedi başını sallayarak. "Adını bile bilmiyordum. Senin sadece benim hayal gücümün bir başarısı olduğunu sanıyordum. Bir tür uydurma fantezi."

Alizeh kendini çarpılmış hissetti. Yönünü şaşırmıştı. Çarpan kalbi bir felaketti. "Ne- Benim hakkımda ne rüya gördün?"

Sadece başka tarafa baktı, hiçbir şey söylemedi. "Bana söylemeye iznin yok mu?"

Cyrus kasvetli bir kahkaha attı. "Hayır, bu hikâyeyi paylaşmakta özgürüm. Sadece paylaşmak istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Alizeh," diye fısıldadı, hâlâ onun bakışlarıyla buluşmayı reddediyordu. "Bana biraz merhamet et. Bana bunları yüksek sesle söyletme."

"Lütfen," dedi ısrarla. "Sana acı çektirmek istemiyorum. Ama anlamam gerek- Eğer şeytan benim benzerliğimi zihnine yerleştiriyorsa, beni nasıl kullandığını bilmeliyim. Ben sana ne yaptım? Hayallerinde seni incittim mi?"

Cyrus'un gözlerini duvara dikerek, "Hiç de öyle değil. Her zaman senin bir tür melek olduğunu düşünmüştüm."

Keskin bir nefes aldı.

Yine o kelime. Sayıklamalarında ona melek demişti ve şimdi anlamaya başladığını düşünüyordu.

"Iblees'in rüyalarımla bir ilgisi olduğundan şüphelenmem uzun zaman aldı," diyordu Cyrus. "Daha önce şüphelenmem gerektiğini şimdi anlıyorum elbette, ama sen bana hep onunla ilişkilendirilemeyecek kadar sevimli geldin. Çok cömert, çok tatlı. O kadar güzeldin ki rüyalarımda bile sana bakamazdım. Zihnimin seni kabuslarıma panzehir olarak canlandırdığını düşünmüştüm. Gerçek hayatta var olabileceğinize inanmaya asla cesaret edemedim."

Nosta sözlerini kanıtlamaya devam etti ve Alizeh dinledikçe daha da sarsıldı; bu konuşmadan sağ çıkamayacağından endişeleniyordu.

"Seni balodan önce ilk kez gördüğümde," diye devam etti, "sonunda anladım. O zaman beni nasıl dengesizleştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bunu şeytanın yaptığını anladığımda sana bakmanın beni nasıl dehşete düşürdüğünü nereden bilebilirsin?

Bilerek mi? Değer verdiğim bir hayali alıp onu çarpıttığını, kendi karanlığıyla lekelediğini mi?"

"Anlamıyorum," dedi umutsuzca. "Iblees sana neden bu kadar işkence ediyor? Neden böyle bir şey yapsın ki?" Cyrus sonunda başını kaldırdı ve Alizeh'in gözleriyle öylesine yoğun bir duyguyla buluştu ki, Alizeh nostanın onu yaktığını hissetti cilt, yüksek sesle bile söylemediği bir şeyi doğruluyordu.

Bu onu şok etti.

"Şeytana kabul edebileceği tek yemini ettim," dedi Cyrus yumuşak bir sesle. "Şartları gerçekten de çok ağır. Eğer anlaşmamızdan herhangi bir noktada, herhangi bir şekilde cayarsam, hayatım sonsuza dek onun kontrolünde olacak. Çoğu zaman bana bu pazarlığı yaptığını düşünüyorum çünkü bunun ağırlığı altında kırılacağımdan emindi. Iblees tamamen sadık bir tebaanın rahatlığını tercih ederdi çünkü her iki durumda da benden istediğini alacaktı. Sanırım bu yüzden bana sık sık eziyet ediyor, beni fazla zorluyor. Seni zihnime, beni duygusal olarak yok etmek, altımı oymak, savunmamı ortadan kaldırmak ve böylece karşılaştığımızda hazırlıksız olmamı sağlamak amacıyla yerleştirdi." Güldü ve sesi acıydı. "Kimliğini öğrendikten sonra seni hemen serbest bırakacağımı ve bu süreçte her şeyimi kaybedeceğimi umduğuna şüphe yok."

O konuşurken Alizeh'in gözleri yaşlarla doldu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu: kalbi kırılıyordu.

"Sana güvenmedim," dedi Cyrus sessizce. "Sana nasıl güvenebilirdim ki? Sen beni mahvetmek için tasarlanmış, şeytan tarafından yaratılmış bir hayaldin. Gerçek olduğun için, sadece işkenceyi kişileştirmek için hayata geldiğin için, katlanılacak başka bir sınav olduğun için senden nefret ettim. Aslında senden nefret etmek istiyordum. Hatalarını, kusurlarını keşfetmek istedim. Hayallerimdeki hayal ürünü ile asla boy ölçüşemeyeceğini düşündüm ve yanılmışım. Gerçek hayatta çok daha büyüleyicisiniz. Çok daha enfes." Yumuşak bir sesle, "Senin huzurunda olmak dayanılmaz bir şey," derken sesi biraz titriyordu.

Nosta yine tenini yaktı.

Alizeh oturmak istedi; bir bardak su istedi; kendini soğuk bir banyoya sokmak istedi.

Sadece onun adını söyleyebildi.

"İşin bu noktaya geleceğini bir şekilde biliyordum," dedi uzaklara bakarak. "Sadece daha güçlü olduğumu sanıyordum. Daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Ama sen beni şaşırtıcı bir hızla ortadan ikiye ayırmayı başardın."

"Haksızlık ediyorsun," dedi, kendini konuşmaya zorlayarak, kalbi göğsünde acı içinde atıyordu. "Sanki kasıtlı olarak zalimmişim gibi davranıyorsun. Sanki sana karşı kayıtsızmışım gibi."

"Sen değil misin?"

"Hayır," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Tabii ki hayır."

Cyrus durduğu yerden ona baktı, göğsü zorlukla dizginlenen bir şiddetle kabarıyordu. Yere çakılmış, kıpırdamadan duruyormuş gibi görünse de bu bakışla onu harap etmişti. "O zaman benimle ol," dedi usulca. "Sana tapmama izin ver."

"Yapma bunu," dedi gözlerini öfkeyle silerek. "Bu yol zaten çok tehlikeli ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bana veremeyeceğin şeylerden bahsetme."

"Sana neler verebileceğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, kendi gözleri alev alev yanarken. "Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Sekiz aydır ıstırap içindeyim, Alizeh. Seni tanımıyormuş gibi davranmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Seni istemiyormuşum gibi davranmak? Rüyalarımda vücudunun her santimini tanımıyormuşum gibi davranmak? Kalbinin başka bir yerde olduğunu öğrenmek? Sana bakıyorum ve nefes alamıyorum. Zihnimde, sen zaten benimsin."

"Dur," dedi, şimdi nefesini tutmaya çalışıyordu. "Benimle böyle konuşma- Bu tehlikeli, Cyrus-"

"O zaman neden bana önemsediğini söylüyorsun?" diye karşı çıktı. "Neden sadece beni kovmak için bir şeyler hissettiğini söylüyorsun? Burada senin önünde durup bu kadar açık konuşmamın kolay olduğunu mu sanıyorsun? Beni mazoşist mi sanıyorsunuz? Bu acıdan zevk aldığımı mı sanıyorsunuz?"

"Kendine nasıl bu kadar acıyabiliyorsun?" dedi sefilce. "Kendi kalbinin hareketleri için beni nasıl suçlarsın? Nasıl olur da olabilir sen tutun Ben hesap verebilir için Eşyalarımı rehin tutarken, aşağılık bir canavarın emri altında komplo kurup cinayet işlerken bile talihsizliklerin mi? "Çalkantılarını anlıyorum Cyrus, gerçekten anlıyorum. Merhametten yoksun değilim. Bu gece ne kadar perişan olduğunu hayal edecek kadar acı çektiğini gördüm. Ama benden hâlâ sır saklıyorken sana kalbimle güvenmemi nasıl istersin? Yaşayan en karanlık yaratığa borçluyken, onun için diğer herkesi terk ederken, onun isteklerini, taleplerini her şeyin üstünde tutarken?" Başını iki yana salladı. "Hayır, seninle asla birlikte olamam," dedi. "Kayıtsız olduğum için değil, bana asla sadık kalamayacağın için -önce beni asla seçemeyeceğin için- ve bu yüzden beni suçlamamalısın. korkular."

O anda kıpırdamadan durdu, yüzüne yansıyan acıyı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Bir gün özgür olabilirim."

"Belki," diye izin verdi. "O zamana kadar senden ne isteyebileceğini bilemezsin. Sırf onu memnun etmek için beni kırabilirsin."

Adam bunu inkâr etmediğinde -sadece ona baktığında, göğsüne bir hançer saplamak ister gibi baktığında- cevabını almıştı.

"O zaman bu bizi nereye götürüyor?" diye fısıldadı. "Evlilik teklifini geri çekecek misin?"

Güldü ve bu trajikti. "Keşke yapabilseydim."

"O zaman bilmeni isterim ki," dedi cesaretini toplayarak, "her şeye rağmen yine de kabul edebilirim. Kendi geleceğim için."

Sözleri onu neredeyse kırıyordu.

Bunu onun gözlerinde, omuzlarının ani düşüşünde, kollarının ağır bir şekilde iki yanına düşmesinde gördü. "Bütün bunlardan sonra - bu gece seninle paylaştığım her şeyden sonra - karım olur musun?" dedi, sesi düzensizdi, "sadece unvan olarak?"

"Evet," dedi sessizce.

"Bana dokunmazdın. Ya da benimle gülmezdin. Yatağımı paylaşmazdın."

Kalbi boğazında atıyordu. "Hayır."

"Alizeh, beni yaşayan en sefil adam yaparsın."

"Özür dilerim," dedi ve konuşurken başını salladı. "Umutsuzca üzgünüm." Zayıf kalbi göğsünde parçalanıyordu ve bunun acısına karşı çılgınca savaştı, zeminini tutmaya çabaladı. Onun da izlemesi gereken bir yol vardı.

"Sadece argümanlarınız," dedi duraksayarak, "gerekçeleriniz - çizdiğiniz resim - inkar edilemeyecek kadar etkileyiciydi. Bütün gün bu olasılığı kafamda evirip çevirdim ve henüz kararımı vermemiş olsam da, halkıma liderlik etme, kaderimi gerçekleştirme şansım olmasını umuyorsam, bir imparatorluğa ihtiyacım olacağını biliyorum-"

"Ya sonra?" dedi usulca. "O zaman beni öldürecek misin? Beni bu sırayla mı yok etmeyi planlıyorsun? Önce kalbimi sökecek, sonra tacımı parçalayacak ve ancak dizlerimin üzerine çöküp acıma son vermen için sana yalvardığımda mı hayatıma son vereceksin?"

"Cyrus," dedi umutsuzca. "Lütfen." Gözyaşlarıyla olan savaşını kaybediyordu ve sele karşı koymaya çalışıyordu. "Ben bunların hiçbirini istemedim, dünyadan tek istediğim ortadan kaybolmaktı. Beni buraya sen getirdin. Bana bu teklifi sen yaptın. Bana ne olabileceğimi görmem için bir fırsat verdin ve şimdi, dışarıda beni bekleyen insanlar olduğunu bildiğim halde -benim de bir görevim varken- bu olasılığa karşı kendimi isteyerek kör edemem."

"Bunu kendime nasıl yaptığımın çok iyi farkındayım," dedi gözlerini indirerek. Bıçağı daha derine gömmek zorunda değilsin." Sonra sesi bir fısıltıdan daha az bir şey için sessizleşti. "Ama bana bir söz verecek misin meleğim? Beni öldürmeye karar verdiğinde, bunu nasıl yapmayı planladığını bana söyleyecek misin?"

"Cyrus-"

"Yeter, yalvarırım." Başını iki yana salladı. "Ben sadece bir insanım Alizeh, bir günde ancak bu kadar işkenceye dayanabilirim. Lütfen," dedi, sesi kelimenin üzerinde kırılıyordu. "Bırakın beni. Tanrının unuttuğu hayatımdan geriye kalanlarla baş başa bırak beni."

Bir an öylece donup kaldı.

"Peki ya yarın?" dedi sessizce. "O zaman kim olacağız? Bir kez daha düşman mı olacağız?"

Hiçbir şey söylemedi, yere bakarken vücudu neredeyse belli belirsiz titriyordu ve sonunda cevap vermek için dudaklarını araladığında, kapıya ani ve acil bir vuruş geldi.

Otuz

CYRUS GERİLDİ AMA KIPIRDAMADI; ikisi de tek kelime etmedi. Alizeh hâlâ onun ağzına bakıyor, bu duvarların ötesindeki dünyanın onun cevabını öğrenmesine yetecek kadar uzun bir süre ölüp gitmesini diliyordu ama umutları kısa sürede suya düştü.

Kapıya bir kez daha acımasızca vuruldu ve sonunda Cyrus gözlerini kapatıp küfrederek, hissedilir bir acıyla ondan uzaklaştı.

Alizeh olduğu yerde felç olmuş gibi duruyordu, zihni dönüyor, kalbi kırılıyordu. Girişe doğru ilerleyen adamın ayak seslerini duydu, kapıyı açtığında eski ahşabın vınlamasını işitti.

Sarra'nın sesi çok netti.

"Neredeydin?" diye bağırdı. "Her yerde seni arıyordum! Uşağınız sizi akşam yemeği için giydirmek üzere daha önce geldiğini söyledi ama burada olmadığınızı iddia etti ve sonra aşağıda hiç görünmediniz ve odasında olmayan kız da görünmedi ve sizi aramaya nereden başlayacağımı bile bilmiyordum, Çünkü akşamın bu kadar erken bir saatinde olmanızı beklediğim son yer, bir tür çapkın gibi yatağınızda baygın bir şekilde yatıyor olmanızdı; ta ki hizmetçim sizi odanızda uyurken bulduktan sonra işinden korkarak mutfakta hıçkıra hıçkıra ağlayan sefil bir züppenin haberini aldığını söyleyene kadar..."

"Anne."

"-ve neden hiç kıyafet giymiyorsun? Tanrım, ölümden beter görünüyorsun, hasta mıydın? Bu yüzden mi bu saatte uyuyordunuz?"

"Evet."

"Zamanlaman," dedi öfkeyle, "felaket. Sana gerçekten ihtiyaç duyulduğunda gidip kendini hasta etmek, herkes senin çılgınca eylemlerinin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kaldığında yalvarmak tam sana göre-"

Alizeh şaşırmıştı.

Sarra'nın oğlundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve kadının yaralı zihni bağlamında Alizeh onun duygusal çatışmasını gerçekten anlayabiliyordu, çünkü o

Kocasının vahşice öldürülmesinden haklı olarak Cyrus'u sorumlu tutuyordu. Yine de, bunu bildiği halde, nefretini bu şekilde canlandırdığını duymak şok ediciydi. Bir annenin oğlunu hastalandığı için azarlamasını, iyi olup olmadığını sorma zahmetine bile girmemesini dinlemek doğal değildi. Bu konuşmada o kadar acı verici bir şey vardı ki duymak çok zordu.

"Sadede gelmeyecek misin?" Cyrus'un sesi kısılmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

"O kıza ihtiyacım var!" Sarra çığlık attı. "Nerede o? Alizeh nerede? Ona ne yaptınız?"

Alizeh ani bir telaşlanma hissetti.

"Ona ne yaptım ben?" Cyrus güldü ama sesi kızgındı.

"Sanki senden kuşkulanmak için hiçbir nedenim yokmuş gibi benimle bu tonda konuşma! Kız odasında değil! Başka ne düşünebilirim ki? Onu saatlerdir kimse görmedi, Tulan'daki tüm Cinler dışında kimse," diye histerik bir şekilde ekledi, "imparatorluğun her yerinden korkunç ordular halinde gelen ve bir saat önce kaleye saldıran-"

Alizeh kalbinin durduğunu hissetti.

"Ne?" Cyrus'un sesi şimdi telaşlanmış gibiydi. "Ne demek istiyorsun? Şiddet mi uyguluyorlar?"

"Evet, şiddet uyguluyorlar!" diye bağırdı. "Ne demek istediğimi sanıyorsun? Binlercesi var Cyrus ve o kendini göstermesin diye kapıyı kırmakla tehdit ediyorlar."

"Anlamıyorum," dedi, telaşı giderek artıyordu. "Neden kızgınlar? Onu sevdiklerini sanıyordum-"

"Yani biliyor muydun?" dedi, aşırı sinirlenmiş bir halde. "Onun kim olduğunu biliyor muydunuz? Onlar için bir şey ifade ettiğini biliyor muydun? Oh, Cyrus, bunu nasıl yaparsın?" Sarra'nın sesi o anda gerçekten kırılmış gibiydi. "Yaptığın onca aptalca ve korkunç şey arasında- Bana onun kraliyet kanından olduğunu söyledin ama onun bu Mesih olduğunu söylemedin! İmparatorluğu parçalayacak!"

Alizeh artık başının döndüğünü hissediyordu, nefes alış verişleri giderek hızlanıyor, daha da zorlaşıyordu. Bunun olduğuna inanamıyordu. Daha da ötesi, bunca yıldan sonra bunun böyle olduğuna inanamıyordu.

Tam bir felaketti.

"Ne talep ediyorlar?" Cyrus soğuk bir şekilde sordu.

"Onu neden buraya getirdin?" dedi Sarra ve neredeyse hıçkıra hıçkıra ağladı. "Neden evimizi bu kadar tahrip ettiniz? Bize ne olacağını görmüyor musun? Başka Cinler de onu duyacak ve onun için gelecekler -dünyanın her karanlık köşesinden çıkacaklar"-soluk soluğa kaldı-"ve kendi halkımıza karşı savaşmak zorunda kalacağız-"

"Anne," dedi sertçe. "Kendine gel."

"Sen bu ailenin yüz karasısın," diye bağırdı. "Sen yeryüzünde bir lekesin-"

"Ondan ne istiyorlar?" dedi, sesi öfkeyle titriyordu. "Talepleri ne?"

"Onun gerçek olduğuna dair kanıt istiyorlar! Ve onun zarar görmediğini bilmek istiyorlar. En çok da buraya seninle evlenmeye gelip gelmediğini, tahtı alıp almayacağını bilmek istiyorlar."

Alizeh nefesini tuttu ve bir elini boğazına götürdü.

Cyrus kısa bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Onun benimle evlenmesini mi istiyorlar?" dediğinde sakinleşmişti.

"Bilmiyorum!" Sarra patladı, sesi delirmiş gibiydi. "Tek bildiğim, yakında ortaya çıkmazsa şehri ateşe vermekle tehdit ettikleri ve onu hiçbir yerde bulamadığım." "Onu bulacağım," dedi kabaca ve o zaman bile Alizeh biliyordu ki onu koruyordu. Cyrus onun yatak odasında, kendisiyle uygunsuz bir pozisyonda bulunmak istemediğini biliyordu ve bu küçük jest onun için çok şey ifade ediyordu. Ama yavaş yavaş bunun bir faydası olmadığını fark ediyordu. Sonsuza kadar saklanamazdı.

"Onu nerede bulacaksın?" Sarra bağırdı. "Nerede olduğunu biliyor musun? Bunca zamandır biliyordun ve bana işkence mi ediyordun?"

"Önce," dedi Cyrus, annesinin öfkesini görmezden gelerek, "onları sakinleştirmelisin. Güvende olduğundan emin olana kadar bu kalabalığın önünde durmasına izin verememem."

"Onlardan sakin olmalarını istiyorsun," diye karşılık verdi Sarra. "Denemediğimi mi sanıyorsun? Beni dinlemiyorlar!"

Şöhretinin canı cehenneme.

Alizeh artık orada sessizce duramazdı. Bunlar onun insanlarıydı ve onun sorumluluğundaydılar. Ve eğer ailesi burada olsaydı, ona ışığa gelmesini söyleyeceklerini biliyordu.

Ona korkmamasını söylerlerdi.

Kalbi göğsünde umutsuzca çarpan Alizeh, başını yükselen dehşet sularının hemen üzerinde tuttu ve gölgelerden dışarı adım attı.

Thirty-One

سی ویک

KAMRAN en az yirmi dakikadır orada durmuş, kırılgan, parçalanan bir umutla gökyüzüne bakıyordu. Kâğıt parçasını kutuya, kutuyu da pelerininin cebine geri koymuştu ama artık kanıyla lekelenmiş olan tüy hâlâ avucunun içindeydi. Zihni, sevgili Kâhinlerinin öldürülmeden günler ve günler önce sadece Kral Zaal'ın öleceğini değil, Kamran'ın nasıl acı çekeceğini de bildiklerine dair akıl almaz kanıtlarla altüst olmuş, savaşan duygulardan oluşan bir girdaptı.

Bu onun kalbini sızlattı.

Rahiplerin ve rahibelerin onun hareketlerinden ve eylemlerinden ne kadar emin olduklarına hayret etti. Kamran şimdi büyükbabasının vasiyetinin bir parçasına sahipti ve bu paketi bir gün önce açmış olsaydı, evet, şok olurdu ama aynı zamanda kafası karışır ve yıkılırdı. Tüyü çok erken ya da yanlış zamanda kullanmış olabilirdi. Daha da kötüsü, ince kutu kolayca kaybolabilirdi. Yanlış yere konabilirdi. Yanlış kullanılmış.

Yine de Kâhinler endişelenmemişti. Her şey tam da öngördükleri gibi olmuştu.

Yanlışlıkla yeni Kâhinlerin onu kuleye atarak kendisine ihanet ettiklerini düşünmüştü. Şimdi onu koruduklarını görüyordu; onu Zahhak'ın ulaşamayacağı bir yere kilitlemişler ve Simorgh'un ona kolayca ulaşabilmesi için gökyüzünde yeterince yüksekte bırakmışlardı.

Elbette bilmediği şey, tüm bunların hangi kısmının bir test olduğuydu. Tam olarak neyi kanıtlaması gerektiğini ya da bunu nasıl kanıtlayabileceğini bilmiyordu ama şimdi planını bildiklerini anlıyordu. Simorgh'un hediyesi için Tulan'a gideceğini biliyor olmalıydılar - çocukluğunda hakkında çok şey duyduğu, Zaal'ın iyiliği ve cömertliği hakkında sayısız hikâye anlattığı yüce karakter

-Bu bir taşıma ve koruma hediyesiydi. Kamran onun sırtına binebileceğini, onu gitmesi gereken yere taşıyacağını, ona zırhını ve yoldaşlığını sunacağını biliyordu.

Simorgh pek çok kişi tarafından sevilirdi, ama özellikle de hala burada ailesiyle birlikte yaşadığına inanan ama Zaal'ın bu parlak, ruhani yaratığın sırtında gökyüzünde parlayarak zafer kazanmış bir şekilde saraya döndüğü günden beri görülmemiş olan Ardunyalılar tarafından.

Ve şimdi Kamran'ın önünde, hayatının çılgınlığından olası bir çıkış fırsatı duruyordu; dünya tarihinin en efsanevi büyülü canavarıyla ittifak kurma fırsatı

-Simorgh'un gelip gelmeyeceğini bile bilmiyordu. Kamran'ın işi doğru yapıp yapmadığına ya da muhteşem kuşun onu bulmasının ne kadar süreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Saatler mi? Günler mi? O zamana kadar donarak ölecek miydi? Bunca zamandan sonra hayatta mıydı?

Kamran'ın aklına, bu pis kulenin zemininde ölü yaprak yığınına vurabileceği bir çift taş arayarak ısınabileceği geldi; ve bu hücrenin köhne derinliklerini çıplak elleriyle aramanın ötesinde olmasa da, bu düşünce karşısında tereddüt etti, o zaman üçüncü bir seçenek umuyordu, tercihen daha çok ilahi müdahale gibi bir şey ya da-

Telaşlı adımların ani gürültüsünü, telaşlı seslerin yükselişini duydu.

"Kamran? Kamran, içeride misin?" Metal kapıya şiddetli bir vuruş oldu ve prens bu beklenmedik yaygara karşısında o kadar afalladı ki

Düşüncelerinden sıyrıldı; gerçekten de aklını başına toplamaya fırsat bulamadan gökyüzünden yumuşak, pırıl pırıl bir ışığın düzenli bir şekilde düştüğünü gördü. Bunca zamandır sessizlik ve tuhaflık onu öylesine tüketmişti ki, bir an için hayal görüyor olabileceğini düşündü; ta ki yumuşak ışık yaklaştıkça artan bir vızıltı duyana kadar.

Hazan'ın ateş böceği.

Kamran aşılmıştı. Hiç böyle bir sevinç ya da rahatlama hissetmemişti. Ağırlığından dizlerinin üzerine çökeceğini düşündü.

Onun yerine, gayet sakin bir şekilde, "Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi. Hazan cevap olarak kapıyı kırdı.

Paslanmış metal panel çerçevesinden kurtulurken kulakları sağır eden bir inilti çıkardı, menteşeler parçalandıkça gıcırdıyordu. Kamran hızla engelin yolundan çekildi, ağır kapı yankılanan bir gürültüyle yere çarparken tüm hücre titredi.

Güvenli olduğunu hissettiğinde, Kamran arkadaşının elini sıkmak için ileri atıldı -yaptıkları için ona teşekkür etmek için- ama bunun yerine o kadar yoğun bir şekilde geri çekildi ki neredeyse son derece ölü bir şeyin çürüyen yumruğuna takılıp düşecekti.

"Ekselansları?" Huda Hanım açık kapı aralığından baktı. "Oldukça iyi misiniz?

"O yaşıyor!" Omid ağladı ve daha birkaç gün önce ölüm cezasına çarptırılabileceği bir sevgi gösterisiyle Kamran'ı yakaladı. "Yaşıyorsun!"

"Aman Tanrım," dedi Deen, Omid'i kabaca prensin yanından uzaklaştırarak. "Derhal kendini kurtar evlat. Aklından ne geçiyor senin? Kimse Ardunia prensine öylece sarılamaz-"

"Özür dilerim," dedi Omid nefes nefese. "Çok özür dilerim efendim, sadece sizi gördüğüme çok sevindim - savunma bakanının size çok kötü bir şey yaptığından emindim-"

Bayan Huda hevesle başını sallayarak, "Evet, çılgına dönmüş," diye ekledi. "Herkese, hatta Kâhinlere bile bağırıp çağırıyor - hizmetkârları hiç bu kadar ürkmüş görmemiştim ve bu oldukça fazla bir şey söylüyor, çünkü Annem personele karşı affedilmez derecede sert olabiliyor."

Kamran orada durmuş, şok içinde bu sirke bakıyordu.

Daha önce onların seslerini zihninde duymuştu; onun hakkında konuştuklarını, nerede olduğunu merak ettiklerini biliyordu; ama kurtarma ekibini oluşturacaklarını düşünmemişti.

"Ne yapıyorsunuz siz burada?" dedi güçlükle konuşarak.

"Belli ki seni kurtarmaya geldim, seni aptal," dedi Hazan. "Ateşböceğim beni bulduğunda kaleye oldukça yakındım - yolculuk için sandıklara silah istifliyordum-. Yokluğumda işlere göz kulak olması için onu sarayda bırakmıştım ve Zahhak ortaya çıkar çıkmaz beni durumunuzdan haberdar etti. Elimden geldiğince çabuk geldim."

"Sizi sormuyorum," dedi Kamran umursamaz bir tavırla. "Tabii ki buradasınız -ve bundan çok memnunum, geldiğiniz için teşekkür ederim, gerçekten, bunu kastediyorum- bu üçünü soruyorum."

"Ah," dedi Hazan ve Kamran onun sesindeki çatık kaşları duydu. "Evet. Ne kadar tatlı değil mi? Seni kurtarmama yardım etmek için ısrar ettiler."

"Ne? Neden?"

"Tehlikede olduğunuzu gördük efendim," dedi Omid. "Bu korkunç bir ihanetti - Kâhinlerin sizin üzerinizde böyle korkunç bir büyü kullanacaklarını hiç düşünmemiştim-"

"Ve biz de orada durup gerçek kralın sürüklenip götürülmesine izin vermeyecektik," diye bağırdı Huda Hanım, "bir yılan bakan senin tacını çalabilsin diye! Babam Zahhak'tan nefret ediyor ve ben bunu çok iyi biliyorum çünkü babam sarhoşken sık sık nefret ettiği insanları sıralar ve savunma bakanı da bu listenin en başında yer alır.

Oldukça uzun, aslında"-Bayan Huda kaşlarını çattı-"Şu ana kadar bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Ya sen?" Kamran eczacıya döndü. "Senin bahanen ne?"

"Oh, en ufak bir fikrim bile yok, Majesteleri," dedi Deen, gözle görülür bir tiksintiyle kuleye bakarak. "O korkunç kâhya, bunların herhangi birinde yer alma fikrinden dehşete kapıldı ve ben de ona yüksek sesle katılacak kadar aptaldım. Sonra benden bir centilmen olmamı ve şehrin daha işlek bir köşesinden taksi çağırabilmek için köprünün yarım mil aşağısına kadar onunla yürümemi istedi, ücreti paylaşmamızı önerdi." İç çekti. "Sanırım bu mankafalara evet demiş olabilirim" -Omid ve Bayan Huda'ya başıyla işaret etti- "sırf onunla yalnız kalmamak için, ama kusura bakmayın efendim, şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyorum."

"Anlıyorum," dedi Kamran kaşlarını çatarak.

"Hadi bakalım," dedi Hazan, prensin omzuna vurarak. "Seni bu cehennem çukurundan çıkaralım. Hemen kaçmamız gerekecek; Zahhak kudurmuş durumda. Seni ve başka bir şeyi -büyükbabanın vasiyetini- aramak için kaleyi paramparça ediyor."

Kamran bir korku şimşeği hissetti.

"Ve gecikmeden rıhtıma gitmemizi öneriyorum. Size söylemem gereken çok şey var ve sonra bir plan yapmamız gerekiyor-"

"Bana söylemen gereken çok şey mi var?" Kamran'ın telaşı daha da arttı. "Ne hakkında?"

Hazan neredeyse gülümsedi. "Annene rastladım." "Ne? Nerede?"

Hazan başıyla çıkışı işaret etti. "Boş ver şimdi bunları. Su üzerindeyken konuşmak ve plan yapmak için bolca vaktimiz olacak."

"Suyun üzerinde mi?" dedi Huda Hanım, başını iki yana sallayarak. "Bir tekneye mi biniyoruz?"

"Sen değil," dedi Kamran ve Hazan aynı anda.

"Hazan," dedi prens başını sallayarak ve tekrar tavan penceresine baktı. "Henüz ayrılamam. En azından bir süre daha burada kalmalıyım."

"Ne?" Hazan geri çekildi. "Neden burada kalmak istiyorsun ki? Keçeleşmiş bir fare yığınının yanında duruyorsun-"

Huda Hanım çığlık attı.

"Tanrım," diye fısıldadı Deen. "Sanırım hasta olacağım."

"Onlar fare değil," dedi Omid yardımsever bir şekilde, bozuk bir aksanla. "Sadece sıçan da değiller. Sanırım bir de keseli sıçan var ve diğerinin adını hatırlayamıyorum. Ardanz-"

Huda Hanım yine çığlık attı.

Kamran buna aldırmadı; tam elini Hazan'a uzatacak, avucunda tuttuğu tüyü, cebine sıkıştırdığı paketi gösterecekti ki, birden gece güzel ve korkunç bir çığlıkla yırtıldı.

Kamran onu göremedi, ilk başta göremedi, çünkü şaşırtıcı kuş çoğunlukla kapalı çatı tarafından görüşten engellenmişti, ama kanayan elinin hala tuttuğu tüye karşı ısındığını hissetti ve kemiklerinde onun geldiğini biliyordu. Kız yere indiğinde kule hapishanesi titredi ve onu göremediği şu anda bile sahip olduğu gücün kuvvetinden etkilendi. Tavan penceresinden devasa bir pençenin gölgesini gördü ve bir dizi şiddetli, zarif hareketle pençeleriyle hapishanenin çatısını ezdi. Toz haline gelmiş kayalar başlarına yağmaya başladı ve gruptakiler bu felaket yağmurundan kaçmak için odadan dışarı fırladılar, ancak ortalık sakinleştiğinde ve toz fırtınasının arasından Simorgh sanki bir rüyadan fırlamış gibi göründüğünde geri döndüler.

Muhteşemdi.

Diğerleri geri çekilirken Kamran ilerledi ve onun önünde tek dizinin üzerine çöktü. Geniş ve pırıl pırıl Simorgh tüm odanın genişliğini kaplıyor, tüylü, pırıl pırıl tüyleri ay ışığında sönük bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Başını eğdi ve ona şöyle bir baktı

Koyu, mürekkep rengi gözleri uzun süre baktı ve sonunda Kamran'ın kalbini pır pır ettiren basit bir onaylamayla başını salladı. Yumuşak ve şefkatli bir ses çıkardı, sonra da Kamran'ın sırtını sıvazlayabilmesi için dizlerinin üzerine çöktü.

Kamran nefesinin göğsünde sıkıştığını hissetti. "Simorgh," diye fısıldadı Hazan.

"Tanrı aşkına," diye soluk soluğa kaldı Deen. "Hayatım boyunca hiç düşünmemiştim-"

"Rüya mı görüyorum?" dedi Huda Hanım. "Sanırım rüya görüyor olabilirim."

"Evet, hanımefendi," dedi şaşkın Omid. "Öylesiniz."

Hazan öne çıktı ve kendisini sadece merakla inceleyen kuşun önünde eğildi. Eski bakan yavaş yavaş ayağa kalktı, prense dönerken vücudu şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti. "Kamran, sen nasıl-?"

"Söz veriyorum," dedi Kamran. "Her şeyi daha sonra açıklayacağım. Ama durum söylediğin kadar vahimse, yola çıksak iyi olur."

"Gitmek mi?" Hazan'ın gözleri büyüdü. "Tulan'a mı demek istiyorsun?"

"Evet."

"Simorgh ile mi?"

"Evet."

"Aman Tanrım, Tulan'a mı gidiyoruz?" diye bağırdı Huda Hanım. "Alizeh'i kurtarmaya mı gidiyoruz?"

Kamran yine onun adını duyunca irkildi. Huda Hanım'ın sorusuna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Hazan prensin başına bir kayış geçirerek, "Al bunları," dedi. "Yola çıkmadan önce depodan birkaç silah aldım, ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyordum. Ama Tulan'a tepeden gireceksek, her ihtimale karşı onları hazır bulundurmak en iyisi." Kamran'a bir ok sadağı ve ardından bir yay fırlattı, arkadaşı her ikisini de kolayca yakalayıp hızla sırtına astı.

"Teşekkür ederim," dedi prens. "Gerçekten."

Hazan bir an Kamran'a baktıktan sonra sert bir baş hareketiyle karşılık verdi.

"Ben de bir şey alabilir miyim?" dedi Omid, Hazan'a Kamran'ın sinir bozucu bulduğu bir hevesle yaklaşıyordu. "Hiç silahım yok ve silahlı olmak istiyorum-"

"Oh, ben de!" diye bağırdı Huda Hanım. "Hiç fırlatma yıldızınız var mı? Yıldız fırlatma konusunda oldukça iyiyimdir. -"

"Ciddi olamazsınız," dedi Kamran dehşete kapılarak. "İkiniz de bizimle gelmiyorsunuz."

"Üç." Deen boğazını temizledi, sesi aniden oldukça neşeli çıkmıştı. "Aslında biz üç kişiyiz."

"Eve gitmen gerektiğini sanıyordum?" Kamran karanlık bir sesle eczacıya döndü. "Seni bekleyen sevdiklerin olduğunu söylediğini sanıyordum. Burada ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yoktu."

"Bu Simorgh ile tanışacağımı bilmeden önceydi," dedi Deen, kuş ona bakmak için döndüğünde hızla ikiye büküldü. "Sevdiklerim beni anlayacaktır. Tabii bana inanırlarsa." Kuşa şaşkınlıkla baktı. "Artık eve gidemem."

Kamran başını salladı. "Hepiniz kör müsünüz?" diye bağırdı. "Biz beş kişiyiz. Beşimiz de aynı kuşun sırtına sığamayız-"

Simorgh bir arama yaptı.

Nazik, melodik bir sesti ama yine de duyuldu ve Kamran bir anda yalnız olmadıklarını fark etti. Simorgh başkalarını da getirmişti; Zaal'ın gençliğinde tanıdığı, bebekken yuvalarını paylaştığı çocukları.

Dört görkemli kuş daha kulenin tepesine kondu, bir grup kuş aşağıya, karanlığa bakıyor ve usulca ötüyordu.

Kamran kısa bir süre gözlerini kapadı. "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

Deen kükredi.

"Eğer gelmeyi seçerseniz, kendi komutanız altında gelirsiniz," dedi Kamran sertçe. "Kendinizi öldürtün, ben de rahatsız olmayayım. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye bağırdı Omid, yumruğunu havaya kaldırarak.

"Kendimizi öldürtmek mi?" Deen kaşlarını çattı. "Ölebileceğimizi fark etmemiştim-"

"Hayır, efendim," dedi Huda Hanım başını sallayarak. "Kusura bakmayın ama Ekselansları, bunun pek de sorumlu bir davranış olduğunu düşünmüyorum, çünkü bir lidere ihtiyacımız var ve siz tam anlamıyla böyle bir rol için doğmuşsunuz-"

"Hazan," dedi Kamran burnunu sıkarak.

"Huda Hanım," dedi yaşlı bakanı sessizce. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana güvenebilirsiniz."

Simorgh yankılanan bir çığlıkla yukarı doğru fırladı ve ağırlığının altında titreyen kulenin kırık dudağına ağır bir şekilde indi. Daha sonra cıvıldayarak çocuklarına seslendi, onlar da birer birer yuvarlak hücreye inerek yolcuları teker teker bindirdiler.

Önce Huda Hanım gözyaşları içinde gülüyordu; sonra bir çocuk gibi kuşuna sarılan ve onun tüylü yüzünü öpmekten çekinmeyen Omid; sonra Deen, ata binerken belli bir duygu kabarmasıyla savaşırken bile küçük, sevinçli bir gülümsemeden fazlasını gösteremeyecek kadar gururluydu; ve sonra Hazan, uzun boylu ve ağırbaşlı, bir şövalyeye yakışan tevazu ve zarafetle yerine oturdu, büyük bir kanat çırpışıyla gökyüzüne yükselmeden önce Kamran'a sadece bir kez başını salladı.

Nihayet diğerleri bulutların arasına yerleştiğinde, Simurg bir kez daha prensin önüne indi ve Kamran huşu içinde güzel kuşa yaklaştı. Ellerini büyük bir saygıyla onun ipeksi tüylerinde gezdirdi, sonra da bu inanılmaz yaratığa özenle bindi.

Hemen yola çıktı.

Kamran onlar yükseldikçe geriye doğru itildi ve yıkılmış kulenin tepesine doğru yükseldikçe kollarını hızla kuşun zarif boynuna doladı ve sarayın üzerinde belirdiklerinde Simorgh bir çığlık attı

Geceyi yaran, güçlü, ışıltılı kanatlarını çırpan ve sürünün başındaki yerini alan.

Havalandığında gök gürültüsünü andıran bir çatırtı duyuldu ve bir renk sağanağı gökyüzüne yayıldı, cenneti uhrevi bir fosforlu ışığa boyadı.

Bu manzara onu karmaşık bir sevinçle doldurdu.

Onlar mavimsi gökyüzünde kaybolurken Kamran arkasına baktı ve yüreği titreyerek bir gün geri dönerse kim olabileceğini merak etti.

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Ransom Riggs

TAHEREH MAFI, aralarında Shatter Me serisi, This Woven Kingdom serisi, A Very Large Expanse of Sea ve An Emotion of Great Delight'ın da bulunduğu bir düzineden fazla kitabın 1 numaralı uluslararası çok satan ve National Book Award adayı yazarıdır. Kitapları çevrildi

otuz dile çevrildi. Kocası, yazar arkadaşı Ransom Riggs ve kızlarıyla birlikte Güney Kaliforniya'da yaşamaktadır.

Kendisine taherehmafi.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Tahereh Mafi tarafından yazılan kitaplar

Parçala Beni Çöz Beni Tutuştur Beni

Yok Et Beni Kır Beni

Shatter Me Komple Koleksiyonu

Restore Me
Meydan Oku Bana
Hayal Et Beni

Gölge Et Beni Göster Beni İnan Bana

Çok Geniş Bir Deniz Alanı
Büyük Bir Zevk Duygusu

Ayrıca Whichwood

Bu Dokuma Krallık Bu

Sonsuz İplikler

Geri Reklam

KEŞFET
bir sonraki favori okumanız

BULUŞMA
sevilecek yeni yazarlar

WIN
ücretsiz kitaplar

PAYLAŞ
infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası

İZLE
en son videolar

www.epicreads.com

Telif Hakkı

BU SONSUZ IPLIKLER. Telif hakkı © 2023 Tahereh Mafi'ye aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Ödeme ile gerekli ücretleri ödediğiniz takdirde, size bu e-kitap metnine ekrandan erişme ve okuma konusunda münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü
HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.
www.epicreads.com

KAPAK RESMI © 2023 **ALEXIS FRANKLIN**
KAPAK TASARIMI **JENNA STEMPEL-LOBELL**

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2022943680
Dijital Baskı ŞUBAT 2023 ISBN: 978-0-06-297249-1
Baskı ISBN: 978-0-06-297247-7 - ISBN 978-0-06-329272-7 (special ed)
ISBN 978-0-06-330669-1 (intl ed)

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H
4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

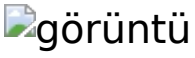
görüntü

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK